DANIELLE STEEL

Cu fiecare zi

Danielle Steel

Cu fiecare zi

Traducere din limba engleză
Camelia Popescu

LITERA

Danielle Steel (născută în 1947, la New York, SUA) este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. A început să scrie poveşti încă din copilărie, iar în adolescenţă s-a aplecat asupra poeziei. Absolventă a liceului francez din New York, a urmat cursuri de design la Parson School of Design şi apoi la Universitatea din New York. A lucrat pentru o vreme în San Francisco, la agenţia de publicitate Grey, în calitate de copywriter.

Romanele ei de dragoste s-au vândut în lumea întreagă în peste 580 de milioane de exemplare şi au fost traduse în douăzeci şi opt de limbi. Din 1981, cărţile lui Danielle Steel figurează în mod constant în fruntea topurilor New York Times, iar în 2007 a fost al optulea cel mai tradus autor din toate timpurile, după Barbara Cartland, dar înainte de Stephen King. Douăzeci şi două dintre romanele sale s-au bucurat deja de adaptare cinematografică.

One day at a time
Danielle Steel
Copyright © 2009 Danielle Steel
L IT E RA
Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro

Cu fiecare zi
Danielle Steel
Copyright © 2010, Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Gabriela Trăşculescu, Mira Velcea
Copertă: Ionuţ Broştianu
Tehnoredactare şi prepress: Typink SRL

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Cu fiecare zi / Danielle Steel; trad.: Camelia Popescu — Bucureşti: Litera Internaţional, 2010
ISBN 978-973-675-972-7
I. Popescu, Camelia (trad.)
821.11 l (73)-31=13S.l

Tipărit în Italia

Iubiţilor mei copii, Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara, care sunt Speranţa, Dragostea şi Bucuria vieţii mele!

Cu toată dragostea şi din toată inima,
mama/d. s.

Orice se întâmplă, s-a întâmplat ori se va întâmpla, cred în continuare în Dragoste, indiferent de forma pe care o ia: legitimă, necuviincioasă, obişnuită sau ieşită din comun. Nu-ţi pierde niciodată Speranţa.

d. s.

capitolul 1

De pe terasa casei sale din Bolinas, Coco Barrington privea răsăritul soarelui care învăluia încet oraşul, anunţând o zi de iunie perfectă.

Întinsă pe un şezlong stricat, vechi de când lumea şi decolorat, pe care-l cumpărase din curtea cuiva, privea cerul brăzdat de nuanţe de roz şi de portocaliu, sorbind dintr-o ceaşcă aburindă de ceai chinezesc. Quan Yin, statuia din lemn învechită de vreme, observa paşnică scena.

Quan Yin era zeiţa compasiunii, iar statuia fusese un dar foarte preţuit. Sub privirea binevoitoare a lui Quan Yin, bruneta tânără, atrăgătoare stătea în lumina aurie a răsăritului, în timp ce razele arămii ale soarelui de vară se jucau prin părul ei ondulat, lung aproape până la talie. Purta o cămaşă de noapte veche din flanel pe care de-abia se mai desluşeau inimioarele şi era desculţă. Casa în care locuia se afla pe un platou din Bolinas[1], cu vedere la ocean şi la plaja îngustă care îl mărginea. Era chiar locul unde Coco îşi dorea să fie. Locuia aici de patru ani. Mica şi uitata comunitate de fermieri de pe coastă, aflată la mai puţin de o oră distanţă la nord de San Francisco, i se potrivea perfect la cei douăzeci şi opt de ani ai săi.

Locuinţa ei cu greu putea fi numită casă. Era mai degrabă o casă ţărănească, pe care mama şi sora ei o numeau coşmelie sau, dacă erau în toane mai bune, colibă.

Le era imposibil amândurora să înţeleagă cum de voia Coco să locuiască acolo şi, mai mult, cum de suporta.

[1] Orăşel la nord de San Francisco aflat între dealurile de pe coasta Californiei (n.tr.)

Până şi Coco ştia că acesta era cel mai mare coşmar al lor. Mama sa încercase să o convingă cu frumosul, să o insulte, să o critice şi chiar să o mituiască să se întoarcă în L.A. La ceea ce ei numeau „civilizaţie”. Lui Coco nu i se părea „civilizat” nimic din ceea ce caracteriza viaţa mamei sale ori felul în care crescuse ea. După părerea ei, totul era o înşelătorie. Oamenii, felul în care trăiau, ţelurile la care aspirau, casele în care locuiau şi liftingurile faciale ale fiecărei femei pe care o ştia. Totul i se părea artificial. Traiul său în Bolinas era simplu şi cât se poate de real. Era necomplicat şi sincer, precum Coco însăşi. Ura orice fel de fals. Nu că mama sa ar fi fost un „fals”. Era cizelată şi avea o imagine pe care şi-o întreţinea cu grijă. În ultimii treizeci de ani, mama ei fusese una dintre cele mai bine vândute autoare de romane de dragoste. Nici ceea ce scria nu era fals, însă era lipsit de profunzime, deşi munca ei atrăgea o mulţime de adepţi. Se semna cu pseudonimul Florence Flowers, un *nom de plume* derivat din numele ei de fată, bucurându-se de un imens succes. Avea şaizeci şi doi de ani şi trăise o viaţă de poveste, măritată cu tatăl lui Coco, Bernard Barrington, supranumit „Buzz”, cel mai influent agent literar şi teatral din L.A., până la moartea acestuia, cu patru ani în urmă. Fusese cu şaisprezece ani mai în vârstă decât mama ei şi încă se ţinea bine atunci când murise brusc din cauza unui atac cerebral. Era unul dintre cei mai puternici indivizi în domeniu şi îşi alintase şi îşi protejase soţia în toţi cei treizeci şi şase de ani de căsnicie. El îi încurajase şi îi călăuzise cariera. Coco se întreba mereu dacă mama sa ar fi reuşit la începuturile carierei sale scriitoriceşti fără ajutorul tatălui său. Mama sa însă nu-şi pusese niciodată această întrebare şi nu se îndoise nicio clipă de meritele muncii sale ori de miriada de opinii pe care le avea despre viaţă. Nu ţinea secret faptul că, pentru ea, Coco era o dezamăgire, şi nu ezita să-i reproşeze faptul că îşi abandonase studiile, că era o hipioată şi că avea apucături ciudate.

Evaluarea făcută de Jane, sora sa cu o carieră la fel de reuşită, era ceva mai rafinată, deşi nu cu mult mai

îngăduitoare. Jane o considera pe Coco „un caz cronic de performanţă sub aşteptări”. Ţinuse să-i precizeze surorii sale mai mici că avusese tot ce-şi putea dori în copilărie, toate şansele să se bucure de succes în viaţă, şi că, până în prezent, dăduse cu piciorul la tot. Îi amintea cu regularitate că nu era prea târziu să schimbe lucrurile, dar că, atât timp cât avea să continue să trăiască într-o colibă din Bolinas precum o pierde-vară de pe plajă, viaţa ei avea să fie un dezastru.

Coco nu-şi vedea viaţa ca pe un dezastru. Se întreţinea singură, era o persoană respectabilă, nu lua şi nici nu luase vreodată droguri, cu excepţia ţigării ocazionale de marijuana fumate în compania prietenilor, la colegiu, dar până şi asta se întâmplase rar, ceea ce era remarcabil la vârsta aceea. Nu era o povară pentru familie, nu fusese niciodată evacuată, promiscuă, gravidă ori în puşcărie. Nu criticase stilul de viaţă al surorii sale şi nici măcar nu avea intenţia s-o facă; nici mamei sale nu-i spusese că hainele pe care le purta arătau ridicol de tinereşti, ori că exagerase puţin cu ultimul ei lifting. Tot ce voia Coco era să-şi păstreze individualitatea şi să-şi trăiască propria viaţă aşa cum voia. Nu s-a simţit niciodată în largul ei cu stilul lor de viaţă luxos din Bel-Air. Detesta să fie ştiută drept odrasla unor celebrităţi şi, mai recent, sora cu mult mai tânără a alteia. Nu dorea să trăiască viaţa lor, ci pe a ei însăşi. Luptele cu familia se intensificaseră după ce absolvise Princeton *magna cum laude*, iar un an mai târziu, se înscrisese la drept la Stanford pentru ca, ulterior, în anul doi, să abandoneze studiile. Trecuseră trei ani de atunci.

Îi promisese tatălui ei că avea să dea la drept, iar el o asigurase că îi păstrase un loc la el în agenţie. Îi mai spunea că era bine să ai o diplomă în drept, dacă voiai să devii un agent de succes. Necazul era că ea nu voia să fie agent şi nici să lucreze pentru tatăl ei. N-avea nici cea mai mică dorinţă de-a reprezenta autori de bestselleruri, scenarişti sau staruri de cinema prost crescute, pasiune care reprezenta sarea şi piperul şi totodată scopul vieţii

tatălui ei. În copilărie, le trecuseră prin casă toate personajele celebre de la Hollywood. Nu se vedea însă în stare să-şi petreacă tot restul vieţii în preajma lor, aşa cum făcuse tatăl ei. În adâncul sufletului, credea că stresul de a reprezenta şi de a face pe plac unor creaturi răsfăţate, iraţionale şi pretenţioase până la limita nebuniei, timp de aproape cincizeci de ani, îi curmase bărbatului zilele. Pentru ea, sunase ca o sentinţă la moarte.

Tatăl ei murise când ea era în anul întâi la drept; ea mai îndurase cursurile încă un an, după care se retrăsese. Mama ei se jelise luni întregi de decizia ei şi încă o mai certa, spunându-i că trăia ca o vagaboandă fără adăpost, în coliba din Bolinas. Văzuse casa o singură dată şi de-atunci nu-i mai tăcea gura. Coco hotărâse să rămână în apropiere de San Francisco, după ce se retrăsese de la Stanford. California de Nord i se potrivea mai bine. Sora ei, Jane, se mutase acolo de ani de zile, dar făcea naveta la L.A., unde-şi avea serviciul. Mama lor încă era supărată că ambele ei fiice se mutaseră în nord, deşi Jane era prin L.A. mai tot timpul. Coco mergea rar acasă.

Jane, sora lui Coco, avea treizeci şi nouă de ani. La treizeci de ani, devenise unul dintre cei mai însemnaţi producători de film de la Hollywood. Avea o carieră strălucitoare şi unsprezece producţii de box-office care bătuseră toate recordurile. Se bucura de un succes imens, ceea ce o punea pe Coco într-o lumină şi mai proastă. Mama lui Coco îi spunea fără încetare cât de mândru fusese de Jane tatăl lor, după care izbucnea iar în lacrimi, la gândul vieţii irosite a fiicei sale mai tinere. Lacrimile îi prinseseră întotdeauna bine şi o ajutaseră să obţină tot ce dorise de la soţul ei. Buzz îi făcuse mereu toate poftele soţiei sale şi îşi adorase fiicele. Lui Coco îi plăcea să creadă uneori că i-ar fi putut explica tatălui ei alegerile pe care le făcuse şi motivele pentru care le făcuse, dar, în realitate, ştia că acest lucru n-ar fi fost posibil. Nici el nu i-ar fi înţeles motivele, la fel ca mama ori ca sora ei, şi ar fi fost atât nedumerit, cât şi dezamăgit de stilul ei de viaţă din prezent. Fusese încântat peste măsură când intrase la

drept, la Stanford, şi sperase că acest lucru avea să pună capăt ideilor ei extrem de liberale de până atunci. În opinia lui, era în regulă să fii bun la suflet şi să te preocupe planeta şi semenii tăi, atâta vreme cât nu exagerai. În anii ei de colegiu, ba chiar şi înainte, Buzz considerase că exagerase, asigurând-o pe mama ei că facultatea de drept avea să-i scoată ideile astea din cap. Se pare că nu fusese aşa, din moment ce se retrăsese.

Tatăl ei îi lăsase mai mulţi bani decât i-ar fi trebuit pentru a duce un trai decent, dar Coco nu se atinsese niciodată de ei, preferând să cheltuiască numai ce câştiga ea, deseori donând bani unor cauze în care ea credea, majoritatea cu tentă ecologică, pentru prezervarea faunei planetei sau pentru ajutorarea copiilor foarte săraci din ţările Lumii a Treia. Sora ei, Jane, o numea „suflet milostiv". Familia ei găsise mii de atribute deloc măgulitoare pentru ea, care o răneau. Coco acceptase însă cu uşurinţă denumirea de „suflet milostiv" şi de aceea îi şi plăcea statuia lui Quan Yin atât de mult. Zeiţa compasiunii îi mersese drept la inimă. Coco era de o integritate impecabilă, avea un suflet mare şi era permanent concentrată asupra bunătăţii faţă de alţii, ceea ce nu i se părea ceva rău, cu atât mai puţin o infracţiune.

Şi Jane stârnise, la rându-i, valuri de nemulţumire în familie, pe la sfârşitul adolescenţei sale. La şaptesprezece ani, le spusese părinţilor că era lesbiană. Coco avea pe atunci doar şase ani şi nu conştientizase scandalul iscat. Jane îi anunţase în ultimul ei an de liceu, când devenise o activistă militantă pentru drepturile lesbienelor în UCLA[2], unde studia cinematografia. Mama ei fusese efectiv distrusă când îi propusese să-şi facă debutul în societate, iar Jane o refuzase, spunând că prefera să moară. Dar, în ciuda preferinţelor ei sexuale diferite şi a militantismului precoce, avea, în esenţă, aceleaşi ţeluri materiale ca părinţii ei. Tatăl o iertase imediat ce înţelesese că ţintea spre faimă, iar după ce văzuse cât de sus ajunsese, totul

[2] University of California, Los Angeles – Universitatea California din Los Angeles (n.tr.)

devenise din nou perfect. De zece ani, Jane locuia cu o scenaristă bine-cunoscută, o fiinţă blândă şi renumită datorită propriilor realizări. Fuseseră nevoite să se mute în San Francisco deoarece acolo era o mare comunitate gay. Nu exista individ în tot universul care să nu le fi văzut filmele şi care să nu le adore. Jane fusese nominalizată de patru ori la Oscar, dar nu câştigase încă marele premiu. Mama lor nu mai dezaproba acum faptul că, de zece ani, Jane şi Elizabeth trăiau, practic, în concubinaj. Coco era cea care le provoca supărări profunde şi care le îngrijora teribil pe amândouă; cea care le enerva cu alegerile ei ridicole, cu stilul ei de viaţă hipiot şi cu indiferenţa ei faţă de tot ceea ce ele considerau important, iar toate astea o făceau pe mama ei să izbucnească în plâns.

În cele din urmă, pentru purtarea lui Coco dăduseră vina pe prietenul acesteia din perioada când se retrăsese de la drept, nu pe efectul pe care familia însăşi îl avusese asupra ei ani de zile. Bărbatul locuise cu ea în al doilea – şi ultimul – ei an de facultate, el însuşi renunţând la facultatea de drept, fără să absolve, cu câţiva ani în urmă. Ian White era exact ceea ce părinţii săi nu voiau pentru ea. În ciuda faptului că era deştept, abil şi bine educat, după cum spunea Jane, era un „nerealizat”, exact ca ea. După ce se retrăsese de la facultate, în Australia, Ian se mutase în San Francisco şi îşi deschisese o şcoală de scufundări şi de surfing. Ian era inteligent, iubitor, amuzant, mereu vesel şi se purta minunat cu ea. Era ca un diamant neşlefuit – genul acela de tip independent care făcea numai ce voia. Din momentul în care se întâlniseră, Coco ştiuse că-şi găsise sufletul-pereche. Două luni mai târziu, se mutaseră împreună. Coco avea pe atunci douăzeci şi patru de ani. Ian murise doi ani mai târziu. Fuseseră cei mai frumoşi ani din viaţa ei, şi nu avea niciun regret, cu excepţia faptului că Ian nu mai era lângă ea şi că nu-i mai fusese alături în ultimii doi ani. Murise într-un accident cu deltaplanul, când o rafală puternică îl izbise de stânci, căzătura fiindu-i fatală. Se stinsese într-o clipă, şi visele lor se spulberaseră odată cu el. Cumpăraseră împreună cabana din Bolinas, iar

Ian i-o lăsase ei. Costumele şi tot echipamentul lui de scufundare se aflau încă la cabană. Îi fusese extrem de greu în primul an după moartea lui, iar mama şi sora ei se arătaseră compătimitoare; între timp însă, îşi epuizaseră resursele de empatie. Din punctul lor de vedere, Ian era de domeniul trecutului, iar ea trebuia să depăşească momentul, să-şi refacă viaţa, să se maturizeze. Şi ea fix asta făcea, dar nu în felul în care voiau ele. Iar asta reprezenta o faptă deosebit de gravă în opinia lor.

Coco ştia că trebuia să şi-l alunge pe Ian din minte şi să-şi vadă de viaţă. Avusese câteva întâlniri în anul precedent, însă nimeni nu se ridicase la înălţimea lui Ian. Nu mai întâlnise niciun bărbat cu asemenea dorinţă de viaţă, energie, căldură sufletească şi farmec. Ian reprezenta un standard greu de atins, dar Jane spera că avea să apară cineva într-o bună zi. Atâta doar că acest lucru nu se întâmplase încă. Nici Ian n-ar fi vrut să fie singură. Dar ea nu se grăbea. Era fericită în Bolinas, trezindu-se în fiecare dimineaţă fără să ştie ce avea să-i aducă ziua cu pricina. Nu urmărea să-şi construiască vreo carieră. Nu-şi dorea şi nu avea nevoie de faimă ca să arate cine era, ca restul familiei sale. Nu voia să locuiască într-o casă mare în Bel-Air. Nu-şi dorea nimic mai mult decât ce avusese cu Ian: zile frumoase, momente fericite şi nopţi tandre, lucruri despre care ştia că aveau să-i rămână pentru totdeauna întipărite în minte. Nu simţea nevoia să ştie unde avea să o poarte următorul pas ori cu cine. Fiecare zi era o binecuvântare în sine. Viaţa ei cu Ian fusese absolut perfectă şi exact aşa cum îşi doriseră amândoi, însă, la ceva timp după moartea lui, se împăcase cu gândul că rămăsese singură. Îi simţea lipsa, dar acceptase, în cele din urmă, că îl pierduse. Nu era disperată să se mărite, să aibă copii ori să cunoască un alt bărbat. La douăzeci şi opt de ani nimic din toate acestea nu părea presant, şi simplul fapt că trăia în Bolinas îi era de ajuns.

La început, amândurora li se păruse ciudat să locuiască acolo. Era o comunitate mică şi nostimă. Membrii ei

hotărâseră cu ani în urmă ca Bolinasul să fie nu doar un loc discret, ci să devină, pur şi simplu, un oraş invizibil, la fel ca Brigadoon. Nu erau indicatoare care să marcheze drumul spre Bolinas ori care să confirme măcar faptul că te aflai acolo. Dacă voiai să-l găseşti, erai pe cont propriu. Era ca o buclă temporală, lucru pe seama căruia amândoi au râs, dar care le plăcea la nebunie. În anii şaizeci, oraşul fusese plin de hipioţi şi de adepţi flower power[3], dintre care mulţi încă mai locuiau acolo. Numai că acum erau bătrâni, cu riduri adânci şi păr grizonant. Bărbaţi de cincizeci şi chiar de şaizeci de ani se îndreptau către plajă, cu placa de surf la subsuoară. Întreaga reţea comercială din oraş consta dintr-un magazin de confecţii care încă mai vindea *muumuu*[4] înflorate şi obiecte de îmbrăcăminte cu imprimeuri realizate prin tehnica *tie-dye*[5], un restaurant veşnic plin de surferi cărunţi, un magazin alimentar ce vindea aproape integral produse organice şi un magazin ce comercializa toate accesoriile posibile, trebuincioase consumatorilor de droguri ilegale, precum şi bonguri[6] de toate culorile, formele şi mărimile. Oraşul era aşezat pe un podiş înalt, ce mărginea o plajă îngustă, iar un golf mic îl separa de vasta întindere a litoralului Stinson Beach şi de proprietăţile costisitoare de acolo. Erau şi câteva case frumoase în Bolinas, bine ascunse, dar marea majoritate erau locuinţe pentru familii simple, oameni fără cine ştie ce studii, surferi mai bătrâiori şi oameni care, din diferite motive, aleseseră să-şi ia lumea-n cap şi să dispară în anonimat.

Era o comunitate elitistă în felul ei, în antiteză cu tot ceea ce Jane ştia din propria copilărie, precum şi cu familia dominatoare pe care Ian o lăsase în urmă în Sydney, Australia. În acest sens, fuseseră perechea perfectă. Acum

[3] Cineva care respinge normele culturale general acceptate şi care susţine că pacea universală şi dragostea sunt antidoturile problemelor sociale şi politice (n.tr.)

[4] O rochie lungă şi largă, purtată fără curea ori cordon (n.tr.)

[5] Înnodare şi vopsire (n. red.)

[6] Instrument de filtrare a fumului de canabis; pipă cu apă (n.tr.)

el nu mai era, dar ea rămăsese acolo şi nu intenţiona să plece prea curând, poate niciodată, indiferent ce-ar fi spus mama şi sora ei. Terapeuta la care se dusese – după moartea lui Ian – până de curând îi spusese că la douăzeci şi opt de ani era încă o rebelă. Probabil că aşa stăteau lucrurile, însă ei îi convenea. Era mulţumită de viaţa pe care şi-o alesese şi de locul în care trăia. Şi singurul lucru de care era absolut sigură era faptul că nu avea să se mute vreodată înapoi în L.A.

Soarele se înălţase deja pe cer, când Coco intră să-şi mai toarne încă o ceaşcă de ceai, în timp ce Sallie, ciobănescul australian al lui Ian, ieşi agale din casă, după ce abia se dăduse jos din patul lui Coco. Dădu aproape imperceptibil din coadă, după care porni de una singură la o plimbare matinală pe plajă. Era extrem de independentă şi o ajuta pe Coco în munca ei. Ian îi spusese că ciobănescul australian putea fi un excelent câine salvator, că avea în instinct strânsul turmei. Sallie însă mărşăluia pe o melodie proprie. Era ataşată de Coco, dar numai în măsura pe care o decidea ea, şi mai tot timpul avea propriile planuri şi idei. Fusese dresată impecabil de Ian şi răspundea la comenzi vocale.

O luă din loc la pas săltat, în timp ce Coco îşi turna cea de-a doua ceaşcă de ceai, aruncând o privire rapidă la ceas. Era puţin trecut de şapte şi trebuia să facă duş şi să plece la muncă. Îi plăcea ca la opt să fie deja pe podul Golden Gate, iar la opt şi jumătate – la primul punct de oprire. Ajungea întotdeauna la timp şi se dovedise o persoană de încredere pentru clienţii săi. Tot ceea ce învăţase despre munca susţinută şi despre succes se dovedise de mare ajutor. Avea o afacere mică, neobişnuită, dar care genera un venit surprinzător de bun. Serviciile pe care le oferea aveau mare căutare de trei ani încoace, de când Ian o ajutase să pornească afacerea. Şi, de doi ani, de când murise el, luase proporţii neaşteptate, deşi, precaută, Coco îşi limitase clientela, astfel încât să se poată ocupa de fiecare cum se cuvenea. Îi plăcea să ajungă acasă pe la ora patru în fiecare zi, lucru care-i permitea să o ia pe Sallie la

o plimbare pe plajă, înainte de apus.

Vecinele lui Coco, care locuiau de-o parte şi de cealaltă a cabanei sale, erau o aromaterapeută şi o specialistă în acupunctura şi amândouă lucrau în centru. Acupuncturista era căsătorită cu un profesor de la şcoala din localitate, iar aromaterapeuta locuia împreună cu un pompier, care lucra la unitatea din Stinson Beach. Erau cu toţii oameni cumsecade, oneşti, care munceau din greu şi care îşi săreau unul altuia în ajutor. Aceştia fuseseră incredibil de buni cu ea la moartea lui Ian. Şi chiar se întâlnise de vreo două ori cu un amic al profesorului, dar nu ieşise nimic din asta. Aveau prieteni exuberanţi, de care se bucura şi ea. În mod previzibil, familia ei îi respinsese pe toţi, considerându-i nişte hipioţi. Mama ei îi cataloga pe toţi drept haimanale, ceea ce, fireşte, nu era adevărat, chiar dacă aşa i se părea ei. Dar lui Coco nu-i displăcea propria companie, astfel că în marea parte a timpului stătea singură.

Pe la şapte şi jumătate, după un duş foarte fierbinte, Coco se îndreptă către furgoneta ei antică. Ian i-o găsise la o licitaţie în Inverness, şi, aşa uzată cum era, o ducea în oraş zi de zi. Furgoneta veche, cam rablagită, era fix ce-i trebuia, în ciuda numărului mare de kilometri pe care-i avea la bord. Mergea bine, chiar dacă era urâtă ca naiba. Aproape toată vopseaua se cojise deja de ceva vreme, dar maşina se ţinea bine. Ian avusese o motocicletă cu care străbăteau dealurile la sfârşit de săptămână, atunci când nu porneau cu şalupa în larg. O învăţase şi pe Coco să facă scufundări. De când murise el, Coco nu mai condusese motocicleta. Stătea acolo, în garaj, în spatele cabanei lor. Nu avea puterea să se despartă de ea, deşi vânduse şalupa, iar şcoala de scufundări fusese închisă pentru că nu avea cine să se ocupe de ea. Coco n-ar fi putut şi, în plus, avea propria afacere.

Coco deschise uşa din spate a furgonetei, iar Sallie sări înăuntru cu o privire entuziastă. Alergarea pe plajă o trezise de-a binelea, iar acum era gata de muncă, asemenea lui Coco, de altfel. Femeia îi zâmbi prietenului ei

canin masiv, cu blană albă cu negru. Pentru cei care nu cunoşteau rasa, Sallie putea trece drept corcitură, dar era ciobănesc australian pur-sânge, cu nişte ochi albaştri profunzi. Coco închise uşa în spate, urcă la volan şi porni la drum, făcându-i cu mâna vecinului care se întorcea de la schimbul de noapte, de la unitatea de pompieri. Era o comunitate liniştită, şi aproape nimeni nu se deranja să-şi încuie uşile noaptea.

Ţinu drumul unduitor spre oraş, ce urma conturul stâncii de pe ţărmul oceanului, centrul oraşului sclipind la orizont în razele soarelui de dimineaţă. Părea să fie o zi perfectă, fapt ce avea să-i facă munca mai uşoară. Şi, aşa cum îi plăcea ei, era pe pod până-n ora opt. Avea să ajungă la timp la întâlnirea cu primul ei client, deşi nu conta prea mult. Nimeni nu s-ar fi supărat dacă întârzia, dar nu prea i se întâmpla aşa ceva. Nu era chiar atât de ciudată pe cât o considera propria familie; era doar altfel decât ei – aşa fusese întreaga ei existenţă.

Ieşi pe autostradă spre Pacific Heights şi o ţinu spre sud, în sus pe dealul abrupt, pe strada Divisadero. Tocmai ajungea la intersecţia cu Broadway, când începu să-i sune mobilul. Era sora ei, Jane.

— Unde eşti? întrebă Jane laconic.

Vorbea mereu pe un ton alert, de parcă s-ar fi declarat stare de urgenţă şi teroriştii tocmai îi asediau casa. Trăia într-o permanentă stare de stres, consecinţă a naturii muncii sale, care i se potrivea personalităţii ei ca o mănuşă.

Partenera sa de viaţă, Elizabeth, era mult mai relaxată şi o tempera adesea. Lui Coco îi plăcea mult de Liz. Aceasta avea patruzeci şi trei de ani şi era la fel de talentată şi de inteligentă ca Jane, doar că o arăta mai puţin. Liz absolvise Harvard *summa cum laude* şi-şi făcuse masteratul în literatură engleză. Înainte să ajungă la Hollywood şi să devină scenaristă, scrisese un roman obscur, dar interesant. Scrisese mult de atunci şi câştigase, de-a lungul anilor, două Oscaruri. Se cunoscuse cu Jane pe când lucrau la un film, cu zece ani în urmă, şi din clipa aia

rămăseseră împreună. Relaţia lor era solidă, iar legătura le era benefică amândurora. Se considerau partenere pe viaţă.

— Sunt pe Divisadero. De ce? întrebă Coco pe un ton obosit.

Ura faptul că Jane n-o întreba niciodată ce făcea, ci doar îi spunea de ce avea nevoie. Aceasta fusese natura relaţiei dintre ele de când era Coco mică. Îi făcuse comisioane lui Jane toată viaţa, şi numai ea ştia cât îi vorbise terapeutei despre asta, când încă mai mergea la ea. Era tare greu să schimbe situaţia, deşi se străduia. Sallie stătea pe bancheta din dreapta, lângă Coco, şi-i urmărea expresia feţei cu interes, simţind cum Coco devenea din ce în ce mai tensionată şi arătând de parcă încerca să-şi dea seama de motiv.

— Bun! Am nevoie de tine imediat, zise Jane uşurată, dar şi stresată în acelaşi timp.

Coco ştia că urmau să plece la New York, pe platoul de filmare a unei pelicule la care ea şi Liz erau coproducătoare.

— Pentru ce ai nevoie de mine? întrebă Coco circumspectă, în timp ce câinele îşi lăsă capul într-o parte.

— Sunt în rahat! Îngrijitoarea tocmai m-a lăsat baltă. Plec într-o oră.

Disperarea i se strecurase în glas.

— Parcă plecai abia săptămâna viitoare, zise Coco suspicioasă, trecând de Broadway, la doar câteva cvartale distanţă de locuinţa surorii ei, o casă spectaculoasă cu vedere la golf.

Se afla într-o zonă căreia i se spunea Coasta de Aur şi unde se găseau cele mai impresionante case. Şi nu era nicio îndoială că a lui Jane era una dintre cele mai frumoase, deşi nu era stilul lui Coco, în aceeaşi măsură în care cabana din Bolinas nu era stilul lui Jane. Cele două surori păreau să se fi născut pe planete diferite.

— E grevă pe platoul de filmare. Tehnicienii de sunet. Liz a plecat azi-noapte, iar eu trebuie să ajung acolo până diseară, la o şedinţă cu sindicatul, şi n-are cine să stea cu

Jack. Mama îngrijitoarei a murit şi a trebuit să se mute definitiv la Seattle, cu tatăl ei, care e bolnav. Tocmai m-a sunat şi mi-a trântit verde-n faţă vestea, iar avionul meu pleacă în două ore.

Coco asculta încruntată. N-avea niciun chef să pună cap la cap ceea ce îi spusese soră-sa. Nu era prima oară când i se întâmpla asta. Nu ştia cum se făcea, dar Coco mai mereu devenea planul de rezervă pentru tot ce mergea prost în viaţa surorii sale. Din moment ce Jane considera că nimic din viaţa lui Coco nu avea importanţă, se aştepta ca ea să lase mereu totul baltă şi s-o ajute. Iar Coco nu putuse s-o refuze niciodată pe sora care o intimidase toată viaţa. Jane n-avea nicio problemă să spună „nu“ cuiva, fapt care contribuise la succesul ei. Acesta era însă un cuvânt aproape inexistent în vocabularul lui Coco, lucru pe care Jane îl ştia foarte bine şi de care profita ori de câte ori se ivea ocazia.

— Am să vin să-l scot pe Jack la plimbare, dacă vrei, zise Coco prevăzătoare.

— Ştii bine că n-o să meargă, replică Jane enervată. Se întristează dacă nu vine nimeni seara acasă. Ar urla toată noaptea de-ar înnebuni vecinii. Şi am nevoie să fie cineva, ca să supravegheze şi casa.

Câinele lui Jane era aproape la fel de mare cât casa din Bolinas, dar, dacă era nevoie, Coco îl putea lua la ea.

— Vrei să-l ţin la mine, până găseşti pe cineva?

— Nu! răspunse Jane cu fermitate. Va trebui să stai tu aici.

Coco mai auzise acest „va trebui” de vreo zece milioane de ori în viaţă. Nimic de genul: „Vrei, te rog… ai putea… te-ar deranja… te rog frumos, frumos de tot”. Nu. Doar: „Va trebui”. La dracu’! Era încă o ocazie când putea să refuze. Coco deschise gura să rostească un „nu”, dar nu ieşi niciun sunet. Se uită la Sallie, care părea că se holba la ea fără a-şi crede urechilor.

— Nu te uita aşa la mine, îi zise Coco câinelui.

— Poftim? Cu cine vorbeşti acolo? întrebă Jane grăbită.

— N-are importanţă. De ce nu poate să stea la mine?

— Îi place să fie acasă, în patul lui, veni direct răspunsul, făcând-o pe Coco să-şi dea ochii peste cap.

Era la doar câteva case de cea a clientului său şi nu voia să întârzie, dar ceva îi spunea că tocmai asta urma să se întâmple. Sora ei avea un soi de forţă magnetică în faţa căreia Coco nu putuse rezista vreodată.

— Păi, tot aşa vreau şi eu să dorm în patul meu, răspunse Coco, încercând să pară hotărâtă, deşi nu păcălea pe nimeni, şi sigur nu pe Jane.

Ea şi cu Elizabeth aveau să rămână pe platourile de filmare, în New York, timp de cinci luni.

— N-am de gând să fac pe îngrijitoarea pentru tine cinci luni de zile, zise Coco cu încăpăţânare. Şi, uneori, filmările se pot prelungi. În cele din urmă, poate dura şase, chiar şapte luni.

— Bine! Am să găsesc pe altcineva, zise Jane pe un ton dezaprobator, ca şi când Coco era un copil neascultător. Asta reuşea s-o sâcâie de fiecare dată, indiferent cât de des îşi spunea că nu mai era doar o puştoaică. Dar n-am s-o pot face într-o oră, până plec. O să mă ocup de asta din New York. Dumnezeule, ai zice că-ţi cer să stai în Tenderloin[7], într-o casă de traficanţi de droguri. Crede-mă, în ceea ce te priveşte, se poate şi mai rău decât să locuieşti aici cinci, şase luni. Ţi-ar putea prinde bine şi n-ai mai fi nevoită să faci naveta.

Jane adoptase tehnica vânzării agresive, dar Coco nu se lăsa convinsă. Nu putea să sufere casa lui Jane – era frumoasă, impecabilă şi rece. Fusese fotografiată pentru toate revistele de decoraţiuni interioare, iar Coco nu se simţise niciodată în largul ei acolo. Nu era niciun locşor confortabil în care să te răsfeţi seara ghemuită la căldură. Şi era atât de imaculată, încât lui Coco îi era mereu teamă chiar şi să respire ori să mănânce. Ea nu era pe-atât de pricepută în ale gospodăriei ca sora ei sau ca Liz. Amândouă erau obsedate de curăţenie la modul extrem.

[7] Cartier rău famat din centrul oraşului San Francisco, renumit pentru nivelul ridicat al infracţionalităţii (n.tr.)

Lui Coco îi plăcea un pic de vraişte şi n-o deranja un grad rezonabil de dezordine în propria viaţă. Asta o enerva pe Jane la culme.

— Am să stau doar câteva zile, o săptămână cel mult. Dar va trebui să găseşti rapid pe altcineva. Nu vreau să stau la tine acasă cu lunile, zise Coco implacabilă, încercând să stabilească nişte limite.

— Am priceput. O să fac tot ce pot. Dar, deocamdată, fă asta pentru mine, te rog. Cât de repede poţi veni să iei cheile? Şi vreau să-ţi arăt încă o dată cum funcţionează sistemul de alarmă, că i-am adus nişte îmbunătăţiri şi e ceva mai complicat. N-aş vrea să porneşti din greşeală alarma. Mâncarea lui Jack o iei de la Canine Cuisine, o prepară ei acolo de două ori pe săptămână, lunea şi joia. A, şi nu uita că ne-am schimbat veterinarul. Acum mergem la dr. Hajimoto, pe Sacramento Street. Jack are programare săptămâna viitoare pentru un nou vaccin de creştere a imunităţii.

— Bine că n-ai copii, comentă sec Coco în timp ce întorcea furgoneta. Oricum întârzia, aşa că era mai bine s-o facă şi pe asta şi să scape. Că, dacă nu, ar fi înnebunit-o soră-sa. N-ai putea pleca din oraş niciodată! Bullmastifful perechii devenise copilul surogat al acestora şi o ducea mai bine decât majoritatea oamenilor: mâncare preparată special, dresor, îngrijitor personal, care venea acasă să-i facă baie; avea parte de mai multă atenţie decât primeau mulţi copii de la propriii părinţi.

Furgoneta lui Coco se apropia acum de casa surorii, în faţa căreia o maşină de serviciu aştepta deja s-o ducă la aeroport. Coco scoase cheile din contact şi ţâşni din maşină, fără a o lua şi pe Sallie, care privea cu interes pe fereastră. Avea să se distreze de minune cu Jack în următoarele câteva zile. Bullmastifful era de trei ori cât ea şi probabil că aveau să spargă tot ce era casabil în jur, alergându-se prin casă. Şi poate că avea să-i lase să intre în piscina soră-sii. Singurul lucru care îi plăcea lui Coco la casa lui Jane era ecranul imens de proiecţie video din dormitor, unde putea să vadă filme. Dormitorul era enorm,

iar ecranul acoperea în întregime unul dintre pereţi.

Coco sună la uşă, care se deschise cu o smucitură, iar în spate apăru Jane cu un telefon mobil lipit de ureche.

Îi făcea cuiva viaţa amară în legătură cu sindicatele, după care închise telefonul, ţintuind-o pe Coco cu privirea. Asemănarea dintre cele două femei era frapantă. Amândouă erau înalte, aveau o siluetă zveltă şi o fizionomie frumoasă. Amândouă fuseseră manechine în adolescenţă. Cea mai evidentă diferenţă dintre ele era că Jane avea trăsături mult mai tăioase, părul blond, lins şi lung, prins la spate în coadă. Ochii surâzători şi părul lung, castaniu-roşcat, purtat uşor ondulat pe spate, îi crea lui Coco o imagine mai blândă. Lui Jane îi răzbea stresul prin toţi porii. Fusese dintotdeauna tăioasă şi rea de gură, însă cei care o cunoşteau mai îndeaproape ştiau că, în ciuda limbii ascuţite, Jane era o persoană cumsecade, cu suflet bun. Dar nu exista niciun dubiu că era o femeie dură. Coco ştia acest lucru.

Era îmbrăcată cu o pereche de jeanşi şi cu un tricou negru, peste care îşi pusese o jachetă din piele neagră, şi în urechi avea cercei cu diamante. Coco purta un tricou alb şi jeanşi ce-i puneau în evidenţă picioarele lungi şi zvelte, pantofi sport, potriviţi pentru muncă, şi un hanorac decolorat legat pe după umeri. Coco arăta vizibil mai tânără. Stilul mai sofisticat al lui Jane o îmbătrânea puţin, dar amândouă erau foarte atrăgătoare şi semănau mult cu celebrul lor tată. Mama lor era mai scundă şi mai rotunjoară, şi blondă ca Jane. Părul castaniu cu reflexe roşiatice al lui Coco era moştenit de la generaţia precedentă, Buzz Barrington având părul negru ca smoala.

— Slavă Domnului! zise Jane.

Bullmastifful ei uriaş veni în fugă la ele, ridicându-se pe picioarele din spate ca să-şi pună labele pe umerii lui Coco. Ştia ce însemna s-o aibă în preajmă: resturi de la masă – în mod obişnuit interzise – şi şansa de a dormi în patul supradimensionat din dormitorul principal, ceea ce Jane n-ar fi permis niciodată. Deşi îşi adora câinele, Jane credea cu tărie în reguli. Până şi Jack ştia cât de uşor era Coco de

manipulat şi că avea să-l lase să doarmă noaptea în pat. Dădu din coadă şi o linse pe faţă, o primire mult mai călduroasă decât îi oferise Jane. Liz era de departe cea afectuoasă, dar se afla deja la New York. Iar relaţia dintre cele două surori fusese mereu tensionată. În ciuda intenţiilor ei bune şi a dragostei resimţite pentru sora ei mai mică, Jane nu îşi îndulcea niciodată vorbele.

Îi întinse lui Coco un set de chei şi o pagină cu informaţii despre noul sistem de alarmă. Îi mai repetă o dată detaliile despre veterinar, despre vaccin, despre mâncarea special preparată pentru Jack, la care se adăugară alte paisprezece indicaţii, livrate surorii ei ca un foc de mitralieră.

— Şi sună-ne imediat dacă e vreo problemă cu Jack, încheie ea.

Coco voia să întrebe: „Şi dacă am eu vreo problemă?”, însă Jane n-ar fi gustat gluma. O să încercăm să venim într-un weekend, la un moment dat, ca să-ţi mai dăm şi ţie o pauză, dar nu ştiu când vom putea să ne sustragem, dată fiind şi problema cu sindicatele.

Părea stresată şi epuizată încă înainte de a ajunge acolo. Coco ştia că sora ei avea abilitatea de a jongla cu cele mai amănunţite detalii şi că era extraordinară în ceea ce făcea.

— Stai puţin, zise Coco, simţindu-se neputincioasă. Eu sunt aici doar pentru câteva zile, nu-i aşa? Hai, o săptămână. Nu stau la tine până vă întoarceţi, repetă ea ca să se asigure că se făcuse înţeleasă.

Nu voia să rişte vreo confuzie în acest sens.

— Bine, bine! Şi-aş fi jurat că ţi-ar plăcea şi ţie să stai într-o casă decentă.

Sora ei o privi mustrător, în loc să îi fie profund recunoscătoare.

— Casa asta „decentă” este *a* ta, sublinie Coco. Bolinas e casa mea, zise ea cu o demnitate reţinută, pe care Jane o ignoră.

— Hai să nu deschidem subiectul, îi răspunse Jane cu o privire plină de înţeles, după care, fără prea multă tragere de inimă, o privi pe sora ei şi-i zâmbi. Mersi că mă scoţi

din necaz, puştoaico. Îţi sunt recunoscătoare. Eşti o comoară de surioară!

Şi-i arătă unul dintre rarele ei zâmbete aprobatoare, cu care o convinsese pe Coco să-i facă pe plac toată viaţa. Dar trebuia să faci cum voia Jane ca să primeşti un zâmbet.

Coco ar fi vrut s-o întrebe de ce era o comoară de surioară. Pentru că viaţa ei era searbădă? Dar nu-i puse întrebarea, ci doar încuviinţă din cap, detestându-se pentru că acceptase aşa de iute să le facă favoarea de a avea grijă de casă. Ca întotdeauna, Coco cedase fără ripostă. Ce rost avea? Jane obţinea mereu ce voia. Avea să fie veşnic sora mai mare pe care Coco n-o întrecea niciodată, la niciun joc, pe care n-o putea refuza şi care părea înfiorător de impozantă, chiar mai impozantă decât părinţii lor.

— Să nu mă lăsaţi aici la infinit, zise Coco cu o voce stăruitoare.

— Te sun şi-ţi spun, răspunse Jane evaziv şi se grăbi spre camera de-alături ca să răspundă la două telefoane care sunau simultan. Pe când se îndrepta spre ele, începu să-i sune şi mobilul. Mersi încă o dată! zise ea peste umăr, iar Coco oftă, mângâind câinele, şi apoi se îndreptă către furgonetă. Întârziase deja douăzeci de minute la întâlnirea cu primul client.

— Ne vedem mai târziu, Jack, spuse Coco cu blândeţe şi închise uşa în urma ei.

Urcă la volan, porni şi, pe măsură ce se îndepărta, avu sentimentul copleşitor că Jane urma s-o uite acolo cu lunile. Îşi cunoştea sora prea bine.

Cinci minute mai târziu, Coco se afla deja în faţa casei primului client. Din torpedoul furgonetei scoase o cutie pentru valori, introduse o combinaţie de cifru şi, deschizând cutia, luă în mână un set de chei de care atârna o etichetă cu un cod numeric. Avea chei de la casele tuturor clienţilor ei. Aceştia aveau deplină încredere în ea ca să o lase să intre şi să iasă după voie. Casa la care se oprise era una mare, din cărămidă, aproape la fel de mare ca a lui Jane, cu gard viu în faţă, tuns îngrijit. Coco intră pe

uşa din spate, dezactivă alarma şi fluieră tare. În doar câteva secunde apăru un Mare Danez albastru-argintiu gigantic, care, văzând-o, începu să dea din coadă cu o bucurie frenetică.

— Salut, Henry! Ce faci, băiete?

Îi fixă lesa de zgardă, activă la loc alarma şi încuie uşa; îl conduse apoi către furgonetă, unde Sallie se bucura să-şi revadă amicul. Patrupedele se salutară cu câte un lătrat şi începură să se bată în joacă, în spatele furgonetei.

Coco mai opri apoi la încă patru case din apropiere, la fel de opulente ca prima, de unde preluă un doberman surprinzător de blajin, un ogar Rhodesian Ridgeback, un ogar irlandez şi un dalmaţian. Prima tură a zilei o făcea întotdeauna cu câinii mari. Aceştia aveau nevoie de mişcare cel mai mult. Se îndreptă către Ocean Beach, unde Coco şi câinii puteau alerga nestingheriţi kilometri întregi. Uneori îi ducea în parcul Golden Gate; când era cazul, Sallie o ajuta să-i recupereze. Plimba câinii elitei din Pacific Heights de trei ani şi nu avusese niciodată parte de vreun incident, de vreo întâmplare neplăcută şi nici nu pierduse vreun câine. Se bucura de o reputaţie de invidiat în domeniu şi, cu toate că familia ei considera că era o pierdere de timp şi o risipă de educaţie, această activitate o ajuta să-şi petreacă timpul în aer liber, mai ales că îi plăceau câinii şi câştiga destul de bine din asta. Nu era ceva ce avea de gând să facă toată viaţa, însă, deocamdată, i se potrivea de minune.

Telefonul mobil începu să-i sune fix când lăsa acasă ultimul dintre câinii cei mari. Următorul lot de plimbat era un grup de câini de mărime mijlocie, iar pe cei mici îi scotea la plimbare chiar înainte de prânz, întrucât majoritatea stăpânilor obişnuia să-i plimbe înainte să plece la birou. Şi mai scotea câinii mari încă o dată, după-amiaza, înainte de a se întoarce în Marin. La telefon era Jane. Se afla deja în avion, vorbind pe fugă înainte de a i se spune să-şi închidă telefonul.

— Mi-am verificat agenda înainte să plec, iar Jack are programare pentru vaccin peste două săptămâni, nu peste

una.

Uneori, Coco se întreba cum de nu-i plesnea capul de la toate amănuntele de care încerca să ţină cont. Niciun detaliu nu era neînsemnat pentru Jane, şi planifica până în cele mai mici amănunte toate aspectele vieţii sale, inclusiv chestiunile legate de câine.

— Nu-ţi face griji. Ne descurcăm noi, o asigură Coco pe un ton relaxat. Alergarea pe plajă o moleşise şi pe ea în aceeaşi măsură ca pe câini. Distracţie plăcută în New York!

— Cu greva asta pe cap, mă îndoiesc! Vocea lui Jane suna ca o coardă întinsă, pe punctul de a plesni. Dar Coco ştia că, odată ajunsă lângă Liz, avea să se calmeze. Iubita ei avusese întotdeauna un efect liniştitor asupra ei. Erau o pereche perfectă şi se completau reciproc.

— Încearcă, oricum, să te bucuri de şedere. Şi, nu uita, când ai timp, să cauţi o altă îngrijitoare, îi reaminti Coco pe un ton foarte serios, chiar dacă Jane nu prea o băga în seamă.

— Ştiu, ştiu, zise Jane oftând. Şi mersi încă o dată că mă ajuţi. Înseamnă foarte mult pentru mine să ştiu că Jack şi casa sunt pe mâini bune.

Vocea îi părea mai blândă decât fusese toată dimineaţa. Aveau ele o relaţie bizară, dar, în definitiv, erau surori.

— Mulţumesc, spuse Coco cu un zâmbet ce se forma încet, în colţul gurii, întrebându-se de ce însemna pentru ea, de fiecare dată, atât de mult acordul surorii ei şi de ce suferea când nu-l avea. Ştia că, în curând, trebuia să-şi învingă meteahna asta şi să găsească undeva curajul să o refuze. Dar mai dura până atunci.

Coco era conştientă că pentru Jane şi pentru mama lor meseria de plimbător de câini era total lipsită de importanţă. Ţinând cont de cercurile în care se învârteau acestea şi de realizările lor – una autoare de succes şi cealaltă producătoare nominalizată la Oscar –, afacerea lui Coco era o ruşine pentru ele. Din punctul lor de vedere, era ca şi cum ea nu ar fi avut nicio ocupaţie. Până şi Coco era conştientă că pe scara Richter a realizărilor, spirit în

care fusese educată să se autoevalueze, plimbatul câinilor nu mişca deloc acul indicator. Şi totuşi, indiferent dacă ele consimţeau sau nu, ducea o viaţă uşoară, simplă şi plăcută. Ceea ce pentru ea era suficient deocamdată.

capitolul 2

Era ora şase, iar Coco se îndrepta din nou către oraş. Mersese acasă, să-şi strângă într-o geantă câteva hanorace, jeanşi, încă o pereche de pantofi sport, lenjerie de corp curată şi un teanc de DVD-uri pe care să le urmărească pe ecranul gigantic al surorii sale. Tocmai trecuse de punctul unde se plătea taxa de autostradă, când li sună iar mobilul. Era Jane. Ajunsese la apartamentul pe care ea şi Liz îl închiriaseră în New York pentru şase luni.

— E totul în regulă? întrebă Jane îngrijorată.

— Sunt în drum spre casa ta chiar acum, o linişti Coco. Eu şi Jack vom lua cina la lumina lumânărilor, în timp ce Sallie va urmări emisiunea ei preferată la televizor.

Coco nu-şi îngăduia să se gândească la vremurile când ea şi Ian găteau împreună cina, se plimbau noaptea pe plajă sau pescuiau atunci când ieşeau cu şalupa, în weekend. Vremurile în care viaţa ei încă avea un sens şi când nu pregătea mese speciale pentru câinele surorii sale. Dar n-ave a niciun sens acum să-şi amintească de asta. Zilele acelea se pierduseră-n trecut.

Stabiliseră să se căsătorească în vara anului în care Ian murise şi voiau o ceremonie simplă, pe plajă, urmată de un grătar, pentru prieteni. Mamei sale, care ar fi făcut o criză din cauza asta, nu apucase să-i spună. Aveau de gând să se ducă în Australia şi să deschidă acolo o şcoală de scufundări. În tinereţe, Ian fusese campion la surfing. Toate gândurile acestea o făceau melancolică acum.

În timp ce Coco vorbea cu Jane, intră şi Liz pe fir, ca să-i mulţumească din inimă că stătea la ele acasă şi avea grijă de câine. Tonul şi modul în care vorbea erau, fără niciun dubiu, mai călduroase decât în cazul lui Jane.

— Cu plăcere, mă bucur să fiu de ajutor, dar să nu dureze prea mult.

Coco voia să se asigure că auzea şi Liz partea asta.

— O să găsim pe cineva, promit! spuse Liz, părând sincer recunoscătoare pentru ajutorul lui Coco.

Spre deosebire de Jane, ea nu considera niciodată că sprijinul lui Coco li se cuvenea.

— Îţi mulţumesc, spuse Coco. Cum e la New York?

— Ar fi cu mult mai bine dacă am evita greva. Cred că s-ar putea să ajungem la o înţelegere diseară.

Părea încrezătoare. În adâncul sufletului, era o conciliatoare. Jane era belicoasa cuplului.

Coco le ură baftă, în timp ce parca în faţa casei lor. Uneori invidia relaţia celor două. Se înţelegeau aşa cum perechile căsătorite ar fi trebuit să se înţeleagă şi cum, deseori, nu se întâmpla. Coco crescuse cu ideea că sora ei mai mare era lesbiană şi îi acceptase indiscutabil stilul de viaţă, dar ştia că, uneori, cei din jur se arătau surprinşi. Ceea ce nu-i plăcea ei la Jane era felul în care trecea cu buldozerul peste toată lumea, pentru a obţine ce dorea. Doar Liz părea capabilă să o mai umanizeze, şi nici măcar ea nu reuşea tot timpul. Răsfăţată de părinţi de mică şi obişnuită să fie adulată pentru realizările ei, Jane se învăţase să obţină tot ce voia. Iar Coco, în umbra ei, se simţise mereu pe locul doi. În sensul acesta, nimic nu se schimbase. Singura dată când situaţia i se păruse altfel fusese când locuise cu Ian. Poate pentru că atunci nu-i păsa atât de mult de ceea ce credea soră-sa ori pentru că prezenţa lui o proteja într-un fel mistic, nevăzut. Îi plăcuse la nebunie ideea de a se muta cu el, în Australia. Iar acum, iată, se afla acasă la sora ei, având iarăşi grijă de câinele acesteia. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Ian trăia, iar ea îşi vedea de propria viaţă? Jane ar fi fost nevoită să găsească pe altcineva, în loc să se folosească de sora ei mai mică, de parcă aceasta era un soi de Cenuşăreasă, gata să-i sară în ajutor la fiecare criză. Oare cum s-ar simţi dacă nu i-ar mai fi mereu alături, la nevoie? I-ar da asta statutul de adult? Ori pe cel de fetiţă neascultătoare, aşa cum se comporta

Jane mereu, când erau mici, iar Coco nu voia să facă după cum îi zicea ea. Era o întrebare interesantă, la care încă nu găsise răspunsul. Poate pentru că nu voia să-l găsească. Era mai uşor să facă, pur şi simplu, ce i se spunea, în special acum, că nu mai era Ian s-o protejeze.

Coco hrăni amândoi câinii şi dădu drumul la televizor. Se aşeză pe canapeaua tapiţată cu mohair alb şi-şi puse picioarele pe măsuţa de cafea albă, lăcuită. Şi mocheta era albă, făcută din părul unui animal rar din America de Sud, din câte îşi amintea Coco. Avuseseră un arhitect renumit din Mexico City, şi casa era superbă, dar concepută să trăieşti în ea cu părul pieptănat cu grijă, cu mâini curate şi cu pantofi nou-nouţi. Coco avea uneori impresia că şi dacă respira ar fi lăsat urme în jur pe ceva, iar sora ei le-ar fi depistat la un moment dat. Era destul de stresant să locuieşti acolo şi infinit mai puţin confortabil decât în „coliba“ ei din Bolinas.

În cele din urmă, se duse la bucătărie să-şi ia ceva de mâncare. Întrucât plecaseră mai devreme decât era planificat, nici Elizabeth şi nici Jane n-avuseseră timp să umple frigiderul cu alimente pentru îngrijitoare. În afară de o salată verde, două lămâi şi o sticlă cu vin alb, nu mai găsi nimic. Intr-un dulap erau paste făinoase şi ulei de măsline, iar Coco decise să-şi facă un bol de paste simple şi-o salată verde şi îşi turnă un pahar cu vin alb în timp ce gătea. Dintr-odată, în timp ce amesteca salata, amândoi câinii începură să latre ca apucaţi, ridicându-se cu labele pe pervaz. Când se duse să vadă ce se întâmpla, zări doi ratoni trecând tacticoşi prin grădină. Se scurseră vreo cincisprezece minute până când ratonii dispărură definitiv. Coco, care în tot acest timp încercase să calmeze câinii, începu să simtă miros de ars. Mirosea a ebonită arsă de undeva din casă şi alergă într-un suflet din cameră în cameră, în sus, în jos, încercând să găsească sursa, dar nu descoperi nimic. Se duse după miros înapoi, în bucătărie, unde oala în care fierbeau pastele, rămasă de mult fără apă, etala un strat gros, negru, de paste arse pe fund şi un măner parţial topit, ceea ce explica mirosul respingător.

— La dracu'! bombăni Coco.

Pe când punea oala în chiuvetă, umplând-o cu apă rece, o alarmă începu să sune prin preajmă. Se declanşase senzorul de fum şi, până să apuce ea să telefoneze la dispeceratul firmei care monitoriza sistemul de alarmă, auzi sirenele a două maşini de pompieri care se postaseră deja în faţa casei. Ieşi în prag, explicând, oarecum jenată, ce se întâmplase; telefonul mobil începu să sune, iar câinii lătrau de mama focului la pompieri. Când răspunse, o auzi pe Jane:

— Ce se întâmplă? M-au sunat cei care monitorizează alarma. E vreun incendiu în casă?

Vocea îi părea alarmată.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise Coco, mulţumind pompierilor care se întorceau la maşină şi închizând uşa în urma lor.

Trebuia să reseteze alarma şi nu mai era sigură că-şi amintea cum, dar nu voia să recunoască asta în faţa lui Jane. Nu e mare lucru. Am ars nişte paste. Erau doi ratoni în grădină, iar câinii parcă înnebuniseră, aşa că am uitat că aveam mâncarea pe foc.

— Iisuse! Puteai să dai foc la toată casa!

Era trecut de miezul nopţii în New York, iar greva fusese amânată, dar, după voce, Jane era epuizată.

— Aş putea să mă duc înapoi în Bolinas, îi aminti Coco.

— Nu mai contează! Vezi să nu te omori din greşeală ori să arzi casa din temelie.

Îi reaminti lui Coco cum să reseteze alarma şi, un minut mai târziu, Coco, aşezată pe insula din centrul impecabilei bucătării din granit negru, îşi mânca salata verde. Era înfometată, obosită şi-i era dor de casa ei.

Puse bolul în maşina de spălat vase, aruncă oala cu mânerul topit, stinse luminile şi, abia când ajunse sus, la uşa dormitorului, cu câinii după ea, observă că de talpa pantofului avea lipită o foaie de salată. Se aşeză pe podeaua camerei surorii sale, simţindu-se ca un elefant într-un magazin de porţelanuri, aşa cum se simţise întotdeauna aici, la fel de ineptă ca de fiecare dată când se

afla pe orbita surorii sale. Pur şi simplu, nu era mediul ei. Intr-un final, se ridică şi îşi scoase pantofii, după care se prăbuşi pe pat. Nici nu atinse bine salteaua, că amândoi câinii săriră în pat, lângă ea. Văzându-i, Coco începu să râdă. Sora-sa ar fi omorât-o, dar nu era acolo ca să vadă, aşa că îi lăsă să se întindă pe pat, alături de ea, aşa cum făceau întotdeauna.

Apoi puse un DVD în player şi se lungi pe pat, lângă câini, urmărind unul dintre filmele ei preferate. În casă încă se mai simţea mirosul oalei pe care o arsese atât de tare, încât nu mai putea fi folosită. Trebuia s-o înlocuiască. Cu gândul la Bolinas şi la Ian, adormi pe la jumătatea filmului. Nu se mai trezi decât a doua zi dimineaţă, când se dădu jos din pat rapid ca să facă un duş, să se îmbrace şi să ajungă la primul client. Trecu razant pe lângă bucătărie, în drum spre uşa de la intrare, hotărând să nu se hazardeze să-şi facă un ceai, şi luă cu ea ambele patrupede. De data asta, din fericire, sora ei n-o mai sună.

După obişnuitele plimbări cu câinii în zona Presidio a parcului Golden Gate şi apoi în Kissy Field, pe la ora patru se îndrepta deja spre casa de pe Broadway, unde, odată ajunsă, se cufundă în jacuzzi. Hotărâse ca în seara aceea să nu gătească, aşa că, în timp ce urmărea alt DVD favorit de-al ei, comandă nişte mâncare chinezească. Mama ei o sună din L.A., după ce tocmai terminase un rulou cu legume şi-şi savura porţia de văcuţă picantă. Jack stătea cu ochii la nivelul mesei de bucătărie, salivând, cu Sallie alături de el.

— Bună, mamă! spuse Coco cu gura plină, văzând numărul ei afişat pe ecranul telefonului. Ce mai faci?

— Sunt bine, şi mult mai mulţumită să te ştiu într-o casă decentă, nu în chichineaţa aia predispusă la incendii, din Bolinas. Eşti tare norocoasă că sora ta te lasă să stai acolo!

— Sora mea e norocoasă că am acceptat să am grijă de casa ei, răspunse Coco tăios, fără să se mai poată abţine.

Jack înhaţă un rulou cu legume de pe masă, înghiţindu-l pe nerăsuflate, cu lăcomie, iar Coco trase farfuria deoparte. Soră-sa ar fi omorât-o şi pentru asta.

— Nu fi absurdă! o mustră mama. N-ai absolut nimic altceva de făcut şi eşti norocoasă să fii acolo. Casa e absolut splendidă.

Nu contesta nimeni lucrul ăsta, dar era ca şi când ai fi trăit pe un platou de filmare.

— Ar trebui să-ţi cauţi un apartament în oraş. Şi o slujbă serioasă, şi un bărbat… şi ar trebui să te înscrii iar la drept.

Coco auzise toate astea de nenumărate ori. Şi mama, şi sora ei aveau un milion de păreri despre ce-ar trebui să facă cu viaţa ei şi nu se sfiau deloc să şi le exprime. Ele – judecătoarele a tot ceea ce era potrivit. Coco – întruchiparea a tot ceea ce era greşit.

— Şi ce mai faci, mamă? Eşti bine?

Era, de fiecare dată, mult mai simplu dacă o făcea să vorbească despre sine. Era cu mult mai interesată de asta, oricum, şi avea mult mai multe de spus.

— Tocmai am început lucrul la o nouă carte, zise ea mulţumită. Îmi place la nebunie subiectul! Este vorba despre un general din nord şi o femeie sudistă în timpul Războiului Civil. Se îndrăgostesc, se despart, ea rămâne văduvă, iar sclavul ei favorit o ajută să evadeze şi să ajungă în nord, ca să-l găsească pe general. Ea rămâne fără bani, generalul e disperat să o găsească şi nu poate, iar ea, în schimb, îi găseşte sclavului femeia. Practic, sunt două povestiri într-una, şi e tare plăcut de scris, zise ea voioasă, iar Coco zâmbi. Auzise povestiri din astea toată viaţa ei. Îi plăceau cărţile mamei sale şi se mândrea cu ea, deşi, când era foarte mică, se simţise foarte ruşinată de succesul mamei ei. Tot ce-şi dorea, copil fiind, era să aibă o mamă obişnuită, nu una celebră, o mamă care să facă prăjituri şi să îşi ducă fetele la şcoală.

Dar, odată cu trecerea anilor, se obişnuise cu situaţia. Îi plăcea să-şi imagineze că mama ei era casnică, deşi, în realitate, mama ei era fix la polul opus. Când Coco era doar un copil, mama ei scria aproape întotdeauna câte o carte ori dădea interviuri. Era deja vedetă când se născuse ea. De aceea Coco îi invidiase întotdeauna pe cei care n-

aveau părinţi celebri.

— Văd că ultima ta carte e deja pe primul loc în topuri, zise Coco cu mândrie în glas. Nu dai niciodată greş, mamă, nu-i aşa?

Acum, în vocea ei se simţea o oarecare tristeţe.

— Mă străduiesc să nu dau greş, iubito. Prefer parfumul dulce al succesului, zise ea râzând.

Toată familia ei prefera parfumul acela, nu doar mama ei, ci şi Jane, şi tatăl lor. Coco se întreba adesea cum ar fi fost viaţa ei dacă ar fi crescut printre oameni „normali” – de exemplu, doctori, profesori – ori dacă ar fi avut un tată care vindea poliţe de asigurare. N-avusese nici prea mulţi prieteni de genul ăsta în copilărie, în L.A. Majoritatea prietenilor ei aveau ambii părinţi celebri sau cel puţin unul. Majoritatea copiilor cu care mersese la şcoală aveau părinţi producători, regizori, actori şi directori de studiouri. Învăţase la Harvard-Westlake, una dintre cele mai bune şcoli din L.A., iar mulţi dintre foştii ei colegi ajunseseră la rândul lor celebri. Era ca şi când îşi ducea existenţa printre legende, şi era de aşteptat să nu se lase mai prejos. Majoritatea erau elevi sclipitori, la fel ca sora ei, deşi unii dintre cei pe care-i ştia din şcoală erau acum morţi: fie droguri, fie accidente de maşină cauzate de alcool, fie sinucideri. Asta era valabil şi-n cazul celor săraci, însă părea că li se întâmpla mult mai frecvent celor bogaţi şi faimoşi. Îşi trăiau viaţa la viteză maximă şi plăteau scump pentru asta. Când era mică, nici prin cap nu le trecea părinţilor săi că avea să refuze să se supună regulilor şi că, pur şi simplu, avea să se dea deoparte. Pentru ei n-avea nicio logică, însă pentru ea avea foarte mult sens.

— Acum, că eşti în oraş cât ai grijă de casa lui Jane, poate te înscrii la nişte cursuri, ceva, şi aranjează-ţi să te muţi aici, ca să mergi înapoi la facultate, îi sugeră mama ei, încercând să pară dezinvoltă, deşi nici asta nu era vreo noutate pentru Coco.

— Ce fel de cursuri, mamă? întrebă Coco în cele din urmă, pe un ton brusc încordat. De pian? Chitară?

Macrameu? De artă culinară? Aranjamente florale? Mă mulţumesc cu ce fac acum!

— O să arăţi cam ridicol la cincizeci de ani plimbând câinii altora, zise calm mama sa. Nu eşti căsătorită, n-ai copii. Nu poţi continua să-ţi petreci timpul aşa tot restul vieţii. Trebuie să faci ceva mai important. Poate un curs de arte plastice. Îţi plăcea arta.

Era jenant. De ce n-o lăsau în pace să-şi vadă de-ale ei? Şi de ce trebuise ca Ian să… Dar nici la asta n-avea vreun sens să se gândească.

— N-am talentul tău, mamă. Sau al lui Jane. Nu mă pricep să scriu cărţi sau să fac filme. Şi poate într-o zi voi avea copii. Deocamdată, câştig binişor şi duc un trai decent din ceea ce fac acum.

— Nu este vorba doar despre „trai decent”. Şi nu te lăsa în speranţa copiilor ca să te realizezi. Se fac mari şi pleacă de lângă tine ca să-şi vadă de viaţa lor. Îţi trebuie şi ţie ceva care să-ţi dea un sentiment de împlinire. Copiii sunt o ocupaţie temporară. Iar soţul te poate părăsi sau poate muri. Trebuie să fii propriul stăpân, Coco. Vei fi cu mult mai fericită atunci când vei descoperi asta.

— Eu sunt fericită şi-acum. Tocmai de aceea trăiesc unde trăiesc. Aş fi tare nefericită în L.A., prinsă în cursa asta nebunească spre succes.

Mama ei asculta oftând. Era ca şi când cele două femei îşi vorbeau şoptit, dintr-o margine în alta a Marelui Canion, şi niciuna nu putea sau nu voia s-o audă pe cealaltă. Era aproape nostim cum Coco, o simplă plimbătoare de câini, le făcea pe mama şi pe sora ei să se simtă nesigure. Ele nu aveau deloc acelaşi efect asupra lui Coco. Uneori chiar îi era milă de ele.

Conversaţiile cu mama sa o deprimau. Îi dădeau senzaţia că nu se ridicase niciodată la nivelul aşteptărilor şi că nici n-avea s-o facă vreodată. Deşi n-o mai afecta atât de mult acum, tot o mai sâcâia din când în când. Şi, cu gândul la asta, după ce închise, mai mâncă încă un rulou cu legume. În Bolinas mânca mai mult salate şi-şi cumpăra peşte proaspăt de la piaţa din apropiere. Îi era lene să se ducă la

cumpărături la supermarketul din San Francisco, iar bucătăria soră-sii – utilată cu tehnologie de ultimă generaţie şi care semăna mai mult cu interiorul unei nave spaţiale – o intimida. Îi era mai uşor să comande de mâncare. Se gândea la mama ei şi când se duse în dormitor să mai pună un film, Jack, fără să aştepte vreo invitaţie, urcă bucuros în pat lângă ea şi-şi lăsă capul pe pernă; Sallie se cuibări la picioarele ei, cu un geamăt de plăcere. Până să înceapă filmul, amândoi câinii sforăiau deja, iar Coco se aşeză comod în patul confortabil, ca să urmărească comedia romantică preferată, cu actorii săi favoriţi. Văzuse filmul de o grămadă de ori, dar nu se săturase încă de el.

Abia după ce se termină filmul observă că primise un mesaj pe telefonul mobil. Era de la Jane. Coco se aştepta să fie iar ceva legat de câine. În ultimele două zile primise mai multe mesaje de la ea, în care îi reamintea de casă, de câine, de grădinar, de sistemul de securitate, de menajeră. Dar Coco ştia că, odată ce începeau filmările, Jane n-avea să-i mai trimită SMS-uri din cinci în cinci minute. Acesta era însă ceva mai complex decât celelalte. Era vorba despre o prietenă de-a lor, care se părea că urma să stea acasă la ele, în weekend. Lui Coco îi trecu prin cap pentru un moment ideea că ar putea s-o roage pe aceasta să stea cu câinele, ca să poată merge şi ea acasă, dar era sigură că Jane ar fi luat foc dacă îndrăznea să profite de musafir.

Mesajul zicea doar: „Leslie se ascunde de fosta prietenă, o nebună cu tendinţe ucigaşe. Vine mâine sau duminică, probabil, şi o să stea câteva zile. Ştie codul de la alarmă şi locul unde pitim cheia. Mersi! Te pupăm, Jane şi Lizzie“. Nu-şi amintea să fi cunoscut o prietenă de-a lor cu numele de Leslie şi se întreba dacă nu cumva era vreo cunoştinţă de-a lor din L.A. Suna mai exotic decât numele majorităţii prietenelor lor, care erau, ce-i drept, inteligente şi creative, dar care, în general, erau un grup destul de sobru şi de plicticos de femei de vârstă mijlocie, multe dintre ele implicate într-o relaţie de durată, la fel ca a lor, şi niciuna predispusă la relaţii cu iubite psihotice şi cu tendinţe

criminale. Din moment ce fugara de Leslie avea, după câte se părea, şi codul de la alarmă, şi cheia de la casă, nu trebuia să-şi facă griji. Coco îşi mai puse încă un film, după care, pe la trei dimineaţa, adormi. N-avea decât doi câini de plimbat a doua zi, şi asta nu înainte de amiază, aşa că intenţiona să doarmă până mai târziu.

Se trezi pe la zece dimineaţa, când afară era deja un soare strălucitor, şi privi jos, în golf, la un pâlc de bărci cu vele ce se pregăteau pentru o regată. Tot ce-i veni în minte era Bolinas şi faptul că i-ar fi plăcut la nebunie să fie acolo. Se gândea să dea o rugă până acasă, să scoată câinii la o plimbare pe plajă şi să-şi verifice şi corespondenţa.

Se întinse alene, dădu drumul câinilor în grădină şi propti uşa în aşa fel încât să stea întredeschisă pentru ca animalele să poată intra înapoi. Apoi merse în bucătărie să vadă ce-şi putea încropi pentru micul dejun. De două zile de când stătea aici, nu reuşise să meargă la cumpărături. Încerca să aleagă între mâncarea chinezească comandată cu o seară în urmă şi nişte vafe congelate pe care le găsise în frigider, când îşi dădu seama că uitase mâncarea chinezească pe masă. Cutiile erau încă în chiuvetă. Aşa că optă pentru vafele congelate, pe care le vârî în cuptorul cu microunde. Găsi şi sirop în frigider; pe când se întorcea ca să-l pună pe masă, îl văzu pe Jack cu amândouă labele pe marginea chiuvetei, mâncând cu poftă din specialităţile chinezeşti. Până să-l vadă, mâncase aproape tot, iar Coco bănui că văcuţa picantă nu avea să-i pice deloc bine. Îl goni de-acolo, iar el ripostă cu un lătrat, după care se aşeză lângă masa de bucătărie, ca s-o privească mâncând. I se alătură şi Sallie, părând la fel de optimistă.

— Ştiţi ceva, băieţi, sunteţi nişte porci, zise ea adresându-se ambilor câini.

Părul lung, castaniu-roşcat, îi atârna drept pe spate, şi purta cămaşa ei de noapte preferată, cea din flanel cu inimioare, şi şosete flauşate roz, pentru că-i îngheţau mereu picioarele noaptea. Arăta ca un copil, cum stătea aşa, acolo, cu cei doi câini urmărind cum dispăreau vafele în gura stăpânei.

— Mmm, ce bune sunt, îi necăji ea şi pufni în râs când Jack mârâi, înclinând capul dintr-o parte în alta. Ce e? Mâncarea chinezească n-a fost de ajuns? O să ţi se facă rău! îl avertiză ea.

După ce termină vafele, se îndreptă către frigider, ca să pună siropul de arţar înapoi. Pe exteriorul sticlei se scurseseră câteva picături, şi se gândi că ar trebui să le şteargă imediat, aşa cum ar fi procedat probabil Jane, dar Coco îşi zise că avea s-o facă altă dată. Jane nu venea acasă ca s-o verifice, iar ea trebuia să facă urgent un duş şi să plece ca să plimbe câinii celor doi clienţi. Aproape că ajunsese la frigider cu sticla de pe care se scurgeau picături de sirop, când aroma dulceagă îl copleşi pe Jack. Acesta făcu un salt sălbatic pe lângă Coco şi-i răsturnă sticla din mână. După ce se învârti de câteva ori pe podeaua de granit, sticla se sparse, iar siropul cu miros dulceag se împrăştie peste tot. Şi, înainte de a-l putea opri, Jack sări în mijlocul bălţii străduindu-se să lingă siropul printre cioburile de sticlă. Femeia încercă din răsputeri să-l tragă din balta de sirop, în timp ce Sallie, în care se treziseră instinctele originii ei ciobăneşti, începu să facă cercuri în jurul lor, lătrând. În timp ce Coco îl trăgea pe Jack de zgardă, şosetele ei luară contact cu siropul, aşa că alunecă şi căzu. Stătea acum pe podea, într-o baltă de sirop de arţar, din fericire fără cioburi, iar Jack lătra înnebunit la ea. El voia siropul, iar ea era hotărâtă să nu-l lase, de teamă să nu se taie în cioburi. Cămaşa de noapte şi şosetele îi erau deja îmbibate cu sirop şi reuşise chiar să-şi pună puţin şi-n păr. Câinii lătrau, iar ea râdea în hohote chinuindu-se să se ridice şi să îndepărteze Bullmastifful din zonă. Brusc, observă că în cameră se afla un bărbat care-i privea. Din cauza nebuniei cu siropul, nici câinii nu-l simţiseră; când bărbatul făcu un pas înapoi, începură să latre din răsputeri. Coco le dădu amândurora comanda să tacă. Era o secvenţă de haos total, iar bărbatul părea îngrozit de câini şi uluit de ea.

— Ce cauţi aici? întrebă ea aspru, scrutându-l cu privirea.

Era îmbrăcat în jeanşi, cu o bluză cu guler căzăcesc şi cu o jachetă din piele neagră. Nu arăta deloc a spărgător, dar Coco nu-şi putea da seama cum intrase în casă.

Ea zăcea în continuare în balta de sirop de arţar, fixându-l cu privirea, iar el se abţinea să nu zâmbească, după ce fusese martor al unor asemenea scene acrobatice. Arăta ca o îmblânzitoare de lei, cu părul lung răvăşit, cu cămaşa de noapte şi cu şosetele îmbibate de sirop şi cu câinele uriaş lătrându-i în braţe, în timp ce ciobănescul australian alerga în jurul lor, chelălăind de mama focului. Mirosea puternic a sirop de arţar, iar bărbatul chiar putea să i-l vadă în păr, ca nişte aşchii de sticlă topită. Îi fusese imposibil să nu observe ce drăguţă era fata, care arăta cam de optsprezece ani.

— V-aţi bătut cumva pe mâncare? întrebă el cu o scânteie de amuzament în ochi. Ce păcat c-am ratat lupta! Mă topesc după aşa ceva! Se pare că sunt invitatul – sau mai degrabă refugiatul – care va locui aici pentru câteva zile.

Scoase la vedere o cheie, dovada că intrase în interiorul proprietăţii cât se poate de onorabil, iar Coco îşi recăpătă suflul. Nu putea fi adevărat. Sora ei îi spusese că urma să stea în casa lor o femeie. Nu-i spusese nimeni nimic de el. Oare îi mai dăduse şi altcuiva voie să stea aici? Deodată, începu sa înţeleagă… accentul acela britanic! Cum se uita lung la el, aproape că scăpă un ţipăt. Nu se putea! Era imposibil! Încă mai dormea, iar ăsta era un vis. Îl privise două nopţi la rând, pe ecranul enorm din dormitorul surorii ei.

— O, la naiba… vai, Doamne… nu se poate să fii tu… bâigui ea. Dar acum totul căpăta sens. Leslie nu era o femeie. Era Leslie Baxter, starul britanic de cinema de renume internaţional şi idolul femeilor. Cum putuse sora ei să n-o avertizeze cine era? Se uită la el, îmbujorându-se de furie, iar el o privi zâmbind, cu ochi surâzători, la fel ca pe ecran. Îi văzuse filmele de o mie de ori, iar acum el era chiar aici.

— Mi-e teamă că eu sunt, zise el smerit, apoi îşi coborî

privirea la debandada din jurul ei. Cred că va trebui să ne ocupăm de asta.

Coco încuviinţă scurt din cap, amuţită pentru moment, apoi îl privi din nou.

— Crezi că ai putea scoate câinii afară… întrebă ea arătând uşa deschisă spre grădină, ca să pot curăţa eu aici?

— Aş putea încerca, spuse el şovăielnic, dar, de fapt, sunt îngrozit de câini. Dacă te ocupi tu de chestia cu câinii, găsesc eu un Hoover[8] pe-aici şi curăţ.

Coco izbucni în râs, atât datorită sugestiei, cât şi cuvântului folosit. Şi Ian zicea Hoover la aspirator. Leslie Baxter era englez… şi niciun aspirator din lume nu avea să absoarbă siropul de arţar.

— Lasă, refuză ea politicos, dar ferm, şi le dădu câinilor comanda să meargă după ea.

Refractari, o urmară în grădină, iar musafirul se feri temător din calea lor. După un minut, Coco reveni fără câini. Strânse cioburile cu prosoape de hârtie şi-şi scoase şosetele lipite de tălpi, ca să nu alunece iar. Era o minune că nu se tăiase nimeni în cioburi. Apoi, cu prosoapele de bucătărie de-un alb imaculat ale surorii sale, ce păreau nou-nouţe, se apucă să spele lichidul cleios de pe jos, iar el o ajută. Oroarea lipicioasă ajunsese chiar şi pe pantofii lui frumoşi, din piele întoarsă de culoare maro. Era plină de sirop din cap până-n picioare, iar bărbatul, zâmbind, de-abia se abţinea să nu râdă.

— Presupun că nu eşti menajera, zise el în timp ce curăţau de zor podeaua, iar muntele de prosoape lipicioase creştea văzând cu ochii. Eşti prietenă cu Jane şi cu Lizzie?

Vorbise cu Jane, iar ea nu pomenise că ar mai fi cineva aici, dar cu siguranţă fata nu era vreo hoaţă. Mai degrabă, vreo Goldilocks[9]. Ori asta, ori vreo intrusă care petrecuse

[8] Marcă de aspirator (n.tr.)

[9] Personajul principal din povestea pentru copii Goldilocks şi cei trei ursuleţi. Aici, autoarea face aluzie, probabil, la părul plin de sirop de arţar al personajului feminin (n.tr.)

noaptea aici, în cămaşa ei de noapte caraghioasă, cu inimioare, şi care se hotărâse să ia un mic dejun consistent înainte de a jefui casa.

— Am grijă de câinele lor, explică Coco, reuşind să-şi mai pună nişte materie lipicioasă în păr, în timp ce el încerca s-o ajute să şi-l prindă în coadă.

Îi era imposibil să nu observe cât era de frumoasă, dar i se părea şi mai dificil să stea serios. Cămaşa de noapte antică şi jerpelită a lui Coco i se lipise de corp, iar efectul era apetisant.

— Mi-a trimis un mesaj spunându-mi că urma să vină aici o cunoştinţă apropiată cu numele de Leslie. N-a spus că despre tine era vorba, şi am crezut că e vreuna dintre prietenele ei lesbiene, care încearcă să fugă de o fostă iubită cu tendinţe ucigaşe. Apoi se uită la el, jenată că vorbise gura fără ea, când observă că pe unul din obraji avea o vânătaie urâtă. Scuze… N-ar fi trebuit să spun asta… Mă aşteptam să fii o femeie.

— Iar eu nu mă aşteptam să găsesc pe nimeni, recunoscu el, cu părul mânjit la rându-i de sirop. Avea părul castaniu-închis, aproape negru, iar ochii, uimitor de albaştri. Observase deja că ai ei erau verzi. Ei bine, aveai dreptate pe jumătate. Mă ascund, intr-adevăr, de o fostă iubită violentă, dar nu sunt lesbiană. Şi iar părea spăşit. Apoi se uită la ea cu o expresie curioasă, iar vorbele se rostogoliră printre buze înainte de a şi le putea opri. Tu eşti?

— Fugărită de un fost iubit cu apucături ucigaşe? Nu, ţi-am zis, am grijă de câine. Ah…! exclamă când pricepu ce voise el să spună. Nu, nu sunt una dintre prietenele lor lesbiene. Sunt sora lui Jane. Şi imediat bărbatul văzu asemănarea dintre ele – din cauza stilului lor atât de diferit, iniţial nici nu-i trecuse prin cap o asemenea idee. Şi, oricum, fusese foarte şocat s-o vadă patinând într-o baltă de sirop de arţar, purtând o cămaşă de noapte veche şi caraghioasă, înconjurată de doi câini masivi şi furioşi. Fusese pe atât de uimit de ea pe cât fusese de îngrozit de

câini. Era mai mult decât îşi imaginase că avea să găsească atunci când Jane îi spusese că îi putea pune la dispoziţie casa, temporar nelocuită. Asta nu era, în niciun caz, ceea ce numea el casă nelocuită. Era oricum, numai nelocuită nu.

— Şi cum de-ai avut norocul să fii numită îngrijitoarea câinelui?

Voia să ştie mai multe despre ea. Curăţaseră aproape toată mizeria, deşi tălpile li se lipeau de podea de parcă aceasta era dată cu Super Glue.

— Sunt oaia neagră a familiei, spuse ea cu un zâmbet timid, iar el râse.

Era foarte tânără şi foarte drăguţă, iar el încerca să nu se holbeze la cămaşa de noapte care i se mula pe trup.

— Şi cu ce se ocupă o oaie neagră? Bea excesiv? Droguri? Un şir lung de iubiţi nepotriviţi? Renunţă la şcoală?

Arăta ca o liceană, dar el îşi dădu seama că nu putea fi.

— Mai rău! Am renunţat la facultatea de drept, faptă considerată greşeală capitală, iar acum sunt plimbător profesionist de câini. Locuiesc pe ţărmul oceanului şi sunt văzută ca o hipiotă cu apucături ciudate şi o ratată. Povesti toate astea cu o grimasă pe chip, ca răspuns la evaluarea amicală pe care tocmai i-o făcuse el şi, dintr-odată, spunându-i lui lucrurile astea, parcă nu mai părea ceva aşa de îngrozitor. În schimb, suna ciudat.

— Nici nu e chiar atât de grav. Treaba cu dreptul sună tare plictisitor. Faza cu plimbatul câinilor pare înfricoşătoare şi găsesc că e un act de curaj din partea ta. Şi eu am fost oaia neagră. Am abandonat colegiul ca să mă apuc de actorie, iar tatăl meu a fost foarte dur cu mine din cauza asta, dar se pare că acum câştig mai mulţi bani decât aş fi câştigat ca economist, aşa că m-a iertat. Trebuie doar să ai răbdare, şi o să le treacă. Poate că ar trebui să-i ameninţi că o să scrii o carte despre ei şi că o să le dezvălui toate secretele. Sau că o să vinzi fotografii jenante pe care le-ai făcut fără ca ei să ştie. Şantajul ar putea fi un lucru util. Şi nu văd care e problema cu

locuinţa de pe ţărmul oceanului. Câţi n-au plătit o avere pe case în Malibu şi sunt consideraţi destul de respectabili, chiar de invidiat?! Mie nu-mi pari o oaie neagră prea convingătoare.

— Pentru ele, sunt! îl asigură ea.

— Şi nu-mi dau seama dacă eşti hipiotă… în chestia asta. Arătă spre cămaşa ei de noapte care, observă şi ea într-un final, i se lipea de corp, dezvăluindu-i formele. Poate că ar fi bine să ţi-o scoţi şi să-ţi pui hainele de plimbătoare de câini, sugeră el discret. Iar eu am să caut un mop, ca să spăl podeaua.

Şi începu să se uite prin debarale până găsi unul.

Întorcându-se spre el, Coco îi zâmbi. Avea un simţ al umorului foarte plăcut şi părea aproape timid când se uita la ea. Nu se purta nici pe departe ca starurile de cinema pe care le ştia ea.

— Vrei să mănânci ceva? îl întrebă ea, amabilă, iar el râse.

— Presupun că ceva care merge fără sirop. Se pare că nu a mai rămas nimic din el. Dar chiar, ce era? întrebă el interesat.

— Vafe, zise ea din uşă.

— Ce rău îmi pare c-am ratat!

— Mai este o jumătate de salată verde în frigider, îl anunţă ea, iar el râse din nou.

— Cred c-am să aştept. O să cumpăr câte ceva de mâncare mai târziu. O să-ţi iau şi sirop.

— Mulţumesc, zise ea în timp ce Leslie turna apă într-o găleată. Apoi, Coco o luă la goană pe scări, lăsând urme lipicioase de picioare până sus, în dormitor. Reveni câteva minute mai târziu în jeanşi, tricou şi pantofi de sport. Între timp, el îşi făcuse cafea şi-i oferi şi ei o ceaşcă, pe care Coco, cu părul încă ud de la duş, o refuză.

— Nu beau decât ceai, explică ea.

— Am căutat, dar n-am găsit, spuse el cu glas obosit, aşezat la masa din bucătărie.

Arăta ca şi când trecuse prin multe în ultimele zile, iar vânătaia de pe faţă părea recentă.

— N-avem de nici unele. O să fac cumpărături în drum spre casă. Trebuie să plec la treabă, dar n-am decât doi câini de plimbat sâmbăta.

Păru fascinat, de parcă tocmai îi spusese că era îmblânzitoare de şerpi.

— Ai fost muşcată vreodată? întrebă el cu un soi de respect amestecat cu teamă.

— Numai din trei în trei ani, de un Chihuahua fioros, mic cât o ceaşcă de ceai. Câinii mari sunt întotdeauna nişte drăguţi.

— Apropo, cum te cheamă? Dacă sora ta n-a făcut prezentările… Tu-mi ştii numele, dar eu nu-l ştiu pe-al tău.

— Mama ne-a botezat după autoarele ei preferate. Jane, după Jane Austen, iar eu sunt Colette, dar nu-mi zice nimeni aşa. Coco.

Şi îi întinse mâna, iar el i-o strânse, privind-o oarecum amuzat. Era o fată încântătoare.

— Colette chiar ţi s-ar potrivi, spuse el cu o mină serioasă.

— Îmi plac la nebunie filmele tale, spuse ea încet, simţindu-se ca o idioată imediat după aceea. Întâlnise sute de oameni faimoşi în viaţa ei, mulţi dintre ei actori şi staruri de renume, dar acum, când stătea alături de el la masa din bucătăria surorii ei, se simţea stângace şi timidă, mai ales pentru că îi vedea filmele atât de des şi pentru îi plăceau atât de mult. El era actorul ei preferat şi fusese nebună după el ani de zile.

S-ar fi simţit incredibil de prost să recunoască asta în faţa lui. Iar acum stăteau amândoi în casa surorii sale. Nu mai era acelaşi lucru. Acum trebuia să-l trateze ca pe o persoană în carne şi oase, nu să se uite la el cu o privire tâmpă, de parcă l-ar fi urmărit pe ecran.

— Îţi mulţumesc pentru remarca despre filmele mele, zise el politicos. Unele sunt oribile, iar altele sunt aşa şi-aşa. Eu nu le văd niciodată. E prea jenant. Detest mereu felul în care arăt şi consider că uneori vocea mea sună ridicol.

— Asta înseamnă să fii un mare actor, zise ea cu

convingere. Tatăl meu spunea asta. Cei care se consideră minunaţi sunt departe de adevăr. Nici lui Sir Laurence Olivier nu-i plăceau interpretările sale.

— Asta e reconfortant, replică Leslie privind-o sfios şi sorbi din cafea. Se resimţea acum după toate nopţile nedormite din cauza fostei sale prietene şi ar fi dat orice să poată merge la culcare, dar nu voia să fie nepoliticos. L-ai cunoscut?

— Era prieten cu tata.

Ştia cine fusese tatăl şi cine era mama ei, din moment ce-o cunoştea pe Jane. Şi înţelegea de ce erau necăjiţi că ea plimba câini şi locuia pe ţărmul oceanului, dar înţelegea, de asemenea, şi alegerea ei. Părinţii ei reprezentau un adversar dificil pentru oricine, şi ţinea la Jane, pentru că era o femeie puternică. Fata aceasta cu păr castaniu şi cu ochi verzi părea însă cu totul diferită. Era un suflet mai blând. Îi citea asta în ochi şi simţea acest lucru în purtarea ei.

Văzu şi ea cât era de obosit şi se oferi să-i arate dormitorul. Pe chipul bărbatului se citi recunoştinţă când îl conduse sus, în dormitorul de oaspeţi, aflat chiar lângă dormitorul principal. Ştia că Liz dormea acolo uneori, când lucra până târziu la scenarii. Era o cameră mare, frumoasă, cu o privelişte spectaculoasă asupra golfului, dar tot ce vedea Leslie în faţa ochilor era patul, care-i făcea cu ochiul. Voia doar să facă un duş şi să doarmă o sută de ani, şi fix asta îi spuse şi ei.

— Când mă întorc, aduc şi de mâncare, în caz că ţi-e foame când te trezeşti, spuse ea amabilă.

— Mulţumesc! Fac un duş şi mă bag în pat. Ne vedem mai târziu, zise el, iar ea îi făcu iute cu mâna, coborând scările în fugă.

Înainte să plece, băgă câinii în casă, ieşi grăbită şi urcă în furgoneta ei antică. Porni motorul şi plecă, în timp ce el o urmărea zâmbind de sus, de la fereastră. Ce fată nostimă, minunată şi naturală! Să cunoască pe cineva ca ea, după coşmarul prin care tocmai trecuse, era ca o gură de aer proaspăt.

capitolul 3

Coco îi luă în furgonetă pe canişul pitic şi pe pechinezul pe care-i plimba în fiecare sâmbătă. După aceea, se duse la Safeway şi cumpără tot ce consideră necesar. Ea putea supravieţui cu frunze de salată şi cu mâncare comandată, şi o făcuse timp de doi ani, însă acum, cu un bărbat în casa surorii ei, se simţea într-un fel responsabilă să asigure ceva mai consistent. Îşi imagină că Jane ar fi aşteptat asta de la ea. Deocamdată, Leslie Baxter părea o persoană foarte de treabă. Lui Coco încă nu-i venea să creadă că avea să stea cu el în casa lui Jane. Îşi dorea totuşi să o fi avertizat asupra celui care trebuia să vină şi nu doar să-i spună că „Leslie“ se ascundea de o fostă iubită psihopată. Cine ştia că despre el era vorba? Dar măcar mai însufleţea casa pentru câteva zile, cât stătea acolo, deşi, dată fiind fobia lui faţă de câini, nu ar fi putut să-l lase cu Jack, ca să poată merge acasă în weekend, aşa cum sperase.

Era deja ora trei când se întoarse cu cumpărăturile, cu nişte reviste şi cu un exemplar al ziarului de weekend, pe care le luase pentru el. Se simţi dintr-odată obligată să facă şi pe gazda, nu doar pe îngrijitoarea, deşi avusese un început cam nefiresc, cu sirop de arţar şi cioburi de sticlă prin toată bucătăria. Era impresionată de faptul că era un băiat bun şi că o ajutase să cureţe siropul.

Casa era ciudat de liniştită când intră Coco. Presupuse că el încă dormea şi că şi câinii se cuibăriseră pe undeva ca să doarmă. Aşa că începu să despacheteze cumpărăturile în linişte, în bucătărie, iar când Leslie îşi făcu apariţia, tresări. Acum purta un tricou alb curat şi o pereche de jeanşi, iar în picioare avea pantofii din piele întoarsă maro, foarte eleganţi şi foarte englezeşti. Ian

avusese doar sandale Tevas şi pantofi sport. În afară de nişte bocanci de munte, nu-i mai trebuia nimic altceva. Tot ceea ce îi plăcea să facă avea legătură cu natura, lucru pe care îl împărtăşise şi ea. Când era Coco mică, mama ei purtase numai tocuri de zece centimetri. Şi păreau să se mărească de la an la an.

— Te-ai trezit deja? îl întrebă în timp ce punea în dulap ultimele alimente, întorcându-se apoi cu faţa la el şi zâmbindu-i.

— Nici n-am dormit, spuse el cu amărăciune, spre surprinderea ei.

— Cum aşa?

— Mi-a luat-o altcineva înainte. Îi făcu semn să-l însoţească, iar ea îl urmă, oarecum îngrijorată, pe scări, spre camera lui.

Poate că Jane mai invitase şi pe altcineva, fără să le spună lor şi îi ocupaseră camera. Dar izbucni în râs imediat ce ajunse în pragul camerei de oaspeţi. În timp ce Leslie făcea duş, Jack se întinsese, cât era de mare, pe tot patul. Avea capul pe pernă, corpul de-a latul patului şi sforăia zgomotos. Sallie nu era de văzut pe nicăieri, dar Jack se simţea, într-adevăr, acasă.

— N-am vrut să mă cert cu el pe cameră. M-am uitat la tine în dormitor, de curiozitate, iar acolo doarme celălalt câine.

— Dumneaei e a mea, explică Coco cu un zâmbet sarcastic. Pe când acesta, acesta este boierul conacului, e la el acasă. Îl cheamă Jack, iar sora mea nu-l lasă să doarmă în pat. Îşi permite asta numai când sunt eu aici. E tare hoţ! Îndreptându-se cu pas iute spre pat, femeia bătu uşor cu palma câinele uriaş, ca să-l trezească, şi-l dădu jos din pat. Părea tare nemulţumit că fusese trezit atât de grosolan şi se îndreptă către dormitorul principal, să i se alăture lui Sallie. Scuze! zise Coco privindu-l spăşită. Probabil eşti rupt de oboseală.

— Am aţipit puţin, pe canapea, dar trebuie să recunosc că un pat adevărat ar fi bine-venit. Azi-noapte am dormit în maşină, iar alaltăieri m-am ascuns la un prieten. În

momentul de faţă, L.A. Este un pic cam mic pentru noi doi. E nebună de legat, adăugă el pipăindu-şi instinctiv falca. E o actriţă destul de cunoscută şi dă cu pumnul al dracului de bine. Îşi face singură cascadoriile în filmele de acţiune.

Coco ştia din tabloide cine era fosta prietenă, dar îi plăcu faptul că nu îi pronunţase numele. Părea foarte politicos. Mi-am închiriat casa pentru un an de zile, acum şase luni. Am locuit cu ea în tot acest timp. Va trebui să-mi caut un apartament imediat ce-mi revin puţin. N-am fost implicat niciodată în ceva atât de nesănătos, în toată viaţa mea. O privi jenat, cu un zâmbet forţat. A fost prima oară când am încasat-o de la o femeie. Pe urmă, aproape că m-a omorât cu uscătorul de păr, cu care a aruncat în mine. În momentul în care m-a ameninţat cu puşca, mi-am dat seama că e timpul să plec. Nu te pune niciodată cu o psihopată înarmată. Cel puţin asta încerc, în general. În ciuda zâmbetului, părea totuşi marcat de cele întâmplate.

— Dar ce-a enervat-o atât de tare? întrebă Coco cu băgare de seamă.

Era mai interesant decât întreaga ei viaţă sau chiar decât îşi imagina. Ian fusese cel mai blând om din lume, iar certurile lor fuseseră de scurtă durată, fără jigniri şi, nu în ultimul rând, paşnice. Mai avusese relaţii şi înainte de Ian, dar niciuna nu se terminase urât. De la tatăl ei însă auzise de-a lungul anilor o mulţime de întâmplări despre clienţi renumiţi de-ai lui, care erau urmăriţi de obsedaţi şi de psihopaţi.

— Nici nu ştiu exact, îi răspunse Leslie. A vrut să ştie care dintre partenerele mele de film mi-au fost iubite, după care a făcut o mare criză de gelozie, cu toate că i-am explicat clar că toate astea erau de domeniul trecutului. O ţinea întruna că aveam să mă încurc cu următoarea actriţă, după care, efectiv a înnebunit. Avea şi ceva probleme cu băutura. Întrecuse măsura, ca să nu spun mai mult. M-a sunat pe mobil, la un moment dat, şi a zis că mă omoară. Am crezut-o, aşa că am părăsit oraşul.

— Poate că ar trebui să stai aici ceva mai mult decât un weekend, spuse Coco cu seriozitate, istorisirea lui

părându-i-se tipică nebuniei de la Hollywood sau din L.A., pe care o ura atât de mult. Ea n-ar fi putut trăi aşa. Faima avea un preţ mult prea mare. Armele de foc şi alcoolul nu sunt o combinaţie bună.

El încuviinţă din cap. Încă nu ştia ce voia să facă. O sunase pe Jane să-i povestească întâmplarea, întrucât Jane o ştia şi chiar lucrase cu ea, iar el voia să-i ceară părerea despre gradul de nebunie a femeii şi despre cât de periculoasă putea fi. Jane îi sugerase să plece imediat de acolo şi să meargă la ele acasă, în San Francisco. Pe moment, i se păruse o idee bună. Deocamdată, nu voia să dea de nebună pe undeva, iar în Los Angeles o putea întâlni oricând. Jane credea că femeia era chiar mai periculoasă decât se temea el că ar fi.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva, zise el vădit jenat. Toate relaţiile mele anterioare s-au terminat amiabil. Am rămas prieten cu toate fostele mele iubite. Până acum, n-a mai vrut niciuna să mă omoare, cel puţin nu din câte ştiu eu, spuse el neîncrezător.

— Ai anunţat poliţia?

Dădu din cap în semn de negaţie.

— Nu pot. Dacă o fac, povestea va fi în toate tabloidele şi va înrăutăţi situaţia şi mai tare.

— Odată, când eram mică, tata a fost ameninţat cu moartea de o clientă ţicnită. A sunat la poliţie şi i-au asigurat gardă de corp permanentă pentru o vreme. Eram înspăimântată, crezând că actriţa avea să-l omoare. Am avut coşmaruri ani de zile, mărturisi Coco.

— Da, dar vezi tu, nu era o fostă prietenă. Acesta e genul de situaţie pe care-l caută tabloidele. Nu vreau să fiu implicat într-o încurcătură ca asta ori să stârnesc ceva de genul ăsta. Am o pauză între filme acum şi prefer să stau retras o perioadă. S-ar putea să merg la New York câteva luni. Încep lucrul abia în octombrie, deci am timp.

— Ar putea afla că eşti acolo. Sora mea şi Liz se întorc abia peste şase luni. Poţi sta aici până-ţi dai seama ce vrei să faci şi, poate, până atunci îi trece şi ei furia.

— Cred că numai o lobotomie ar linişti-o. Sper ca între

timp să devină obsedată de altcineva. Până atunci, am de gând să mă ascund, iar ea nu va afla niciodată că sunt aici. N-am mai fost în San Francisco de douăzeci de ani. Cu Jane mă vedeam mereu numai în L.A. Am lucrat împreună la un film.

Coco îşi amintea acest lucru, deşi nu-l văzuse niciodată în compania lui Jane. Ştia însă că erau prieteni.

— O să fii în siguranţă aici. Iar acum, că ţi-a eliberat Jack patul, poţi să şi dormi, zise ea cu un zâmbet prietenos.

Era o poveste urâtă, care încă părea să îl afecteze.

Leslie îi mulţumi şi, după ce Coco se duse la ea în cameră, închise uşa, iar ea o închise pe-a ei. Urcă în pat, unde dormeau acum amândoi câinii, şi dădu drumul la televizor, cu sonorul încet. O luă şi pe ea somnul, aşa că lenevi până pe la opt, când coborî în bucătărie ca să-şi pregătească cina. Scoase din frigider nişte sushi, pe care-l cumpărase mai devreme, şi-şi făcu o salată. Mânca şi citea ziarul atunci când Leslie intră în bucătărie, arătând încă adormit, dar ceva mai odihnit decât fusese mai devreme. Se întinse căscând şi apoi se aşeză şi el. Erau ca doi naufragiaţi pe o insulă pustie. În casă era linişte şi atmosfera părea relaxată, plăcută. Era sâmbătă seara şi niciunul dintre ei nu avea vreo obligaţie ori planuri.

— Vrei şi tu? întrebă ea şi arătă către sushi. După ce Leslie făcu semn că da, Coco se ridică să mai scoată din frigider. Aproape instantaneu se ridică şi el, ca s-o ajute.

— Nu trebuie să mă serveşti tu. Eu sunt intrusul aici. Şi mersi că ai cumpărat de mâncare azi. O să cumpăr eu data viitoare. Erau ca doi amici care ajunseseră să împartă casa şi amândoi stăteau bine la capitolul „bune maniere”. El era englezul tipic şi, evident, foarte bine-crescut. Îşi luă singur nişte sushi, iar Coco îi dădu o farfurie şi îi făcu o salată, pentru care bărbatul îi mulţumi.

— De unde anume eşti, din Anglia? întrebă ea în timp ce serveau cina.

Jack îi privea cu interes, de pe jos. Sallie simţise mirosul de peşte şi se dusese înapoi, la culcare.

— Dintr-un orăşel de la marginea Londrei. Până la vârsta

de doisprezece ani, nu fusesem niciodată la Londra. Tata era poştaş, iar mama, soră medicală. Am primit o educaţie specifică clasei mijlocii şi am avut o viaţă de familie cât se poate de normală în copilărie. Părinţii mei au fost îngroziţi când am vrut să devin actor şi chiar le-a fost ruşine cu mine la început. Tatăl meu voia să mă fac profesor, economist sau doctor. Iar mie mi se face rău numai când văd sânge. Meseria de profesor mi s-a părut prea plictisitoare. Aşa că am luat lecţii de actorie şi am început să joc în piese de Shakespeare. Am fost al dracului de îngrozitor! spuse Leslie cu o grimasă. Bună salată! Fără sirop? o tachină el.

— Am cumpărat altul, replică ea râzând. Şi vafe.

— Perfect. Le prepar eu mâine. Dar tu ce voiai să te faci când erai mică? o întrebă părând sincer interesat de răspuns.

— Nu prea am ştiut sigur niciodată. Voiam doar să nu fac ce făceau părinţii mei. Şi nici cinematografie, ca sora mea, care e atât de pasionată. Aşa e ea, pasionată de tot ce face, dar mie nu mi s-a părut prea distractiv. Nu mi-a plăcut niciodată să scriu. La un moment dat, timp de vreo cinci minute, am vrut să fiu pictoriţă. Dar n-am cine ştie ce talent. Mai fac câte o acuarelă, din când în când, însă nimic extraordinar. Majoritatea sunt peisaje cu plajă şi natură moartă, gen flori şi vaze. Am studiat istoria artei în colegiu. Mi-ar fi plăcut, probabil, ceva în învăţământ sau în cercetare. Dar, pe urmă, m-a convins tata să încerc la drept. Spunea că era un punct de pornire foarte bun pentru orice aş fi vrut să fac mai târziu. Să devin agent, spre exemplu, în agenţia lui. Dar nici asta nu voiam să fac, iar dreptul mi-a displăcut total. Profesorii erau ai dracului cu toată lumea, iar studenţii erau răutăcioşi, competitivi şi nevrotici. Fiecare încerca să-l umilească pe cel de lângă el. Doi ani de zile am fost îngrozită şi plângeam tot timpul. Îmi era mereu o teamă cumplită că aveam să pic la examene. Apoi tata a murit şi m-am lăsat.

— Şi-apoi?

— M-am simţit uşurată, spuse ea zâmbind, de cealaltă

parte a mesei. Aveam pe cineva atunci. Părinţii mei nu au fost de acord nici cu el. Şi el renunţase la facultatea de drept, în Australia. Era un împătimit al naturii şi avea o şcoală de scufundări. Ne-am mutat împreună într-o casă la ocean, şi n-am fost în viaţa mea mai fericită ca atunci. Mi-a venit ideea cu plimbatul câinilor doar ca să mă întreţin pentru o vreme, şi iată, trei ani mai târziu, încă mă ocup de asta. Îmi convine. Locuiesc aproape de plajă şi fac exact ceea ce vreau, deocamdată. Toată casa mea este mai mică decât bucătăria asta. Mama îi zice „colibă”, dar mie îmi place la nebunie.

— Şi australianul cu şcoala de scufundări? vru Leslie să ştie, după ce îşi termină salata şi se rezemă în scaun, privind-o.

În mod normal, părea o femeie obişnuită, veselă, mai puţin când vorbea despre facultatea de drept. E şi el pe aici?

— Nu, nu mai este, spuse ea clătinând uşor din cap.

— Păcat! Aveai o strălucire în ochi când vorbeai despre el.

— A fost un tip fantastic. Am fost împreună doi ani, însă el a avut un accident şi-a murit.

Leslie o privi mult mai atent când spuse asta. Părea doar tristă, nu îndurerată. Părea că se împăcase deja cu gândul că îl pierduse. Dar era surprins de ceea ce femeia tocmai spusese şi-i părea rău pentru ea. Însă ea nu părea să caute mila lui.

— Accident de maşină?

— Deltaplan. O rafală puternică de vânt l-a izbit de o stâncă şi a căzut.Tocmai s-au împlinit doi ani de-atunci. A fost foarte greu la început. Dar chestiile astea se întâmplă. Ghinionul nostru! Hotărâserăm să ne căsătorim şi să ne mutăm în Australia. Cred că mi-ar fi plăcut acolo.

— Da, se poate, zise Leslie şi dădu din cap. Sydney este foarte asemănător cu San Francisco.

— Aşa spunea şi el. De acolo era. N-am reuşit să ajungem. Cred că n-a fost să fie!

Părea că se resemnase cu situaţia, şi o admiră pentru

asta. Fata asta nu era o plângăreaţă.

— Şi-ai mai avut pe cineva de-atunci? se interesă el curios.

Ea îl privi zâmbind cum stătea, aşezat de cealaltă parte a mesei din bucătăria surorii ei. Totul era aşa de ciudat, încât îi veni să râdă. Leslie Baxter se interesa de viaţa ei amoroasă. Cine-ar fi crezut?

— Doar o mulţime de întâlniri, aranjate de alţii, cu nişte tipi plicticoşi. Am încercat o perioadă, acum un an, doar ca să le închid gura prietenilor şi familiei. Pur şi simplu, era pierdere de vreme – ori poate nu eram eu pregătită. Am lăsat-o moartă în ultimele şase luni. E foarte greu să o iei de la început cu altcineva. Ne înţelegeam atât de bine!

— Nu pari genul de persoană dificilă într-o relaţie, o spuse el ca pe o certitudine. Am avut şi eu o astfel de relaţie cândva. Era extraordinară, continuă el să povestească pe un ton oarecum visător.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am fost prost. Tânăr şi prost. De-abia îmi începusem cariera, şi am vrut să stau pentru o vreme la Hollywood, să joc. Ea era în Anglia şi voia să se mărite şi să aibă copii. Până să-mi dau eu seama că avea dreptate, a renunţat la mine şi s-a căsătorit cu altcineva. M-a aşteptat aproape trei ani, ceea ce era mai mult decât meritam atunci. Are cinci copii acum şi locuieşte în Sussex. Cumsecade femeie. Şi-am mai avut pe cineva, tot aşa, o femeie tare de treabă. N-am fost căsătoriţi niciodată, dar avem o fiică. Monica a rămas însărcinată cam în timpul în care relaţia noastră începea să se destrame şi a hotărât să păstreze copilul. La vremea respectivă mi s-a părut cam aiurea. În cele din urmă, s-a dovedit că avea dreptate. Relaţia noastră era terminată, dar Chloe, fiica mea, este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Şi unde este? întrebă Coco surprinsă. Individul avea o viaţă tipic hollywoodiană, cu femei care încercau să-l omoare, cu iubiri destrămate şi cu un copil făcut cu o femeie care nu îi fusese niciodată soţie, dar, cu toate astea, părea foarte normal şi cu picioarele pe pământ. Ori

poate doar se prefăcea. Cunoscuse o grămadă de actori duşi cu pluta în tinereţe, prin intermediul tatălui ei. Unii dintre ei păreau oameni normali, dar nu erau. În realitate, erau la fel de sonaţi şi de narcisişti ca toţi ceilalţi. Tatăl ei o prevenise să nu iasă niciodată cu un actor. Dar Leslie era diferit. Deocamdată, nu părea egoist sau arogant şi plin de el. Părea foarte dispus să-şi recunoască propriile greşeli şi nu încerca să dea vina pe altcineva – cu excepţia ultimei aventuri, care, oricum, nu părea să fie vina lui. Smintiţi erau pretutindeni, în special în cercurile în care se învârtea el.

— Chloe locuieşte la New York cu mama ei, care este actriţă pe Broadway, foarte talentată chiar, şi o mamă surprinzător de bună, explică el. O ţine departe de ferocitatea din mass-media şi face în aşa fel încât fiica mea să vină să mă vadă de două, trei ori pe an.

Iar eu, ori de câte ori am ocazia, merg la New York să o văd. Are şase ani şi este cel mai drăgălaş spiriduş din lume! Radia de mândrie când vorbea despre copil. Eu şi mama ei suntem cei mai buni prieteni. Uneori mă întreb dacă relaţia noastră ar fi rezistat în cazul în care ne căsătoream. Dar nu cred. Este o persoană foarte sobră. După ce ne-am despărţit, s-a încurcat cu un politician căsătorit. Toată lumea ştia despre asta, dar îşi ţineau cu toţii gura. Apoi a urmat o serie de bărbaţi foarte bogaţi şi foarte influenţi. Eu eram prea plictisitor pentru ea. Şi mult prea imatur la vremea respectivă. Am patruzeci şi unu de ani acum şi cred că de-abia am început să mă maturizez. E jenant să recunosc, dar cred că fac parte din categoria tipilor tomnatici. Cred că actorii au tendinţa de a fi foarte imaturi. Meseria ne strică.

Maniera deschisă cu care recunoscu toate acestea o emoţiona pe Coco.

— Eu am douăzeci şi opt de ani şi tot nu m-am hotărât ce vreau să fiu când mă fac mare, spuse ea cu timiditate. Când eram mică, voiam să devin prinţesă indiană, dar, din momentul în care mi-am dat seama că nu avea să se întâmple aşa ceva, n-am reuşit să găsesc un alt lucru la fel

de captivant. Îşi luă o expresie uşor dezamăgită, iar el râse. Sunt mulţumită de viaţa pe care o duc. Plimbatul câinilor este OK deocamdată. Şi, chiar dacă nu are sens pentru familia mea, eu sunt mulţumită de ceea ce fac în prezent.

— Asta contează cel mai mult, zise el amabil. Te presează familia în sensul ăsta?

Deşi, ştiind cum e Jane şi cine e mama ei, era evident că aşa se întâmpla.

Coco îi răspunse printr-un hohot de râs.

— Glumeşti? Mă consideră un fiasco total, un dezastru! Cu toţii au avut, şi încă au, cariere solide. Sora mea a fost nominalizată la Oscar pentru prima oară la vârsta mea. Are un uriaş succes de box-office de la vârsta de treizeci de ani. Mama scrie cărţi de succes de când era în scutece. Tatăl meu a fondat personal agenţia şi a reprezentat cele mai mari staruri de la Hollywood. Iar eu plimb câini. Poţi măcar să-ţi imaginezi cam ce cred ei despre asta? Mama s-a măritat la douăzeci şi doi de ani şi a avut-o pe Jane la douăzeci şi trei. Jane şi Liz sunt împreună de când Jane avea douăzeci şi nouă de ani. Iar eu, eu mă simt de cincisprezece ani, în liceu. Şi nici măcar nu-mi pasă dacă mă invită cineva la balul bobocilor. Sunt fericită cu câinele meu, pe ţărmul oceanului.

Leslie nu-i reaminti că ar fi fost măritată şi ea dacă nu murea Ian. Dar Coco era conştientă de asta.

— Provin dintr-o familie de oameni de succes, care au ştiut ce vor din momentul în care s-au născut. Pot să jur că pe mine m-a schimbat cineva la naştere, în maternitate. Şi sigur există pe undeva o familie frumoasă, normală, care trăieşte pe ţărmul oceanului şi care ar fi foarte mândră de faptul că sunt plimbătoare de câini, fără să îşi bată capul dacă mă mărit sau nu vreodată. Şi probabil că s-au trezit cu un copil care vrea să fie cosmolog ori neurolog, poate chiar agent la Hollywood, şi habar n-au ce Dumnezeu li se întâmplă. Iar în tot acest timp – ori de câte ori sunt în preajma familiei mele sau când pur şi simplu vorbim –, mă întreb ce Dumnezeu s-a întâmplat cu mine.

Nu mai fusese atât de sinceră cu nimeni, în afară de Ian, ca să nu mai vorbim de faptul că de-abia îl cunoscuse, era actor şi, ceea ce o îngrijora într-o oarecare măsură, mai era şi prieten cu Jane.

Leslie îi citi gândurile.

— Să ştii că n-am de gând să-i spun nimic lui Jane. Deci nu trebuie să fii atât de îngrijorată.

— Vezi tu, pur şi simplu, nu avem nimic în comun, zise Coco cu lacrimi în ochi, ceea ce o făcu să se simtă prostuţă şi jenată. Aşa m-am săturat să-mi tot spună că greşesc şi că n-am realizat nimic. Şi ironia este că chestia asta tot lor le prinde bine. Le face pe ele să se simtă importante; sora mea m-a ţinut pe post de slugă toată viaţa mea. Pe când, dacă aveam un rost al meu, n-ar mai fi fost chiar aşa de convenabil pentru ele. Jane are suflet bun şi ţin la ea enorm, dar este foarte dură, explică Coco, iar el încuviinţă din cap.

— Ştiu. Poate trebuie doar să înveţi să mai şi refuzi, zise el încet, iar Coco râse din nou, ştergându-şi ochii cu marginea tricoului, în timp ce el încercă să nu bage în seamă sutienul roz ce apăruse de sub tricou.

Era clar că nu-şi dădea seama de gest, ceea ce îl făcu să zâmbească. În multe privinţe, chiar că era doar un copil, iar asta îl făcea s-o placă şi mai mult. Era atât de sinceră şi de reală, atât de blândă şi de bună!

— Dar am încercat să mă împotrivesc lor de când mă ştiu. De aceea m-am mutat la Bolinas. Măcar creează o barieră între noi. Dar, după cum bine vezi, uite cine are grijă de câine şi de casă!

— În curând, vei fi şi tu surprinsă de faptul că vei pune piciorul în prag, zise el binevoitor. Când va veni vremea şi va fi cazul, o vei face. Nici mie nu îmi e uşor să o refuz pe Jane. E o femeie foarte puternică, ba chiar dură în multe privinţe, dar este incredibil de deşteaptă şi îmi e tare dragă. Şi Liz la fel, deşi este o persoană mult mai blândă. O mai înmoaie pe Jane sau cel puţin încearcă.

— Jane seamănă foarte mult cu tata. Este foarte directă şi lipsită de menajamente. Mama este mai manipulatoare

ca să obţină ceea ce vrea. Plânge cu uşurinţă. Apoi Coco râse de ceea ce tocmai zisese. Şi, după cum se vede, şi eu la fel. Îmi cer scuze! Doar n-ai venit aici ca să-mi asculţi poveştile triste despre cum am fugit eu de o familie renumită de la Hollywood ca să trăiesc într-o cabană pe plajă. E o viaţă destul de simplă.

— Nu mi se par triste poveştile tale, spuse el sincer, mai puţin ce s-a întâmplat cu prietenul tău australian. Asta e foarte trist, atât pentru el, cât şi pentru tine. Dar eşti tânără şi ai ani buni în faţă ca să-ţi dai seama ce vrei să faci şi ca să-ţi găseşti perechea potrivită. Şi, între timp, se pare că duci o viaţă relaxată şi că te distrezi. Dacă mă întrebi pe mine, asta chiar e de invidiat. Cred că te descurci mai bine decât îţi imaginezi. Iar ele nu trebuie să fie de acord cu ceea ce faci tu. Părinţii mei încă îşi fac griji pentru mine. Ei consideră că am pierdut ocazia de a întemeia o familie, şi poate că aşa şi e. O adoră pe Chloe, dar le-ar plăcea să mă vadă însurat şi cu patru copii, înapoi în Anglia, împreună cu ei, unde consideră că mi-e locul. Dar asta e părerea lor, nu a mea. Hollywoodul se vinde scump. Şi uneori ajungi să renunţi exact la ceea ce nu trebuie. De asta mi-am dat până şi eu seama.

— Nu e prea târziu, îl asigură Coco. Nu e imposibil să te trezeşti, la un moment dat, însurat şi cu zece copii, şi probabil se va întâmpla. Nu este o regulă care să spună când ar trebui să se întâmple asta.

— E mult mai complicat atunci când eşti renumit, zise el gânditor. Cele de treabă se tem, crezând fie că eşti vreun monstru, fie că te prefaci, în cel mai bun caz. Iar cele care trag ca fluturii de noapte la lumină se dovedesc a fi nişte ciudate, admiratoare cărora le place anturajul vedetelor, iar altele de-a dreptul diabolice, ca tipa de care fug acum. Odată ce-ai devenit celebru, pentru ele eşti ca un far luminos într-o mare de întuneric. Şi genul ăsta de femei mă fac să fug ca dracul de tămâie. Deşi, pe ultima, n-am putut s-o evit. Şi-a jucat rolul destul de bine la început, chiar am crezut că este o fată de treabă şi mi-am zis că, fiind şi ea celebră, ar putea fi mai uşor. Mare, mare

greşeală! S-a dovedit a fi exact ceea ce nu-mi doresc.

— Deci trebuie să încerci din nou, zise Coco zâmbindu-i şi se ridică de la masă ca să strângă farfuriile.

Îi oferi nişte îngheţată, iar când el acceptă bucuros, scoase o îngheţată din frigider şi i-o dădu. Pentru că nu ştia ce-i plăcea, cumpărase vreo şase arome diferite în după-amiaza aceea. Erau, practic, doi străini, şi totuşi îşi împărtăşeau cele mai profunde secrete, regrete şi temeri, şi amândoi se simţeau în largul lor.

— Uneori, obosesc să o tot iau de la capăt, recunoscu el, iar îngheţata i se scurse pe bărbie, arătând şi el acum ca un copil.

— Aşa simţeam şi eu când încerca lumea să mă cupleze cu câte cineva. De aceea am renunţat să mai fac asta forţat. M-am gândit că, dacă e să se întâmple, o să se întâmple oricum. Iar dacă nu, mi-e bine şi aşa cum sunt.

Leslie râse la ultimele ei cuvinte.

— Domnişoară Barrington, spuse el pe un ton oficial, te pot asigura că, la cei douăzeci şi opt de ani ai tăi, nu e totul pierdut şi că nu vei rămâne singură. E posibil să-ţi ia un timp ca să-l găseşti pe cel potrivit. Dar orice bărbat ar fi norocos să te aibă. Şi, îţi promit eu, bărbatul potrivit o să apară. Trebuie doar să ai răbdare.

— Iar eu, domnule Baxter, spuse ea zâmbind, îţi voi face aceeaşi promisiune. Femeia potrivită *va* apărea. Promit! Trebuie doar să ai răbdare, repetă ea întocmai cuvintele lui. Eşti un tip nemaipomenit şi, dacă reuşeşti să te ţii departe de psihopate, te va găsi şi o femeie cumsecade. E o promisiune! Îi întinse peste masă mâna graţioasă, iar el i-o strânse. Amândoi se simţeau mult mai bine acum, că stătuseră de vorbă, iar faptul că se întâlniseră în acel moment, acasă la Jane, era o binecuvântare. Amândoi simţeau că tocmai îşi făcuseră un prieten nou.

— Cam ce se întâmplă în oraşul ăsta sâmbăta seara? o întrebă Leslie curios, iar ea râse.

— Nu mare lucru. Lumea iese la restaurant, iar pe la zece deja nu mai e nimeni pe stradă. E un oraş mic, nu ca New York sau L.A.

— La vârsta ta, sâmbătă seara ar trebui să ieşi în oraş, să te distrezi, nu să stai acasă, de vorbă cu un hodorog ca mine, o mustră el, iar ea râse din nou.

— Glumeşti? Stau de vorbă, în bucătăria surorii mele, cu cel mai mare star de cinema din lume. Orice femeie din ţară şi-ar da bucuroasă mâna dreaptă doar ca să petreacă o sâmbătă seara ca asta, spuse ea cu admiraţie. Era ameţitor chiar şi pentru ea. De ani de zile stătuse departe de lumea părinţilor şi a surorii ei. Nu-ţi mai spun cum e sâmbătă seara în Bolinas, unde stau eu. Maximum zece hipioţi bătrâni, la bar, dacă sunt şi ăia. Restul lumii e acasă, în pat; şi eu la fel, urmărind unul dintre filmele tale.

La replica asta, amândoi râseră în hohote. O ajută să pună farfuriile murdare în maşina de spălat vase, stinseră luminile şi urcară agale treptele spre dormitoare, el în urma ei şi câinii după ei. Încă se simţea timorat în preajma lui Jack. Sallie era mai mică, deci nu aşa de impozantă, şi nu i se părea chiar ameninţătoare. Jack îl putea pune la pământ în câteva secunde, deşi Coco ştia că nu ar face asta. Era chiar mai blând decât Sallie, dar cântărea, cu siguranţă, mai mult decât Leslie.

Şi-au urat noapte bună pe palier, fiecare în faţa dormitorului său. Leslie o întrebă ce avea de făcut a doua zi, iar ea îi spuse că n-avea planuri. Nu lucra niciodată duminica, dar i-ar fi plăcut să se ducă acasă, chiar şi pentru o zi.

— Mi-ar plăcea să văd orăşelul ăla haios de la ocean, unde locuieşti tu, zise el plin de speranţă. Cât e de departe de-aici?

— Mai puţin de-o oră, răspunse ea zâmbind.

I-ar fi făcut mare plăcere să i-l arate.

— Mi-aş dori să-ţi văd şi cabana şi să fac o plimbare pe plajă. Mereu am considerat că oceanul are nişte proprietăţi fortifiante. Am avut o casă în Malibu, pentru o vreme. Mi-a părut tare rău după ce am vândut-o. Poate dăm o fugă la Bolinas mâine, zise el reprimându-şi un căscat. Acum, că începea să se relaxeze şi să se simtă din nou în siguranţă, îşi dădu seama cât de extenuat era. Îţi

fac eu vafe când ne trezim, îi promise, şi apoi o sărută pe obraz. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat astă-seară!

O plăcea foarte mult. Era o fiinţă plăcută şi modestă, care nu voia absolut nimic de la el. Nici faimă, nici avere, nu voia să apară în presă, nu publicitate; nici măcar o cină nu voia. Se simţea surprinzător de confortabil în prezenţa ei, dat fiind că de-abia se cunoscuseră în dimineaţa aceea. Puteai simţi cu uşurinţă că era o persoană de încredere, iar ea, la rândul ei, simţea la fel faţă de el.

Pe când intra în cameră, îşi auzi telefonul mobil sunând. Pe ecran apărea scris număr necunoscut, dar el era aproape sigur că era nenorocita aia psihopată, care nu-i dădea pace. Lăsă să intre căsuţa vocală şi, după un minut, primi un SMS de la ea, în care îl ameninţa iar. Era nebună de-a binelea. Şterse mesajul fără să răspundă. Închise uşa camerei, se dezbrăcă şi se trânti în pat. Rămase aşa, întins, multă vreme, gândindu-se la Coco şi la toate lucrurile pe care şi le spuseseră. Îi plăceau la nebunie caracterul ei deschis şi sinceritatea de care dădea dovadă. Încercase să fie la fel de deschis şi de sincer cu ea şi considera că îi reuşise. Stinse lumina şi-şi lăsă mintea să umble hai-hui, dar nu putu adormi.

După vreo oră, se hotărî să coboare în bucătărie, după un pahar cu lapte, şi văzu că la ea în dormitor lumina era încă aprinsă. Bătu încetişor la uşă ca s-o întrebe dacă voia ceva de jos, iar ea răspunse cu voce tare, spunându-i să intre. Era lungită pe pat între cei doi câini, într-o pijama decolorată din flanel, uitându-se la un film. Privi la ecranul de proiecţie şi-şi văzu propria faţă. Rămase uluit, uitându-se la ecran ca şi când se privea într-o oglindă gigantică, iar Coco păru stânjenită că fusese surprinsă uitându-se la filmul lui.

— Scuze, zise ea ruşinată, părând din nou ca o fetiţă, dar este filmul meu preferat!

El îi zâmbi recunoscător. Era un compliment valoros din partea unei femei pe care ajunsese să o admire într-o singură zi. Dar ea nu încerca să-l flateze. Dacă n-ar fi intrat la ea în cameră, nici n-ar fi ştiut că se uita la un film cu el.

— Mi-a plăcut şi mie filmul ăsta, deşi găsesc că eu, unul, am fost îngrozitor, recunoscu el senin, cu un zâmbet forţat. Mă duc până jos. Vrei să-ţi aduc ceva de la bucătărie?

— Nu, mersi.

Era drăguţ din partea lui să întrebe. Se simţeau ca doi copii la o petrecere în pijamale, în casa extrem de sofisticată a lui Jane. Coco îşi lăsase toate hainele pe jos, prin dormitor. Aşa îi părea şi ei mai primitor. Când Jane era acasă, totul în jur era extrem de ordonat. Coco găsea că dezordinea ei conferea casei un caracter mai uman, dar sora ei n-ar fi fost, cu siguranţă, de acord.

— Atunci, pe mâine-dimineaţă! Vizionare plăcută, zise Leslie şi închise uşa, apoi coborî să-şi ia paharul cu lapte după care plecase şi încă o îngheţată.

Aproape că spera că avea să coboare şi ea, să i se alăture, dar Coco era mult prea captivată de film. După ce-şi termină laptele şi îngheţata, se înapoie în dormitor. De această dată, când se băgă în pat, căzu într-un somn adânc în doar câteva minute, fără să se mişte până dimineaţă. Simţea că-şi lăsase toate grijile în L.A. Şi că găsise exact ceea ce-şi dorise atunci când venise aici. Un loc unde se simţea în siguranţă, în afară de orice pericol şi departe de cei care-i voiau răul. Şi, în acest loc sigur, găsise ceva şi mai preţios. Găsise o femeie care îi inspira siguranţă. Nu se mai simţise aşa de când plecase din Anglia şi venise la Hollywood. Şi ştia că retras aici, în această casă din San Francisco, cu această fată nostimă şi cu câinii ei mari, nu i s-ar fi putut întâmpla nimic rău, niciodată.

capitolul 4

Când se treziră, dimineaţa părea însorită, aproape perfectă. Era cald, iar cerul – de un albastru strălucitor. Leslie coborî în bucătărie înaintea ei şi pregăti şuncă presată şi vafe. Îşi turnă un pahar cu suc de portocale şi puse apă la fiert în cana electrică pentru ceai. Când Coco intră în bucătărie, el turna apa clocotită în două căni. Ea tocmai dăduse drumul la câini în grădină, iar după micul dejun avea de gând să-i scoată la o plimbare lungă.

— Miroase delicios, zise ea, iar Leslie îi întinse o cană cu ceai verde, pe care-l găsise într-un dulap.

El îşi făcuse un ceai negru englezesc, pe care-l bău fără zahăr şi fără lapte. O clipă mai târziu, aşeză pe masă, în faţa ei, o farfurie cu vafe. Siropul de arţar era deja pe masă şi izbucniră amândoi în râs amintindu-şi scena de haos total la care asistase Leslie cu o zi în urmă, când intrase în bucătărie.

— Îţi mulţumesc că ai pregătit micul dejun! spuse ea politicos în timp ce Leslie se aşeza la masă, în faţa ei, cu porţia lui de vafe şi de şuncă presată.

— Nu eram convins că poţi fi lăsată singură în bucătărie, o tachină el, după care îşi aruncă privirea afară, la golful din faţa ferestrei enorme. Mergem pe plajă azi? o întrebă privind ambarcaţiunile care se adunau la linia de start.

Era deja forfotă în golful din faţa casei şi se zăreau pâlcuri-pâlcuri de bărci cu pânze.

— Numai dacă vrei, spuse ea. Mă pot duce singură, dacă nu doreşti să vii. Trebuie să-mi mai iau nişte lucruri şi să-mi verific rapid corespondenţa.

— Te deranjează dacă vin cu tine?

N-ar fi vrut să-i invadeze spaţiul intim sau să devină

prea băgăcios. Poate avea ceva de făcut, poate doar voia linişte şi puţină intimitate acasă, în cabana ei, ori poate dorea să se vadă cu prietenii.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse ea cu sinceritate. Cât putea fi de chinuitor să petreacă o zi în Bolinas cu Leslie Baxter? Vreau să-ţi arăt Bolinasul. E un sătuc ciudat, dar e fantastic! Îi povesti despre lipsa indicatoarelor, pentru ca nimeni să nu-i găsească.

O oră mai târziu, urcau în furgonetă împreună cu cei doi câini, purtând jeanşi, tricouri şi şlapi. Îl avertizase că, dacă se lăsa ceaţa, putea fi răcoare, aşa că îşi luaseră cu ei şi pulovere. Dar nu era nicio umbră pe cerul imens, albastru, pe când coborau pe Divisadero, spre Lombard şi se alăturau traficului în direcţia nord, către podul Golden Gate. Pălăvrăgiră tot drumul, el povestindu-i despre copilăria lui în Anglia şi despre dorul de acasă care-l apuca uneori. Îi mai mărturisi şi faptul că acum, când mergea acasă, era altfel.

Celebritatea schimbase până şi felul în care îl trata lumea acolo. Oamenii obişnuiţi, pe care-i ştia din copilărie, se purtau acum cu el ca şi când ar fi fost special sau de parcă se schimbase ceva, indiferent cât ar fi încercat el să-i convingă că nu era aşa, că se simţea cât se poate de normal.

— Povesteşte-mi despre Chloe, zise Coco în timp ce traversau podul către dealul pe care se proiecta intrarea în tunelul-curcubeu, din Marin.

— E o scumpă! replică Leslie, iar faţa i se lumină imediat. Mi-aş dori să o pot vedea mai des. Este foarte isteaţă şi de-a dreptul adorabilă. Seamănă cu mama ei. O spuse cu profundă afecţiune, nu numai pentru copil, ci şi pentru femeia care-i fusese iubită cu mult timp în urmă. Îţi arăt fotografii cu ea când ajungem la Bolinas. Purta mereu poze cu ea în portofel. Când se face mare, vrea să fie balerină sau şofer de camion. Aparent, sunt două profesii interschimbabile şi interesante în egală măsură, pentru ea. Spune că şoferii de camion pot să arunce chestii pe marginea drumului, ceea ce pentru ea este extrem de

distractiv. Merge la toate cursurile posibile. Franceză, calculator, pian, balet.

Radia de mândrie şi de fericire ori de câte ori vorbea despre fiica lui. Relaţia lui cu fetiţa şi cu mama acesteia era simplă şi deschisă, şi aşa fusese întotdeauna, spunea el.

— Mama ei a avut o relaţie foarte serioasă cu cineva, până de curând, şi chiar credeam că se vor căsători. Mi-era puţin teamă. Prietenul ei era italian, iar la Florenţa mi-ar fi fost mult mai greu să ajung decât la New York. Am fost tare uşurat când s-au despărţit, deşi Monica merită să aibă pe cineva. Să fiu cinstit, eram gelos pe el din cauza lui Chloe. El ar fi apucat să o vadă mai mult decât mine. Nu cred că mama ei este cu altcineva acum, spuse el în timp ce Coco viră spre Stinson Beach, traversând Mill Valley.

— Te-ai întoarce vreodată la ea, de dragul lui Chloe? întrebă Coco interesată, iar el dădu din cap.

— N-aş putea. Şi nici ea n-ar putea. Nu mai e cale de întoarcere. A trecut prea mult timp de atunci, iar prăpastia dintre noi e mult prea mare. Relaţia noastră se terminase, practic, înainte de a se naşte Chloe. Copilul n-a fost decât un accident fericit. Chloe este cel mai bun lucru din viaţa amândurora. Ea face ca totul să aibă sens.

— Nici măcar nu-mi pot imagina că voi avea copii, spuse Coco serioasă. Cel puţin nu deocamdată!

Chiar şi atunci când Ian era în viaţă, simţise că ar fi fost prea devreme să aibă copii. Cine ştie? Poate pe la treizeci şi ceva de ani, zise ea vag, în vreme ce furgoneta lor lăsa în urmă oraşul.

Leslie era uimit de cât de bine lua curbele cu furgoneta aceea extrem de veche. Scotea nişte zgomote înfricoşătoare, însă motorul pufăia de zor. Leslie preciză că îi plăcea să umble la maşini. Era o pasiune de-a lui de când era băieţandru şi nu se plictisise de ea niciodată. Îl impresionau în special curbele în ac de păr ce urmau conturul stâncilor, de-a lungul ţărmului, şi pe care femeia le lua cu uşurinţă. Îi păru pricepută, calmă şi, mai ales, stăpână pe viaţa ei, indiferent ce credeau mama şi sora ei.

Era convins că cele două se înşelau. Şi, cu cât se apropiau mai mult de plajă, cu atât Coco părea mai fericită.

— Sper că nu ţi se face rău în maşină, spuse ea cu îngrijorare, aruncându-i o privire.

— Încă nu. O să te anunţ.

Vremea era superbă, iar priveliştea, fantastică. Amândoi câinii dormeau în spatele furgonetei; după douăzeci de minute de curbe strânse, drumul începu să coboare către Stinson Beach. Câteva magazine apărură înşiruite, la întâmplare, de-o parte şi de alta a drumului. O galerie de artă, o librărie, două restaurante, un magazin alimentar şi un magazin de suvenire.

— Locul ăsta, mai mult ca sigur, este una dintre minunile lumii, zise Leslie privind amuzat oraşul desuet, dar fermecător, dacă-l puteai numi aşa.

După numai două cvartale, străbătuseră deja tot centrul, după care trecură de o cotitură şi o luară pe nişte drumuri înguste, străjuite de-o parte şi de alta de colibe ce stăteau să cadă.

— Acolo este un cartier rezidenţial. Femeia arătă, cu un gest vag, dincolo de laguna. Şi o rezervaţie de păsări la dreapta. Natura este aproape neatinsă aici, îi spuse apoi zâmbindu-i larg. Şi stai să ajungem în Bolinas! Este o buclă temporală şi este un loc chiar mai puţin civilizat decât ce vezi aici.

Îi plăcu asprimea şi simplitatea locului. Nu era nici pe departe un oraş pretenţios de pe coasta oceanului, şi părea că se afla la un milion de kilometri distanţă de orice oraş mare. Înţelegea perfect de ce îi plăcea ei aici. Avea un sentiment incredibil de relaxare şi de pace străbătând drumul acela nemarcat. Era ca şi când îţi puteai lăsa toate necazurile departe prin simplul fapt că veneai aici. Chiar şi drumul ăla cumplit, până aici, îl relaxase.

După vreo zece minute Coco făcu stânga, tot pe un drum fără indicator, şi ajunseră pe un platou mic. Aici erau case ce arătau mai degrabă a ferme vechi, cu copaci antici şi o bisericuţă.

— O să-ţi arăt mai întâi oraşul, îi explică şi râse imediat

după aceea, deşi termenul este aproape un eufemism. Este şi mai mic decât Stinson Beach. Plaja noastră nu e atât de bună, este mai rustică, dar ţine turiştii la distanţă. E mult prea greu de găsit şi dificil de ajuns aici.

Pe când spunea asta, trecură pe lângă un restaurant dărăpănat, o alimentară, un magazin cu accesorii pentru consumatori de droguri ilegale şi un magazin de confecţii, vechi de când lumea, care avea în vitrină un fel de rochie cu imprimeuri bizare.

Leslie privea în jur cu un zâmbet lăţit pe faţă.

— Asta e tot? întrebă el extrem de amuzat.

Magazinele erau mititele şi păreau dintr-o altă epocă, dar totul în jur era frumos şi plin de verdeaţă. Erau arbori bătrâni, masivi şi puternici, iar localitatea era aşezată pe o platformă uşor înălţată deasupra mării. Arăta mai mult a aşezare rurală decât a plajă.

— Asta e tot, confirmă Coco. Dacă-ţi trebuie un bong, acela e locul potrivit! Îi indică discret magazinul, iar el chicoti.

— Cred că azi mă descurc fără.

Trecură de magazine şi merseră de-a lungul drumului marcat cu nişte cutii vechi de scrisori, cu garduri de lemn şi, din când în când, cu câte o poartă din fier forjat.

— Sunt şi câteva case tare frumoase, dar reprezintă unul dintre secretele locului şi sunt bine ascunse. Majoritatea sunt case ţărăneşti ori cabane pentru surferi. În vremurile de demult, foarte mulţi hipioţi locuiau în autobuze şcolare stricate, aproape de plajă. Lucrurile au evoluat în ziua de azi, dar nu cu mult, zise Coco cu o expresie liniştită.

Se simţea bine înapoi, acasă.

Parcă furgoneta în faţa casei şi dădu drumul câinilor, care se ţinură după ea şi după Leslie până în curte, dincolo de poarta de lemn, stricată de vreme. Fusese făcută de Ian, când se mutaseră aici. Descuie uşa şi intră, iar Leslie o urmă cu băgare de seamă, privind în jur. Din sufragerie avea o privelişte la ocean perfectă, deşi ferestrele erau vechi şi nu tocmai mari, spre deosebire de ferestrele cât peretele ale casei lui Jane, din oraş.

Aici nimic nu fusese făcut de văzul lumii, iar Leslie remarcă faptul că nu era altceva decât un cămin primitor. Parcă „e o casă pentru păpuşi”, gândi el. Pe duşumea erau teancuri de cărţi, iar pe masă – nişte reviste vechi. Un tablou de-al ei era sprijinit pe un şevalet, într-un colţ, iar perdeaua era desprinsă din câteva cârlige. Dar, în ciuda aparentei dezordini, casa era primitoare şi arăta a casă locuită. Coco făcea focul în şemineu în fiecare seară.

— Nu e mare lucru, dar îmi place nespus aici, afirmă Coco mulţumită.

Pe pereţi atârnau câteva tablouri înrămate, iar pe policioara şemineului şi pe rafturile bibliotecii înţesate cu cărţi zăceau fotografii cu şi cu Ian. Bucătăria era puţin dezordonată, dar curată, iar dincolo de camera de zi se afla dormitorul ei minuscul, cu un pat acoperit cu o pătură călduroasă şi cu o pilotă la mâna a doua, veche şi decolorată.

— E minunat, zise Leslie cu o licărire în ochi. Nu este o cabană, cum spui tu, ci un cămin primitor!

Era de o sută de ori mai puţin impersonală decât locuinţa elegantă a surorii sale din Broadway şi era cât se poate de evident motivul pentru care Coco o prefera. Leslie îşi aruncă privirea la o fotografie cu ea şi cu Ian, în care păreau tineri şi fericiţi, în costume de scafandri, pe şalupă, după care o urmă pe Coco afară, pe terasă. Avea o privelişte extraordinară la ocean şi la plajă, iar în depărtare se vedea oraşul.

— Cred că nici eu n-aş fi plecat de aici vreodată, spuse el, şi vorbea serios.

— Nici eu nu plec decât când muncesc, zise Coco.

Era o diferenţă ca de la cer la pământ între casa de acum şi vila din Bel-Air, în care crescuse, însă cabana asta întruchipa tot ce-şi dorea. Lui Leslie nu trebuia să-i explice; o înţelesese, iar acum o privea cu un surâs călduros. Se simţea privilegiat, de parcă tocmai îl dusese la clubul ei special ori în grădina ei secretă. Fiind cu ea, în această casă, era ca şi când ar fi privit adânc în sufletul ei.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, îi spuse cu blândeţe.

Mă simt onorat.

Imediat ce spuse asta, câinii veniră în fugă la ei, plini de nisip, iar Jack reuşi, în goană, să-şi prindă în zgardă o crenguţă dintr-un arbust. Câinele cel mare părea să fie în culmea fericirii aici; şi Sallie la fel.

Coco se uită la Leslie, zâmbindu-i recunoscătoare.

— Îţi mulţumesc pentru că înţelegi ce mult înseamnă locul ăsta pentru mine! Familia mea a crezut că mi-am pierdut minţile când m-am mutat aici. Mi-e greu să explic.

Leslie se trezi întrebându-se dacă Coco ar fi continuat să locuiască aici în cazul în care Ian ar mai fi fost în viaţă ori în vreun loc similar, undeva, în Australia, şi bănui că da. Coco voia cu disperare să se rupă de originea ei, de toate valorile pe care le considera greşite şi de toate simbolurile acelei societăţi. Aceasta era manifestarea a tot ceea ce respinsese sufleteşte, când se mutase aici. Falsitatea, obsesia pentru bunurile materiale, lupta crâncenă pentru a fi primul, sacrificarea omului în numele carierei.

— Vrei o ceaşcă de ceai? îl întrebă ea pe Leslie când acesta se aşeză pe unul dintre şezlongurile decolorate.

— Da, te rog. Apoi observă statuia veche a lui Quan Yin, pe care i-o dăduse Ian. Zeiţa compasiunii, spuse încetişor când, câteva minute mai târziu, femeia îi întinse o cană de ceai şi se aşeză pe şezlongul de alături. Mă face să mă gândesc la tine. Eşti o femeie bună, Coco, şi o fiinţă deosebită. Am văzut fotografii cu prietenul tău. Pare să fi fost om bun şi el, îi zise respectuos.

Ian fusese un tip blond, înalt şi atrăgător, iar în fotografie arătau fericiţi şi lipsiţi de orice griji. Pentru o clipă, pe când trecea pe lângă imaginile cu chipuri zâmbitoare, Leslie simţise un fel de invidie. Era aproape sigur că n-avusese parte, în toată viaţa lui, de ceea ce împărtăşiseră cei doi.

— Era un om bun, îşi aminti Coco îndreptându-şi privirea către mare. Apoi se întoarse către Leslie şi zâmbi. Tot ce-mi doresc pe lumea asta se află aici. Oceanul, ţărmul, o viaţă liniştită, simplă; terasa aceasta, de unde privesc răsăritul soarelui în fiecare dimineaţă, focul în

şemineu seara. Câinele meu, cărţile, oameni de care-mi pasă, în casele din apropiere. Nici nu-mi trebuie mai mult de-atât. Îmi este bine. Poate că într-o zi o să vreau altceva, dar nu pentru moment.

— Crezi că te vei întoarce vreodată la lumea „reală”? Sau, mai degrabă, ar trebui să spun cea ireală, în care ai trăit înainte?

— Sper că nu, zise ea cu hotărâre. De ce aş vrea asta? N-a avut niciodată vreun sens pentru mine, nici măcar în copilărie, spuse Coco închizând ochii şi întorcându-şi faţa către soare.

Leslie o privi atent. Părul ei răspândea sclipiri rubinii în lumina soarelui; era linişte, iar câinii adormiseră la picioarele lor. Era genul de viaţă cu care te puteai obişnui. Fără complicaţii şi fără subterfugii. Dar totodată părea o viaţă singuratică. Era o lume în care să se refugieze singură. Dar nici viaţa lui nu era mai bună. Se ascundea de o femeie care încerca sa-l omoare. Fără îndoială, viaţa ei de aici avea mai mult sens. Îi plăcea foarte mult tot ceea ce vedea în jur, dar Leslie nu era sigur că ar fi putut trăi aici. Deşi era mai tânără cu treisprezece ani decât el, Coco părea să se fi regăsit pe ea însăşi cu mult înaintea lui. El încă mai bâjbâia în întuneric, deşi se afla acum mult mai aproape de răspuns decât se aflase vreodată. Măcar ştia ce nu voia. Coco aflase inclusiv asta mai devreme.

— Trebuie să recunosc… zise el chicotind uşor, în timp ce Coco întredeschise ochii şi-l privi atent.

Aici, femeia părea atât de echilibrată, de sigură pe ea şi de împăcată cu sine. Leslie o sorbea din priviri, ca şi cum şi-ar fi potolit setea cu apa pură a unui izvor de munte.

— Nu mi-o pot imagina pe sora ta aici, reluă el.

Coco râse la această remarcă.

— Nu poate să sufere locul ăsta! Lui Lizzie îi place mai mult, dar nu li se potriveşte. Ele sunt făcute să trăiască la oraş. Jane consideră că San Francisco e un sat. Cred că amândouă preferă să stea în L.A., dar le place mult casa, iar Lizzie spune că-i vine mai uşor să scrie aici decât acolo. Nu sunt atât de multe chestii care să te distragă.

Leslie încă zâmbea.

— Îmi amintesc când am cunoscut-o pe Jane. Credeam că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Avea douăzeci şi ceva de ani şi era absolut senzaţională. Încă mai este. Am fost mort după ea aproape un an. O tot invitam în oraş, iar ea mă tot trata ca pe un amic, nimic mai mult. Nu-mi puteam da seama ce naiba făceam greşit! Într-un târziu, n-am mai rezistat şi, într-o seară, după ce-am luat cina împreună, am sărutat-o, iar ea s-a uitat la mine de parcă eram nebun şi mi-a spus că e lesbiană. Mi-a zis că făcuse tot ce-i trecuse prin cap ca să mă facă să înţeleg, inclusiv să îmbrace haine bărbăteşti din când în când, atunci când ieşeam împreună. Iar eu credeam că era excentrică, şi chiar mi se părea sexy în ele. M-am simţit cel mai mare idiot pe care ţi-l poţi imagina, dar de-atunci am rămas foarte buni prieteni. Şi îmi place de Liz foarte mult. Sunt absolut perfecte împreună. Liz o mai înmoaie, cumva. Jane a devenit mult mai ponderată în ultimii ani.

— Ăsta da, gând înfricoşător! comentă Coco. Mie mi se pare că e încă destul de dură. Cu mine, în orice caz. În ceea ce-o priveşte, nu m-am ridicat niciodată la nivelul aşteptărilor ei. Şi nu cred că voi reuşi vreodată.

Secretul era să nu mai încerce, şi Coco ştia mai bine decât oricine că mai avea mult până să ajungă în stadiul ăla. Încă se străduia din răsputeri să fie în asentimentul surorii ei, chiar dacă trăia în Bolinas.

— Probabil că-ţi vrea binele şi că doar îşi face griji pentru tine, spuse Leslie raţional, şi amândoi sorbiră gânditori din ceai.

Coco se simţea bine în compania lui, privind oceanul şi discutând despre viaţă.

— Probabil. Dar nu poate fi toată lumea ca ea. Nici măcar nu vreau să încerc. Eu mă îndrept exact în direcţia opusă. Departe de toate astea. Nici mama nu mă înţelege. Pur şi simplu, sunt altfel. Mereu am fost altfel.

— Cred că e un lucru bun, spuse el liniştit, relaxându-se în şezlong.

— Şi eu la fel. Dar pe majoritatea oamenilor îi sperie. Ei consideră că trebuie să fii ca restul lumii şi să accepţi o viaţă şi nişte valori care nu ţi se potrivesc. Ale lor nu mi s-au potrivit nicicând, nici măcar când eram mică.

— Am observat asta la Chloe încă de pe-acum, reflectă el. Nu vrea să fie actriţă, ca mine sau ca mama ei. Mai degrabă ar conduce un camion. Cred că e felul ei de a ne spune că este altfel decât noi. Şi trebuie să-i respectăm dorinţa.

— Părinţii mei n-au făcut niciodată asta. Mi-au ignorat părerile, sperând că mă voi răzgândi. Ai un mare atu dacă deja respecţi personalitatea fiicei tale de şase ani! Mama voia ca eu şi Jane să ne facem debutul în societate. Jane tocmai anunţase că este lesbiană şi, la vremea aceea, chiar milita pentru drepturile lor. Cred că mama a renunţat la idee, fiindu-i teamă că ar putea apărea la ceremonie în smoching, în loc de rochie de seară. Şi aşa a scăpat Jane. Dar pe mine s-a supărat, mult mai rău, unsprezece ani mai târziu. I-am spus că mai degrabă îmi scot ficatul cu cuţitul de tăiat gheaţă decât să fac ce-mi cere ea. Am considerat că era ceva elitist şi total nelalocul lui, un salt într-o epocă trecută, şi că singurul scop era găsirea unui soţ. Deci, în loc să-mi fac debutul în societate în anul acela, de Crăciun, am mers în Africa de Sud şi am ajutat la construirea unui sistem de canalizare, într-un sat. Şi m-am distrat mult mai bine decât aş fi făcut-o la balul lor de societate. Mama a făcut o criză de isterie şi n-a vrut să vorbească cu mine şase luni. Tata a fost mai înţelegător. Dar nici el n-ar mai fi fost la fel dacă trăia când am renunţat la facultate. Cred că amândoi şi-au făcut tot felul de planuri şi de visuri legate de noi. Nici Jane nu prea se încadrează, dar i s-a trecut totul cu vederea deoarece a devenit cineva, iar pentru ei asta a contat întotdeauna mai mult ca orice. N-am crezut niciodată în asemenea valori şi nici n-am s-o fac vreodată, spuse, foarte sigură pe ea, într-o manieră pe care el o admiră.

— În cele din urmă, familia ta se va obişnui cu ideea, zise Leslie pe un ton calm, cu toate că, din ceea ce-i

spusese până acum, nu era sigur că avea să se întâmple una ca asta.

Iar Coco nu era genul care să vrea să satisfacă aşteptările cuiva, dacă acestea i se păreau greşite. Era pe deplin sinceră cu ea însăşi şi loială convingerilor sale, indiferent care ar fi fost preţul pe care l-ar fi avut de plătit, iar el respecta foarte mult acest lucru la ea.

— Apropo, îmi place tabloul început de pe şevalet. Emană multă linişte.

— Nu prea mai pictez, recunoscu ea. De obicei, fac cadou ceea ce pictez. Pentru mine, e doar o metodă distractivă de relaxare.

El îşi dădea seama că era talentată în multe domenii şi că toate-i făceau plăcere, chiar dacă nu-şi descoperise încă marea vocaţie. Şi, intr-un fel, o invidia pentru plăcerea pe care i-o aducea această explorare. Uneori îl oboseau actoria şi toată nebunia pe care o presupunea viaţa de vedetă.

Au rămas o vreme tăcuţi, cufundaţi în propriile gânduri, şi, în cele din urmă, el adormi. Coco duse cănile de ceai în bucătărie şi împachetă câteva lucruri pe care să le ia cu ea. Când reveni pe terasă, se trezi şi el.

— Înoată lumea pe-aici? întrebă el încă somnoros şi moleşit de soare.

— Uneori, spuse ea zâmbind. Mai atacă rechinii din când în când, ceea ce-i descurajează pe cei slabi de inimă, iar apa este destul de rece. Ar fi mai bine să porţi un costum de surf. Am unul care cred că ţi s-ar potrivi, dacă vrei.

Ian fusese aproape la fel de înalt ca Leslie, doar ceva mai lat în umeri şi mai atletic. Coco încă îi mai păstra costumele şi echipamentul de scufundare în garaj. Se gândise la un moment dat să le dea cuiva, dar nu o făcuse. Îi plăcea să vadă lucrurile lui Ian acolo; astfel, singurătatea era parcă mai puţin apăsătoare, iar lipsa lui nu părea chiar definitivă – era ca şi când se putea întoarce oricând şi să le folosească din nou.

— Cred că povestea cu rechinii mi-a tăiat pofta, zise el râzând. Sunt un laş devotat şi cu atestat! Odată, a trebuit

să filmez o scenă în apă, cu un rechin. După câte spuneau ei, rechinul fusese dresat şi sedat în prealabil. Am optat să las cascadorii peste tot, mai puţin în scenele de dragoste. Pentru alea fusesem eu dresat şi sedat.

Coco izbucni în râs.

— Nici eu nu sunt cine ştie ce curajoasă, mărturisi ea timidă, iar el o contrazise imediat.

— Vorbeşti serios? Eu cred că eşti extrem de curajoasă în ceea ce priveşte lucrurile importante. Te-ai împotrivit tradiţiei familiei tale, ai ieşit din canoane. De fapt, ai reuşit să laşi totul în urma ta, şi-ai făcut-o cu mult curaj şi cu eleganţă. Indiferent câtă presiune au pus asupra ta, ai procedat cum ai considerat că este bine pentru tine şi cum ai crezut de cuviinţă. Ai iubit pe cineva şi l-ai pierdut, dar nu zaci aici, plângându-ţi de milă. Ai mers mai departe. Ai continuat să locuieşti aici. Eşti singură într-o comunitate mică, stranie, dar nu ţi-e teamă să trăieşti izolată sau să nu ai pe nimeni alături de tine. Ţi-ai găsit o ocupaţie decentă, care-ţi place, chiar dacă cei pe care-i iubeşti te insultă pe seama ei. Toate astea necesită curaj. Ca să fii astfel, Coco, e nevoie de mult curaj. Iar tu o faci cu toată demnitatea. Am toată admiraţia pentru tine!

Erau lucruri tare frumoase, ceea ce tocmai îi spusese, şi aprecia la el faptul că înţelesese cum era ea, fără să-i înşire, ca alţii, toate greşelile pe care le făcea. Din contră, îi aproba deciziile pe care le luase şi stilul de viaţă pe care şi-l alesese. Coco îi zâmbi cu căldură pentru ceea ce-i spusese.

— Mulţumesc! Şi eu te admir pe tine, Leslie. Nu-ţi este teamă să recunoşti atunci când n-ai dreptate sau când greşeşti. Eşti incredibil de modest, dat fiind cine eşti şi ce-ai realizat – şi mai ales lumea în care trăieşti. Ai putea fi un mare nemernic, dar nu eşti! Ai reuşit să rămâi ancorat în realitate, în pofida tuturor acestor factori.

— M-ar renega familia, în caz contrar, recunoscu el cu onestitate. Poate tocmai de aceea sunt mereu sincer cu mine. La un moment dat, trebuie să mă confrunt nu doar cu ei, ci şi cu mine însumi. Este foarte plăcut să fii vedetă

de cinema şi toată lumea să se dea peste cap ca să-ţi ofere ceea ce vrei. Dar, în cele din urmă, eşti doar o fiinţă umană: bună ori rea. Este jenant, în meseria mea, să vezi cât se poartă unii de prosteşte, şi mulţi o fac. Mi-e teamă că nu am răbdare în asemenea situaţii. De cele mai multe ori, mă uit la mine însumi şi văd doar ceea ce fac rău, nu şi ceea ce fac bine. Din acest punct de vedere, spuse el privind-o serios, poate că, totuşi, nesiguranţa de sine este un lucru bun. Şi, amândoi râseră la spusele sale. Sunt impresionat că tu nu pari deloc nesigură.

— Ba sunt. Dar sunt şi foarte încăpăţânată. Apoi oftă. Încerc mereu să-mi dau seama cine sunt şi ce vreau să fac. Ştiu cum am ajuns unde sunt şi de ce. Dar nu reuşesc să-mi dau seama încotro vreau să mă îndrept de acum înainte. Ori poate că, pe termen lung, asta va fi ceea ce vreau. Încă nu m-am hotărât.

— O să-ţi dai tu seama. În felul acesta, măcar ai mai multe opţiuni. Toate uşile îţi sunt deschise.

— Sunt mulţumită cu cele pe care le-am deschis până acum. Atâta doar că nu ştiu care sunt următoarele uşi pe care vreau sa le deschid.

— Cu toţii simţim asta, uneori. Toţi ceilalţi par să aibă toate răspunsurile. Se prefac. Nu ştiu mai multe decât ştim noi. Ori şi-au creat un univers foarte mic. Le este mai uşor aşa. Dacă eşti dispus să priveşti mai atent lumea în care trăim, este cu mult mai interesantă, dar adesea este şi a dracului de înfricoşătoare.

Bărbatul vorbea cu atâta modestie şi fără teama de a-şi dezvălui în faţa ei temerile şi incertitudinile.

— Ai dreptate, fu ea de acord. Este, intr-adevăr, înfricoşător. „Dar tu? Tu ce ai de gând să faci acum? O să-ţi găseşti un apartament şi o să te muţi înapoi în L.A.? O iei de la capăt, căutând o altă femeie?”

Deşi nu pusese această ultimă întrebare cu voce tare, amândoi se gândeau la asta. Coco se întreba de câte ori o poţi lua de la capăt, întâlnind diverse persoane, alegându-ţi una dintre ele, dând destinului o şansă şi mergând mai departe, pentru ca apoi să fii iar dezamăgit şi, în cele din

urmă, să-i pui capăt. La un moment dat, intrai într-o rutină. Chiar şi după doi ani minunaţi cu Ian, cum era în cazul ei, tot nu reuşea să găsească curajul să încerce din nou. Se întreba dacă nu cumva îi era mai greu tocmai pentru că totul fusese atât de bine între ea şi Ian. Dar dacă de fiecare dată se dovedeşte a fi femeia nepotrivită, de câte ori o poţi lua de la capăt? Încerca doar să-şi imagineze câte legături amoroase nereuşite avusese Leslie Baxter. La patruzeci şi unu de ani, rutina noului început mai mult ca sigur că părea un joc învechit pentru el.

Exact la asta se gândea şi el când Coco îi pusese întrebarea.

— Cred că o să-mi găsesc ceva, temporar. Peste şase luni mi se eliberează casa, iar peste patru luni încep filmările. O să fiu în Veneţia pe perioada filmărilor. Până mă întorc, chiriaşul îmi va elibera casa. Acum aş putea să stau la un hotel, undeva, dar aş fi foarte expus publicului. Şi i-ar fi mult mai uşor Domnişoarei Psiho, fosta prietenă, să pună mâna pe mine într-un hotel, asta dacă i-ar mai păsa de mine peste două săptămâni. Bănuiesc că-şi va găsi pe altcineva de torturat destul de repede. Nu e genul care să stea prea mult timp fără partener. În ceea ce mă priveşte, răspunse el subînţelegând întrebarea pe care Coco n-o pusese, cred că am să aştept o vreme. După toate astea, am nevoie de o pauză. A fost destul de şocant să constat că am judecat pe cineva atât de greşit, că m-am înşelat atât de mult.

Şi, fără să-şi dea seama, duse mâna la vânătaia de pe obraz. Îşi lăsase mobilul în casa lui Jane, în oraş, doar ca să nu mai citească mesajele de ameninţare, măcar pentru o vreme. Leslie nu voia să mai aibă de-a face cu ea în viaţa lui, deşi ştia că, în lumea lor, era inevitabil să se întâlnească la un moment dat. Nu aştepta deloc cu nerăbdare momentul ăla.

— Nu mai vreau o legătură amoroasă. Pentru o vreme, cel puţin. Încep să cred că e timpul pentru totul sau nimic. Acest capriciu trecător este foarte solicitant la început şi, de fiecare dată, are un sfârşit complicat. Este distractiv

vreo cinci minute, după care pierzi o grămadă de timp făcându-ţi ordine în viaţă. Cam ca dezastrul cu siropul de arţar din ziua în care ne-am cunoscut.

Coco zâmbi auzind comparaţia.

— E ca şi cum ai face curăţenie după o relaţie nereuşită, dar nici pe departe la fel de distractiv. Şi e cu mult mai greu de curăţat.

Fosta lui prietenă îi spusese deja că avea de gând să-i distrugă absolut tot ce mai avea la ea acasă. Iar în următorul mesaj scrisese că o făcuse deja. Nimic din ceea ce lăsase acolo nu era de neînlocuit, dar nu era deloc plăcut şi se simţea jignit de atitudinea ei. Următorul gând îi stârni râsul. Teoretic vorbind, cred că am cam rămas pe drumuri. Iar asta este o experienţă cu totul nouă pentru mine. De obicei, nu locuiesc cu partenera şi, în niciun caz, la ea acasă. Am fost mult prea încrezător în relaţia asta. A jucat extraordinar de bine la început. Se pare că este o actriţă mult mai bună decât am crezut. Ar trebui nominalizată la Oscar pentru prestaţia din primele trei luni ale relaţiei noastre. Asta da, lecţie, la cei patruzeci şi unu de ani ai mei. Presupun că poţi fi prostit la orice vârstă.

— Îmi pare rău că a ieşit aşa, spuse ea compătimitoare. Chiar îi părea rău pentru el. Ea n-avusese niciodată o experienţă de acest fel şi spera să nici nu aibă. În mediul acela hollywoodian în care trăia el, dat fiind cine era, asemenea întâmplări erau cât se poate de obişnuite. Îşi amintea de câte ori le povestise tatăl lor adevărate drame din viaţa unor clienţi de-ai lui: iubiri destrămate, atacuri, escrocherii între parteneri, indivizi care se înşelau reciproc pe faţă sau în secret, tentative de sinucidere etc. Era genul de viaţă pe care nu o voia pentru sine şi de care fugise, deşi asemenea lucruri se mai întâmplau şi în lumea reală, dar parcă nu aşa de des ori atât de făţiş. Ţinea mai mult de cercurile în care se învârtea cineva ca Leslie Baxter. Idilele vedetelor de cinema erau adesea de scurtă durată, efemere. Începeau cu un foc de artificii somptuos şi se încheiau cu o bătaie în mocirlă. Nu-l invidia deloc. Şi, chiar dacă şi-o făcuse cu mâna lui, alegând astfel de femei, era

convinsă că el ajunsese să se simtă foarte descurajat. Din câte auzise, Leslie putea să o păţească mai rău decât să se aleagă doar cu o vânătaie pe obraz.

— Şi mie îmi pare rău, zise Leslie încetişor, îmi pare rău că am fost aşa de prost. Şi-mi pare rău că ţi-ai pierdut prietenul. Pari fericită în fotografii, alături de el.

— Eram. Dar, uneori, şi lucrurile bune se sfârşesc. Aşa e viaţa!

Era o manieră sănătoasă de a vedea lucrurile, iar Leslie o admiră pentru felul în care gândea. Până acum, nu era nimic ce Leslie nu găsea de admirat la ea. Era o femeie uimitoare, şi se bucura că se refugiase acasă la Jane. Altfel, n-ar fi întâlnit-o niciodată, mai ales că până şi ea se considera oaia neagră a familiei, iar Jane de-abia menţionase că avea o soră în toţi aceşti ani. Era cu mult mai interesată de propria persoană. Pentru Leslie, Coco era ca un porumbel mic, alb şi paşnic într-o familie de şoimi şi de vulturi. Îşi putea imagina ce greu trebuie să-i fi fost să crească în mijlocul lor. Însă Coco părea să fi scăpat teafără. Nu era înverşunată pentru că soarta o aruncase printre ei, ci doar surprinsă. Şi, în cele din urmă, îşi luase zborul. Avea legături cu familia, însă acestea erau firave şi păreau să se subţieze pe zi ce trecea. Impresia asta i-o lăsase Coco, şi pe bună dreptate, deşi iar se lăsase prinsă în mrejele lui Jane şi rămăsese să aibă grijă de casa şi de câinele ei. Iar Leslie era extrem de bucuros că se întâmplase aşa, pentru că, altfel, nu s-ar fi întâlnit niciodată.

Rămaseră pe terasă, la soare, aproape toată după-amiaza, vorbind doar din când în când. Leslie adormise, iar Coco terminase de citit o carte. Îşi făcură nişte sendvişuri cu ce mai avea prin frigider şi împachetară restul de mâncare, ca să o ia cu ei; nu voiau să se strice şi să ajungă la gunoi. Când erau gata de plecare, încuiară uşa casei şi porniră la drum. Coco îl duse pe plaja publică de la Stinson, ca să vadă şi Leslie întinderea spectaculoasă de nisip alb. Nisipul fin se întindea pe kilometri întregi, presărat cu scoici aduse la mal de valuri. În apă se

bălăceau nişte păsări, şi pescăruşii zburau pe deasupra lor, iar printre firele de nisip răsăreau nişte pietricele interesante, pe care Coco le aduna şi le punea în buzunar, aşa cum făcea mereu. Se plimbară de-a lungul plajei şi se aşezară în punctul de unde puteau privi oceanul intrând în lagună şi micul Bolinas, aşternut chiar în faţa lor, dincolo de golful îngust. Se îndreptară apoi către furgoneta, în timp ce câinii încă se mai jucau şi alergau încoace şi încolo. În două rânduri, trecură cai în galop pe lângă ei, pe plaja aproape pustie. Leslie fu surprins să audă că aşa era mereu pe plajă. Numai în zilele cu temperaturi extrem de ridicate, care erau foarte rare, se deranja lumea să vină tocmai până aici, la plajă. Majoritatea timpului nu zăreai decât o mână de oameni, împrăştiaţi pe câţiva kilometri. Fusese evadarea perfectă pentru el, şi se simţea de parcă avusese o săptămână întreagă de vacanţă, în timp ce furgoneta îi ducea înapoi spre oraş, pe drumul tăiat în stâncă. Soarele era deja la apus, şi petrecuseră împreună o zi extraordinară.

— Aprob din toată inima, spuse el brusc în timp ce Coco urma cu conştiinciozitate curbele în ac de păr, numai că, de data asta, pe partea dinspre prăpastie, fapt care-l impresionă şi mai mult.

Reuşea să evite până şi gropile şi numeroasele porţiuni pe unde drumul era deteriorat, lucru care-i oprea pe mulţi vizitatori să vină aici. Călătoria era absolut spectaculoasă, dar şi extrem de dificilă.

— Ce anume aprobi? întrebă Coco.

Câinii dormeau duşi în spatele furgonetei, complet epuizaţi de alergarea pe plajă, în special după ce fugăriseră caii. Sallie încercase din răsputeri să-i ducă înapoi la herghelie, dar nu reuşise, aşa că fusese nevoită să se mulţumească cu fugăritul păsărilor, în timp ce Jack se ţinea greoi după ea. Era atât de obosit, încât la plecare de-abia mai stătea în picioare, iar acum sforăia tare. Din spatele furgonetei se auzea un sforăit uşor şi sacadat.

— Aprob decizia ta de a locui aici, zise Leslie fără reţineri. Asta, în cazul în care aveai nevoie de confirmare.

De fapt, te invidiez.

Coco zâmbi la spusele lui. Se bucura să audă asta.

— Mulţumesc!

Îi plăcea faptul că aprecia frumuseţea locului şi calitatea vieţii pe care o ducea ea aici. El nu o considera hipiotă ori ciudată, şi nu vedea locuinţa ei drept o văgăună. Acceptase aceasta experienţă ca pe o îmbrăţişare călduroasă şi îi făcuse plăcere să vadă şi această părticică din ea. Şi toate piesele pe care le punea laolaltă se îmbinau perfect. Era total diferită de Jane, ceea ce familiei sale îi era foarte greu să accepte. Erau cu toţii croiţi pe acelaşi calapod, mai puţin Coco, şi tocmai de aceea îi părea mult mai bună decât ei.

Străbătură Mill Valley tăcuţi până când ajunseră pe podul Golden Gate, alăturându-se traficului aglomerat de duminică seara. Coco părăsi podul pe Pacific Heights şi-l întrebă dacă voia să oprească undeva, să cumpere ceva de mâncare. Chiar nu voia nimic. Plimbarea lungă pe plajă îl relaxase, şi toate senzaţiile plăcute de peste zi îi dădeau un sentiment de saţietate. Cu Coco la volan, în linişte, chiar aţipise la un moment dat în furgonetă, în drum spre casă. În ciuda celebrităţii lui, care nu o mai impresiona ca atunci când îl întâlnise prima dată, şi a şocului pe care-l resimţise văzându-l în bucătăria surorii ei, cei doi se simţeau acum în largul lor împreună. Ea fusese foarte surprinsă cât de confortabil se simţea în preajma lui, iar el mărturisise acelaşi lucru mai devreme, în timp ce se plimbau pe plajă. Îi spusese că era neobişnuit pentru el ceea ce i se întâmpla şi că, de obicei, chiar se ferea de necunoscuţi. Dar ea nu mai era o străină. Erau deja prieteni, după numai două zile.

— Ce-ar fi să-ţi fac o omletă? Sunt tare priceput, dacă îmi permit chiar eu să mă laud. Iar tu ai putea face între timp o delicioasă salată, îi sugeră încrezător.

Coco râse.

— Nu sunt cine ştie ce bucătăreasă, mărturisi ea. Mănânc aproape numai salate şi, din când în când, peşte.

— Se şi vede, o complimentă.

Era foarte suplă, cu o condiţie fizică excelentă, şi părea sănătoasă şi rezistentă. Chiar şi prin tricou îşi putea da seama că avea un corp frumos, şi Jane arăta foarte bine, deşi era cu peste zece ani mai în vârstă. Leslie trebuia să tragă tare. Mergea zilnic la sala de sport şi lucra intens cu un antrenor, înainte de fiecare film. Întreaga lui existenţă depindea de asta, şi până acum îi mersese bine. Nu-şi arăta vârsta, iar trupul nu i se schimbase în ultimii zece ani. Dar nu îi era deloc uşor. Slăbiciunea lui pentru îngheţată era un adevărat blestem.

— Omletă? Sună delicios, spuse ea în timp ce furgoneta antică trăgea greu în sus, pe Divisadero.

Cu chiu, cu vai reuşiră să ajungă pe coama dealului, pe Broadway. Câinii încă dormeau când cei doi coborâră.

— Toată lumea jos! strigă ea ca să-i trezească, iar Leslie apucă sacoşele cu mâncare pe care le aduseseră cu ei, Coco ducându-şi geanta mare, plină cu schimburi curate.

Acestea nu erau diferite de ceea ce avea deja la Jane. Purta mereu acelaşi gen de haine, doar de culori diferite – cel mai adesea, tricouri albe şi jeanşi. Avea şifonierul plin de aşa ceva, iar de când nu mai era Ian, nu se mai deranjase să se îmbrace elegant. Nu era nimeni care să vadă sau căruia să-i pese cu ce se îmbrăca ea. Îi trebuiau haine curate şi călduroase şi pantofi de sport comozi, pentru muncă. Era o viaţă simplă şi mult mai puţin complicată decât a lui. Ori de câte ori Leslie ieşea undeva, era obligatoriu să arate ca o vedetă. Chiar zisese la un moment dat că acum trebuia să-şi refacă toată garderoba, dar că nu-i păsa deocamdată, din moment ce nu-l vedea nimeni şi nu se ducea nicăieri. Era chiar o uşurare să nu fie nevoit să se gândească la asta şi o binecuvântare să nu-şi facă griji din cauza paparazzilor din L.A. Nimeni, în afară de Coco, Jane şi Liz, nu ştia că era în San Francisco.

Pentru restul lumii, Leslie Baxter dispăruse. Pentru el, aceasta era definiţia libertăţii, ceea ce preţuia şi Coco în viaţă. Libertate şi linişte. Era aproape ca o binecuvântare. Se molipsea de la ea, şi-i plăcea sentimentul. Asta însemna un stil de viaţă destins.

După ce Coco dezactivă alarma, Leslie intră şi aprinse luminile în casă. Coco îşi lăsă geanta cu haine la baza scării şi, împreună, despachetară şi aranjară mâncarea în bucătărie, în timp ce câinii stăteau pe-aproape, aşteptându-şi cina. Coco îi hrăni, apoi aranjă masa pentru cină, folosind şerveţelele din olandă scrobite şi tacâmurile din argint ale lui Jane, câtă vreme Leslie pregătea ingredientele pentru omletă. Apoi Coco prepară salata, aşa cum i se ceruse. Pregăti şi un dressing şi, o jumătate de oră mai târziu, aprinse lumânările şi se aşezară amândoi la masă, să ia o cină simplă. Aşa cum promisese, Leslie făcuse o omletă delicioasă.

— Ce zi minunată, spuse el vădit fericit, şi amândoi se înfruptară din mâncare discutând vrute şi nevrute.

Ziua petrecută pe plaja fusese incredibilă, iar masa se termină cu o îngheţată.

— Vrei să vezi un film? îl întrebă în timp ce spălau farfuriile.

Stătu puţin pe gânduri apoi răspunse:

— Aş prefera să înot. Am fost ieri la piscină, iar apa părea numai bună. În L.A. Trebuie să fac exerciţii fizice în fiecare zi, dar astă-seară îmi e cam lene, spuse cu o figură expresivă.

Jane avea o sală de sport profesională, unde exersa zilnic cu un antrenor. Coco nu se obosise vreodată cu aşa ceva, şi nici Liz, deşi se plângea mereu de cele câteva kilograme în plus, fără să facă nimic în sensul ăsta. Jane era o perfecţionistă în orice privinţă, inclusiv când venea vorba despre felul în care arăta.

— Fac mişcare în fiecare zi, cât timp plimb câinii, îi spuse.

— După ce-am privit oceanul toată ziua, tare mi-ar fi drag să înot.

Coco zâmbi la auzul expresiei folosite. Din când în când, bărbatul îi amintea foarte mult de Ian, cu expresiile lui britanice, care erau identice cu cele australiene, pe care Ian obişnuia să le folosească. Îi sunau plăcut şi familiar şi o făceau puţin nostalgică.

— Cred că pot conta pe faptul că nu sunt rechini în piscină.

— Nu, nu în ultima vreme, îl asigură Coco, iar el o invită să-l însoţească.De obicei, piscina surorii ei nu o atrăgea în mod deosebit, dar acum, cu el, suna distractiv. Bine, acceptă ea.

Ieşiră din bucătărie şi se duse fiecare la el în dormitor, iar după cinci minute se întâlniră la piscină. Coco aprinse luminile. Era o piscină interioară spectaculoasă, foarte convenabilă pentru vremea puţin mai rece din San Francisco. Ştia că Jane obişnuia să înoate zilnic, pe când Liz, doar din când în când.

Cei doi înotară împreună aproape o oră. Coco făcea lungimi de bazin, în timp ce Leslie o urmărea, iar apoi, ca să nu fie mai prejos, înotă şi el alături de ea. Rămase fără suflu cu mult înaintea ei, dar avea ca scuză faptul că era mai în vârstă şi într-o condiţie fizică mai puţin bună.

— Doamne, Dumnezeule! Eşti rezistentă ca un înotător olimpic, zise el plin de admiraţie.

— Am fost căpitanul echipei feminine de înot la Princeton, mărturisi ea.

— Am fost şi eu vâslaş, în tinereţe, nu se lăsă nici el mai prejos, dar, dacă aş încerca acum, m-ar termina.

— Am făcut parte din echipaj tot anul doi, şi mi-a displăcut total.

Cei doi ieşiră din piscină relaxaţi, dar şi cuprinşi de o oboseală plăcută. El purta pantaloni scurţi de baie albaştri, iar ea purta un costum simplu, negru, care îi scotea în evidenţă trupul, dar nu într-o manieră provocatoare. Era o femeie plăcută cu un corp frumos, dar nu încerca să flirteze cu el. Coco ajunsese să preţuiască prietenia lor.

Se îmbrăcară cu halatele de baie flauşate pe care Jane le ţinea la piscină şi se îndreptară, lăsând dâre de apă pe mochete, către dormitoare, ca să facă un duş. Ceva mai târziu, Leslie veni la ea în cameră purtând încă halatul de baie de la piscină. Ea se îmbrăcase cu pijamaua din flanel şi tocmai îşi pusese un film, de data aceasta nu unul în care juca el, ca să nu se simtă stânjenit. Reţinuse ce-i

spusese în seara precedentă, că nu se simţea în largul lui atunci când se vedea pe ecranul televizorului.

— Vrei să te uiţi la film? E unul siropos. Sunt dependentă de aşa ceva.

Era o comedie romantică bine-cunoscută, pe care o văzuse de multe ori şi care îi plăcea nespus. Iar când el îi zise că nu a văzut-o, îi făcu semn să se aşeze lângă ea, bătând salteaua patului uşor, cu palma. Jack încă nu-şi ocupase locul preferat, ci dormea dus pe podea, lângă Sallie. Plimbarea lor de mai devreme obosise câinii teribil, ceea ce pentru Leslie era mană cerească. Încă se mai simţea puţin timorat când deveneau jucăuşi, în special Bullmastifful, deşi Coco îl asigurase că era blând. Era totuşi un câine de nouăzeci de kilograme.

La invitaţia ei, Leslie se aşeză, rezemându-se de perne ca să urmărească filmul împreună. Coco dispăru pentru câteva minute şi reveni, chicotind, cu un castron plin cu floricele, iar Leslie zâmbi. Se simţeau de parcă erau copii din nou. Imediat ce se aşeză, începu să-i sune telefonul mobil. Era Jane, iar Leslie putea auzi frânturi din conversaţia lui Coco. Da, totul era în ordine. Îi făcu un raport complet şi detaliat al situaţiei. O asigură pe sora ei că nu o deranja, iar Leslie înţelese că Jane se interesa de el. I se păru curios că nu îi spuse lui Jane că fuseseră la Bolinas sau că acum erau instalaţi comod, în patul ei, uitându-se împreună la un film. Conversaţia era mecanică, semănând mai degrabă cu un interogatoriu. Discuţia celor două surori era lipsită de căldură. Coco rosti un „da“ de vreo şase ori ca răspuns la ceea ce păreau instrucţiuni, apoi închise telefonul şi se uită la Leslie.

— Voia să se asigure că nu te agasez. Spune-mi dacă fac asta, îi ceru Coco pe un ton nesigur.

Leslie se întinse spre ea şi, cu un pupic inocent pe obraz, o asigură că nu era aşa.

— Mulţumită ţie am petrecut două dintre cele mai frumoase zile din ultimii ani. Dacă e cineva agasant în toată povestea asta, atunci eu sunt acela, pentru că ţi-am picat pe cap. Şi chiar îmi place filmul, spuse el cu un

zâmbet strâmb. De obicei, prefer sex şi violenţă. Dar e drăguţ şi să urmăreşti doi prostănaci bâlbâindu-se tot filmul, pentru ca, în cele din urmă, să se îndrăgostească. Ajung împreună în final, nu-i aşa? o întrebă încrezător, iar Coco râse de el.

— Nu spun! Aşteaptă şi-ai să vezi, zise ea stingând lumina, şi amândoi priviră spre ecranul enorm.

Parcă erau la cinema, doar că în pat, în pijama. Şi cu castronul de floricele între ei, o modalitate perfectă de a urmări un film.

Filmul se încheie exact aşa cum îşi doriseră. Lui Coco îi plăcea foarte mult şi se uita la el mereu. Nu o plictisea câtuşi de puţin. Sfârşitul lui fericit era reconfortant de fiecare dată. Prefera genul acesta de filme.

— De ce nu e la fel şi-n viaţă? oftă el cufundându-se în perne, în timp ce se gândea la film. Este atât de logic, atât de rezonabil şi de simplu. Câteva hopuri de trecut, câteva impasuri minore, care pot fi rezolvate dacă toată lumea îşi dă seama ce are de făcut. În filme, nu se poartă ca nişte nemernici, nu sunt meschini unul cu celălalt; n-a fost niciunul dat peste cap definitiv de o copilărie abuzivă şi nu e nimeni gata în orice clipă să sară la gâtul celuilalt. Se plac, se îndrăgostesc şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. De ce Dumnezeu este atât de greu să se întâmple asta şi în viaţa de zi cu zi? medită el cu voce tare.

— Pentru că oamenii sunt complicaţi uneori, îi răspunse Coco cu blândeţe. Dar se poate întâmpla. Aproape că mi s-a întâmplat.Şi nu sunt singura. Cred că trebuie doar să fii isteţ şi sa nu te arunci cu capul înainte, să fii tot timpul atent, să nu te îmbeţi cu apă rece în privinţa persoanei cu care te cuplezi, să fii sincer cu ea şi cu tine însuţi şi să joci mereu cinstit.

— Nu e niciodată atât de simplu, ripostă el întristat. Nu în lumea mea, în orice caz. Unde majoritatea nu joacă deloc cinstit. Sunt obsedaţi să câştige şi, când unul câştigă, de fapt amândoi pierd.

Coco fu de acord şi încuviinţă.

— Unii oameni joacă totuşi corect. Eu şi Ian, spre

exemplu. Şi am fost foarte buni unul cu celălalt.

— Voi doi eraţi foarte tineri şi buni la suflet, cred. Şi apoi, uite ce s-a întâmplat! Dacă n-o dai tu singur în bară, o face destinul pentru tine.

— Nu întotdeauna. Ştiu o mulţime de perechi fericite în Bolinas. Nu duc o viaţă complicată. Cred că ăsta e secretul. În lumea în care trăieşti tu şi în care am crescut eu, oamenii complică lucrurile şi, de cele mai multe ori, nu sunt oneşti, în special cu ei înşişi.

— Asta-mi place la tine, Coco! Tu eşti sinceră şi atât de directă! La tine totul e curat şi bun. Se vede de la o poştă, îi spuse zâmbind.

— Şi tu îmi faci impresia unui om onest, rosti ea cu căldură.

— Sunt, dar mă îmbăt cu apă rece în privinţa partenerei. Am făcut-o, cred, cu femeia de care mă ascund acum. Poate că am ştiut de la bun început că nu era cea potrivită, dar n-am vrut să văd asta. Era mai uşor să închid ochii, dar apoi a devenit tot mai dificil să-i ţin închişi. Şi iată în ce situaţie mă aflu acum, ascunzându-mă în alt oraş, în timp ce ea îmi dă foc la haine.

Imaginea aceasta îi făcu pe amândoi să zâmbească, deoarece nu arăta deloc nefericit în buncărul lui din San Francisco. De fapt, părea chiar relaxat şi pe deplin împăcat. Nu mai era omul epuizat, stresat şi îngrijorat care sosise cu o zi în urmă. Timpul pe care cei doi îl petrecuseră în Bolinas îi prinsese tare bine, şi lui Coco la fel. Fusese minunat să se afle la ea acasă pentru câteva ore, pe teren propriu, alături de Leslie, care apreciase tot ce-i oferise această ieşire.

— Data viitoare vei fi mai înţelept şi mai atent, spuse Coco încetişor. Nu te necăji din pricina asta. Ai învăţat ceva din toată experienţa. Mereu învăţăm câte ceva.

— Tu ce-ai învăţat de la prietenul tău australian? o întrebă cu blândeţe.

— Că există, că se întâmplă. Trebuie doar să fii suficient de norocos ca s-o găseşti sau ca să te găsească. Şi ţi se întâmplă.

— Îmi doresc ca în privinţa asta să pot fi la fel de încrezător ca tine, spuse privind-o pătrunzător.

— Pentru asta, trebuie să te uiţi la mai multe filme siropoase, îi recomandă ea cu seriozitate, făcându-l să râdă. Acestea sunt cele mai bune medicamente posibile.

— Nu, spuse el şoptit, privind-o adânc în ochi. Am găsit unul şi mai bun.

— Şi care ar fi acesta? întrebă ea candidă, fără a bănui ce avea să urmeze, ochii lui pătrunzători atrăgându-i privirea.

— Tu. Tu eşti cel mai bun medicament posibil. Cea mai bună fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată.

Şi, spunând asta, se aplecă uşor spre ea, sărutând-o şi cuprinzând-o în braţe. Coco fu atât de surprinsă, încât, la început, nici nu ştiu cum să reacţioneze. El însă nu o slăbi din strânsoarea braţelor sale, iar ea se trezi dintr-odată cu mâinile pe după gâtul lui, strângându-l de parcă s-ar fi temut să nu-l piardă, sărutându-l şi ea. Nu se aşteptau să facă asta, nu-şi planificaseră aşa ceva, iar el îşi promisese mai devreme, când o văzuse în costum de baie, că n-avea să-i facă avansuri. O respecta, o plăcea mult şi voia ca ei doi să fie prieteni, dar, pe neaşteptate, îşi dorise cu mult mai mult de-atât. Şi nu voia doar să primească, ci să-i şi dăruiască tot ce visase ea vreodată, pentru că era o persoană atât de bună şi merita atât de mult. Şi, pentru prima oară în viaţă, simţi că şi el merita. Nu era nimic sordid sau greşit în asta şi nu-i păsa câtuşi de puţin că o cunoştea doar de două zile. Se îndrăgostea nebuneşte de Coco, care păru extrem de uluită când se opriră din sărutat şi se uită din nou la el. Nu voia ca această legătură să fie doar rezultatul atracţiei fizice, dar acum simţea că nu-şi dorise pe nimeni atât de tare, în toată viaţa ei. Leslie Baxter era în patul ei, sărutând-o, şi, dintr-odată, el nu mai era actorul celebru, ci un bărbat oarecare, iar atracţia dintre ei era atât de puternică, încât nimic din fiinţa ei nu i se putea împotrivi.

— O! scoase ea un sunet scurt de surprindere, iar el o sărută din nou şi, până să-şi dea seama ce li se întâmpla,

hainele lor erau deja împrăştiate pe podea şi făceau dragoste pasional.

Nu era cu putinţă ca vreunul din ei să se mai poată opri. Nu voiau să se oprească. Trecuseră doi ani de când Coco nu mai făcuse dragoste cu nimeni, după Ian, iar Leslie, făcând dragoste cu ea, se întreba dacă fusese intr-adevăr îndrăgostit vreodată. Ştia că acum era, de ea.

După aceea, încercând să-şi recapete răsuflarea, rămaseră întinşi pe pat, unul lângă altul, iar Coco se întoarse spre el, privindu-l în ochi:

— Ce-a fost asta? şopti ea.

Orice ar fi fost, ştia că mai voia. Însă nu imediat. Nu simţise niciodată, cu niciun bărbat, nici măcar cu Ian, ce simţise acum. Făcuseră dragoste cu atâta naturaleţe, atât de relaxat şi de firesc. Ceea ce tocmai i se întâmplase cu Leslie fusese pătimaş şi zguduitor. Se simţea de parcă tocmai se desprinseseră din vâltoarea unei tornade. Întreaga lume se răsturnase, iar în cap îi răsuna un dangăt ca de clopot. Emoţiile pe care le împărtăşeau erau atât de puternice, încât femeia avea impresia că fuseseră luaţi pe sus de forţa nebănuită a unui tsunami. Iar el simţea la fel.

— Cred, iubita mea Coco, şopti şi el, cred că asta a fost dragostea. Cea adevărată. Până în clipa de faţă, n-aş fi recunoscut-o nici dacă mă bătea pe umăr, dar cred că tocmai ne-a lovit pe amândoi. Tu ce crezi că a fost?

Încuviinţă din cap în tăcere. Voia să fie dragoste, dar nu era sigură. Era prea curând.

— Şi, apoi, ce-o să se întâmple? întrebă ca cu o umbră de îngrijorare. Tu eşti vedetă de cinema şi te vei întoarce în lumea ta, iar eu, eu sunt celebra pierde-vară de pe plajă, din Bolinas, şi în cele din urmă voi rămâne singură aici.

Era prea devreme să-şi facă griji din pricina asta, însă semnele erau clare. Iar el tocmai recunoscuse că acum nu era capabil să judece lucrurile limpede şi că nu se simţea pregătit pentru o altă relaţie. Deci nu putea să nu-şi facă griji. Trei luni îi luase până să facă dragoste cu Ian. Şi exact două zile ca să o facă cu Leslie.

— N-am făcut niciodată în viaţa mea aşa ceva, spuse ea,

şi o lacr- imă i se prelinse pe obraz. Era extrem de emoţionată de ceea ce li se întâmplase, dar nu regreta nimic. Îi era doar teamă.

— Nici eu, nu fără intenţie, oricum.

El se culcase cu o mulţime de femei de la prima întâlnire, dacă acestea fuseseră de acord. Dar nu fusese niciodată luat prin surprindere ca acum şi inima nu-i mai fusese smulsă din piept cu atâta putere de forţe nebănuite, cărora nu li se putea împotrivi. Era cel mai puternic sentiment din întreaga lui viaţă.

— Cât despre partea cu vedeta de cinema şi cu pierde-vară, nu este chiar aşa. Nu eşti o biată orfană micuţă care nu ştie nimic despre lumea mea. Va trebui doar, cum spuneai tu, să „aşteptăm şi să vedem“ încotro ne poartă firul poveştii. Poate că este una dintre acele povestiri siropoase care-ţi plac ţie… iubito, eu aşa sper, spuse el cu seriozitate.

— Aşa e, ştiu totul despre lumea ta, şopti la rândul ei, şi urăsc absolut tot… cu excepţia ta, rosti ea cu tristeţe.

— Hai să luăm fiecare zi aşa cum e, zise el cu înţelepciune.

Dar ea se temea că povestea lor se putea termina oricând. Nu voia să se ataşeze de el, ca apoi să fie nevoită să se rupă când el avea să se întoarcă la realitatea lui – şi, mai devreme sau mai târziu, avea s-o facă. Aceasta era doar o fantezie, un vis. Dar şi ea îşi dorea asta la fel de mult ca el. Şi voia să creadă că visele chiar se împlinesc. Al ei fusese pe punctul de a se împlini, şi poate că de data asta chiar se întâmpla. Voia să creadă că era posibil, însă totul se întâmplase, atât de repede şi, dat fiind cine era el în viaţa de zi cu zi, nu mai ştia cum să privească întreaga situaţie.

— Îmi promiţi că n-o să-ţi faci prea multe griji şi că, deocamdată, o să ai încredere în mine? Nu te voi răni, Coco. E ultimul lucru pe care l-aş face! Hai să dăm o şansă relaţiei, să încercăm şi să vedem unde va duce. Ne vom da noi seama.

Ea nu scotea o vorbă, ci doar dădea din cap ca un copil

de cinci ani, în semn ca înţelegea, ghemuindu-se la pieptul lui. Au stat îmbrăţişaţi pentru o vreme, iar apoi, cu toată tandreţea pe care o scoseseră la suprafaţă sentimentele pe care le avea pentru Coco, făcu din nou dragoste cu ea. Şi vâltoarea tornadei pe care o simţiseră mai devreme îi cuprinse pentru a doua oară.

capitolul 5

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, Coco se întrebă dacă nu cumva fusese doar un vis ceea ce se întâmplase noaptea trecută. Era singură în pat. Nici urmă de Leslie în jur, dar în vreme ce stătea întinsă uitându-se la tavan şi gândindu-se la el, acesta intră în cameră purtând doar un prosop în jurul taliei, cu micul dejun pe o tavă şi cu un trandafir din grădina lui Jane în gură. Ea se ridică pe perne privindu-l uimită.

— O, Doamne, eşti adevărat! Or, cel puţin, aşa spera. Nu era nimic pe lume în care-şi dorea să creadă mai mult. Nici măcar n-am fost beţi.

— Şi, oricum, n-ar fi fost o scuză bună, spuse el aşezându-i tava în poală. Îi pregătise cereale, suc de portocale şi pâine prăjită şi chiar îi unsese felia de pâine cu unt şi cu un strat gros de gem. Ţi-aş fi făcut vafe, dar m-am gândit că ne-ar omorî Jane dacă am face aici trucul cu siropul de arţar.

Râseră amândoi amintindu-şi momentul în care, şi mai ales cum, se întâlniseră. Siropul de arţar avea să rămână o glumă a lor pentru totdeauna. Coco constată cu uşurare că nu era decât ora şapte dimineaţa. Mai putea sta o oră întreagă cu el, înainte de a pleca la muncă, îşi dorea să-şi poată petrece ziua în pat, împreună.

— Îţi mulţumesc, spuse ea, părând uşor jenată pentru micul dejun pe care Leslie i-l pregătise, pentru servirea impecabilă şi, mai ales, pentru ceea ce se întâmplase între ei cu o noapte în urmă.

Iar el îi putea citi asta în ochi.

— Aş vrea doar să-ţi spun ceva, înainte să te înfricoşezi singură. Niciunul din noi nu ştie ce va urma. Eu, unul, ştiu

ce aş vrea să fie şi ceea ce sper că este. Deşi te cunosc doar de două zile, cred că am aflat cine eşti. Ştiu cine – şi mai ales ce – am fost şi ştiu cine aş vrea să fiu când mă voi maturiza, asta dacă voi reuşi vreodată. N-am minţit intenţionat pe nimeni, niciodată. Eu nu induc pe nimeni în eroare. Poate că sunt cam cretin uneori, dar nemernic nu sunt. Nu încerc să te dau pe spate, să mă joc cu tine pentru o vreme, ca apoi să mă întorc la Hollywood cu încă un trofeu pentru colecţia personală. Crede-mă, am avut destule din astea. Nu îmi mai trebuie aşa ceva, în special nu cu tine. Nu este rolul pe care vreau să-l joci în viaţa mea. M-am îndrăgostit de tine, Coco! Ştiu că sună prosteşte, după numai două zile, dar cred că, atunci când este dragoste adevărată, ştii asta instinctiv. N-am mai simţit niciodată aşa ceva şi n-am fost niciodată atât de sigur. Cred că vreau să-mi petrec toată viaţa cu tine, iar asta îmi sună şi mie la fel de nebuneşte ca ţie. Nu vreau decât să încercăm. Nu trebuie să intrăm în panică, nu ne aflăm în mijlocul vreunui incendiu distrugător. Suntem doar două fiinţe de treabă care se îndrăgostesc. Hai să facem din asta un film siropos, de vizionarea căruia să ne bucurăm numai noi, şi să sperăm că va rămâne mereu aşa. Crezi că putem? întrebă el întinzându-i o mână, iar ea, uşor, îşi lăsă mâna să i-o întâlnească.

Îi prinse cu grijă degetele şi i le sărută, iar apoi se aplecă încet, deasupra ei, şi-i sărută buzele.

— Te iubesc, Coco! Nu-mi pasă dacă eşti o pierde-vară de pe plajă, plimbătoare de câini sau fiica celui mai renumit agent din Hollywood şi a celei mai bine vândute scriitoare. Te iubesc pe tine şi ceea ce eşti tu! Şi, dacă sunt norocos câtuşi de puţin, poate vei învăţa să mă iubeşti şi tu, spuse el aşezându-se lângă ea pe pat, iar ea se întoarse spre el cu aceeaşi privire plină de uimire pe care o avea încă de noaptea trecută.

— Te iubesc deja, şi nu pentru că eşti vedetă de cinema, ci în ciuda acestui fapt, dacă are vreun sens ce spun.

— Asta e tot ce vreau. Vom pricepe noi restul treptat, cu fiecare zi, spuse el, părând din nou smerit.

Nu fusese atât de fericit în viaţa lui.

Împărţi pâinea prăjită cu ea şi, jumătate de oră mai târziu, intrară amândoi la duş. El se purtă extrem de grijuliu cu ea până sosi momentul să plece la muncă. Coco îi spuse că se întorcea la prânz, iar el avea de dat nişte telefoane în dimineaţa aceea. Trebuia să-şi sune agentul, să-i spună ce se întâmplase cu individa din L.A. Şi că se afla aici şi mai ales să-l avertizeze pe agentul de presă că fosta lui prietenă era capabilă să se dea în spectacol. Mai trebuia să contacteze şi nişte agenţi imobiliari pentru un apartament mobilat, pe care să-l închirieze până când i se elibera casa, peste şase luni. Avea destule lucruri de făcut care să-l ţină ocupat până la întoarcerea ei. Iar mai târziu ar fi vrut să exploreze puţin oraşul. Se gândise că ar fi plăcut să iasă împreună la cină, în seara aceea. Deja îi spusese că voia să meargă la Bolinas în weekend. Era o viaţă tare, tare frumoasă, în special de când apăruse ea.

Coco era într-o stare de confuzie totală în acea dimineaţă, pe când plimba câinii clienţilor. Îi plăcuseră cuvintele pe care i le spusese şi tot ceea ce făcuseră împreună. Dar, în momentele ei de luciditate, îi venea greu să creadă că ceva atât de minunat putea să dureze, în special cu el. Era Leslie Baxter, la urma urmei. Într-un final, avea să se întoarcă la Hollywood pentru următorul său film. Tabloidele l-ar devora, i-ar înghiţi pe amândoi. Actriţele celebre ar fi grămadă pe el. Şi unde s-ar afla ea în toată povestea asta? În Bolinas, aşteptându-l să vină acasă? Pentru că era absolut imposibil ca ea să se mute înapoi în L.A. Nici măcar pentru el. Respiră adânc pe când îl ducea înapoi acasă pe ultimul dintre câinii din tura de dimineaţă, reamintindu-şi ce-i spusese el. Cu fiecare zi. Era cel mai potrivit lucru pe care-l puteau face deocamdată. Şi, cum spunea şi el, aveau să-şi dea ei seama. Dar nu voia nici să-şi piardă din nou bărbatul iubit. Iar cu o asemenea distribuţie, nu era simplu de găsit un sfârşit fericit pentru filmul lor.

Când se înapoie cu sendvişurile calde pe care le cumpărase în drum spre casă, el încă vorbea la telefon.

Discuta cu un agent imobiliar despre o casă mobilată în Bel-Air, care era disponibilă pentru şase luni, până când o actriţă renumită termina filmările la o peliculă în Europa. Coco asculta şi părea îngrijorată. Leslie începu să râdă după ce închisese telefonul.

— Nu intra încă în panică! îi zise el. Vrea cincizeci de mii pe lună chirie. Se gândise toată dimineaţa la ca şi la cum aveau să rezolve lucrurile, pe termen lung. Şi ştii, poate că, în cele din urmă, aş putea locui eu aici. Robin Williams şi Sean Penn locuiesc aici. Şi pare să le meargă bine!

Ea reuşi doar să încuviinţeze, încă în stare de şoc din cauza a ceea ce li se întâmpla. Menajera plecase fix când intrase ea în casă. Fără să le pese de sendvişuri, se duseră înapoi în pat şi făcură dragoste până ce Coco trebui să plece iar, ca să scoată la plimbare al doilea grup de câini. Cu greu se dezlipi de lângă el. Când se întoarse acasă la ora patru, el dormea adânc în patul ei. Agentul îi promisese în dimineaţa aceea că avea să-i trimită câteva scenarii noi şi, pentru moment, intenţiona să stea în San Francisco, împreună cu ea. Jane îl asigurase că putea sta la ea cât dorea. În acea după-amiază, el şi Coco hotărâră să nu spună nimic nimănui deocamdată. Voiau să păstreze acest miracol doar pentru ei.

În cursul după-amiezii, Leslie primi un telefon de la agentul lui de presă. Actriţa care nu-i dădea pace făcuse o declaraţie în care susţinuse că ea îl părăsise şi în care sugerase foarte discret ca ar fi gay. Însă Leslie nici nu se sinchisea. Erau destule dovezi care atestau contrariul; în plus, replica femeii trimitea cu gândul la fabula cu vulpea şi cu strugurii acri. Era uşurat că declarase presei faptul că ea îl părăsise. Asta putea însemna că era gata să-şi vadă de-ale ei şi să nu-l mai tortureze. Dar el nu voia să rişte. Intenţiona să mai aştepte până să se întoarcă în L.A.

O rugase pe Coco să facă o rezervare la un restaurant retras, pe numele ei. Coco alese un restaurant mexican mic din cartierul Mission, unde spera că nu-l recunoștea nimeni. Cu siguranţă nu se aştepta nimeni să-l vadă acolo. Şi, după ce făcură dragoste iar, sub duş, reuşiră să se

îmbrace şi să iasă din casă pe la opt.

Îi plăcu restaurantul din prima clipă şi nimeni nu le dădu prea mare atenţie pana în momentul în care el achită nota de plată. Femeia de la casă îl fixase cu privirea toată seara. Plăti cu numerar, ca să evite folosirea cardurilor; casiera îi trimise restul împreună cu rugămintea să-i dea un autograf. Încercă să facă pe prostul, dar, în numai câteva minute, clienţii de la alte mese începură să se întoarcă spre ei. Ospătarul se apucase şi el să debiteze entuziasmat ceva în spaniolă. Fără să dea vreun autograf, pentru că astfel s-ar fi dat de gol, ieşiră din restaurant cât de degajaţi putură, după care o luară la fugă spre furgonetă.

— La dracu! bombăni el, iar Coco porni motorul, luând-o din loc. Sper să nu anunţe vreunul dintre ei ziarele.

Era ceva ce Coco nu mai experimentase niciodată pe propria piele. Pentru el, viaţa era complicată, ceea ce însemna că nu se puteau duce nicăieri ori că trebuiau să fie extrem de atenţi atunci când ieşeau undeva. Dacă era recunoscut atât de uşor în Mission, atunci avea să fie recunoscut oriunde, şi niciunul din ei nu voia ca lumea să-i semnaleze prezenţa prin tot oraşul. Rămaseră acasă tot restul săptămânii, Leslie însoţind-o pe Coco în plimbări lungi, pe plajă.

Iar sâmbătă, după ce Coco plimbă ultimul grup de câini, plecară spre Bolinas şi îşi petrecură weekendul acolo. Nu avură nicio problemă cu nimeni pe ţărmul oceanului, iar când Leslie se întâlni întâmplător cu Jeff, pompierul care locuia alături, pe când scoteau amândoi gunoiul, acesta se uită lung la el şi apoi îl salută cu capul, zâmbind larg. Îi întinse mâna şi se prezentă, spunând că era încântat să vadă că, în sfârşit, Coco avea un prieten în vizită. Părea să aibă un respect deosebit faţă de ea. Îl reîntâlniră duminică dimineaţă pe plajă, pe când îşi plimba câinele, şi, foarte degajat, stătu de vorbă cu amândoi, fără să dea de înţeles că l-ar fi recunoscut sau să bată vreun apropo referitor identitatea lui. Era o comunitate mică, în care oamenii îşi vedeau de treaba lor, dar reuşeau, în acelaşi timp, să aibă grijă şi unii de alţii. Leslie menţiona faptul că fusese

pompier voluntar în Anglia, când era la colegiu, şi discutară despre incendii, echipamente şi despre viaţa în Bolinas. De la asta trecură, cumva, la maşini de pompieri, apoi la maşini în general. Descoperiră că amândurora le plăcea să repare maşini şi să remonteze motoare. Leslie părea să se integreze fără probleme, iar celor doi bărbaţi le făcea plăcere să stea de vorbă. Duminică seară, când Leslie şi Coco se întoarseră în oraş, erau fericiţi şi foarte relaxaţi. Leslie îi mărturisi iubitei că îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu vecinul ei.

Coco era mereu îngrijorată că secretul lor avea să fie descoperit de cineva, dar, până acum, nu îi deranjase nimeni. Jane ştia că Leslie era încă acolo, dar asta nu părea să o deranjeze. O atenţiona mereu pe Coco să-l lase în pace, să nu-l deranjeze, iar Coco o asigura de fiecare dată că nu-i făcea nimic.

Era spre sfârşitul celei de a doua săptămâni petrecute împreună, când agentul imobiliar din L.A., angajat de Leslie, îl anunţă că avea câteva case şi apartamente pe care acesta trebuia să le vadă. Nici măcar nu era sigur că merita deranjul, dar consideră că era bine să se întâlnească şi cu agentul lui şi să-şi arate faţa în L.A., ca să nu se creadă că se ascundea din cauza zvonurilor că ar fi gay. Fosta lui parteneră încă mai lansa zvonuri, iar tabloidele publicaseră deja câteva titluri principale, ce-i drept, nu cu mult mai şocante decât erau de obicei.

— Ai vrea să mergi cu mine sâmbătă? o întrebă. Am putea petrece noaptea la hotelul Bel-Air.

Cei de la hotel fuseseră întotdeauna extrem de discreţi şi, oricum, nimeni nu ştia cine era Coco.

— Ce vom face cu câinii?

Pe lângă Sallie, mai avea şi câinele surorii ei, şi ştia cât de furioasă ar fi fost Jane dacă ar fi aflat că plecase din oraş.

— Ar putea oare unul dintre vecinii tăi din Bolinas sa aibă grijă de ei? Nu i-am putea lăsa acolo, la tine?

— Dacă află Jane, mă strânge de gât, spuse Coco cu o privire vinovată, deoarece chiar voia să meargă cu el. Dar

poate reuşim. O să telefonez şi o să întreb.

În final, ambii vecini fură de acord să aibă grijă de câini, să-i hrănească, să-i scoată la plimbare pe plajă, iar unul dintre ei chiar se oferi să-i aducă înapoi duminică seara, când venea în oraş la aniversarea unui prieten. Totul se aranjase perfect, exact aşa cum spusese el că avea să fie. Cu fiecare zi. Totul părea să iasă bine. Se înţelegeau şi se potriveau nemaipomenit.

În cele din urmă, din precauţie, stabiliră să zboare la L.A. Cu două curse diferite, să fie aşteptaţi la aeroport de două maşini, urmând să se întâlnească la hotel. Asta, pentru orice eventualitate. Scenariul semăna puţin cu filmele de spionaj, aşa că nu spuseră nimănui că veneau în vizită. Leslie luă o cursă mai de dimineaţă şi merse să vadă apartamentele pe care i le găsise agentul imobiliar, înainte să sosească Coco. Nu-i plăcuse niciunul dintre ele şi, oricum, interesul lui de a închiria ceva în L.A. scăzuse considerabil de când o cunoscuse pe Coco. Deocamdată era mulţumit în San Francisco. La hotel, Coco răsuflă uşurată să audă asta.

Stăteau într-un apartament foarte frumos în hotelul Bel-Air. Prezenţa lui Coco nu fusese remarcată de nimeni. Personalul hotelului trata asemenea situaţii cu cea mai mare discreţie. Serviră cina la un restaurant din West Hollywood, pe care îl ştia Leslie şi care servea o mâncare Cajun[10] delicioasă. Păreau foarte fericiţi şi relaxaţi atunci când se întoarseră la hotel. Era aproape miezul nopţii, când, îndreptându-se agale către cameră prin grădina hotelului, văzură o pereche ţinându-se de mână şi sărutându-se lângă lebedele ce înotau în pârâiaşul care străbătea grădinile. Coco zâmbi când îi văzu, şi, pentru o clipă, i se părură cunoscuţi; dar toată lumea în L.A. i se părea familiară, de fiecare dată. Fie erau vedete bine-cunoscute, fie oameni obişnuiţi care voiau să fie confundaţi cu vedetele. Era amuzant uneori. Femeia era o blondă

[10] Specialităţi de mâncare din bucătăria tradiţională a populaţiei Cajun din sudul Louisianei, SUA, descendenţi ai coloniştilor francezi exilaţi din Acadia, în sec. al XVIIl-lea (n.tr.)

atrăgătoare, îmbrăcată cu gust şi cu o siluetă frumoasă, într-o rochie neagră de seară şi cu tocuri înalte, pe care cei doi o puteau vedea doar de la spate. Bărbatul care o însoţea era tânăr şi frumos, într-un costum negru, bine croit. Pe când Leslie şi Coco se apropiau, cei doi se opriră iar în loc, sărutându-se îndelung şi retrăgându-se pe aleea ce ducea către apartamentul lor. În acel moment, femeia se răsuci. Chipul îi fu dezvăluit de lumina discretă a lanternelor din grădină, dar ea se întoarse către bărbatul cu care era. Coco scoase un ţipăt înăbuşit de uimire.

— Dumnezeule! strigă ea, strângându-i cu putere braţul lui Leslie.

— Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva? Clătină din cap, împietrită.

Nu era nicio îndoială în privinţa femeii şi, imediat ce Coco îşi dădu seama cine era, fugi la ei în cameră, iar Leslie o urmă îngrijorat. Coco părea să fi intrat în panică şi stătea în mijlocul livingului lor, plângând. Leslie, neînţelegând nimic din ceea ce se întâmplase, veni la ea ca s-o îmbrăţişeze. Erau doi inşi care se sărutau şi priveau lebedele. Evident, stăteau şi ei la acelaşi hotel şi păreau foarte îndrăgostiţi. Coco însă arăta de parcă văzuse o stafie.

Se aşeză pe pat privind în gol. Era în stare de şoc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Leslie şi se aşeză lângă ea, punându-i un braţ pe după umeri. Spune-mi, Coco! Îl cunoşti pe bărbatul acela? Se întreba dacă nu cumva era vreun fost iubit. Singurul de care ştia el era Ian.

Ea clătină din cap în chip de răspuns, în vreme ce lacrimile i se rostogoleau pe faţă.

— Nu e vorba despre el… Femeia aia era mama, spuse ea uitându-se fix la Leslie, care fu atât de surprins pentru moment, încât nu ştiu ce să spună.

— Aia era mama ta? N-am văzut-o niciodată în persoană. Ce bine arată! Coco nu semăna deloc cu ea, deşi era frumoasă şi avea farmecul ei personal.

— E de două ori mai bătrână ca el!

Coco era uluită.

— Nu chiar, încercă Leslie să o liniştească, deşi, cu siguranţă, el era cu mult mai tânăr decât ea şi păreau să fie foarte apropiaţi.

Când se întorsese şi îl privise, păruse plină de adoraţie, iar el, la rândul lui, părea foarte îndrăgostit de ea. Tipul arăta foarte bine, era îmbrăcat elegant, după moda din L.A., cu părul puţin mai lung şi cu nişte trăsături foarte frumoase. Putea fi actor, manechin, putea fi aproape orice. Vreun minut, Leslie tăcu, neştiind ce să spună.

— Înţeleg că nu ştiai despre el, zise într-un final.

— Bineînţeles că nu! Susţine sus şi tare că nu mai poate fi cu nimeni, după tata. Înţelegi ce vreau să spun? izbucni ea dintr-odată plină de furie. Aici, toţi sunt nişte ipocriţi! Toată lumea minte, toată lumea e falsă! Până şi mama, cu toată abureala aia a ei de femeie virtuoasă şi mai catolică decât papa. Mă face pe mine hipiotă ciudată, dar *ea* ce se dovedeşte a fi?

Aluzia care se înfiripa în tonul lui Coco nu era prea plăcută, iar Leslie tresări.

— Poate că e doar o femeie care se simte singură, spuse Leslie calm, încercând s-o liniştească. Nu e uşor să fii singur la vârsta ei.

Presupuse că avea cel puţin şaizeci de ani, dată fiind vârsta lui Jane, deşi nu părea. La lumină, arăta cam de cincizeci de ani şi, cu toate că bărbatul părea mult mai tânăr decât ea, pe el nu-l şocase diferenţa. Le stătea bine împreună şi păreau fericiţi. Ce era rău în asta atâta timp cât le făcea amândurora plăcere?

Dar nu îi spuse asta lui Coco, care era pe punctul de a face o criză. Trebuia să recunoască însă că nu i-ar fi plăcut nici lui să-şi vadă propria mama în conjunctura aceea, deşi mama lui era mai în vârstă şi nu se păstrase atât de bine; în afară de asta, încă era măritată cu tatăl lui, în ciuda faptului că se plângeau, în glumă, mai mereu, unul de celălalt. Dar mama lui Coco era mai tânără, mai sexy, se îmbrăca după ultima modă, era văduvă şi renumită. Femeia era o partidă bună.

— Are şaizeci şi doi de ani şi şi-a făcut mai multe

operaţii estetice decât victima unui incendiu. E total aiurea! Cum poate să-mi spună mie cum să-mi trăiesc viaţa, când uite ce face ea pe ascuns? Tata nu i-ar fi făcut ei asta niciodată.

Dar îşi dădu seama că nu era adevărat imediat ce deschise gura. Tatăl ei fusese un bărbat chipeş care se cam uita după femei, iar mama ei dusese în trecut multe bătălii cu el pe seama clientelor lui mai tinere şi atrăgătoare. Mama lui îl ţinuse mereu sub observaţie şi, în general, foarte din scurt. Dacă el ar fi fost cel văduv acum şi el ar fi avut pe cineva. Iar Coco era conştientă de asta. Dar nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea mamei sale şi, în niciun caz, nu cu un bărbat atât de tânăr.

— Poate că şi tatăl tău ar fi făcut asta. Consideri că ea ar trebui să fie singură pentru totdeauna doar pentru că îţi vine greu să accepţi că are o viaţă sexuală activă? Nu-mi face plăcere să ţi-o spun eu, dar are şi ea dreptul să facă propriile alegeri.

— Şi tu ce crezi c-ar vrea de la ea un tip de vârsta lui? Sex, la anii ei? Îl interesează banii, puterea, relaţiile şi tot ce mai înseamnă faima ei.

— Se poate, zise Leslie.

Coco se mai calmase puţin şi se oprise din plâns, dar părea în continuare uluită. Fusese un şoc al dracului de mare să-şi vadă mama, sub razele lunii, sărutând un bărbat care nu era nici măcar de vârsta ei. Scena la care asistase o mişcase profund pe Coco, şi nu în sensul bun al cuvântului.

— Dar ai omis un lucru, îi reaminti Leslie cu blândeţe. Dragostea. Poate că este îndrăgostită de individ. Se poate să fie o relaţie mai sănătoasă decât pare, în ciuda diferenţei de vârstă. Bărbaţilor li se întâmplă tot timpul să se îndrăgostească de femei cu mult mai tinere decât ei. Eu sunt cu treisprezece ani mai în vârstă decât tine, iar relaţia noastră n-ar şoca pe nimeni. De ce trebuie să judecăm după anumite clişee relaţiile amoroase? Nu pare să te deranjeze faptul că sora ta trăieşte cu o altă femeie şi, mai mult, la fel ca noi toţi, le respecţi relaţia. De ce nu ai

respecta-o şi pe a mamei tale cu un bărbat mai tânăr?

— Nu-mi place să mă gândesc la mama în felul ăsta, spuse Coco sinceră, ca întotdeauna, cu el, dar şi cu sine.

Părea foarte supărată.

— Probabil că nici mie nu mi-ar plăcea, zise şi el cu onestitate. De ce nu vorbeşti cu ea despre asta, să vezi ce spune?

— Cu *mama*? Glumeşti? N-ar spune adevărul nici moartă! Nu despre ea, în orice caz. N-a recunoscut ani de-a rândul că şi-a făcut operaţii estetice. Mai întâi şi-a făcut sânii, când trăia încă tata. Apoi, pungile de sub ochi. După care, un lifting. Şi apoi încă unul, la trei săptămâni de la înmormântarea tatei, ca să se înveselească, după cum spunea chiar ea mai târziu. Dumnezeule! Poate că se vedea cu tinerelul încă de pe atunci!

— Sau poate nu. Cred că ar trebui să te abţii să tragi concluzii până nu stai de vorbă cu ea. Aşa ar fi cel mai cinstit. Se prea poate ca tipul să fie un nemernic pe care să-l intereseze doar banii şi faima ei, dar poate că nu este aşa. Cel puţin, ascultă ce are de spus. Păreau, cu siguranţă, îndrăgostiţi.

— E obsedată sexual, zise Coco privindu-l, încă furioasă, iar el râse.

— Cred că s-ar putea să fie genetic, dar eu nu mă plâng. Dacă la vârsta ei o să arăţi la fel de bine, eu am să fiu mai fericit decât porcul în mocirlă! Şi nu va trebui să-ţi faci vreodată vreun lifting pentru mine. Te voi iubi mereu aşa cum eşti, chiar dacă te stafideşti.

Coco era de o frumuseţe cu mult mai naturală decât mama ei şi, cu siguranţă, avea să îmbătrânească mai frumos, dar, ce era drept era drept: mama ei arăta remarcabil pentru vârsta ei. Şi, dacă era adevărată zicala că uitându-te la mama iubitei poţi vedea cum va arăta ea la bătrâneţe, el era mulţumit.

Coco încă mai fierbea de nervi atunci când se duseră la culcare şi avu aceeaşi stare chiar şi a doua zi la micul dejun. Ce o irita şi mai tare era faptul că aici măcar nu putea să-i zică mamei sale ceva, aşa cum sugerase Leslie,

ori să vorbească cu Jane, din moment ce se afla în Los Angeles în secret. Dacă îi spunea lui Jane, aceasta şi-ar fi dat seama că îi lăsase câinele singur, iar mama ei ar fi vrut imediat să ştie de ce venise în L.A. Şi n-o sunase. Erau mult prea multe secrete în familie în ultima vreme, în special ale mamei sale. Ea şi Leslie n-aveau nimic de ascuns, doar îl proteja de nebuna aceea şi de asaltul tabloidelor pentru cât mai mult timp posibil, ceea ce avea să devină foarte dificil la un moment dat. Deocamdată, buzele lui Coco erau pecetluite, iar mâinile îi erau legate. Trebuia să păstreze pentru sine acest detaliu picant despre mama lor, iar asta îi stătea pe suflet.

Folosiră din nou zboruri diferite spre San Francisco şi apoi două maşini până acasă, la Jane. Dar tot mama ei fu primul subiect de discuţie imediat ce Leslie intră pe uşă. Înţelesese cât de mult o afectase. Mama ei o muştruluise toată viaţa pentru alegerile făcute, iar acum Coco voia o explicaţie serioasă. Nu era de acord cu nimic din ceea ce văzuse sau din ce-şi putea imagina. Sărutările, povestea de dragoste, dar mai ales, nu era de acord cu vârsta bărbatului cu care umbla mama ei.

Din întâmplare, Jane o sună fix în seara aia şi îşi putu da seama că era ceva în neregulă din vocea lui Coco.

— Ce ai de eşti aşa de nervoasă? întrebă ea imediat. Starea lui Coco dădea de înţeles că tocmai se certase cu cineva sau era pe punctul de-a o face, iar Jane deveni pe loc bănuitoare. Doar nu cauţi motiv de ceartă cu Leslie, nu? Nu uita că e invitatul meu.

— Iar eu ce sunt, în afară de îngrijitoarea casei şi plimbătoarea ta de câini? Proasta familiei? o repezi Coco, iar Jane, la capătul celălalt al firului, fu de-a dreptul şocată.

— Îmi pare rău, Coco, dar nu te purta aşa cu musafirul meu! Şi nu face pe deşteapta cu mine. Poate vrea omul să mai stea acolo o vreme, ca să scape de nebună şi de presă. Deci ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai face viaţa amară, purtându-te cu el ca o fâţă răzgâiată.

Mereu o tratase ca pe un copil, iar Coco aproape izbucni

în râs la remarca surorii ei.

— Am să încerc să nu-i fac viaţa amară, zise ea cu o doză de obrăznicie în glas, de data aceasta prefăcându-se.

Acum avea de păstrat şi propriul secret. Mama ei nu mai era singura din familie cu secrete, deşi al ei şi-al lui Leslie era cu mult mai normal decât al mamei sale. Dar, deocamdată, nici ea şi nici Leslie nu voiau să-i spună lui Jane. Doreau să protejeze intimitatea poveştii lor, fără să aibă de-a face cu reacţiile ori cu opiniile altora vizavi de asta. La gândul acesta, Coco se întrebă dacă nu cumva mama ei făcea exact acelaşi lucru şi când avea oare de gând – dacă intenţiona asta vreodată – să împărtăşească acest lucru cu ele. Dacă relaţia era doar de natură sexuală, sigur nu le spunea; dacă era serioasă, avea să le mărturisească la un moment dat. Poate că la fel gândeau şi ea cu Leslie.

— De-abia îl văd pe-aici, oricum, zise Coco, referindu-se la Leslie, ca să o pună pe sora ei pe o pistă greşită.

— Asta-i bine! Are nevoie de linişte. A trecut prin destule în ultima vreme. Mai întâi, dementa încearcă să-l omoare, ca apoi să declare presei de scandal că ar fi gay.

— Şi este? întrebă Coco cu inocenţă şi aproape că începu să râdă.

În ultimele două săptămâni i se tot demonstrase contrariul, şi îi plăcea la nebunie. Se distrau de minune, atât în dormitor, cât şi în afara lui.

— Bineînţeles că nu e gay, se răsti Jane la ea. Atâta doar că tu nu eşti genul lui. El umblă cu femei fermecătoare, sofisticate, de obicei partenere de-ale lui de film, deşi nu neapărat. Cred că are la activ câteva marchize britanice şi prinţese europene. Ce naiba, doar este cea mai mare vedetă masculină a momentului! Şi, cu siguranţă, nu e gay, repetă ea. S-a dat până şi la mine o dată! Individul ar face-o cu tot ce mişcă. „Orice, oricine, dar nu tu“, se subînţelegea, aluzie care nu i-a scăpat surorii mai mici. De fapt, Coco era chiar deprimată când închise telefonul.

— I-ai spus? o întrebă Leslie, iar Coco clătină din cap.

— N-am putut, din cauza câinelui. A zis că ai tace-o cu

tot ce mişcă, în special cu partenerele de film şi, în general, cu femei mult mai fermecătoare şi mai sofisticate decât mine.

Coco arăta de parcă tocmai primise o palmă peste faţă sau bătaie la fund.

— A zis ea aşa ceva? Părea şocat. Cum de-a venit vorba despre asta?

— Am întrebat-o dacă eşti gay, ca să-i înlătur orice bănuială în legătură cu noi.

— Grozav! Şi acela i-a fost răspunsul? Da, m-am culcat cu câteva dintre partenerele de film, dar asta a fost cu mult timp în urmă. Ţine de joaca tânărului actor. Şi am încercat să-mi găsesc şi femei adevărate, nu numai starlete. Iar tu eşti singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat. Şi nu, nu sunt gay.

— Dovedeşte-mi, zise ea prefăcându-se bosumflată, ca un copil pe punctul de a începe să plângă, iar el izbucni în râs.

— Ei bine, dacă insişti, zise oprindu-se din despachetatul genţii şi apropiindu-se de ea, pe pat. Dorinţa ta e ordin pentru mine, aşa că dacă vrei să-ţi dovedesc că nu sunt homosexual, o voi face.

Şi, câteva minute mai târziu, îi demonstra acest lucru. În repetate rânduri.

capitolul 6

Până la sfârşitul lunii iunie, fosta prietenă a lui Leslie încetase să mai dea interviuri ziarelor de scandal şi să mai facă declaraţii la emisiunea Entertainment Tonight. La un moment dat fusese văzuta pe ringul de dans al unui club de noapte din L.A., giugiulindu-se cu o vedetă rock. După toate aparenţele, Leslie scăpase de nebună. Nu voia să se bucure prea devreme, dar nu-i mai făcuse şicane de săptămâni întregi. Trebuia să meargă iar la L.A. Pentru vreo două zile, ca să-şi vadă agentul şi să discute nişte afaceri. Imediat ce plecă, Coco intră într-o stare de angoasă. Singurătatea îi reaminti cum fusese viaţa ei fără el, cât de mult îl iubea şi o făcu să-şi dea seama cât de devastată urma să fie atunci când, într-un final, el avea să revină pentru totdeauna la viaţa lui normală. Viaţa pe care o trăiau în lumea lor fantezistă nu putea dura la nesfârşit. El era cine era, în definitiv, iar ea trăia într-o lume total diferită de a lui. Asta-i reaminti faptul că povestea lor se putea termina oricând. La întoarcerea lui, Coco era încă deprimată.

— Ce s-a întâmplat? A murit cineva? o tachină el în seara în care se întoarse acasă.

O vedea cât de supărată era. Se întrebă dacă nu cumva avea vreo legătură cu mama ei. Ţinuse toate gândurile astea pentru sine, şi se pare că încă o mai afectau şi acum. Nici prin cap nu-i trecuse că era supărată din cauza lui.

— Nu, e vorba despre plecarea ta. M-a făcut să mă gândesc la momentul în care vei pleca şi la cum va fi atunci.

Cuvintele ei îl înduioşară, pentru că şi el simţea la fel. Se gândea constant la asta şi la cum ar fi putut face ca relaţia

să meargă în viitor. Îşi dorea asta mai mult decât orice.

— Nu scrie nicăieri ca nu poţi veni cu mine în L.A. Am putea locui acolo.

Femeia clătină vehement din cap.

— Mama m-ar face să mă urc pe pereţi, paparazzii ne-ar mânca de vii, iar lumea ne-ar cotrobăi prin tomberonul de gunoi. Ştiu ce înseamnă asta! Îmi amintesc foarte bine întâmplările clienţilor tatălui meu. Nu pot trăi în felul acesta!

— Dar nici eu nu pot, spuse el, părând îngrijorat. Ştia că nu avea să o convingă niciodată să locuiască în L.A., dar el trebuia să fie acolo din când în când.

— Tu trăieşti deja aşa. Pentru tine astea-s riscurile meseriei.

— În cazul acesta, putem locui aici şi o să fac naveta când e nevoie. Oricum, jumătate din timp sunt plecat la filmări. M-ai putea însoţi acolo.

— Paparazzii ne-ar înnebuni şi la studiourile de filmare, zise ea cu tristeţe.

— Ce încerci să-mi spui, Coco? întrebă el speriat. Că nu vrei să-ţi împărţi viaţa cu mine? Că e prea greu să faci faţă paparazzilor şi că mai degrabă ai renunţa la relaţia noastră?

Leslie părea cuprins de panică, iar ea clătină din cap.

— Nu ştiu ce să fac. Te iubesc, dar nu vreau ca toată mizeria aia să ne distrugă viaţa.

— Nici eu nu vreau! Alţii reuşesc să se descurce. Trebuie doar ceva chibzuinţă şi efort. Cel puţin nu eşti şi tu în domeniu. Asta sigur va ajuta. Şi, deocamdată, nu ne deranjează nimeni, aşa că mai bine ne bucurăm acum cât avem linişte.

Până în acest moment, fuseseră foarte norocoşi, dar şi extrem de atenţi pe unde se duceau şi ce făceau. El nu mergea la cumpărături în centru şi nu intra decât o singură dată în magazinele din cartier. Îşi cumpărau mâncarea de la Safeway seara, târziu, şi purta preventiv şapcă de baseball şi ochelari de soare închişi la culoare, iar weekendurile şi le petreceau ascunzându-se la Bolinas,

plimbându-se pe plajă cu orele, când nu era nimeni în jur. El nu se bucura de luxul de a putea ieşi în public. Era o realitate a vieţii sale. Venise aici ca să se ascundă de o femeie, iar acum se ascundea împreună cu o alta, încercând cu dârzenie să o apere, să o ocrotească, pe ea şi dragostea lor, de ochii publicului. Era, fără îndoială, o sarcină solicitantă, dar se obişnuise de mult cu asta şi, atâta timp cât nu-şi dădea nimeni seama că locuia cu ea în San Francisco, totul avea să fie bine. Şi, după cum îi spunea şi ei frecvent, până acum totul decurgea bine. Dar ştiau amândoi că nu putea dura la nesfârşit şi că, mai devreme sau mai târziu, aveau să fie nevoiţi să accepte situaţia şi consecinţele faptului că el era un star de cinema îndrăgostit de o femeie obişnuită. Toate astea o îngrozeau pe Coco. Era tot ce detesta mai mult pe lume, indiferent cât de mult l-ar fi iubit.

— Tot ce vreau este să nu se sfârşească, spuse ea întristată, adică să fie mereu ca acum.

— Poate că nu va fi mereu exact ca acum, dar tot vom reuşi să ducem o viaţă cât mai departe de ochii lumii. Şi nu se va sfârşi dacă nu vrem noi, zise el categoric. Depinde numai de noi.

Şi, spunând asta, o sărută şi-i declară din nou cât de mult o iubea. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era ca farmecul iubirii lor să se destrame. Voia să fie cu ea pentru tot restul vieţii. De asta era sigur. Felul în care aveau să reuşească să facă asta era o cu totul altă poveste.

Se hotărâse să găsească o rezolvare, cu orice preţ.

În cele din urmă, decise să nu mai închirieze un apartament în L.A., ci să rămână în San Francisco cu Coco până la jumătatea lunii septembrie, adică încă două luni şi jumătate. În octombrie începea lucrul la următorul film şi nu trebuia să se întoarcă decât în septembrie pentru preproducţia filmului şi pentru probele de costum. Avea programate zece zile de filmare în L.A., iar după aceea urma să petreacă cel puţin o lună la Veneţia. Până se întorcea de la filmări, casa lui redevenea vacantă. Deocamdată, nu avea nevoie de o locuinţă în L.A. În afară

de Coco şi de timpul petrecut împreună, în casa pe care o împărţeau, nu mai avea nevoie de nimic.

De 4 Iulie, sărbătoarea naţională, Leslie propuse să-şi petreacă toată săptămâna în Bolinas şi o întrebă dacă putea găsi un înlocuitor pentru plimbatul câinilor, ca ei să se poată relaxa întreaga săptămână la plajă. Ea îşi anunţă toţi clienţii cu două săptămâni înainte şi găsi o prietenă gay mai tânără de-a lui Liz care acceptă bucuroasă să-i ţină locul. Erin era o fată tare de treabă, care avea nevoie de bani şi care petrecu o săptămână întreagă cu Coco, ca să înveţe ce avea de făcut. Aceasta era pentru prima oară în ultimii doi ani când Coco îşi lua o săptămână liberă. Şi de-abia aşteptau amândoi. Odată ajunşi în Bolinas, Leslie se adaptă imediat, de parcă locuise acolo dintotdeauna. Folosi chiar şi costumul lui Ian şi se duse să înoate în ocean, în ciuda faptului că era îngrozit de rechini. Vremea era atât de frumoasă, încât nu putu rezista tentaţiei. Pe Coco o încerca un sentiment ciudat privindu-l în vreme ce ieşea din apă, în costumul acela atât de familiar. Trupul lui arăta puţin diferit, şi ştia bine că nu era Ian, dar până când îşi scotea masca, inima i-o lua puţin razna. Iar în momentul în care-i vedea chipul zâmbindu-i, inima era gata să-i iasă din piept. Îşi dădea seama în asemenea momente cât de mult îl iubea. Ian şi amintirea lor erau acum undeva, într-un loc special. Inima ei îi aparţinea lui Leslie. Stăteau întinşi pe nisipul fin cu orele, căutau scoici şi adunau pietricele, mergeau la pescuit şi găteau cina împreună, citeau, stăteau de vorbă, jucau cărţi şi dormeau ore întregi.

O vreme se ocupară de furgonetă şi, spre marea ei mirare, Leslie reuşi să-i facă motorul să toarcă precum un motan. În câteva rânduri, veni şi Jeff să-l ajute. Coco râse de Leslie când îl văzu plin de vaselină pe faţă şi cu mâinile negre ca smoala. Bărbatul părea încântat, ca un băieţel care se jucase toată ziua în nisip. Părea, fără îndoială, un om fericit.

Fuseseră invitaţi de ceilalţi vecini ai ei la un grătar, de 4 Iulie, iar Leslie acceptă numaidecât.

— Şi dacă te recunoaşte cineva? întrebă ea îngrijorată.

Până atunci, fuseseră atât de atenţi şi de prevăzători, încât trecuseră neobservaţi. Trăiau o viaţă idilică, într-o linişte deplină şi-un anonimat reconfortant.

— Dar vecinii tăi ştiu deja cine sunt. Şi au fost foarte discreţi până acum.

Părea convins şi sigur pe el – poate un pic prea mult, în opinia lui Coco.

— S-ar putea ca restul vecinilor să nu fie la fel de discreţi.

— Dacă atmosfera devine ciudată sau dacă vedem că lucrurile scapă de sub control, putem pleca. Dar s-ar putea să fie o experienţă plăcută să ieşim şi să ne bucurăm şi noi de obiceiurile locale. În cele din urmă, fu şi ea de acord.

Merseră mai pe înserat şi se strecurară în mijlocul invitaţilor, luându-şi câte o bere. Leslie se aşeză pe un buştean şi începu să vorbească cu un puşti care era cam de vârsta lui Chloe. În cele din urmă, mama acestuia veni să-l recupereze şi, în momentul în care-l văzu pe Leslie, rămase încremenită, vădit uimită. După aceea, ştirea se răspândi iute în cadrul grupului. Jeff nu făcu niciun comentariu. Dar la petrecere erau vreo cincizeci de oameni prezenţi. Ştirea că Leslie Baxter bea bere în mijlocul lor stârni o oarecare forfotă şi şuşoteli, dar nu veni nimeni să-i ceară autografe. Într-un final, se liniştiră cu toţii. Leslie avu o discuţie foarte plăcută despre pescuit cu alţi trei bărbaţi, iar copiii păreau atraşi de el ca de un magnet. Părea să aibă lipici la copii. Jeff se uită la ea şi-i făcu cu ochiul, după care se apropie ca. Să-i vorbească.

— Să ştii că îmi place tipul, zise el cu un glas domol. Când l-am întâlnit prima oară afară, la tomberoane, am fost puţin surprins. Dar e un tip de treabă, obişnuit. Şi nu e deloc îngâmfat, cum te-ai aştepta să fie. Iar tu pari fericită, Coco. Mă bucur pentru tine!

Jeff părea într-adevăr fericit pentru ea şi era încântat de noua lui prietenie cu Leslie, legată în curtea din spate.

— Îţi mulţumesc, spuse ea cu un zâmbet.

Jeff n-o mai văzuse aşa de fericită de ani de zile, iar ea

nu se mai simţise în felul acesta niciodată. Atât de sigură pe ea şi de încrezătoare în ceea ce făcea. Nu se mai simţise de mult aşa de bine în propria piele. Părea să fie un sentiment specific adulţilor, şi-i plăcea la nebunie.

— O să ne părăseşti oare ca să mergi în L.A? Sper că nu, adăugă Jeff, iar ea clătină din cap.

— Nu. Eu rămân aici. Cred că el va trebui să facă naveta.

Jeff dădu înţelegător din cap, sperând că Leslie avea să se descurce.

Leslie menţionase că ar vrea să cumpere o casă în oraş, la un moment dat, când avea să se ştie despre relaţia lor şi când aveau să-şi dea seama ce voiau să facă. Îi promisese lui Coco că nu va fi ceva în genul casei lui Jane, ci mai degrabă o locuinţă simplă şi drăguţă, poate mai veche, în stil victorian. Dar voia să petreacă ceva timp cu ea şi la casa de pe ţărmul oceanului. Atâta doar că i-ar fi fost mai uşor să călătorească din oraş către L.A. Şi invers. Era mult prea devreme să vorbească despre asta, dar intenţiona să ia în calcul această opţiune. Era deschis la orice s-ar fi dovedit funcţional. Pentru şansa de a o iubi era dispus să investească foarte mult timp, efort şi bani. În schimb, nu voia decât un mic compromis din partea ei în privinţa inevitabilelor inconveniente pe care le presupunea viaţa lui de vedetă şi în privinţa timpului pe care trebuia să-l petreacă în Los Angeles. Coco încă mai era uşor confuză.

Restul săptămânii trecu fără nicio problemă. După petrecerea vecinilor, câţiva oameni începuseră să-l salute pe plajă, în vreme ce îşi plimbau câinii. Nu îi acorda nimeni o atenţie excesivă, nu încercau să-i facă fotografii şi nu anunţase nimeni presa. Erau oameni respectuoşi, iar Leslie se integrase deja în peisajul din Bolinas, ca toţi ceilalţi. Ascunzătoare mai bună decât acest loc nici că şi-ar fi putut găsi!

Jane şi Liz lucrau la film, în New York, de o lună şi jumătate deja, iar Liz trebuia să ajungă în L.A. Cu nişte treburi. Nici până atunci nu găsiseră o altă îngrijitoare pentru Jack. Ele nu mai pomeniră nimic, iar Coco bănuia

că Jane nici măcar nu încercase să caute. Dar şi ea era mulţumită să locuiască acolo cu Leslie şi nu mai aduse subiectul în discuţie. Liz avea treabă în L.A. Pentru câteva zile, însă Jane nu putea pleca de pe platoul de filmare. Liz îi dădu telefon din L.A., dar nu avea de ce să vină în San Francisco. Ştiau, şi ea, şi Jane, că Leslie era încă acolo, dar asta nu le deranja absolut deloc. Îi ţinea de urât lui Coco, asta presupunând ca îşi vorbeau, ceea ce Jane nu credea că se întâmpla. Considera că era puţin probabil ca Leslie să se împrietenească cu o fată de vârsta lui Coco, şi nici nu-i trecea prin minte lui Jane că sora ei ar putea prezenta vreun interes pentru el.

Liz sugerase o dată sau de două ori că n-ar fi imposibil. Erau amândoi, în definitiv, oameni cumsecade, inteligenţi, atrăgători, şi întâmplarea făcea să se afle sub acelaşi acoperiş. Jane râsese la această idee.

— Tu acum inventezi subiecte pentru scenarii de comedii, îi zisese Jane partenerei sale, luând în glumă ideea acesteia. Leslie Baxter nu se va cupla niciodată cu o plimbătoare de câini, fie ea şi sora mea mai mică. Crede-mă! Nu e genul lui.

Jane fusese atât de insistentă, încât Liz se dăduse bătută. Dar i se părea totuşi ciudat că Leslie stătea încă la ele acasă, deşi fosta prietenă locuia acum cu o vedetă rock şi nu mai prezenta nicio ameninţare. Şi, spre deosebire de Jane, avea o părere mult mai bună despre Coco. Pentru Jane, Coco era încă un copil, şi unul destul de rebel. Dar Liz văzuse dincolo de aparenţe. Jane nici măcar nu încercase. Şi poate că şi Leslie văzuse dincolo de aparenţe. Era doar un gând care-i trecuse lui Liz prin cap.

Aşa cum făcea de fiecare dată când se afla în L.A., Liz se duse să-şi viziteze „mama soacră”, după cum îi plăcea să-i spună. Era o vizită de curtoazie, din respect pentru mama partenerei sale, dar şi un lucru care-i făcea întotdeauna plăcere. Se bucură să o găsească pe Florence într-o formă excelentă şi arătând mai bine ca niciodată. Când sosi la casa acesteia din Bel-Air, Liz observă că un tânăr tocmai pleca. Lui Liz, tânărul care îi zâmbi atunci când trecură

unul pe lângă celălalt îi păru cam de vârsta lui Jane. Acesta urca într-un Porsche argintiu, parcat în faţa casei, şi plecă. Nu ştia de ce, dar Liz avea senzaţia că tânărul intenţiona să se întoarcă imediat ce avea ea să plece. Iar când merse la toaletă, de uşa băii lui Florence zări agăţat un pulover bărbătesc din caşmir, iar în paharul de pe etajeră observă două periuţe de dinţi. Scutură din cap spunându-şi că era mult prea suspicioasă, dar hotărî să o tachineze totuşi pe mama lui Jane în grădină, la un pahar de şampanie – un ritual de-al ei atunci când avea musafiri. Ultimul ei lifting arăta deja foarte natural şi o întinerea, într-adevăr, cu cincisprezece ani, iar silueta ei părea mai zveltă ca niciodată.

— Nu cumva acela era noul tău curtezan, cel pe care l-am văzut plecând în Porsche-ul argintiu, când am sosit?

Liz zise asta în glumă, dar fu extrem de uimită s-o vadă pe Florence albindu-se la faţă şi înecându-se cu şampania.

— Al meu… bineînţeles că nu… nu fi ridicolă… eu… eu… Se opri la jumătatea propoziţiei şi, uitându-se la Liz, începu să plângă, lăsând-o pe aceasta cu gura căscată. Te rog mult nu-i spune lui Jane ori lui Coco… Ne simţim atât de bine împreună! Am crezut că este doar ceva trecător, dar suntem împreună de aproape un an. Ştiu că e greu de înţeles. El crede că am cincizeci şi cinci de ani. I-am spus că am avut-o pe Jane la şaisprezece ani, ceea ce sună îngrozitor, ştiu, dar n-am putut să-i zic adevărul. Are treizeci şi opt de ani şi, recunosc că sună reprobabil, dar îl iubesc. L-am iubit pe Buzz, când eram căsătoriţi, dar el s-a dus. Iar Gabriel este un bărbat minunat. Este foarte matur pentru vârsta lui.

Liz îşi aminti că trebuia să închidă gura şi să încerce să nu se mai holbeze la soacra ei. Liz fusese întotdeauna mai înţelegătoare şi mai blajină decât Jane, iar Florence i se confesase deseori, dar nu-i destăinuise niciodată ceva atât de important.

— Contează că eşti fericită, Florence, începu ea cu băgare de seamă, neştiind ce să spună sau care puteau fi motivele pentru care tipul avea o relaţie cu o femeie atât

de bătrână.

Asta o îngrijora pe Liz, şi pe bună dreptate. Ştia sigur că Jane ar face o criză din cauza asta şi, foarte probabil, şi Coco la fel.

— Cu ce se ocupă? E actor, cumva?

Arăta a actor şi era destul de atrăgător ca să joace în filme, ceea ce o făcu pe Liz şi mai suspicioasă în privinţa lui.

— Este producător şi regizor. Face filme independente. Menţiona două titluri care se bucuraseră de un succes considerabil, deci, măcar nu era un gigolo pe care să-l intereseze numai banii ei.

— Ne distrăm de minune împreună. Singurătatea este foarte apăsătoare, acum că Buzz nu mai e, iar fetele nu mai locuiesc aici. Nu pot să-mi ocup tot timpul doar cu scrisul sau cu partidele de bridge. Majoritatea prietenelor mele sunt încă măritate, iar eu mă simt mereu straniu când sunt cu ele.

Liz se gândise într-o vreme că sigur îi era greu, mai greu decât era dispusă să recunoască fiica cea mare a lui Florence. Iar Florence era încă o femeie destul de tânără, care avea nevoie de companie şi chiar de sex, deşi gândul acesta o făcu pe Liz să tresară. Şi ştia că Jane nu o să vrea nici în ruptul capului să audă aşa ceva.

— Ai de gând să-i spui lui Jane? întrebă Florence, vădit panicată, iar Liz stătu puţin pe gânduri.

— Dacă îmi ceri tu să nu-i spun, atunci nu o să-i spun.

Florence nu comitea vreo crimă şi nu făcea niciun rău nimănui. Era în deplinătatea facultăţilor mintale şi nu îşi risca în vreun fel sănătatea. Avea o relaţie cu un bărbat mai tânăr. De fapt, cu douăzeci şi patru de ani mai tânăr. „În definitiv, îşi zise Liz, şi de ce nu?“ Cine erau ele să-i spună că greşea şi s-o facă să se simtă prost din cauza asta? Totuşi, îi era teamă că Jane n-ar rata niciunul dintre aceste aspecte. Jane putea fi foarte dură. Liz o iubea aşa cum era ea, dar îi ştia bine toate slăbiciunile, defectele şi ciudăţeniile, iar acceptarea aproapelui, cu bune şi cu rele, nu fusese niciodată unul dintre punctele ei forte. Cred că

ar fi bine să le spui tu fetelor, zise Liz cu blândeţe.

— Crezi?

— Da, aşa cred, răspunse Liz cu sinceritate. Când consideri tu că este momentul potrivit. Dacă e ceva trecător, atunci nu le priveşte pe niciuna din ele. Dar dacă tipul are de gând să facă parte din viaţa ta, atunci ai şi tu dreptul să te simţi iubită şi acceptată de familia ta. Şi ar fi frumos să ştie şi ele ce se petrece în viaţa ta.

— Cred ca Jane va face o criză de isterie, zise ea cu tristeţe.

— Da, şi eu cred asta, replică Liz cu francheţe. Dar o să-i treacă. Nu are niciun drept să-ţi spună cum să-ţi trăieşti viaţa. Am să-i reamintesc, dacă ajută cu ceva.

— Îţi mulţumesc, zise Florence recunoscătoare.

Liz îi ma i apărase cu succes şi alte cauze. Dar amândouă ştiau e a, de data aceasta, avea să fie foarte dificil.

— În locul tău, nu mi-aş face griji din pricina lui Coco, adăugă Liz. Are un suflet mai blond şi e mai puţin critică, decât Jane. Dar amândouă vor să fii fericită.

— Da, însă poate că nu vor să am un iubit tânăr. Banii n-au nici o legătură cu relaţia asta, adăugă ea, asigurând-o pe Liz şi, indirect, pe Jane. Eu i-am spus că trebuie să se căsătorească şi să aibă copii. Dar a divorţat deja o dată şi are un copil de doi ani. Iar noi chiar suntem fericiţi. Nu cred că ne vom căsători vreodată, se scuză ea, de parcă făcea ceva îngrozitor.

— Dacă erai bărbat, Florence, zise Liz, deodată înfuriată şi, în acelaşi timp, fiindu-i milă de ea pentru ruşinea şi stânjeneala pe care le simţea, astfel că fusese nevoită să-şi mintă fiicele, dacă erai bărbat, te-ai fi dat mare cu o puştoaică chiar mai tânără decât iubitul tău. Ai fi luat-o la fiecare petrecere, ai fi pus-o să defileze la piscina hotelului Beverly Hills şi te-ai fi lăudat copiilor tăi, frizerului şi vecinilor. Te-ai fi însurat deja cu ea şi acum ai fi avut un copil. De fapt, dacă eraţi tu cu zece ani mai în vârstă, iar el cu zece sau douăzeci de ani mai tânăr şi dacă tu erai bărbat, iar el femeie, exact asta s-ar fi întâmplat şi toată

lumea s-ar fi uitat lung la tine, plină de invidie. Asta consider eu dezgustător, acest standard duplicitar care determină o femeie să se furişeze, să mintă şi să se ascundă, iar un bărbat, aflat exact în aceeaşi situaţie, să simtă nevoia să o spună, fără jenă, în gura mare. Florence, este viaţa ta şi este singura pe care o ai. Fă exact ce te face pe tine fericită. Am fost căsătorită înainte de a o cunoaşte pe Jane, şi probabil că aş fi rămas în relaţia aia pentru totdeauna. Nu voiam să ştie nimeni – sau măcar să creadă cineva – că eram lesbiană. Eram atât de preocupată de imaginea aceea respectabilă şi doream să fiu exact aşa cum voiau ceilalţi, încât eram îngrozitor de nefericită. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să-mi părăsesc soţul şi să mă mut cu Jane. În sfârşit, trăiesc viaţa pe care mi-am dorit-o mereu. Şi ştii ceva? Dacă Buzz mai trăia, sunt sigură că ar fi făcut exact acelaşi lucru, cu o femeie mult mai tânără, probabil. Ridică paharul de şampanie în cinstea femeii care-i era mamă-soacră de suflet, prin puterea dragostei, dacă nu prin cea a legii. În sănătatea ta şi a lui Gabriel, Florence! Viaţă lungă şi numai fericire!

La auzul acestor cuvinte, plânseră amândouă, îmbrăţişându-se îndelung. După aceea, Florence îl sună pe mobil pe Gabriel şi îi povesti totul. Voia să i-l prezinte lui Liz, însă aceasta consideră că n-ar fi cinstit dacă l-ar cunoaşte înaintea lui Jane. În opinia ei, asta aducea a conspiraţie, şi ştia că Jane ar mirosi imediat aşa ceva, deşi ar fi putut-o asigura că nu era cazul. Îi promise lui Florence că avea să-l cunoască data viitoare, după ce Jane şi Coco aflau despre el.

Liz plecă la scurt timp după aceea, iar cele două femei se îmbrăţişară în prag.

— Îţi mulţumesc, zise Florence privind-o plină de recunoştinţă. Eşti atât de bună, atât de cumsecade. Fiică-mea este tare norocoasă!

— Şi eu la fel, spuse Liz zâmbindu-i călduros şi urcă în maşină.

În timp ce ieşea de pe alee, Porsche-ul argintiu se

întorcea. Când bărbatul din Porsche trecu pe lângă maşina ei, Liz coborî geamul şi-i făcu cu mâna zâmbind, iar el o privi plin de uimire şi apoi îi zâmbi şi el.

„Bun venit în familie”, gândi Liz pentru sine, în timp ce se îndrepta spre aeroport. Îşi putea imagina ce explozie urma să se producă atunci când, într-un final, Florence avea să-şi adune curajul şi să-i spună lui Jane. Liz ar fi făcut orice îi stătea în puteri ca să mai amortizeze lovitura, dar o cunoştea bine pe Jane. Avea să fie iadul pe pământ. Cel puţin pentru o vreme.

capitolul 7

Două săptămâni mai târziu, la sfârşitul lunii iulie, Florence prinse curaj şi o sună pe Jane. Se hotărâse să-i spună ei întâi. Şi, în mod previzibil, Jane luă foc imediat ce auzi.

— Ce faci? izbucni Jane, nevenindu-i a crede. Ai un iubit? Când s-a întâmplat asta?

— Cam acum un an, mărturisi Florence, încercând să pară mai calmă decât era în realitate. Băuse trei pahare de şampanie înainte de a da telefon. Este un bărbat toarte de treabă.

— Cu ce se ocupă? mârâi Jane în telefon.

— Este producător şi regizor de film.

— Îl cunosc? Jane era încă şocată că mama ei tocmai o sunase ca să-i spună că avea un iubit. Cum îl cheamă? Presupun că are propria casă de producţie.

Dată fiind vârsta ei, era o presupunere firească. Era probabil un nume sonor în domeniu, cineva pe care toată lumea îl cunoştea de ani de zile. Dar tot părea puţin bizar. Lui Jane nu-i plăcea să se gândească la mama ei în felul acela.

— Gabriel Weiss.

Jane procesă puţin informaţia şi făcu semn din cap a confirmare. Până acum, nimic nu fusese din cale afară de înspăimântător. Era un nume respectat în lumea filmului.

— Îl ştiu pe fiul lui, care are acelaşi nume. A făcut câteva filme foarte bune. N-am ştiut că şi tatăl lui este producător.

— Nu este. Tatăl lui era neurochirurg şi a murit în urmă cu zece ani. Eu vorbesc despre cel pe care-l cunoşti tu.

Florence se simţi dintr-odată mai curajoasă decât fusese

înainte. Venise momentul adevărului, iar şampania îşi făcuse efectul. Gabriel îi spusese în ziua aceea că, indiferent ce s-ar fi întâmplat şi indiferent ce-ar fi spus fiicele ei, el o iubea şi că nu era absolut nimic rău în ceea ce făceau ei. Nu era ilegal să iubeşti pe cineva, în ciuda diferenţei mari de vârstă. Şi îşi reaminti acum acest lucru. Avea şaizeci şi doi de ani, dar Gabriel credea că n-avea decât cincizeci şi cinci. Nu avea curajul să-i spună adevărul.

— Stai puţin, mamă, zise Jane confuză. Gabriel Weiss pe care-l ştiu eu are vreo doişpe ani.

— Ei, nu tocmai. E de vârsta ta. Împlineşte treizeci şi nouă luna viitoare.

— Şi tu câţi ani ai? întrebă ea cu cruzime. Şaizeci şi doi? Aproape şaizeci şi trei? Nu ţi se pare puţin ridicol? De fapt, eu aş zice că este de-a dreptul dezgustător ca o femeie de vârsta ta să umble cu un bărbat de vârsta lui. Ce l-a apucat? Are nevoie de bani pentru următorul film?

Liz tocmai intrase în cameră şi i se făcu rău când auzi discuţia. Nu-i plăcea deloc când Jane se purta aşa, gata să sară la gâtul oricui. O auzise vorbind în felul ăsta cu Coco, dar şi cu alţii. În adâncul sufletului, Jane era o femeie bună, dar nu se putea abţine să nu desfiinţeze pe câte cineva. Liz o iubea în ciuda acestor ieşiri, dar ea, una, nu-i accepta aşa ceva. Ceilalţi n-aveau încotro.

— Este cel mai jenant, revoltător şi ruşinos lucru pe care l-am auzit vreodată! Sper că-ţi vei băga minţile în cap foarte, foarte curând!

Mama ei reuşi să o surprindă din nou:

— Iar eu sper că-ţi vei recăpăta bunele maniere curând. Gabriel este un om respectabil. Nu are nevoie de banii mei. Şi eu sunt o femeie respectabilă. Sunt mama ta şi îţi fac onoarea de a-ţi spune asta eu însămi, înainte să auzi de la altcineva. Nu facem nimic rău şi nimic din ceea ce n-ar face alţi oameni, dacă ar avea pe jumătate norocul ăsta. Gabriel este cu douăzeci şi patru de ani mai tânăr decât mine, şi, dacă noi doi putem accepta asta, poate că vei reuşi şi tu. Mai vorbim curând, zise ea şi închise telefonul,

în timp ce Jane încă mai boscorodea la celălalt capăt al firului.

Nu-i venea a crede ceea ce tocmai auzise şi, în plus, mama ei îi şi trântise telefonul în nas. Asta da, noutate. Şi încă una care se lăsase aşteptată. Cele două se înţelegeau de minune de obicei, dar de data aceasta Jane întrecuse măsura. Iar mama ei simţise nevoia să-şi arate loialitatea faţă de Gabriel.

Jane, cu ochii măriţi de uimire, se întoarse către Liz:

— Mama are Alzheimer, zise ea, citindu-i-se agonia pe faţă.

— Cum de-ai ajuns la concluzia aceasta? întrebă Liz, străduindu-se să rămână impasibilă.

— Are o relaţie cu un tip de vârsta mea. Gabriel Weiss.

— Şi e un tip rău? întrebă Liz pe un ton plat.

— De unde să ştiu eu? Ştiu că este un producător bun. Dar nu poate fi un tip de treabă dacă o arde cu mama, care are aproape de două ori vârsta lui.

— Mama ta nu-şi arată deloc vârsta, îi reaminti Liz, iar indivizi de vârsta ei, ba chiar mai bătrâni, o fac tot timpul cu fete care au pe jumătatea vârstei lui.

Dar nu asta era ceea ce-ar fi vrut să audă de la Liz.

— E vorba despre mama mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Avea lacrimi în ochi, iar Liz se aşeză lângă ea, punându-i un braţ pe după umeri.

— Cum ar fi fost dacă ar fi reacţionat şi ea la fel când i-ai spus că eşti gay?

— Aşa a şi reacţionat! zise Jane printre lacrimi. Timp de vreo două zile, m-a tot amenințat că se sinucide. Iar apoi, când i-a spus lui tata, acesta s-a purtat fantastic. Cred că au fost dezamăgiţi, dar, după aceea, au fost foarte înţelegători şi m-au sprijinit. Cred că ai dreptate. Dar, fir-ar să fie, Liz, de ce a trebuit să-mi facă asta? Dacă pe individ îl interesează doar banii şi nu face altceva decât să-şi bată joc de ea?

— Dar dacă nu e aşa? Şi, chiar dacă ar fi aşa, ce e rău în faptul că o face fericită o vreme? Nu poate fi foarte uşor să

îmbătrâneşti. E singură cuc în L.A.

— Are milioane de admiratori. Vinde trilioane de cărţi, de fiecare dată.

— Admiratorii nu-i ţin de cald noaptea, în pat, şi n-o consolează când e tristă. Imaginează-ţi cum ar fi dacă nu ne-am avea una pe cealaltă, spuse Liz, în timp ce Jane îşi ştergea lacrimile.

— Aş muri. Liz, viaţa mea ar fi absolut în zadar fără tine. Tu eşti singurul lucru important din viaţa mea. Tu eşti familia mea!

— Încearcă să-ţi imaginezi viaţa fără toate astea. Tatăl tău a fost esenţa vieţii ei, dar nu mai are nimic din ce-a avut. Acum îl are pe el. Poate că este un escroc sau poate e un tip de treabă. Oricum ar fi, e dreptul ei să afle acest lucru, e dreptul ei să nu fie singură şi să-şi împartă viaţa cu oricine alege ea.

— Cum de eşti atât de înţeleaptă la vârsta ta? întrebă Jane, ştergându-şi nasul cu şerveţelul pe care i-l întinsese Liz râzând.

— E drept că nu e mama mea. Dar este o femeie de treabă şi ţin la ea. Îi doresc tot binele din lume. Hai să-i dăm o şansă! Cred că o merită.

Jane îşi lăsă capul în piept, gândindu-se la vorbele acesteia, apoi îşi puse braţele pe după umerii lui Liz, îmbrăţişând-o.

— Cred că mama e nebună de legat, dar tu eşti nemaipomenită.

Liz zâmbi. Legătura dintre ele era mai puternică pe zi ce trecea.

— Bun. Deci acum ai la dispoziţie două zile în care să-i spui că te vei sinucide din cauza asta, aşa cum a făcut ea când i-ai mărturisit că eşti gay. Şi poate că, după aceea, de dragul ei, vei putea să taci şi să-nghiţi. Aşteaptă să vezi ce simţi.

— O să mă mai gândesc, spuse Jane cu calm, apoi o sună pe Coco. Era genul de situaţie în care sângele era sânge, iar surorile aveau nevoie una de cealaltă.

Coco râdea în hohote, cu Leslie, când sună telefonul. Îi

povestea nişte faze nostime, nişte incidente de pe platoul de filmare al unuia dintre primele lui filme. Lui Coco îi plăceau la nebunie asemenea povestiri, iar el ştia şi cum să le spună. Încă mai râdea când răspunse la telefon, auzind la celălalt capăt al firului vocea deprimată a surorii sale.

— Mama noastră a luat-o razna! începu Jane.

Coco bănui imediat ce urma, din moment ce văzuse cu propriii ochi.

— Are o aventură cu un tip de vârsta mea.

Coco se simţi uşurată să audă că nu era chiar mai tânăr de atât. După ce-l văzuse atunci, îi era teamă că ar putea fi apropiat chiar de vârsta ei.

— Cine ţi-a spus? întrebă Coco liniştită.

— Ea mi-a spus! Nu pari să fii surprinsă, spuse Jane pe un ton acuzator.

— Am bănuit că se întâmpla ceva de genul ăsta.

Părea foarte fericită în ultima vreme şi chiar o lăsase pe Coco în pace. Aproape că nici nu mai telefona. Era neobişnuit. În trecut, obişnuia să o sune pe Coco de câteva ori pe săptămână, ca să-i enumere toate cusururile şi tot ce era greşit în viaţa ei. În ultima vreme însă, telefoanele fuseseră rare, scurte şi superficiale.

— Şi ce părere ai? o întrebă Jane.

Coco oftă, îngândurată.

— Nu ştiu ce să zic. Într-un fel, cred că are dreptul să facă ce vrea. Pe de altă parte, pare o nebunie, ceva total nepotrivit. Dar ce ştiu eu? Eu duc o viaţă de hipioată într-o colibă, în Bolinas, pentru că asta vreau. Era cât pe ce să mă căsătoresc cu un instructor de scufundări şi să mă mut în Australia. Tu eşti gay şi, practic, căsătorită cu o femeie. Ce drept avem noi să-i spunem ce e mai bine pentru ea? Poate că tipul nu e aşa de rău. Este destul de deşteaptă ca să-şi dea seama cum stă treaba. Mama noastră nu e o fraieră.

— Da’ tu când ai devenit atât de matură şi de filosoafă? întrebă Jane cu suspiciune în glas. Nu cumva ea te-a pus să spui asta?

— Nu. Acum aud pentru prima oară despre asta, de la

tine. Şi, cine ştie, poate că şi tata ar fi făcut acelaşi lucru, cu una mai tânără, poate chiar cu o pipiţă în toată regula. Cred că singurătatea îi împinge pe oamenii de vârsta asta la aşa ceva. Nimeni nu vrea să fie singur, spuse ea şi zâmbi, când Leslie îi făcu un semn aprobator, ridicând degetul mare de la o mână.

— Nu pare să te deranjeze, spuse Jane cu un glas tăios. La vârsta ei, n-ai zice că ar avea mare importanţă.

— Şi de ce n-ar avea importanţă? De ce să vrea să fie singură, după toţi anii petrecuţi alături de tata?

— Dar de ce-ar vrea să fie acum cu un bărbat atât de tânăr, la vârsta ei, şi să se facă de râs?

Nu avea niciun sens pentru Jane.

— Poate că o face să se simtă tânără. Cred că se săturase de singurătate.

— Ar trebui să o vizităm mai des, zise Jane încruntându-se.

— Dar nu e acelaşi lucru. Îţi dai şi tu seama! Nu ştiu, Jane. Nici mie nu-mi place, dar nu este o crimă.

— Este de un prost gust incredibil. Şi este umilitor pentru noi!

— Ea n-a spus niciodată asta despre orientarea ta sexuală. Aici, Coco marcă un punct, iar Jane rămase fără replică pentru moment.

— Te-a susţinut mereu, pe tine şi felul în care trăieşti.

— Pentru mine nu este o alegere, este ceea ce sunt.

— Totuşi, ar putea să fie împotrivă, dar nu este. A fost mereu mândră de tine.

„Şi nu de mine“, vru Coco să spună, dar nu o făcu. Pe ea n-o susţinuseră nici mama şi nici sora ei şi, cu toate acestea, ea era dispusă să le ia apărarea. Nu era drept, dar aşa funcţiona familia lor.

— Să ştii că e mândră şi de tine, zise Jane mai moale, înţelegând ce gândea sora ei şi simţindu-se deodată jenată pentru toată critica pe care ea însăşi i-o adusese.

Coco nu se purtase aşa cu ele niciodată.

— Nu, nu este, zise Coco scurt, cu lacrimi în ochi. Şi nici tu nu eşti. Nu e niciun secret. Dar cred că-i datorăm ceva,

în acest moment. O formă de respect sau măcar de acceptare faţă de ceea ce face.

Jane tăcu un moment îndelung. Îşi amintea nenumăratele ocazii în care îi spusese lui Coco tot ce era în neregulă cu ea şi că o considera o ratată. Asta o făcu să se simtă oribil şi simţi nevoia să-i împărtăşească un secret.

— Trebuie să-ţi mărturisesc şi eu ceva, zise Jane privind-o pe Liz, iar aceasta încuviinţă. Sunt însărcinată în trei luni. Am făcut inseminarea înainte să venim la New York. N-am vrut să spunem nimănui până nu eram sigure că s-a prins. Am încercat şi anul trecut, dar am pierdut sarcina; de data asta, totul pare să fie bine.

Coco era uluită. Rândul trecut nu-i spuseseră, iar Coco habar n-avea că cele două planificau asta. Dar, dacă se gândea bine, Liz îşi dorise dintotdeauna copii. Lui Coco i se păru ironic că Jane urma să aibă copilul când Liz era, de departe, elementul afectuos şi matern din cuplu. Dar Jane era mai tânără cu câţiva ani, şi poate de aceea.

— Felicitări! spuse Coco zâmbind, încă surprinsă de veste. Când trebuie să se nască?

— La începutul lunii februarie. Mie tot nu-mi vine să cred că se întâmplă! Încă nu se cunoaşte. Până ne întoarcem acasă, o să fiu gravidă în şase sau şapte luni, depinde când venim.

— De-abia aştept s-o văd şi pe-asta! Coco începu să râdă, apoi spuse fix ceea ce gândea: Vezi, poate că ar trebui să fii mai înţelegătoare cu mama. Dacă tu poţi avea un copil cu o femeie, iar eu pot renunţa la facultate ducând o viaţă de om ciudat, după părerea voastră unanimă, poate că şi ea are dreptul la un iubit de vârsta ta! Ce drept are, oricare dintre noi, de a le judeca pe celelalte şi de a le spune ce să facă?

În adâncul sufletului ei, Jane ştia că avea mare dreptate. Nu a mai zis nimic preţ de câteva secunde bune, gândindu-se la spusele lui Coco. Se întinse şi-i prinse mâna lui Liz. Liz îşi trecu cealaltă mână peste pântecul lui Jane, iar ochii lor se întâlniră, şi se priviră fix pentru o vreme.

— Îmi pare rău pentru toate tâmpeniile pe care ţi le-am

spus, şopti Jane în receptor, cu toată sinceritatea. Te iubesc, Coco, şi sper că acest copil va semăna leit cu tine, spuse ea, şi lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

— Şi eu te iubesc, mărturisi Coco.

Şi, timp de un minut, Jane deveni sora mai mare pe care şi-o dorise dintotdeauna şi pe care n-o avusese niciodată.

După câteva minute, închiseră, iar Coco, ştergându-şi lacrimile, îl privi pe Leslie cu un zâmbet melancolic.

— Sunt tare mândru de tine, zise el cu blândeţe şi o strânse în braţe.

— Mi-a cerut iertare. A aflat de treaba cu mama şi era furioasă.

— Ai spus exact ce trebuia, o lăudă el, ceea ce însemnă teribil de mult pentru ea.

— Şi ea la fel, în cele din urmă. Apoi, îşi ridică privirea spre el şi zâmbi: Va avea un copil.

— Interesant! Poate acum, că va fi mamă, se va mai înmuia puţin.

— După cum mi-a vorbit la telefon, a început deja, zise Coco, gândindu-se încă la blândeţea vorbelor lui Jane.

Şi închise ochii, lăsându-se în voia sărutărilor lui Leslie.

— Şi eu aş vrea să avem un copil, într-o bună zi, îi şopti el, iar ea încuviinţă din cap.

Nu ştia de ce, dar acum îi plăcea ideea de a avea un copil, ceea nu i se întâmplase până atunci. Uneori, îi era greu să asimileze absolut tot ce se întâmpla. Se petrecuseră atât de multe, într-o perioadă atât de scurtă.

capitolul 8

În zilele care urmară, atât Coco, cât şi Jane vorbiră cu mama lor de mai multe ori. Jane era încă supărată din cauza iubitului mult mai tânăr al mamei şi, în ciuda faptului că şi Liz, şi Coco o convinseseră că mama lor avea dreptul să iasă cu cine voia, Jane tot mai gândea că relaţia acesteia cu un bărbat de vârsta lui Gabriel era total nepotrivită şi degradantă. Şi tot nu era pe deplin convinsă că tipul nu umbla după banii ei. Dar fusese de acord ca măcar să îl cunoască şi să-i dea o şansă, când ea şi Liz aveau să se întoarcă pe Coasta de Vest. Ceea ce nu avea să se întâmple în următoarele câteva luni. Jane nu-i spusese încă mamei lor despre copil. Considera că mai avea destul timp. Liz reuşi în cele din urmă să o convingă şi, câteva zile mai târziu, aceasta renunţă la încăpăţânare şi îi spuse mamei sale că avea să devină bunică. Florence fu în egală măsură încântată şi uimită.

— Ştii, unul dintre motivele pentru care am fost atât de supărată când mi-ai spus că eşti gay, a fost faptul că mi-am imaginat că nu vei avea copii niciodată, mărturisi ea. Nu mi-a trecut prin cap că vei avea un copil în felul acesta. Te deranjează, cumva, ca nu ştii cine este tatăl? întrebă ea cu francheţe.

— Nu chiar. Eu şi Liz am ales donatorul de spermă dintr-o serie de profiluri minuţioase, îi cunoaştem istoricul familiei, naţionalitatea, istoricul medical, studii, ciudăţenii şi alte particularităţi. Şi el, şi tatăl lui au studiat la Yale. La fel ca părinţii ei, Jane era o snoabă când venea vorba despre studii superioare, şi n-ar fi ales nici în ruptul capului pe cineva care n-a mers la colegiu. „Tatăl” era student la medicină, sănătos, tânăr şi de origine suedeză.

Ştiau absolut totul despre el, mai puţin numele.

Jane îi spusese mamei sale că intenţiona să facă o amniocentează, ca să se asigure că bebeluşul era sănătos din punct de vedere genetic, şi că ar fi drăguţ să afle şi sexul copilului. Atât ea, cât şi Liz sperau să fie fetiţă. Lui Florence nu îi venea să creadă că avea să fie bunică. La gândul acesta, se întrebă dacă vestea i-ar schimba lui Gabriel sentimentele faţă de ea. Fiicele ei o zdruncinaseră zdravăn în ultimele câteva zile.

Coco fusese mai blândă cu ea, dar era evident că şi pe ea o deranja. Întrucât îi văzuse la Bel-Air, Coco avusese mai mult timp la dispoziţie pentru a se obişnui cu ideea că mama ei avea o relaţie cu un bărbat cu mult mai tânăr decât ea.

— Îţi mulţumesc că nu eşti supărată pe mine, zisese mama ei domol.

Ca întotdeauna, Coco fusese mai înţelegătoare.

— Nu sunt supărată. Atâta doar că îmi fac griji, îi explicase Coco.

Părea foarte ciudat ca acum să-şi asume un rol parental cu mama ei. Iar lui Florence părea să-i vină mai uşor să i se confeseze acum ei, şi nu lui Jane, ceea ce era iarăşi ciudat. Mama şi sora ei mai mare fuseseră mult mai apropiate de-a lungul anilor. Asta se datora în mare parte vârstei lui Jane şi faptului că Florence şi fiica cea mare se bucuraseră de o relaţie specială până când se născuse Coco —relaţia dintre o mamă şi singurul copil. Prin urmare, Coco avusese mereu senzaţia că Jane luase un avans faţă de ea şi că se bucura de o legătură specială cu mama lor, legătură care rareori o includea şi pe ea. Nu păreau dispuse să o accepte şi pe Coco. Modul lor de gândire era similar, aveau acelaşi spirit critic, erau la fel de încăpăţânate şi împărtăşeau o mulţime de idei şi de păreri. Chiar şi în copilărie, Coco fusese altfel decât ele. De la naştere, se simţise ca o intrusă. Mama ei şi Jane fuseseră prietene de când ţinea Coco minte.

Jane plecase la colegiu când Coco avea şase ani şi, în loc să devină ea favorita mamei, dat fiind că acum era singurul

copil, Coco rămăsese aceeaşi paria de care se ocupau doar bonele, în timp ce mama ei lucra. Pe Florence activitatea ei scriitoricească o preocupase întotdeauna mai mult decât timpul petrecut cu mezina familiei. Jane era cea pentru care îşi putea întrerupe lucrul şi pentru care avea mereu timp, pe care o lua în excursii şi pe care, o considerase întotdeauna mai interesantă. Într-un fel sau altul, Coco se simţise mereu ca şi când nu s-ar fi ridicat la nivelul aşteptărilor. Iar acum, pentru prima dată, celebra Florence Flowers – ireproşabila, perfecta, experta în orice domeniu şi singura care decidea ce era bine şi ce era rău – simţea cum e să cazi în dizgraţie. Pentru ea, acesta era un sentiment total necunoscut. Iar acum, încerca să-şi găsească alinarea, apropiindu-se mai mult de fiica mai blândă.

— Cum l-ai cunoscut pe Gabriel, mamă? întrebă Coco în timpul uneia dintre îndelungatele lor discuţiile despre acesta.

De vreme ce părea să fie parte activă în viaţa mamei sale, Coco voia să ştie tot ce era de ştiut despre el. Florence, din greşeală, crezuse că fata era de acord cu relaţia şi-i era foarte recunoscătoare lui Coco. Morala pe care i-o făcuse Jane o rănise foarte tare. Şi, chiar dacă aceasta îşi ceruse ulterior scuze, răul făcut nu mai putea fi reparat. Îi aruncase în faţă că era senilă, că suferea de Alzheimer şi că era o fraieră bătrână care se lăsa pradă unui individ care nu voia decât să tragă foloase de pe urma averii şi a faimei sale.

Coco era şi ea conştientă de riscuri, dar îşi alesese cuvintele cu mai multă atenţie. În ciuda relaţiei dificile pe care o avea cu mama ei, Coco era, în esenţă, o fiinţă cu un suflet extraordinar şi se străduise s-o răneasc㠖

— Anul trecut le-am vândut celor de la Columbia drepturile de ecranizare a unei cărţi, iar Gabriel a fost ales să producă şi să regizeze filmul. Am lucrat împreună la scenariu, cu toate că nu cred că vor începe filmările până la anul. A fost o reală plăcere sa muncim împreună. Este un bărbat foarte interesant, foarte sensibil.

Dintr-odată, vocea femeii căpătă un uşor tremur, ceea ce o surprinse pe fiica să. Vocea lui Florence nu mai cunoscuse o asemenea tonalitate.

— Iar el are aceeaşi părere despre mine. Şi în colegiu a avut o relaţie cu o femeie mai în vârstă… Deşi nu chiar atât de bătrână, recunoscu ea. La optsprezece ani, a avut o prietenă de treizeci.

Era evident că avea o afinitate pentru femei mai în vârstă decât el.

— De-abia aştept să-l cunosc, spuse Coco încet. Însă Coco avea mai multe motive pentru asta. Deşi nu scoase o vorbă în acest sens, era extrem de suspicioasă în privinţa lui. Nu părea în regulă, nu părea normal să întreţină o relaţie cu o femeie mai bătrână cu douăzeci şi patru de ani decât el, cu toate că, era adevărat, mama lor nu-şi arăta vârsta, iar el nu ştia adevărul despre vârsta lui Florence. Dar era conştient de faptul că există o diferenţă de şaptesprezece ani între ei, ceea ce tot mult era. Se întreba acum dacă nu cumva asta avusese în cap mama ei atunci când îşi făcuse cel de-al doilea lifting, imediat după moartea tatălui. Probabil că nu, dar gândul i se înfiripase deja. Tot atunci îşi făcuse şi liposucţie, şi operaţie plastică pentru remodelarea abdomenului. Florence fusese dintotdeauna foarte vanitoasă. Toate acestea făceau parte din genul acela de viaţă hollywoodiană atât de familiară lui Coco şi împotriva căreia se răsculase. Şi Jane era vanitoasă, deşi nu chiar ca mama lor, iar Coco ştia că şi ea îşi injecta Botox de câţiva ani. Coco nici măcar nu-şi putea imagina că avea să facă aşa ceva vreodată. Era total străină de acest gen de orgoliu şi de egocentrism.

— Şi el vrea să te cunoască, zise Florence ca răspuns la ce spusese fiica sa.

Era o mare uşurare să o audă spunând asta. Îi fusese îngrozitor de teamă că aveau să înceteze amândouă să o mai viziteze. Jane chiar se gândise la asta, dar Liz reuşise să o calmeze şi să o facă să se răzgândească

— Ce părere ai despre copil? întrebă Coco, de dragul conversaţiei.

Nici nu îşi închipuia că statutul iminent de bunică era unul dintre lucrurile la care îi stătea mintea mamei ei în perioada aceasta. Cu siguranţă că avea să fie incomod pentru ea.

— Cred că este tare plăcut pentru ele. Eu am fost mereu convinsă că tu vei fi cea care va avea copii. Nici nu mi-a trecut prin cap că Jane şi Liz vor face ceva de acest gen. E puţin bizar să nu ştie cine este tatăl copilului.

De parcă ce făcea mama ei nu era puţin bizar!

— Jane spunea că n-au vrut să se complice şi să facă asta cu vreun prieten. Astfel, copilul le aparţine doar ei şi lui Liz. Îi înţeleg punctul de vedere. Ar fi fost ciudat, probabil, să aibă copilul cu cineva cunoscut. Dar mai e destul timp. Mai sunt şase luni până atunci. Cred că ne vom obişnui cu ideea, cu toţii, până când se naşte copilul.

— Eu nu sunt sigură că voi reuşi, zise Florence cu sinceritate. Am alte chestii pe cap în momentul de faţă şi încep şi lucrul la o nouă carte.

Şocul şi umilinţa începuseră deja să-i dispară din glas. Rareori i se întâmpla să piardă din vedere cine era, deşi furia pe care i-o arătase Jane o mai adusese cu picioarele pe pământ puţin, fie şi pentru câteva zile. Avea senzaţia că, dăruindu-i un nepot acum, când intrase în viaţa ei un bărbat mai tânăr, era ultima găselniţă a lui Jane de a se răzbuna pe ea. Nu era nicio îndoială în mintea celor care o cunoşteau că, de cele mai multe ori, pentru Florence, totul gravita în jurul propriei persoane. Şi singura fiinţă pe care o accepta ocazional în lumea ei era Jane. Şi o întrista gândul că, odată cu sosirea copilului, asta avea să se schimbe. Devotamentul lui Jane urma să se îndrepte mai mult către Liz şi către copilul lor. Brusc, Florence se simţea exclusă. Asta o făcu să se apropie şi mai mult de Gabriel decât înainte.

În seara aceea îi povesti despre fiicele ei. Ştia că Florence le spusese despre el şi era neliniştit din pricina asta. Nu-şi imagina că fetele ar putea fi de acord cu relaţia lor, şi pe bună dreptate.

— Tot mai sunt supărate? întrebă el neliniştit în seara

aceea, pe când luau cina la Ivy, pe terasă.

Florence purta o pereche de jeanşi albi, sandale aurii cu tocuri înalte şi o bluză din mătase turcoaz. Arăta mai bine ca oricând şi era greu de crezut că fusese câtuşi de puţin tulburată de toate aceste gânduri, judecând după adoraţia cu care îl privea.

— Vor depăşi momentul. Deja s-au obişnuit cu ideea, îl asigură ea. Coco a fost surprinsă de veste, dar e o dulce. A spus că nu vrea decât să fiu fericită şi că de-abia aşteaptă să te cunoască data viitoare când mai vine în vizită. Deocamdată, nu poate veni. Are grijă de casa surorii ei.

N-a scos o vorbă despre copil şi nici nu avea de gând s-o facă pentru moment. Nu voia ca iubitul ei să înceapă să o vadă ca pe o bunică. Diferenţa de vârstă dintre ei complica destul lucrurile, fără a mai adăuga şi asta. Ei, personal, diferenţa de vârstă nu i se păruse atât de monumentală timp de un an de zile, dar era clar că Jane aşa vedea lucrurile.

— Fiică-mea cea mare este mai căpoasă, zise ea, în timp ce el comandă şampanie. Era cazul să sărbătorească faptul că nu mai erau nevoiţi să se ascundă şi să-şi mai facă griji că vor afla fetele ei. Florence îşi făcea griji şi din cauza presei. Ea era o celebritate, iar povestea lor era cât se poate de picantă, astfel că în cele din urmă, avea să ajungă în tabloide şi în revistele de scandal. Până acum fuseseră foarte norocoşi, dar şi prudenţi.

— A fost foarte furioasă Jane pe tine? întrebă Gabriel uşor îngrijorat, închinând paharul de şampanie în cinstea ei.

Bărbatul purta un tricou şi jeanşi albi, cu mocasini maro din piele de aligator, fără şosete. Pantofii îi primise cadou de la Florence, cu câteva luni în urmă. Femeii îi făcea mare plăcere să-l vadă încălţat cu ei, iar el îi purta foarte des, când ieşea cu ea. Îi cumpărase şi unii negri.

— La început, da, recunoscu Florence. Mă îndoiesc că i-a trecut vreodată prin cap că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Cred că au fost atât de şocate gândindu-se la tatăl lor. De când a murit el, tu eşti primul bărbat din viaţa mea.

Asta nu era adevărat, dar sigur suna mai bine. Avusese două aventuri la un an după moartea lui Buzz, despre care nu le spusese nimic fetelor. Nişte indivizi neinteresanţi de care nu fusese îndrăgostită. Dar acum era îndrăgostită până peste cap de Gabriel Weiss şi îl iubea nebuneşte din ziua în care se întâlniseră. Şi, la rândul lui, acesta susţinea că şi el simţea la fel. Pe urmă, flacăra dintre ei se aprinsese iute, devenind foarte puternică.

— Cred că va fi o chestiune de obişnuinţă pentru ele. Jane are o parteneră foarte dulce şi foarte inteligentă. Ultima oară când m-am întâlnit cu ea, mi-a promis că o să încerce să o mai tempereze pe Jane, pentru mine. Şi cred că a reuşit. Liz n-a fost deloc şocată de relaţia noastră.

El îi zâmbi, înţelegând perfect situaţia cu fiica acesteia. Din câte ştia el însuşi despre ea şi din ce mai auzise de la colegii de breaslă, Jane Barrington era dracul în carne şi oase.

— Mai mult ca sigur că vârsta pe care o am le-a şocat, spuse el direct. Eu nu mă gândesc niciodată la asta când sunt cu tine.

Zâmbi şi o sărută pe gât, foarte conştient de decolteul pe care-l dezvăluia bluza de mătase şi care era imposibil de ignorat. Îi plăcea la nebunie cum se îmbrăca şi cât de sexy era, dar şi elegantă, în acelaşi timp. Era cea mai seducătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată.

— Eu am mereu impresia că suntem de-o seamă! De fiecare dată alegea cuvintele potrivite, iar Florence îl credea întotdeauna.

Poate era o nebunie, dar era absolut sigură că era sincer cu ea. Avea dreptate Liz. Dacă ar fi fost bărbat, nu i-ar fi păsat nimănui, ba lumea chiar ar fi aprobat-o şi ar fi invidiat-o.

— O să-i treacă şi lui Jane, îl asigură ea. Are alte probleme pe cap acum. Se confruntă cu o mulţime de necazuri cu sindicatele, în locaţia unde filmează. Idila noastră va fi ultimul lucru care să o preocupe în acest moment.

Ca să nu mai vorbim despre bebeluş, lucru pe care el nu-

l ştia şi, spera ea, n-avea să-l afle mult timp de-acum înainte. Până atunci, puteau fi chiar căsătoriţi. Gabriel vorbise despre asta toată vara, iar Florence era încântată de idee. Singurul obstacol pe care-l mai avuseseră de trecut erau fetele. Dar Florence nu avea de gând să le supere şi mai tare aducând vorba despre căsătorie. Îşi dorea ca ele să ajungă să-l cunoască şi spera ca apoi să se mai liniştească.

Tot restul serii, discutară despre filmul la care lucra Gabriel. De mai multe luni, se uitase cu el peste scenarii şi îi dăduse nişte sfaturi excelente. Făceau echipă bună. De fapt, se potriveau de minune în toate privinţele. Observă câteva persoane care o priveau cu invidie, pe când îşi terminau masa. Alte femei se uitau la ea, apoi îl fixau pe Gabriel şi iar la ea, pline de admiraţie – sau cel puţin aşa credea. Nu sugerase nimeni, vreodată, că ar fi fiul ei. Era adevărat că şi el arăta ceva mai matur decât era în realitate. Diferenţa dintre ei părea mai degrabă de aproximativ zece ani, nu de douăzeci şi patru. Şi în ziua de azi, o femeie care avea o relaţie cu un bărbat mai tânăr cu zece ani nu mai era nimic neobişnuit. Demi Moore şi Ashton Kutcher fuseseră deschizători de drumuri pentru cupluri ca al lor. Considera că era demnă de invidie, nu de critică.

Ca de obicei, după restaurant se întoarseră la ea acasă. De câteva luni, Gabriel rămânea la ea peste noapte în mod frecvent. Şi, din când în când, atunci când voiau să facă ceva deosebit, petreceau weekendul la hotelul Bel-Air. Ori de câte ori stăteau acolo, Gabriel achita nota de plată. Nu o lăsa pe Florence niciodată să plătească ceva pentru el, cu excepţia cadourilor ocazionale. La aniversarea primelor şase luni petrecute împreună, Gabriel îi dăruise o brăţară cu diamante şi spera ca, la un moment dat, anul următor, să-i ofere un inel de logodnă, dar ea încă nu era sigură de asta. El deja alesese unul. Spera ca până atunci să-l cunoască şi fiicele ei şi să fie de acord cu relaţia lor. Nu voia să destrame familia, dar era îndrăgostit nebuneşte de mama lor, indiferent de consecinţe. Găsea că era o femeie

nemaipomenită.

Gabriel se întinse pe patul ei, căci devenise cu timpul extrem de familiar atât cu acesta cât şi cu femeia care era întinsă în el. Ocazia de a descoperi sexul cu Gabriel fusese pentru Florence o experienţă unică. Nu se simţise atât de bine în toţi cei treizeci şi şase de ani petrecuţi împreună cu Buzz – şi nici măcar în tinereţe. Gabriel era un iubit incredibil. De curând, îi spusese şi el mamei sale despre relaţia lor, iar aceasta fusese la fel de supărată ca Jane. Dar chiar şi ea începuse să înţeleagă că nu putea face absolut nimic ca să-l oprească. Gabriel îi zisese că o iubea şi că nu avea de gând să renunţe la ea. Iar ea îşi cunoştea bine fiul. Ştia că nimic din ce-ar fi făcut ea nu l-ar fi îndepărtat pe Gabriel de acel ceva sau cineva pe care şi-l dorea. Era cel mai tenace om din lume. La fel fusese şi cu Florence la început, când aceasta îi rezistase. Însă nu pentru mult timp. Îi cedase şi se abandonase miriadei de plăceri pe care le împărtăşeau. Deşi era important, sexul nu era primul pe lista lui; îi plăcea să stea de vorbă cu ea, să râdă împreună, s-o asculte vorbind şi s-o ţină în braţe ore întregi, după ce făceau dragoste. Era îndrăgostit de mintea, dar şi de trupul ei, de stilul şi de puterea ei, îi iubea faima, reputaţia şi talentul; iubea totul la ea. Era o femeie ca nimeni alta. Se aşteptase să se simtă lipsit de importanţă alături de ea; în schimb, ea îl ridicase la nivelul ei în multe privinţe. Învăţa atâtea de la ea – despre arta scrisului, despre autocontrol, despre talent şi umor. Mulţumită ei, stilul său literar se îmbunătăţise considerabil, şi la fel şi aptitudinile lui de regizor. El îşi dăduse seama de asta, şi observase şi Florence. Simţea că se închina la picioarele stăpânei – şi, în multe privinţe, aşa şi era.

În seara aceea, întinşi pe pat, Gabriel îi scoase sandalele sexy, aurii, aruncându-le la întâmplare, pe podea. Urmară pantalonii albi şi bluza din mătase. Femeia purta nişte chiloţei tanga şi un sutien din dantelă bleu, iar el o admiră şi-i zâmbi.

— Nu există femeie mai sexy decât tine, spuse el

admirativ.

Trupul ei era suplu şi tonifiat. În ultima vreme, se antrena zilnic cu unul dintre cei mai buni specialişti din oraş. Faptul că făcea dragoste cu Gabriel, seară de seară, o motiva. Chiar îl învăţase câteva lucruri pe care el nu le ştiuse înainte.

Florence îi scoase uşor hainele, una câte una, în stilul ei senzual, care, pur şi simplu, îl înnebunea, şi, după câteva momente, erau amândoi goi pe pat, unul în braţele celuilalt. Servitoarea pleca seara acasă, astfel că în nopţile calde făceau dragoste în piscină. În seara aceasta însă se mulţumiră să rămână în pat. Era un pat imens, cu patru coloane şi cu baldachin roz, în care bărbatul îşi petrecuse o bună parte a timpului în ultimul an.

Gura ei îi acoperi lui Gabriel buzele într-un sărut fierbinte şi, urcând deasupra lui ca o felină, începu să se mişte ritmic, făcându-l să geamă în doar câteva secunde. Rămase deasupra lui chinuindu-l, provocându-i pe rând amăgire şi desfătare, iar apoi, alunecând uşor pe trupul lui, sub cearşafuri, gura ei fierbinte îi stârni valuri, valuri de plăcere. Apoi Gabriel îi întoarse favoarea, iar mareea reveni. Acum preluase el controlul. Trecuse mult timp până să se sature de plăcerile trupurilor lor, după care, recăpătându-şi răsuflarea, femeia se odihni în braţele lui, satisfăcută. Gabriel, extenuat, o strânse la piept râzând. Nu ştia ce gândeau fiicele ei despre el, dar, în acel moment, nici nu-i păsa. Nu mai iubise nicio femeie în felul acesta, niciodată. Iar după câteva momente, dormeau amândoi, îmbrăţişaţi. Restul lumii nu mai exista, pentru niciunul din ei.

capitolul 9

Pe la jumătatea lunii august, Leslie primi un telefon de la mama lui Chloe. Fusese invitată să petreacă două săptămâni pe un iaht, în sudul Franţei. Juca de un an în aceeaşi piesă, pe Broadway, şi-şi petrecea weekendurile în Southampton, cu Chloe.

— Leslie, îmi pare rău că-ţi fac asta, se scuză Monica. De obicei, îl anunţa mai din timp. Am nevoie de o vacanţă, şi nu cred că voi mai avea altă ocazie prea curând. Mi-au găsit o dublură foarte bună şi-aş vrea al naibii de mult să mă întind la soare, pe o barcă în Saint-Tropez. Ai putea avea grijă de Chloe vreo două săptămâni?

În mod normal, nici n-ar fi stat pe gânduri, dar acum nu era sigur ce părere vor avea Liz şi Jane dacă le aducea un copil în casă. Era adevărat că-şi aşteptau propriul copil acum, dar nu era acelaşi lucru. Prezenţa unui copil de şase ani era altceva decât a unui nou-născut. Oricum, voia ca fetiţa să o cunoască pe Coco, deci spera ca gazdele să fie de acord.

— Cred că pot, spuse el cu o oarecare reţinere. De fapt, mă aflu la nişte prieteni momentan, am grijă de casă în lipsa lor. Va trebui să întreb dacă au ceva împotrivă. Dacă e vreo problemă, cred că pot să mă duc la un hotel.Deşi acolo şi-ar pierde anonimatul şi toată lumea ar afla că era în oraş. Ar fi vrut să mai petreacă cu Coco o vreme, fără să atragă atenţia. Ultimul lucru pe care şi-l doreau era bătaia de cap a presei.Te sun eu imediat, îi promise, după care îi telefonă lui Jane. În schimb, dădu de Liz, care-i ţinea mobilul lui Jane când aceasta era pe platoul de filmare. Îi povesti ce problemă apăruse, dar îi zisese că, dacă era vreo problemă, se putea duce cu fetiţa la hotel.

— Nu te prosti! îi zise Liz. Nu ne strică să ne obişnuim cu copiii prin casă. O să avem şi noi unul în curând! Nu era sigură dacă aflase de la Coco – sau dacă erau măcar în termeni destul de amicali încât să-i spună. Din câte ştia de la Jane, Coco spusese că de-abia se întâlneau prin casă, ceea ce Liz nu prea credea.

— Am auzit. Felicitările mele! Şi vă sunt foarte recunoscător că acceptaţi să o aduc pe Chloe aici. E cuminte ca un mieluşel. E ca un om mare în miniatură. Mama ei o ia cu ea peste tot.

„Se pare că nu şi pe iaht, în sudul Franţei”, cugetă Liz.

— De-abia aştept să-i arăt San Francisco, şi mă gândeam că eu şi Coco am putea să o ducem la plajă.

— Sunt sigură că i-ar plăcea, spuse Liz, deodată interesată. Afirmaţia lui nu prea sprijinea varianta pe care Jane o ştia de la Coco – şi anume, că ea şi Leslie de-abia se vedeau. Apropo, cum vă împăcaţi acolo, tu şi Coco? întrebă Liz inocent, trăgându-l puţin de limbă.

Nu se putuse abţine. Nu ştia de ce, dar tare îi plăcea ideea cuplării celor doi. O respecta foarte mult pe sora lui Jane, chiar mai mult decât Jane însăşi.

Spre deosebire de Jane, Liz nu o considera pe Coco o ratată, ci doar altfel decât sora ei extrem de ambiţioasă; ştia şi cât de tare o afectase moartea lui Ian. Lui Liz îi era drag şi Leslie, şi, în ciuda faptului că era actor şi o mare vedetă, considera că era un om de treabă, cu principii sănătoase.

— Pe zi ce trece, tot mai bine! recunoscu el puţin jenat. E o fată extraordinară. Are personalitate, este foarte plăcută şi de o bunătate desăvârşită.

O ridica în slăvi, deşi nu era nevoie să i-o laude lui Liz.

— Se pare că aţi stat de vorbă, spuse Liz pe un ton aprobator.

— Da, asta când nu e la plimbare cu cei 101 dalmaţieni. Neobişnuită ocupaţie! Dar clienţii ei par să-i dea din plin de lucru, iar ea, deocamdată, o face cu plăcere.

El nu credea ca pentru Coco această meserie reprezenta cariera vieţii sale şi nu înţelegea de ce mama şi sora ei

erau atât de supărate din cauza asta. În definitiv, era o activitate respectabilă, la care se pricepea de minune. Era o afacere profitabilă la scară mică.

— Aşa e, şi efectiv o adoră toţi, confirmă Liz. Parcă e „cântăreţul din flaut“[11] al câinilor.

— Bănuiesc că va fi la fel şi cu copiii. Sunt sigur că fiica mea o va adora. Şi mulţumesc încă o dată că-mi daţi voie să o aduc aici. Vă sunt foarte recunoscător!Va fi necesar oare să măresc valoarea garanţiei? Simt că deja ar fi cazul să vă plătesc chirie.

Stătuse la ele două luni şi jumătate.

Liz izbucni în râs.

— E bine că-i ţii şi lui Coco de urât. Mă simt foarte vinovată că n-am reuşit să-i găsim înlocuitor, ca s-o scăpăm de obligaţie. Am încercat şi eu, şi Jane, dar toţi cei pe care i-am contactat fie aveau planuri pentru vară, fie începeau şcoala în toamnă. Măcar are ocazia să locuiască împreună cu un mare actor, celebru şi frumos. Asta sigur compensează favoarea de a avea grijă de casă. Şi fix atunci, stând de vorbă cu Leslie, îşi dădu Liz seama că de câteva luni Coco nu se mai plânsese şi nu se mai rugase de ele să o scape de îndatorire. Acest amănunt o făcu pe Liz să suspecteze ce se întâmpla. Iar Leslie păruse foarte prietenos şi entuziast când vorbise despre ea, deşi nu-i spusese că erau îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Poate că erau doar prieteni, deşi Liz se îndoia. Sau poate că erau discreţi. Asta părea mult mai probabil. Deşi era la fel de posibil să nu se fi întâmplat nimic şi nici să nu se întâmple vreodată. Nici nu bănuia Liz că cei doi se iubiseră pasional încă din a doua seară şi chiar în patul lor. Erau nişte lucruri pe care Liz nu trebuia să le ştie aşa că Leslie adoptă un ton neutru. Coco spunea de fiecare dată că Jane

[11] Aluzie la povestea cu acelaşi nume a fraţilor Grimm, în care Hamelin, cu ajutorul unui flaut fermecat, scapă oraşul de şoareci (n.tr.)

n-o întrebase nimic, şi probabil că nici nu se gândea că ar fi ceva între ei. Îi spusese de la început lui Coco că nu era genul lui Leslie.

— Sărutări lui Jane din partea mea, zise el la finalul conversaţiei, şi, încă o dată, felicitări pentru bebeluş. Va fi o schimbare foarte importantă pentru amândouă.

— Jane spune că-şi ia liber şase luni. Va trebui să văd cu ochii mei ca să cred. Eu, dacă am să pot, o să stau acasă un an întreg. Oricum lucrez la scenarii de-acasă. Mi-am dorit asta toată viaţa!

Îşi dorise dintotdeauna copii, dar nu cu bărbatul cu care fusese măritată şi care-i spusese că a face copii era un lucru greşit. De data aceasta, totul părea perfect. De-abia aştepta să se nască micuţul. Nu-i părea rău decât că nu purta ea sarcina, dar doctorul o preferase pe Jane, iar Liz cedase în favoarea ei. Jane avea o condiţie fizică mai bună, iar diferenţa de patru ani dintre ele însemna mult pentru a reduce riscul unui avort spontan. Şi nu voiau să mai treacă încă o dată prin asta. Iar semnele erau îmbucurătoare de data aceasta.

— Salutări lui Coco din partea mea. Cum face faţă agitaţiei create de mama lor?

Nu discutase cu ea mai deloc de când cu noutăţile, în schimb, vorbise Jane. Era mai bine să lase asemenea discuţii pentru surori. Ea îşi făcuse datoria şi o calmase pe Jane cât îi stătuse în putinţă. Destul de eficace, considera ea, deşi Jane încă mai bombănea pe tema asta. Dar nu mai era furioasă la limita nebuniei, aşa cum fusese atunci când auzise vestea prima dată. Ce-i drept, şi Coco o mai calmase. Liz; ştia că aşa avea să reacţioneze Coco. În comparaţie cu sora ei, Coco era mult mai tolerantă în privinţa slăbiciunilor umane.

— Cred că se descurcă bine. A fost şi ea puţin supărată la început. Dar acum înţelege faptul că şi mama ei are dreptul să-şi trăiască viaţa cu cine doreşte. Şi, la urma urmei, în ziua de azi se întâmplă tot timpul aşa ceva. Vârsta nu mai contează acum, aşa cum conta pe vremuri, nici măcar pentru o femeie mai în vârstă.

— Exact asta i-am spus şi eu lui Jane. Deşi reacţia pe care am obţinut-o n-a fost la fel de pozitivă, mărturisi Liz cu un oftat. Din fericire, se pare că sarcina şi gândul la copil au mai înmuiat-o puţin.

— Nu, eu nu prea văd să se întâmple asta, zise Leslie cu gândul la partenera lui Liz, pe care o cunoştea bine. Se pare că Jane este destul de dură şi cu Coco, spuse el, dezvăluind mai mult decât trebuia.

Remarca nu trecuse neobservată, dar Liz n-avea de gând să-i spună lui Jane nimic. Avea destule pe cap acum, fără să se mai supere şi din cauza asta, cum probabil s-ar fi întâmplat. Jane era foarte posesivă când era vorba despre prietenii ei, iar Liz înţelesese instinctiv că nu i-ar plăcea să o vadă pe Coco împreună cu Leslie. Era un soi bizar de rivalitate între surori. Voia ca Leslie să fie prietenul ei, nu al lui Coco.

— Coco ţi-a spus că Jane e dură cu ea? întrebă Liz cu interes.

Era ceva ce nu i se păruse niciodată cinstit şi care o deranjase dintotdeauna. Coco avea nevoie de sprijinul şi de înţelegerea familiei sale, nu de reproşurile venite atât din partea lui Jane, cât şi a mamei sale.

— Nu tocmai, spuse Leslie, bătând în retragere, de teamă că spusese deja prea mult.

Pe Liz nu o prostea nimeni, şi, dacă nu era atent, femeia şi-ar fi dat seama că se întâmplă ceva, dacă nu se prinsese deja de asta.

— Am subînţeles asta din frânturile de conversaţie pe care le-am avut cu ea.

— Dacă aşa ţi-a spus, are dreptate. Şi e doar un punct de referinţă, zise Liz cu francheţe. De ani întregi, de când a renunţat la facultate, i-au făcut viaţa imposibilă; ba chiar

de mai înainte. Se unesc împotriva ei, şi îi e imposibil să le facă faţă. E mult prea blândă şi lasă de la ea. Aşa e firea ei.

Leslie era cât pe ce să spună că tocmai de aceea o iubea, dar se opri la timp.

— Poate că de-acum se vor lua de iubitul lui Florence, zise Leslie râzând. E o plăcere să stau de vorbă cu tine. Nu te-am văzut de o grămadă de timp. Mă simt puţin jenat că stau la voi, dar e fantastic. Nu ştie nimeni că mă aflu în oraş. Trebuie să mă întorc abia în septembrie, încep lucrul la un nou film în octombrie, iar acum, faptul că o s-o am şi pe Chloe lângă mine, înainte să plec, este chiar cireaşa de pe tort!

— Distracţie plăcută! spuse Liz în doi peri.

El îi mulţumi din nou, după care închiseră. O sună pe Monica imediat.

— Nu e nicio problemă. O pot ţine aici, spuse el cu încântare. Când vrei s-o trimiţi încoace?

— Diseară e bine? întrebă sfios Monica. Aş putea să prind o cursă spre Nisa mâine, cu avionul unui prieten. Iahtul este în Monte Carlo, iar de acolo pleacă spre Saint-Jean-Cap-Ferrat şi Saint-Tropez.

Erau cele mai selecte staţiuni de pe litoral, din Europa.

— Ce viaţă grea duci! o tachina el.

— O merit, spuse ea pe un ton hotărât. De un an lucrez pe Broadway fără întrerupere. Nu cred că cer prea mult dacă-mi iau şi eu două săptămâni de concediu. Îţi mulţumesc că ai grijă de Chloe!

— Sunt încântat, spuse el sincer.

— Îţi trimit SMS cu numărul zborului.

— Te sun imediat ce ajunge, îi promise el.

Lucrau foarte bine în echipă, asumându-şi pe rând responsabilităţile părinteşti. Asta fusese o binecuvântare pentru amândoi. Erau încă foarte buni prieteni, la mult timp după ce relaţia lor încetase, ceea ce era foarte bine pentru fetiţa lor. Chloe era în al nouălea cer atunci când Leslie venea în vizită, la New York. Iar el de-abia aştepta acum să petreacă două săptămâni cu ea.

O anunţă pe Coco imediat ce se întoarse acasă.

— Diseară? întrebă ea vădit surprinsă. Nu se aştepta să o cunoască pe Chloe atât de repede. Sper că nu o va deranja că sunt şi eu pe-aici, spuse ea cu o umbră de îngrijorare. S-ar putea să nu-i placă să-şi împartă tăticul cu altcineva.

— O să te placă la nebunie, zise el cu convingere şi o sărută. Am avut o discuţie foarte plăcută cu Liz, când am sunat să întreb dacă o pot aduce şi pe Chloe aici.

— Bănuieşte ceva? întrebă Coco interesată.

— Nu mi-am dat seama. Dar Liz este foarte isteaţă.

— Da, mult mai isteaţă decât sora mea, replică ea. Jane este atât de preocupată de persoana ei, încât nici nu cred că-i va trece prin cap.

— Am senzaţia că aşa e, spuse el şi se duse să verifice proviziile din frigider. Făcuseră cumpărături cu două zile în urmă, deci erau bine aprovizionaţi, şi aveau şi mâncărurile preferate ale lui Chloe. Cereale, vafe, pizza congelată, unt de arahide şi peltea. Aveau până şi cornuri, care-i plăceau la nebunie. În câteva rânduri, fiica lui comandase chiar melci, atunci când mâncaseră la restaurante franţuzeşti mai selecte. Mama ei o lua cu ea peste tot şi o trata ca pe un adult. Dar, dacă o lăsai să aleagă, Chloe avea aceleaşi preferinţe culinare şi preocupări ca ale oricărui copil.

Împărţiseră o salată la cină, înainte să plece la aeroport în seara aceea, timp în care Leslie văzu cât de emoţionată era Coco. Faptul că urma să îi cunoască fetiţa era foarte important pentru ea.

— Şi dacă nu mă place? întrebă ea îngrijorată, pe când parcau maşina la aeroport.

Hotărâseră să vină cu Mercedesul lui Jane la aeroport, lăsând acasă furgoneta cu aspect îndoielnic a lui Coco. În furgonetă, Chloe nici n-ar fi avut unde să stea, întrucât toate scaunele erau scoase, mai puţin cel din dreapta, ca să facă loc pentru câini.

— O să te adore, repetă el. Şi nu uita că şi eu te ador, îi reaminti el îmbrăţişând-o.

Avionul aterizase cu zece minute mai devreme, iar cei

doi sosiră chiar atunci când Chloe intra în sala de aşteptare. Fetiţa încântătoare, pe care o însoţea un membru al echipajului de la sol, fu apoi predată tatălui ei. Micuţa sări încântată în braţele tatălui. Apoi privi peste umărul lui, zâmbindu-i lui Coco. Avea nişte ochi albaştri imenşi şi un păr blond prins în codiţe; purta un sarafan roz şi ţinea la piept un ursuleţ de pluş jumulit. Arăta precum copilul perfect din reclame. Avea tenul mamei sale şi trăsăturile frumoase ale lui Leslie. Se vedea deja că avea să frângă multe inimi când se făcea mare.

Leslie o puse grijuliu jos şi, ţinând-o de mână, îi făcu cunoştinţă cu Coco.

— Ea este prietena mea, Coco, spuse el simplu, iar Chloe îşi ridică privirea, uitându-se atent la ea. O să locuim acasă la sora ei. Este foarte frumos acolo şi sigur o să-ţi placă. Au şi o piscină interioară, iar apa este numai bună pentru baie.

În vreme ce tatăl îi dădea toate informaţiile necesare, Coco îşi dădu brusc seama că nu va putea dormi cu el atâta timp cât Chloe era acolo. Nu discutaseră despre asta înainte să sosească fetiţa, dar Coco nu voia să-i şocheze copilul şi era sigură că nici el nu voia asta.

— Foarte bine, spuse Leslie pe un ton oficial, acum să mergem să-ţi luăm bagajele. Cu siguranţă eşti tare obosită, continuă el în timp ce se îndreptau spre zona de recuperare a bagajelor, urmat de Coco.

Chloe tot privea în sus, la ea, încercând parcă să-şi dea seama cine era.

— Am dormit în avion, îi informă ea, şi ne-au servit hotdog la cină şi îngheţată la desert.

— Sună tare bine! Avem îngheţată acasă şi pentru tine. Şi doi câini mari, dar tare drăguţi. Unul din ei este *foarte* mare.

Încerca să o avertizeze din timp, ca să nu o înspăimânte Jack atunci când ajungeau acasă.

Coco nu putu să nu remarce ce manieră frumoasă adopta cu fiica lui. Deodată, văzându-l în ipostaza de tătic, Leslie îi păru foarte matur. Era evident cât de mult îl iubea

Chloe şi cât era de bucuroasă să fie cu el. Nu îi dădu drumul la mână niciun moment.

— Îmi plac câinii, spuse ea scurt, privind în sus, la Coco. Bunica are un pudel franţuzesc. Nu muşcă.

— Nici ai noştri nu muşcă, o asigură Coco. Îi cheamă Jack şi Sallie. Când se ridică pe picioarele din spate, Jack este cât tatăl tău de înalt.

Chloe chicoti.

— Sună tare caraghios, spuse fetiţa în timp ce Leslie îi luă ambele genţi de pe banda rulantă şi le aşeză lângă Coco.

— Mă duc să aduc maşina, anunţă el şi plecă brusc, lăsând-o pe Chloe cu Coco.

Încurcată, nu prea ştia ce să-i spună fetiţei, dar Chloe deschise discuţia fără reţineri.

— Mami este actriţă pe Broadway, explică ea în timp ce-l aşteptau pe tatăl ei. E foarte talentată, dar piesa este tare tristă. Toată lumea moare. Mie îmi plac mai mult musicalurile, dar mami nu joacă în de-astea, ci numai în cele triste. La sfârşit, este ucisă. Am fost la premieră. Copila era exact aşa cum spusese Leslie: o fetiţă drăgălaşă şi, în acelaşi timp, un adult în miniatură. Şi tu eşti actriţă? întrebă Chloe pe un ton plăcut.

— Nu. Eu sunt plimbătoare de câini. Coco se simţi penibil spunând asta. Era mult mai greu să-i explice unui copil. Scot la plimbare câinii oamenilor în timp ce ei sunt la serviciu. E distractiv.

Discutară fără reţineri preţ de câteva minute, până când se întoarse Leslie. Era foarte încântat să o vadă pe Chloe simţindu-se în largul ei cu Coco. Ieşi cu genţile la maşină şi o urcă pe fetiţă pe bancheta din spate, punându-i centura de siguranţă, după care încărca valizele în portbagaj şi plecară spre casă.

— Ce putem face aici? întrebă Chloe când intrau în oraş. Este vreo grădină zoologică?

Coco fu cea care îi răspunse, întrucât cunoştea mai bine oraşul decât Leslie:

— Da, este. Avem şi teleferic aici, şi mai este şi un loc

care se cheamă Cartierul Chinezesc. Şi putem merge şi la plajă.

— Coco are o cabană drăguţă pe ţărmul oceanului, care cred că o să-ţi placă foarte mult, completă Leslie, iar Coco îi zâmbi.

Înţelese că avea să fie ca şi când s-ar juca de-a mama şi de-a tata, cu copilul lui. Stăteau împreună de numai două luni şi jumătate şi, dintr-odată, erau o familie. Mai degrabă, el şi Chloe erau o familie, iar ea li se alipea lor. Aceasta era realitatea vieţii lui. Pentru amândoi era o ocazie de a gusta realitatea, aşa cum se înfăţişa ea. O speria puţin, dar totodată îi plăcea ideea.

Când ajunseră acasă, Leslie descuie uşa cu cheile lui şi dezactivă alarma, apoi se întoarse către Chloe cu un zâmbet larg.

— Bun venit, Chloe! Aceasta va fi casa ta pentru următoarele două săptămâni, îi spusese şi o conduse în bucătărie, întrebând-o dacă voia îngheţată.

Încă mai ţinea ursuleţul în braţe. Îi spusese lui Coco, la aeroport, că se numea Alexander. Era un nume foarte frumos pentru un ursuleţ aşa de vechi şi de zdrenţuit. Se aşezară toţi trei la masa din bucătărie, iar Coco scoase din frigider îngheţata. Apoi, spre oroarea lui Coco, Leslie îi povesti fiicei lui scena din bucătărie, cu siropul de arţar, din ziua în care se întâlniseră. Chloe râdea în hohote în timp ce tatăl ei povestea, iar îngheţata începea să li se scurgă amândurora pe bărbie. Văzându-i împreună, Coco simţea cum îi creştea inima. Chloe ar fi trebuit să facă parte din viaţa lui de zi cu zi. Părea să-şi joace rolul de părinţi cu multă naturaleţe.

După ce-şi terminară toţi trei îngheţata, Coco îi făcu cunoştinţă lui Chloe cu câinii. Îi comandă lui Jack să ridice şi să dea laba cu Chloe, iar micuţa chicoti. Nu-i era frică de el deloc. Iar când Sallie începu să alerge în cercuri în jurul lor, Coco îi explică fetiţei că obişnuia să strângă turma de oi în Australia, cu mult timp în urmă. Apoi merseră cu toţii sus. Chloe urma să doarmă cu tatăl ei în seara aceea, în camera de oaspeţi. Îi făcu lui Coco cu ochiul fără să vadă

Chloe, iar ea înţelese că intenţiona să vină în vizită după ce adormea fiica lui.

Coco îi despacheta geanta, iar Leslie o privea în timp ce-şi peria dinţii. Se spălă pe faţă şi îşi îmbrăcă pijamaua, iar Coco o ajută să-şi despletească părul. Avea un păr fin, lung şi blond, care după ce i-l despleti, rămase ondulat. Chloe se băgă apoi în patul ce părea gigantic pentru ea, iar Coco o sărută de noapte bună şi merse la ea în cameră. Leslie avea de gând să rămână lângă ea până când adormea.

După douăzeci de minute, Leslie îşi făcu apariţia în dormitorul principal şi, cu un zâmbet plin de mulţumire, se trânti pe pat, lângă Coco.

— Este adorabilă, spuse Coco zâmbind, iar el se aplecă asupra ei, sărutând-o. Seamănă perfect cu tine, doar că e blondă.

— Da, mi se spune mereu asta, zise el cu mândrie. A zis că îi place de tine şi că eşti frumuşică. M-a întrebat dacă te iubesc şi i-am spus că da. Sunt întotdeauna sincer cu ea. Mi-a spus că pot dormi cu tine, dacă vreau. I-am lăsat uşa deschisă şi lumina aprinsă în baie. Şi putem lăsa şi uşa noastră deschisă, dacă nu te deranjează.

— Sună atât de matur, chicoti Coco, părând ea însăşi un copil, iar Leslie râse.

— Da, nu-i aşa? Instinctul patern mă face aşa. Ea mă face să mă simt responsabil. Nu-mi doresc decât să pot petrece mai mult timp cu ea, spuse el melancolic. E un copil extraordinar!

— Aşa este, fu Coco de acord, în vreme ce el se vâra sub aşternut, lângă ea. Eşti sigur că poţi dormi aici?

— Aia mică aşa a spus, zise el senin. Şi este o copilă tare isteaţă!

Era mulţumit că se simţea în largul ei în preajma lui Coco şi îi plăcea şi cum îi vorbea Coco. Avea un fel al ei blând de a vorbi atât cu câinii şi cu copiii, cât şi cu el. Acum, după ce o văzuse alături de fiica lui, o iubea şi mai mult. Era atât de minunat să aibă două fiinţe dragi sub acelaşi acoperiş. Aştepta cu nerăbdare să petreacă cu ele următoarele două săptămâni. Apoi o îmbrăţişă pe Coco,

strângând-o la piept, şi, lungiţi unul lângă altul, îşi vorbiră şoptit o vreme, cu toate că nu era cu putinţă să-i audă Chloe din camera alăturată, mai ales că dormea.

După o jumătate de oră, adormiră şi ei. Câinii dormeau jos, în bucătărie. Coco îi lăsase acolo intenţionat, ca să nu o trezească pe Chloe sau să urce în pat peste ea.

Toată lumea dormea adânc şi întreaga casă se cufundă în tăcere. În zori, înainte de a suna ceasul, când Coco se întoarse pe-o parte şi deschise un ochi, se pomeni faţă în faţă cu Chloe, care o privea zâmbind. Când se trezise, venise la ei în cameră şi se urcase în pat. Leslie încă dormea dus, iar Coco râse înfundat când o văzu.

— Ţi-e foame? şopti Coco, iar Chloe, cu un zâmbet larg, făcu semn că da. Hai să mergem jos şi să mâncăm ceva.

Şi ieşiră amândouă din dormitor în vârful picioarelor, ca să nu-l trezească pe tatăl ei. Coco scoase câinii afară, iar Chloe, aşezându-se la masă în bucătărie, arăta atât de natural, de parcă locuise acolo o veşnicie.

— Ce-ţi place să mănânci la micul dejun? o întrebă Coco surâzând, iar fetiţa, la rândul ei, zâmbi şi spuse:

— Cereale, banană, pâine prăjită şi un pahar cu lapte.

— S-a făcut! zise Coco începând să pregătească ce-i ceruse şi punând apă la fiert în cana electrică, pentru ceai. Ai dormit bine?

Chloe făcu bucuroasă semn că da şi apoi o privi pe Coco cu seriozitate.

— Tati spune că te iubeşte. Tu îl iubeşti pe el? întrebă ea cu o mutrişoară serioasă.

— Da, răspunse Coco în vreme ce îi aşeza micul dejun pe masă. Foarte mult. Şi te iubeşte foarte mult şi pe tine, cel mai mult! o asigură ea pe micuţă.

— Mama mă lasă să-i văd filmele când vreau eu, o informă Chloe explorând bolul cu cereale şi gustând apoi nişte suc.

— Şi mie îmi place să le urmăresc, mărturisi Coco şi se aşează la masă, în faţa ei. Sus, în camera noastră, este un ecran mare, mare de tot, dacă vrei să vezi filme cu tati sau altceva. E mult mai distractiv să le urmăreşti pe un ecran

atât de mare.

— Lui tati nu-i place să le vadă, spuse Chloe, iar Coco încuviinţă.

— Ştiu. Putem urmări altceva împreună cu el.

— Ce puneţi voi la cale, acolo?

Amândouă tresăriră când Leslie intră în bucătărie. Fiind desculţ, nu-l auziseră venind.

— Vorbeam despre ecranul mare din dormitor, pe care îţi putem vedea filmele, explică Coco, iar Chloe, cu o muşcătură zdravănă de banană în gură, încercă să vorbească şi ea.

Leslie o imită şi începură cu toţii să râdă. Câinii, la rândul lor, mişunau când în casă, când afară. Era exact aşa cum ar trebui să fie în orice familie.

— Ce-ar fi să-i arătăm lui Chloe plaja astăzi, după ce termini tu la amiază? sugeră el. Era sâmbătă şi părea o idee grozavă pentru toţi trei.

— Putem să înotăm? întrebă Chloe entuziasmată, iar Leslie îi spuse că apa din ocean era prea rece pentru înotat. Nu îi pomeni nimic despre rechini, dar îi spuse că puteau înota acasă, în piscină.

O luă să-i arate piscina în timp ce Coco făcu puţină ordine în bucătărie, apoi se duseră să se îmbrace. Iar când Chloe şi tatăl ei se întoarseră, Coco se oferi să-i împletească părul, înainte de a pleca la muncă. Era o plăcere să aibă grijă de ea şi să o aibă alături de ei. Înainte să plece, îi pregăti baia lui Chloe şi îi promise să se întoarcă repede. Chloe îi făcu cu mâna lui Coco de la fereastră, pe când aceasta urca în furgonetă. Pentru Coco, era un sentiment foarte plăcut să ştie că avea să-i găsească acasă la întoarcere. Era o viaţă cu totul diferită faţă de cea pe care o trăise în Bolinas, în singurătate, în ultimii doi ani. Îi plăcea la nebunie joaca de-a mama, tata şi copilul cu Leslie şi cu fiica lui.

Coco se întoarse la timp ca să ia prânzul împreună cu cei doi, după care, imediat, plecară la plajă. Chloe privea atentă pe fereastră, punând întrebări şi povestindu-i tatălui ei ce făcuse toată vara în Hamptons.

Spunea că mama ei îşi făcuse un nou prieten, care avea o barcă cu motor, şi că urma să se ducă împreună cu el la Saint-Tropez, după ce se întâlneau la Monte Carlo. Coco asculta, străduindu-se să nu zâmbească. Chloe îşi exprima părerile despre toţi cei pe care-i cunoştea şi, mai mult ca sigur, la întoarcere avea să-i povestească mamei ei despre Coco.

— Arată puţin caraghios, spuse Chloe despre noul prieten al Monicăi. Are o burtă mare şi chelie, dar este foarte simpatic. Şi mami spune că are o barcă foarte mare.

Monica nu fusese niciodată genul care să ignore beneficiile materiale pe care le prezentau bărbaţii cu care ieşea, îşi aminti Leslie, în vreme ce Chloe îi făcea descrierea. Dar, dacă îi era bine, de ce nu? O vedea pe Coco cum încerca din răsputeri să nu râdă.

— Este şi bătrân, adăugă Chloe.

Îşi adusese ursuleţul cu ea şi-l ţinea la fereastră, ca să vadă şi el marea atunci când trecură cu maşina pe lângă marginea stâncilor. Apoi îşi îndreptă interesul spre Coco. De data aceasta conducea Leslie.

— De ce nu eşti măritată şi n-ai copii? o întrebă cu o expresie curioasă.

În dimineaţa aceea îi spusese din nou tatălui ei că-i plăcea de Coco.

— Încă n-am întâlnit bărbatul potrivit, răspunse ea sincer. Şi mama mă întreabă acelaşi lucru.

— Ai fraţi sau surori? Chloe voia să ştie totul despre ea şi nu se temea să întrebe.

— Am o soră care se numeşte Jane. Este cu unsprezece ani mai mare decât mine.

— Ce bătrână el! spuse Chloe compătimitoare, în timp ce maşina cobora spre Stinson Beach.

Deasupra oceanului plutea o pătură de ceaţă, dar cerul era albastru şi vremea era încă bună. În luna august, vremea era întotdeauna imprevizibilă, aducând adesea în oraş vânt şi temperaturi scăzute. Localnicii erau obişnuiţi cu climatul, dar turiştii erau veşnic dezamăgiţi; lui Chloe nu părea să-i pese. Era fericită alături de tatăl ei şi de

Coco. Şi nu părea să o deranjeze nici că-l împărţea cu altcineva. De-a lungul anilor, cunoscuse multe prietene de-ale tatălui ei. O înştiinţase pe Coco despre asta la micul dejun, iar aceasta o ascultase cu luare-aminte.

— Sora ta este măritată? Are copii? întrebă Chloe plină de speranţă. Îi plăcea să se joace cu alţi copii, deşi se simţea în largul ei şi în preajma oamenilor mari, exact aşa cum spusese Leslie. Se simţea foarte bine atât în propria lume, cât şi în lumea altcuiva. În cei şase ani ai ei, fusese expusă unui stil de viaţă foarte sofisticat.

— Nu, nici ea nu e căsătorită, zise Coco oarecum spăşit, şi nu are nici copii. Locuieşte cu o prietenă, un fel de colegă de cameră, pe nume Liz.

— Sora ta e gay? întrebă Chloe cu nişte ochi mari.

Coco aproape căzu de pe scaun. Se întoarse în scaun şi se uită la copilă cu un zâmbet circumspect, iar Leslie râse pe înfundate. El însuşi supravieţuise multor interogatorii de acel gen, conduse de fiica lui. Pentru Coco, era o noutate.

— Ce înseamnă gay? întrebă Coco, prefăcându-se că nu ştia, ca să vadă ce spunea.

— Nu ştii? Asta e atunci când locuiesc împreună băiat cu băiat şi fată cu fată, şi uneori se sărută. Şi nu pot avea copii, pentru că numai fetele cu băieţii pot face. Vrei să ştii cum fac oamenii bebeluşi? Mi-a spus mami, anunţă ea cu o privire atotştiutoare, strângându-şi ursuleţul la piept.

Era cea mai curioasă combinaţie între copil şi adult, spiriduş adorabil şi femeie în miniatură. Coco nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea şi deja o adora. Era greu să-i rezişti. Era o fetiţa extraordinar de nostimă.

— Nu, nu cred că vreau să aud cum fac oamenii asta, zise Coco iute. Mi-a spus şi mie mama mea. Eu eram puţin mai mare decât tine când mi-a zis, aveam cam paisprezece ani.

Iar până atunci, Coco aflase câte ceva despre mecanica relaţiilor de la Jane.

— Nu-i aşa că sună ciudat? comentă Chloe în timp ce maşina lor trecea prin mica aşezare din Stinson Beach,

îndreptându-se spre Bolinas. Eu nu vreau să-şi vâre nimeni penisul în mine, când mă fac mare! E scârbos! zise ea, părând înfuriată, iar apoi, cu ochişorii mari, se întoarse din nou spre Coco. Tati aşa face cu tine? întrebă fără ocolişuri micuţa, iar Leslie, pufnind în râs, se uită la Coco, care acum se poticnea în cuvinte.

— Îîu… ăăă… nu, nu face de-astea, minţi ea.

Nu era pregătită să recunoască aşa ceva în faţa copilei. Anumite lucruri erau imposibil de admis în faţa unui copil de şase ani, indiferent cât de bine informat ar fi fost acesta.

— Păi de-asta nu ai copii, spuse ea ca pe o constatare. La un moment dat, va trebui s-o faci, dacă vrei să ai un copilaş. Mami a făcut-o cu tati.

A spus-o de parcă era ceva banal, ce se petrecuse cu mult timp în urmă, sau de parcă fuseseră împreună într-o excursie. Evident, nu înţelesese ea pe deplin ceea ce i se explicase ori implicaţiile pe care le avea acest lucru, dar ştia exact cum mergeau lucrurile.

— Ei bine, mă bucur că te-au avut pe tine, zise Coco pe un ton vesel, încercând să-şi revină în urma conversaţiei.

Leslie o luă spre Bolinas, coborând pe drumul îngust, presărat cu gropi, ce ducea spre casa ei.

— Iată că am ajuns! zise Coco gata să coboare din maşină, înainte să se mai poată lansa Chloe şi în alte subiecte delicate.

Coco nu se aşteptase la aşa o discuţie.

Coborâră toţi trei din maşină, iar Coco se duse să descuie uşa casei sale miniaturale, cu Chloe ţopăind în urma ei. Câinii, odată eliberaţi din înghesuiala din spatele maşinii lui Jane, o porniră în fugă către plajă.

— O, ce drăguţ el zise Chloe bătând din palme, cu ursuleţul la subsuoară. Îl aşează pe canapea şi începu să exploreze cabana. Zici că suntem acasă la Goldilocks, sau în casa Albei-ca-Zăpada!

Coco îi răspunse cu un hohot de râs. În numai cinci minute, trecuseră de la sex la Albă-ca-Zăpada. Chloe ieşi apoi pe terasă, iar Leslie se întoarse spre ea cu o grimasă.

— Mda, asta e fata mea! zise el şoptit. Ţi-am zis că e ca un om mare. Mama ei se poartă cu ea ca şi când ar fi un adult. Dar este şi foarte copilăroasă, în acelaşi timp. Te-ai descurcat bine. Şi promit să nu mai fac cu tine treaba aia scârboasă, de care a pomenit ea, decât dacă vrem să avem un bebeluş.

Coco izbucni într-un râs zgomotos, şi o urmară pe fiica lui Leslie pe terasă.

— Putem să ne jucăm pe plajă?

— Desigur, de aceea am venit aici. Vrei să construieşti un castel de nisip sau doar să te plimbi? o întrebă Coco.

— Castel! zise bătând din palme.

Coco începu să scoată din dulap nişte cratiţe şi castroane, şi găsi în cele din urmă o găletuşă de cărat apă. Apoi, toţi trei se descălţaseră şi porniră către plajă.

Coco le aducea apă, iar Leslie se ocupa de construcţie. Chloe orna castelul cu pietricele, cu scoici, cu resturi de lemn aduse de apă şi cu bucăţele de sticlă şlefuita de ocean. Era foarte inventivă. Iar când terminară, aveau în faţa ochilor un castel impresionant, şi toţi trei erau foarte mulţumiţi. Când se întoarseră acasă, era deja după-amiaza târziu.

Coco avea două pizze congelate în frigider şi suficientă salată pentru toţi trei. Înainte de cină, Coco şi Chloe coapseră bezele moi pe plita sobei, iar Coco promise să-i facă *s'more*[12] ca desert. Se aşezară la cină în jurul mesei vechi de bucătărie, iar după masă ieşiră pe terasă şi mâncară *s'more* în lumina amurgului.

După ce terminară cina, Leslie le povesti despre Chloe când era bebeluş. Ea auzise deja toate istorisirile, dar îi plăcea să le asculte din nou. Apoi, îi pregătiră patul în dormitorul lui Coco. Coco se oferi să doarmă pe canapea în seara aceea şi, cu toate că Leslie insistase să doarmă el pe canapea, pe Coco nu o deranja deloc, ba considera că s-ar cuveni să doarmă cu fetiţa lui. În camera de zi avea un

[12] Desert simplu preparat în camping (Statele Unite şi Canada) care constă din bezea moale coaptă la focul de tabără şi ciocolată între doi biscuiţi crocanţi (n.tr.)

radiator şi era foarte plăcut şi confortabil. Iar după ce Chloe se duse la culcare, făcură şi focul. Coco merse alături să o sărute pe Chloe de noapte bună, iar micuţa ridică şi ursuleţul pentru un pupic de la Coco.

— Mulţumesc! M-am distrat minunat astăzi, spuse ea căscând.

— Şi eu, zise Coco zâmbindu-i, şi, imediat ce aceasta ieşi din cameră, micuţa adormi.

— E o adevărată figură, îi şopti ea lui Leslie şi se aşezară împreună pe canapea.

— Ştiu, zise el cu mândrie. O iubesc la nebunie! Deşi n-aş fi crezut niciodată, Monica este, de fapt, o mamă foarte bună. Un pic prea modernă uneori, pentru gustul meu – educaţia sexuală, spre exemplu –, dar Chloe este un copil destul de echilibrat. Mă tem că nu mulţumită mie. Aş răsfăţa-o foarte tare şi cred că n-aş lăsa-o să meargă la şcoală, probabil, ca să mă joc cu ea în fiecare zi.

Zâmbi mulţumit, iar Coco i se cuibări la piept, pe canapea.

— Eşti un tată tare bun.

Era calm, blând şi foarte iubitor, la fel cum era şi cu ea.

— Ce mândreţe de castel de nisip am construit! spuse el zâmbind. Trebuia să te faci arhitect!

— Prefer să fiu o pierde-vară de pe plajă, replică ea în glumă.

— Şi la asta te pricepi, zise el sărutând-o, apoi îşi strecură mâna sub hanorac, mângâindu-i sânii.

— Doar n-ai de gând să-mi faci lucrul ăla dezgustător despre care mi-a vorbit Chloe! îl tachină ea, iar el, continuând să o dezmierde, se prefăcu serios:

— Doamne fereşte! N-aş îndrăzni să fac aşa ceva, în special cu Chloe dormind în camera de alături… Dar, în alte împrejurări, m-aş putea lăsa convins… dacă vrei un bebeluş, vreodată. Spuse asta pe un ton insinuant, iar Coco zâmbi enigmatic.

— Poate, într-o bună zi.

Se gândise la asta de mai multe ori în ultima vreme, iar gândul de a avea o fetiţă aşa cum era Chloe i se părea

bizar de tentant.

Statură de vorbă, întinşi pe canapea, până aproape de miezul nopţii, iar apoi ieşiră pe terasă, ca să privească cerul. Milioane de stele străluceau în noaptea aceea şi o lună mare, frumoasă atârna deasupra lor. Mai discutară încă vreo oră despre vrute şi nevrute, afară, pe şezlonguri, iar apoi Leslie, reticent, o lăsă pe Coco în camera de zi şi se duse la culcare, lângă fiica lui, în timp ce Coco îşi aranjă un sac de dormit pe canapea.

A doua zi de dimineaţă, se treziră cu toţii foarte devreme. Leslie se apucă să pregătească micul dejun. Făcu clătite în formă de Mickey Mouse umplute cu banane, care erau favoritele lui Chloe, iar după aceea se duse afară să-l ajute pe Jeff să repare maşina. Îl văzuse umblând la ea toată dimineaţa şi murea de nerăbdare să se ducă să-i dea o mână de ajutor. Coco zâmbi, privindu-l de la fereastra bucătăriei, în timp ce ea şi Chloe strânseră după micul dejun, apoi ieşiră pe terasă ca să-i citească fetiţei poveşti.

Leslie li se alătură după vreo două ore, cu mâinile mânjite de vaselină şi cu o privire plină de satisfacţie, spunând că reuşiseră să repare maşina lui Jeff.Pentru el, dimineaţa petrecută sub capota maşinii fusese perfectă.

După aceea, merseră cu maşina până la Stinson şi se plimbară cu câinii pe plajă. Se întoarseră la Coco acasă chiar la timp pentru masa de prânz. Coco îi urmărea pe Leslie şi pe Chloe jucând table,după care mâncară cu toţii sendvişuri şi cartofi prăjiţi şi, în cele din urmă, se aşezară pe şezlonguri, la soare. Pe seară, mâncară hotdogi şi bezele coapte, şi tuturor le păru rău că venise vremea să plece spre oraş. Chloe dormi în maşină tot drumul. Fusese un weekend perfect.

Când ajunseră acasă, se uitară împreună la *Mary Poppins*, pe ecranul cel mare din dormitorul lor , iar după ce Chloe adormi, Leslie o duse în braţe în camera de oaspeţi.Coco îi promisese că a doua zi avea să o plimbe prin Cartierul Chinezesc , unde aveau să mănânce la un restaurant chinezesc,“cu beţişoare”, după cum insistase Chloe.Şi îşi propuseseră să meargă la grădina zoologică, în

cursul săptămânii , şi cu telefericul , “sigur ,sigur ”,înainte de a pleca ea acasă.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de drăguţă cu ea, zise Leslie întinzându-se în pat, lângă Coco.

— Nu e greu deloc, zise Coco fericită.

Leslie coborî iar din pat şi se duse să încuie uşa dormitorului.

— Ce faci acolo? întrebă ea zâmbind, cuibărindu-se sub aşternut. Pentru ea, zilele petrecute cu cei doi erau nepreţuite.

— M-am gândit să avem şi noi câteva minute de intimitate. Nu e uşor cu un copil în preajmă. Până atunci, fuseseră foarte norocoşi să fie singuri în casă. Dar le plăcea amândurora să o aibă pe Chloe cu ei.

Leslie stinse lumina şi o luă pe Coco în braţe. Fu încântat să descopere că ea îşi scosese deja pijamaua în timp ce el o dusese pe Chloe la ea în dormitor şi că îl aştepta goală în pat. Se dezbrăcă şi el şi, după doar câteva secunde, erau încă o dată pierduţi în tumultul dragostei. Se părea că vizita lui Chloe îi apropiase şi mai mult. Iar Coco îşi dădu seama că, deşi înainte nu simţise că i-ar fi lipsit ceva, acum se simţea pe deplin împlinită.

capitolul 10

În cele două săptămâni petrecute împreună, reuşiseră să facă absolut tot ce-i promiseseră lui Chloe, şi chiar mai mult. Vizitaseră grădinile zoologice din Oakland şi din San Francisco, precum şi muzeul figurinelor de ceară de la Debarcaderul Pescarului, care, în opinia lui Coco, era prea înspăimântător pentru Chloe, dar care îi plăcuse micuţei la nebunie. Fuseseră în Cartierul Chinezesc de două ori şi se plimbaseră cu orele prin Sausalito[13].

Merseseră la cinema, cu telefericul şi se duseseră în weekend iarăşi la Bolinas, unde mai făcuseră pe plajă încă un castel de nisip, şi mai mare şi mai minuţios. Iar Coco o dusese la o fabrică de jucării despre care citise undeva şi unde Chloe îşi crease şi îşi umpluse cu vatelină propriul ursuleţ. Acum Alexander avea un prieten; un ursuleţ-fetiţă cu rochiţă roz, pe care Chloe o botează Coco, acesta fiind complimentul suprem.

Îi arătase tatălui ei jucăria, plină de mândrie. În ultima lor seară împreună, înotară cu toţii, după care Coco pregăti cina. Preparară chiar şi tort cu glazură roz, pe care îl ornară cu drajeuri colorate. Era puţin strâmb, dar lui Chloe îi plăcu oricum. Coco îi scrisese numele pe tort din drajeuri M&M.

În timpul mesei, Chloe îi întrebă dacă aveau de gând să se căsătorească, iar tatăl ei îi dădu un răspuns evaziv. El şi Coco nu ajunseseră încă în acel stadiu, deşi atinseseră succint subiectul bebeluşilor. Încă mai încerca să o convingă să se mute cu el în L.A. Şi, deocamdată, nu

[13]Oraş în comitatul Marin County din California, situat direct pe coasta golfului San Francisco, SUA (n.tr)

reuşise să obţină nicio promisiune de la ea. Avea o aversiune faţă de oraşul în care crescuse şi faţă de stilul de viaţă al oamenilor de acolo. Aveau câteva hopuri de trecut înainte de a putea aborda subiectul căsătoriei. Cu toate acestea, îi trecuse prin cap. Nu voia să-i spună ceva concret lui Chloe, de teamă să nu o dezamăgească mai târziu, în caz că lucrurile n-ar fi mers bine. Fetiţa era efectiv îndrăgostită de Coco – de altfel, sentimentul era reciproc – şi-i plăceau până şi câinii.

— Cred că sora ta s-ar putea să fie gay, îi spuse ea meditativ lui Coco într-o după-amiază, dacă are un câine ca ăsta. Fetiţele au pudeli, căţeluşi yorkie sau alt gen de căţei mici şi pufoşi. Numai băieţii au câini ca Jack.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Coco cu reţinere. Va trebui să o întreb.

Nu voia să o mintă pe Chloe, dar nici nu era pregătită să-i dea un răspuns. Nu voia să se ducă fata acasă, la mama ei, şi să-i spună că sora lui Coco era lesbiană. Ar putea spune că îi dezvăluise copilului prea multe, deşi Monica părea să discute cu fiica ei orice.

Chloe însă era copilul ei, şi avea acest drept. Coco intenţiona să păstreze nişte limite în acest sens. Şi Leslie era foarte cuviincios şi chiar mai convenţional. Se părea că aveau vederi similare atât în această privinţă, cât şi în multe altele.

Pe întreaga durată a şederii lui Chloe, nu avuseseră decât un singur incident minor. În ultima seară, Chloe îşi arse degeţelul pe când cocea bezele pe plită, împreună cu Coco. Scoase un ţipăt ascuţit şi izbucni într-o cascadă de lacrimi şi de bocete, pe măsura celor şase anişori ai săi, iar pe degeţel se umflă imediat o băşică. Coco reacţionă rapid, punându-i mânuţa sub un jet de apă rece, iar Leslie, auzind-o plângând, veni iute în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el alarmat în timp ce pe obrăjorii fiicei lui se rostogoleau lacrimi fierbinţi. S-a tăiat?

— S-a ars la un degeţel, spuse Coco strângând-o pe Chloe la piept şi ţinându-i degetul vătămat deasupra chiuvetei, sub şuvoiul de apă rece.

— Ai lăsat-o să se joace nesupravegheată, la sobă? întrebă el pe un ton acuzator, iar Chloe se întoarse instantaneu către tatăl ei, şi lacrimile se opriră.

— Nu e vina ei! zise ea luându-i cu înverşunare apărarea lui Coco, la auzul tonului acuzator din vocea tatălui ei. Ea mi-a spus să nu ating furculiţa, dar eu n-am ascultat, zise Chloe afundându-se li pieptului lui Coco, care-i conferea căldură şi siguranţă. Nu mai doare, spuse apoi curajoasă, şi toţi trei examinară băşicuţa albă.

Coco îi dădu cu unguent şi îi puse un pansament, în timp ce Leslie, plin de regret, o privea smerit.

— Îmi cer scuze! A fost o prostie din partea mea. Mi-a fost teamă că s-a accidentat grav.

Se simţea oribil acum că-i sugerase că fusese negiijentă, însă plânsetele lui Chloe îi frânseseră inima. Văzuse apoi că şi Coco fusese la fel de îngrijorată şi că se descurcase admirabil la acordarea primului ajutor.

— Nu-ţi face griji, spuse Coco liniştindu-l şi ridicând-o pe Chloe de pe scaunul pe care stătuse, lângă chiuvetă.

— Te iubesc, Coco, zise Chloe înlănţuindu-şi braţele mititele pe după mijlocul ei şi strângând-o puternic, iar Leslie zâmbi.

— Şi eu te iubesc, şopti Coco şi se aplecă să o sărute pe creştet.

— Putem să mai coacem nişte bezele? întrebă Chloe, zâmbindu-le celor doi şi ţinând degeţelul vătămat în aer.

— Nu! răspunseră la unison ambii adulţi, râzând imediat.

Leslie încă se mai simţea îngrozitor pentru ceea ce-i spusese lui Coco, dar ea îi înţelesese reacţia şi ştia că se datora numai grijii faţă de copil.

— Ce zici de o îngheţată? sugeră Leslie, iar Coco părea deja mai uşurată.

Şi ea se speriase când se rănise Chloe şi se simţi chiar vinovată, deşi până plecară din bucătărie, copila părea să nu mai aibă nimic şi arăta fericită, mai ales când erau toţi în pat, la televizor, şi îi îmbrăţişa pe amândoi, savurând ultima lor noapte împreună. Coco înţelese cât de mult avea

să-i lipsească micuţa. Chloe îi pătrunsese adânc în inimă.

Toţi trei erau cuprinşi de tristeţe în maşină, în drum spre aeroport. Chloe ducea acum în braţe şi ursuleţul vechi, dar şi pe cel nou, iar Coco aproape că începu să plângă atunci când îşi luară rămas-bun de la ea şi o dădură în grija agentului liniei aeriene, care urma să o ducă la avionul pentru New York.

— Sper că vei veni în vizită curând, spuse Coco îmbrăţişând-o. O să-ţi simţim lipsa! Coco vorbea din suflet, iar Chloe dădu din cap că da, apoi se trase înapoi ca să o privească pe Coco şi, cu o expresie foarte serioasă, întrebă:

— Va fi şi tati aici, când mai vin să te vizitez?

— Sper că da! Sunteţi bine-veniţi amândoi, oricând!

— Cred că tu şi tati ar trebui să vă căsătoriţi.

Repeta acelaşi lucru pe care-l spusese la început, la scurt timp după ce sosise. Apropierea dintre Coco şi Chloe se produsese aproape instantaneu şi se accentuase cu fiecare zi.

— Ne vom gândi şi la asta, spuse Leslie îmbrăţişând-o afectuos. O să-mi fie dor de tine, maimuţico! Salut-o pe mami din partea mea şi sună-mă când ajungi diseară.

— Promit, spuse ea cu tristeţe.

— Te iubesc, zise el îmbrăţişând-o încă o dată şi îi făcu aceeaşi declaraţie după ce trecu de controlul de securitate şi se întoarse cu un zâmbet vesel ca să le facă cu mâna.

Le făcea cu mâna amândurora, iar Coco îi trimise bezele din vârful degetelor şi, ducând mâna la inimă, îi arătă locul unde avea să o păstreze de acum înainte. Rămaseră pe loc până când dispăru în mulţimea din aeroport, îndreptându-se către poarta de îmbarcare, alături de agentului de însoţire.

Aşteptară până ce decolă avionul, în caz că ar fi apărut vreo întârziere, şi abia după aceea plecară şi ei la maşină. Tăcură amândoi timp de câteva minute, gândindu-se la Chloe şi ce goală avea să li se pară casa fără ea.

— Îmi e deja dor de ea.

Era pentru prima dată când petrecuse două săptămâni

cu un copil, iar acum nu-şi putea imagina cum avea să poată trăi fără ea.

— Şi mie la fel, spuse el cu un oftat. Îi invidiez pe cei care stau împreună cu copiii lor. Monica e foarte norocoasă să o aibă cu ea tot timpul. Dar nici să fie căsătorit cu ea nu-şi putea imagina, şi nu putuse niciodată. Dacă mai fac asta vreodată, vreau să fiu aproape. Mi se rupe inima ori de câte ori mă despart de ea, când pleacă ea, ori eu.

Stătu trist tot drumul. Se hotărâră să meargă la un film în loc să se întoarcă atât de curând într-o casă goală. Se simţeau ca două suflete pierdute.

Fusese un film violent, de acţiune, care le distrase atenţia şi, până ajunseră acasă, Chloe era deja pe la jumătatea drumului spre New York.

Coco se duse la piscină să înoate, iar Leslie merse în birou ca să-şi noteze nişte observaţii la un scenariu. Tocmai îl citise ca să vadă dacă-l interesa rolul care-i fusese oferit. Se întâlniră mai târziu în bucătărie şi, aşezându-se la masă, priveau cu tristeţe tortul pe care i-l făcuse Coco lui Chloe cu o seară în urmă. Le era greu să-şi schimbe dispoziţia, să scape de acel sentiment de pierdere. Într-un final, Leslie se ridică şi făcu ceai pentru amândoi, după care se aşeză iar la masă zâmbind.

— Cred că asta înseamnă că vizita ei a fost un succes, zise el părând să-şi revină puţin. Ne-am distrat bine cu toţii.

— Cum să nu te distrezi cu ea? zise Coco sorbind din ceai. Sper ca, peste şase ani, copilul lui Jane şi al lui Liz să fie măcar pe jumătate la fel de drăgălaş.

Acest gând o entuziasma.

— Apropo, ce zici de sugestia lui Chloe? întrebă el nonşalant. Chestia legată de căsătorie.

Părea copilăros şi neliniştit, ca orice muritor de rând, neamintind câtuşi de puţin de vedeta celebră de cinema care era. Mi s-a părut o idee interesantă, spuse el prefăcându-se mai sigur pe sine decât era de fapt.

Uneori avea un accent britanic foarte pronunţat şi, la fel

ca acum, o făcu pe Coco să zâmbească. Autoironia şi modestia pe care le afişa erau exact atuurile care-l făceau atrăgător atât pe ecran, cât şi în viaţa de zi cu zi. Era ceea ce o atrăsese la el din prima zi în care se întâlniseră, ziua cu siropul de arţar.

— Categoric interesantă, spuse ea încetişor, zâmbindu-i cu dragoste în priviri. Dar poate puţin prematură. Cred că mai întâi de toate va trebui să hotărâm unde vom locui şi cum vom întreţine relaţia.

Pentru Coco nu era un punct neglijabil. De trei luni încoace locuiau acasă la Jane, ceea ce era un început bun. Şi nu se înţelesese niciodată, cu nimeni, atât de bine. Nici măcar cu lan. Însă marea ei îngrijorare rămâneau celebritatea lui şi stilul de viaţă pe care l-ar fi avut împreună, urmăriţi permanent de presă, în special dacă locuiau în L.A. Şi-ar fi dorit o viaţă cu adevărat privată; în caz contrar, relaţia avea să fie distrusă. Încă nu găsiseră o soluţie la problema aceasta şi probabil că nici nu puteau găsi vreodată.

În afara acestei chestiuni foarte importante, ea şi Leslie mai avuseseră doar o neînţelegere minoră din cauza câinilor. Intr-o seară, animalele ieşiseră din piscină şi săriseră ude pe pat, pentru a patra oară, după cum susţinea Leslie. Cu excepţia acestui incident minor şi cel din seara de dinaintea plecării lui Chloe, când se arsese la deget, se înţelegeau de minune, şi aşa le mersese timp de trei luni. Le plăcea să-şi petreacă timpul împreună, să locuiască împreună. Ea arăta interes faţă de ceea ce făcea el, iar lui îi plăcea să-i ceară părerea despre scenariile pe care le primea. Şi era mereu deschis la orice fel de sugestie pe care i-ar fi făcut-o. O respecta în toate privinţele şi găsea că era foarte important că o iubea pe fiica lui. Singurul lor obstacol era celebritatea lui şi răul pe care aceasta îl putea face relaţiei lor.

Dar mai erau şi alte lucruri pe care nu le ştiau unul despre celălalt, cum ar fi ce fel de companie preferau, sau ce fel de viaţă socială ar fi avut împreună, deoarece până acum trăiseră în izolare. Nu călătoriseră împreună

niciodată şi nu trecuseră încă prin vreo criză. Ea nu ştia cum se comporta Leslie atunci când era stresat sau obosit, aşa cum se întâmpla în timpul filmărilor. Până acum, toate elementele de bază ale vieţii de zi cu zi, sub acelaşi acoperiş, păreau să se îmbine perfect. Amândoi erau buni, atenţi, se respectau reciproc şi se distrau foarte bine împreună. Amândoi aveau simţul umorului, pe care şi-l apreciau reciproc. Tot ce mai rămânea de văzut era cum aveau să facă faţă trecerii timpului. Singurul lucru care o îngrijora cu adevărat la el era faptul că locuia în L.A., şi mai ales genul de viaţă de acolo, însă el părea să fie flexibil şi în această privinţă. Leslie îi sugerase ca alternative San Francisco şi Santa Barbara, şi chiar era dispus să stea în Bolinas cât de mult i-ar fi permis programul. Era dispus să ia în considerare chiar şi New Yorkul. Era un om rezonabil, cu idei raţionale, şi nu-l deranja să facă compromisuri de dragul lui Coco. Părea candidatul ideal pentru rolul de soţ, iar Leslie ajunsese de mult la concluzia că ea ar fi soţia perfectă pentru el. Dar ea avea nevoie de ceva mai mult timp de gândire. Ea nu considera că trei luni de zile era o perioadă de timp suficient de lungă încât să poată lua o hotărâre care avea să-i afecteze pe amândoi, pentru tot restul vieţii. Iar celebritatea lui Leslie avea să-i pună în faţa unor provocări inevitabile, cărora aveau să fie nevoiţi să le facă faţă.

— Nu cred că locul unde vom sta este cel mai important aspect, zise Leslie calm.

Nu voia să o preseze, dar era convins deja de acest fapt. Chloe îi dăduse un impuls, punându-le această întrebare cu o seară în urmă şi sesizând apropierea dintre ea şi Coco, iar acum voia să discute cu ea acest lucru.

— Nu poţi înceta să iubeşti un om ori să-l părăseşti doar pentru că nu-ţi place oraşul în care locuieşte, spuse el raţional.

— Nu e vorba despre oraş, ci mai degrabă despre stilul de viaţă pe care îl presupune munca pe care o faci, spuse ea îngrijorată. Era singura ei preocupare. Nu ştiu cum va fi să trăiesc cu un mare star de cinema – şi tot ce implică

asta. Iată ce mă sperie, Leslie! Ziarele, paparazzii, stresul şi viaţa publică, toate acestea distrug vieţile oamenilor.

Asta va trebui să încerc mai întâi de toate. Nu vreau să-ţi distrug cariera şi nici mie viaţa. Îmi place ce avem acum, aici, dar amândoi ştim că în prezent trăim o fantezie, spuse ea cu sinceritate. Ne ascundem. Iar atunci când vom ieşi din ascunziş, relaţia noastră va crea o explozie ce se va auzi în întreaga lume. Asta mă sperie îngrozitor! Nu vreau să te pierd pentru că o vor da alţii în bară pentru noi – şi o pot face!

— Atunci, hai să ieşim din anonimat şi să vedem cum este. De ce nu vii cu mine, la filmări, în Italia? Voi sta la Veneţia timp de o lună, poate chiar două. Ai putea sta acolo, cu mine, dacă găseşti pe altcineva care să se ocupe de câinii clienţilor. O să te gândeşti măcar la asta? Şi poate că ar trebui să mergem şi la L.A. Câteva zile, înainte de asta, ca să încerci şi experienţa asta. El era gata să spună lumii întregi că era îndrăgostit de ea. De fapt, de-abia aştepta să fie văzut cu Coco şi să-şi împartă fericirea cu întreaga planetă. Te iubesc, Coco, zise el tandru. Şi, indiferent ce s-ar întâmpla sau cum ar trata ziarele subiectul, voi fi mereu alături de tine.

Coco îi zâmbi cu lacrimi în ochi.

— Cred că mi-e frică! Dacă nu mă vor putea suferi sau dacă fac vreo boacănă şi îţi creez probleme? N-am mai fost niciodată în atenţia publicului. Ştiu doar ce păţeau clienţii tatălui meu. Nu vreau să ni se întâmple şi nouă la fel! Acum pare foarte simplu, dar totul se va schimba imediat ce se va afla despre noi.

Şi ştia că nu mai aveau decât două săptămâni din viaţa aceea idilică pe care o duseseră până atunci. Peste două săptămâni, el avea să se întoarcă în L.A. ca să înceapă lucrul la noul film. Nu mai aveau la dispoziţie decât câteva zile. După aceea, se deschidea sezonul de vânătoare. Aveau să devină un vânat. Şi Leslie o ştia foarte bine. Nu putea nega. Şi chiar îşi făcea griji pentru ea. Coco era o persoană retrasă, foarte modestă, iar el trăia într-o lume expusă publicului, unde intimitatea era o raritate, iar de

anonimat nici nu se auzise. În ultimele trei luni, fuseseră incredibil de norocoşi, dar şi extrem de atenţi. Însă, odată ce se întorceau în Los Angeles şi apoi pe platoul de filmare, în Veneţia, orice mişcare a lor avea să ajungă în ziare şi în tabloide. Coco trebuia să vadă şi să guste această viaţă înainte de a o accepta ca permanentă, pentru totdeauna.

— Ia fiecare zi pe rând, zise el, când mobilul ei începu să sune.

Era Jane, cu o verificare de rutină. De când cu surpriza produsă de mama lor, Jane începuse să sune un pic mai des. Parcă se mai îmbunătăţiseră lucrurile între ele. Leslie se ridică şi veni la Coco să o sărute, înainte să iasă din bucătărie. Nu primise un răspuns satisfăcător în privinţa căsătoriei, dar ştia că lui Coco avea să-i ia ceva timp până să se adapteze la realităţile vieţii lui. Părea ceva mai puţin înverşunată decât fusese la început, dar încă n-o convinsese. În niciun caz nu avea de gând să renunţe, ci se retrase doar pentru a o lăsa să discute în voie, cu sora ei. Era foarte hotărât să aducă din nou subiectul în discuţie. Coco îi era recunoscătoare că nu o presa în sensul ăsta. Era şi-aşa destul de supărată că urma să plece în curând din San Francisco.

Coco o întrebă pe Jane cum era sarcina, şi aceasta răspunse că totul decurgea normal. Ea şi Liz erau încântate peste măsură şi tot nu le venea să creadă că, în cinci luni de zile, la ele în casă avea să fie un bebeluş. Nici lui Coco nu-i venea să creadă, şi i se părea ciudat numai gândindu-se la asta. N-ar fi crezut niciodată că Jane va deveni cândva mamă, şi nici acum nu prea-i venea să creadă. Doar o cunoştea! Dar poate nu o ştia suficient.

— Cel puţin, pot să te anunţ că aveţi o casă perfectă pentru un copil de şase ani. Fetiţa lui Leslie a fost aici două săptămâni şi i-a plăcut la nebunie. Ne-am distrat pe cinste!

Urmă o scurtă pauză la celălalt capăt al firului, sora ei ascultând fără să comenteze.

— Că tot veni vorba, cum a fost? întrebă Jane în treacăt.

— Fantastic! E cel mai dulce copil pe care l-am văzut vreodată. Sper că vei avea o fetiţă la fel ca ea.

— Se pare că şederea fetiţei a fost un succes, spuse Jane circumspectă. Sper că n-a spart ceva!

— Bineînţeles că nu! Este admirabil de cuminte.

Tonul vocii lui Jane o irită uşor pe Coco, în special după discuţia pe care tocmai o avusese cu Leslie, şi parcă deja vedea că în încercarea ei de a-şi camufla disconfortul aveau să-i scape prea multe.

— Am dus-o peste tot: la grădina zoologică, cu telefericul, în Cartierul Chinezesc, la Sausalito, la muzeul figurinelor de ceară. Ne-am distrat de minune cu ea!

— „Ne-am distrat”? Nu cumva ai omis să-mi spui ceva, Coco?

Nu-i venea să creadă că bănuielile lui Liz se confirmau, iar ceea ce tocmai îi ajunse la urechi o îngrijoră nespus. E ceva între tine şi Leslie? întrebă Jane fără menajamente, iar Coco făcu o pauză lungă.

Putea să o mintă, o mai făcuse şi înainte, însă ea şi Leslie tocmai discutaseră despre asta. Era timpul ca ei doi să iasă din ascunziş şi – era mult mai logic să înceapă cu familia. Şi, pentru testarea reacţiei publice, se hotărî să-i facă lui Jane o dezvăluire completă.

Şi o făcu cu un singur cuvânt:

— Da.

Habar nu avea la ce să se aştepte. Mirare? Probabil. Dar poate şi acceptare, din moment ce era prieten cu ea. Cel puţin de data asta, Jane n-ar fi putut să-i spună că era nepotrivit, dintr-o altă lume, aşa cum făcuse cu Ian şi cu toţi ceilalţi. Dar Coco se înşela de această dată.

— Eşti nebună? Ai vreo idee cine este el în realitate? Este cel mai mare star din lume! Mass-media te va mânca de vie! Eşti o plimbătoare de câini din Bolinas, pentru Dumnezeu! Te-ai gândit vreun moment ce vor face din asta?

— Dar sunt şi fiica lui Buzz Barrington şi-a lui Florence Flowers şi sora ta. Am crescut în lumea aia.

— Da, dar ai fugit ca să te faci hipiotă. Omul ăsta a avut

legături cu cele mai sofisticate femei din lume şi staruri de cinema actuale.

Te vor mesteca şi apoi te vor scuipa ca pe o sămânţă. Nu vei fi altceva decât o ruşine pentru el! Cum ai putut să Iaci ceva atât de stupid? Eu te rog să stai la mine acasă şi să ai grijă de câine, iar tu i-o pui musafirului meu, care se întâmplă să fie un megastar? Ce dracu' aţi avut în creier?

Fusese la fel de rea şi de lipsită de tact ca întotdeauna şi se repezise la Coco aşa cum o făcuse mereu. Coco, încă aşezata la masă, asculta cu lacrimi în ochi.

— De fapt, noi credem că ne-am îndrăgostit, zise Coco încetişor, detestând-o pe sora ei şi tot ce-i spusese aceasta şi, mai rău, fiindu-i teamă că avea dreptate.

— Cum poţi fi atât de proastă? Este cel mai tembel lucru pe care l-am auzit vreodată! O să uite că exişti la cinci minute după ce s-a întors pe platoul de filmare. O să se culce cu partenera de film şi va apărea în toate tabloidele, iar tu vei fi de râsul lumii. Nu vei fi nimic mai mult decât ultimul nume de pe lista lui de victorii neînsemnate. Credemă, îl ştiu bine pe Leslie.

El intră înapoi în bucătărie exact în acel moment, văzând expresia de pe faţa lui Coco. Ştiu instantaneu că sora ei o făcuse iar una cu pământul. Nu dădea greş niciodată. Prietenia lui cu Jane era una, dar Leslie ştia ce nenorocită veninoasă putea fi aceasta, în special cu sora ei mai mică. Îşi trecu mâna într-o mângâiere peste umerii ei, dar Coco se retrase, întorcându-se cu spatele, ceea ce îl îngrijoră. Asta nu se mai întâmplase.

— O să vedem cum merge după ce se întoarce, spuse Coco evaziv, pe când Leslie ieşea iar din bucătărie.

Nu voia să le deranjeze. El era întotdeauna politicos, respectuos şi discret.

— N-o să meargă de nicio culoare, zise Jane cu cruzime, ai încredere în mine! Se va termina în ziua în care a plecat. S-a terminat deja, numai că n-ai aflat tu încă. Relaţia asta nu are niciun viitor. Sunt sigură că e fantastic la pat, dar numai cu asta te vei alege din toată povestea. L-ai face de râs printre ai lui!

Coco ar fi vrut să-i spună că tocmai ce discutaseră despre căsătorie, dar n-a mai îndrăznit. Şi după tot ce auzise de la Jane, simţea că-i venea rău. Jane avea dreptate. Se înşela amarnic dacă îşi imagina că putea face faţă lumii lui Leslie.

— Sper că o să-ţi bagi minţile în cap şi că o să te trezeşti la realitate, Coco! Măcar nu te umili într-atât încât să te ţii scai de el. Când pleacă, renunţă la el cu demnitate. Nici n-ar fi trebuit să te încurci cu el în timp ce aveai grijă de casă. Credeam că eşti mai isteaţă de atât sau că ai mai mult respect faţă de tine însăţi şi că n-ai să o faci pe bucăţica bună pentru unul ca el!

Ceea ce-i spusese era mult prea crud, dar Jane nu rata nicio ocazie să se poarte astfel. Aşa fusese dintotdeauna. Gravidă sau nu, nimic nu se schimbase.

— Mulţumesc mult! zise Coco înecându-se în lacrimile nefericirii ei. Tot ce voia acum era să încheie conversaţia. Vorbim curând, spuse ea şi apăsă tasta roşie a telefonului mobil. Imediat, lacrimile îi şiroiră pe obraji. Nu voia să-i dea lui Jane satisfacţia de a o auzi plângând. Leslie intră din nou în bucătărie privind-o surprins.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Ce ţi-a mai făcut de data asta? Îmi plăcea de ea, dar jur că, de când te-am cunoscut pe tine şi am văzut ce-ţi face, am ajuns să o urăsc! Mie mi-a fost mereu o prietenă bună, dar pe tine te tratează ca pe un rahat, şi detest lucrul ăsta! spuse Leslie supărat.

— E o chestie între surori, zise Coco luându-i apărarea.

Jane reuşea mereu să o desfiinţeze pe Coco în numai câteva minute. Leslie aproape că-şi dorea să-i facă şi el la fel ei, ca să aibă un oponent pe măsură.

Coco se îneca în suspine de plâns când el reuşi să o ia în braţe şi să o consoleze.

— Are dreptate, zise ea la pieptul lui, lăsând dâre umede pe pulover. Zice că sunt o târfă smintită şi că te-aş face de râs, că pentru tine nu sunt altceva decât o victorie neînsemnată, pentru că tu ai avut cele mai fermecătoare femei din lume, şi că presa mă va mototoli ca pe-o cârpă şi apoi mă va arunca la gunoi, şi că totul se va termina între

noi în ziua în care pleci.

Era o înşiruire fără noimă prin care îşi vărsa toată otrava pe care o înghiţise pentru amândoi de la sora ei. Coco era îndurerată şi de neconsolat, iar ochii lui Leslie străluceau, plini de furie.

— Jur că o omor pe femeia asta! Cum dracu' de ştie ea ce va face presa? Şi cui dracu' îi pasă, până la urmă? Eşti o femeie superbă, inteligentă, plină de demnitate şi de bunătate, iar eu aş fi mândru să te am alături. De fapt, meriţi să-ţi fiu la picioare! Sora ta e o scorpie nenorocită fără inimă şi nu merită să-ţi lustruiască nici măcar pantofii! Este clar că te invidiază. Tu vei fi întotdeauna mai tânără decât ea. Mie nu-mi pasă, Coco, de rahaturile pe care ţi le-a spus. Nu este nimic adevărat. Şi nu se termină nimic în momentul în care plec eu. Când plec, pentru noi va fi abia începutul. Vreau să vii cu mine, Coco, şi am să spun lumii întregi ce norocos sunt să pot fi cu tine. Şi toată lumea se va îndrăgosti de tine. Şi cine nu o face e un prost! Întreab-o pe Chloe, zise el zâmbind, ţinând-o aproape, la pieptul lui, ea ştie acest lucru. Şi nu poţi păcăli un copil. În niciun caz nu pe-al meu!

Era aşa cum spunea el, şi îi aducea tocmai alinarea de care avea nevoie, însă răutatea insinuărilor surorii ei o rănise profund.

— Greşeşti, insistă Coco, deşi nu cu aceeaşi intensitate de data aceasta. Leslie reuşise să mai îndulcească din amărăciunea cauzată de Jane. O să-ţi afecteze cariera.

Vorbea ca un copil rănit, ceea ce şi devenea ori de câte ori avea de-a face cu sora ei mai mare.

— Nu, dacă te pierd pe tine, o să-mi distrugă cariera, pentru că aş deveni un beţiv ratat.

Femeia chicoti uşor printre lacrimi, însă Jane o îngrijorase teribil, spunându-i exact lucrul de care îi era şi ei teamă şi pe care nu voia să-l audă.

— E un monstru, conchise el. Nu mai vorbi cu ea. Va trebui să ne ceară iertare. Eu te iubesc, şi cu asta, basta.

La scurt timp după aceasta, Leslie o conduse încet sus, în dormitor, şi o ajută să se aşeze pe pat. Mai dură încă o

oră până să reuşească să o calmeze pe Coco, dar cel puţin îi spusese totul şi se mai răcorise. Iar el se înfuria din ce în ce mai mult. Se gândea chiar să o sune el pe Jane şi să-i spună ce părere avea despre atacul ei răutăcios şi absurd asupra surorii ei şi despre lipsa de respect faţă ei amândoi. Dar îşi dădu seama că nu merita şi, în schimb, se concentra asupra lui Coco. Nu-i păsa de ceea ce credea Jane despre ei.

În cele din urmă, sub efectul sărutărilor şi al cuvintelor lui drăgăstoase, Coco păru să se relaxeze. Şi, zâmbindu-i, Leslie începu să-i scoată încet hainele, iar ea îl privi cu mintea în altă parte. Îşi amintea foarte clar cum sora ei îi strigase, practic că era salteaua lui.

— Ce faci? zise ea încetişor, fiorii cuprinzându-i trupul în timp ce Leslie o săruta pe gât.

— Mi-am zis să mai încerc chestia aia dezgustătoare. Vreau să mă asigur că o fac cum trebuie. E nevoie de multă practică pentru ca să reuşeşti aşa ceva, zise el, iar Coco râse.

Până când Leslie termină de scos hainele, lui Coco nu-i mai păsa câtuşi de puţin de ce-i spusese Jane. Leslie era iubirea vieţii ei.

capitolul 11

După plecarea lui Chloe, ultimele două săptămâni ale lui Leslie în San Francisco trecură foarte repede. Fuseseră împreună permanent şi preţuiseră fiecare moment. Leslie avea multe de pus la punct înainte să înceapă lucrul la următorul film, dar rămase cu Coco până în ultima clipă. Urma să stea în L.A. Doar zece zile, înainte de a pleca în Italia, pe platoul de filmare, şi ar fi vrut ca ea să vină în vizită. Coco îi promise că avea să meargă pentru câteva zile.

După atacul verbal venit din partea lui Jane, Coco nu mai vorbi cu aceasta câteva zile. Jane încercă să o sune a doua zi, dar Coco nu-i răspunse. Îi era de ajuns câte auzise şi nu avea niciun chef să mai primească încă o porţie de la Jane. A doua zi de dimineaţă, Jane îi povesti lui Liz noutăţile înainte de a pleca pe platou, iar Liz, deşi nu era uimită de legătura dintre Leslie şi Coco, era clar mâhnită de reacţia lui Jane.

— De ce te deranjează atât de mult? întrebă Liz în timp ce turna cafeaua în ceşti.

— Leslie e prietenul meu, nu al ei! zise Jane ţuguindu-şi buzele aproape vizibil, de parca fusese lăsată pe dinafară sau ca şi când scăpase situaţia de sub control.

— O fi el prietenul tău, îi reaminti Liz, dar acum este iubitul ei. Este o legătură specială şi o relaţie total diferită. E un tip de treabă şi o persoană serioasă, şi nu cred că umblă atât de mult pe cât crezi tu. Şi nu cred că va da dovadă de iresponsabilitate faţă de ea. Este un individ onorabil.

— Din câte ştiu eu, şi-a făcut mereu de cap! insistă Jane.

— La fel ca toată lumea, zise Liz privind-o cu îngrijorare

pe partenera sa. Îşi putea imagina ce debitase Jane şi cât de dureros trebuia să fi fost pentru Coco. De asta îţi este ţie teamă? Că nu face altceva decât să se joace cu ea? O protejezi cumva pe sora ta sau mai degrabă nu vrei să aibă ea de-a face cu prietenii tăi? Pentru că, dacă aşa stau lucrurile, nu e cinstit faţă de ea. Ea ne-a făcut o favoare, iar dacă noi l-am lăsat pe Leslie să stea la noi acasă… ceea ce s-a întâmplat pe urmă între ei îi priveşte.

— O să-şi bată joc de ea, zise Jane încruntându-se la Liz.

— Nu sunt de acord cu tine, replică Liz cu convingere. Şi nu cred că este cinstit din partea ta să faci aşa o presupunere. Sunt majori amândoi şi ştiu foarte bine ce fac şi ce vor. La fel ca noi.

— De ce eşti mereu de partea celorlalţi? Mama, acum Coco… Ori de câte ori fac vreo prostie sau ceva strigător la cer, tu mereu le iei apărarea, zise Jane iritată.

— Te iubesc, dar nu sunt mereu de acord cu tine. Iar în acest caz cred că greşeşti.

— Dar ce vrea de la ea? E doar o plimbătoare de câini, pentru Dumnezeu!

— Nu fi aşa de snoabă! Sora ta e cu mult mai mult de-atât, şi ştii foarte bine. Şi, chiar de n-ar fi nimic mai mult, e dreptul lui să se îndrăgostească de ea. Dacă ea va putea face faţă celebrităţii lui, eu cred că e foarte potrivit pentru ea.

— Nu va putea! zise Jane cu convingere. Nu are curajul necesar. A dat bir cu fugiţii din L.A. Şi a renunţat la facultate. E o delăsătoare.

— Ba nu este! zise Liz cu fermitate. Şi este numai treaba lor ce vor decide să facă.

— Se va descotorosi de ea ca de o pietricică din pantof, imediat ce va începe lucrul la următorul lui film, adică în vreo două săptămâni, cred. Cât bănuieşti tu că va mai dura după aceea? O să se cupleze rapid cu actriţa din rolul principal şi va uita instantaneu de Coco, hipiota de pe ţărmul oceanului!

— Sau poate că nu. Poate că este ceva serios la mijloc, insistă Liz.

Nu ştia de ce, dar simţea că aşa stăteau lucrurile. Păstraseră secretul cu atâta grijă, încât înclina să creadă că relaţia lor era foarte serioasă. Spera să fie aşa! Îi erau, amândoi, foarte dragi.

— Şi oricum, e dreptul ei să vadă despre ce e vorba şi cam ce înseamnă asta pentru fiecare din ei. Dacă el se dovedeşte neserios faţă de ea, îşi va da seama curând.

— La fel şi jumătate din populaţia pământului, când va citi tabloidele. Nu le trebuie nici lor, dar nici nouă toate aceste bătăi de cap. Ţin la Leslie, dar nu vreau să citesc în ziare că sora mea ar fi ultima lui cucerire.

— Eu cred că înseamnă mult mai mult de-atât pentru el. Iar Leslie ţine şi la tine şi n-ar profita de sora ta, încurcându-se cu ea doar ca să se afle-n treabă.

— Sunt nebuni la cap dacă îşi imaginează că această relaţie va merge. Crede-mă pe mine, n-o să meargă, chiar dacă acum sunt foarte serioşi în această privinţă. Presiunile la care este el supus în viaţa de zi cu zi ar fi mult prea mult pentru Coco. Această presiune o va dărâma ca pe un castel din cărţi de joc.

— Nu cred că o apreciezi la adevărata ei valoare. Moartea lui Ian n-a dărâmat-o.

— Adevărat, atâta doar că s-a călugărit, iar în ultimii doi ani a trăit ca o pustnică. Şi ce-o să se întâmple atunci când ziarele de scandal vor începe să ne supravegheze casa – şi pe-a noastră, şi pe-a ei. Cui îi trebuie aşa ceva? Trăieşte într-o lume imaginară, Liz, şi el la fel dacă-şi imaginează că ea se va putea adapta la realitatea vieţii lui. Presa îşi va bate joc de ea.

— Dar poate că nu. Dacă vrea, va face faţă.

— Nu se va muta niciodată înapoi în L.A., iar el nu poate locui cu ea în coliba aia de pe plajă. Omul ăsta are o carieră uimitoare, chiar mai de renume decât a noastră.

— Hai să vedem ce se întâmplă, zise Liz cu calm. Dar, oricum, eu nu cred că toate astea ar avea vreo legătură. Iar dacă ea va încerca să păstrez relaţia, are nevoie de tot sprijinul nostru. Nu o ajuţi deloc luând-o aşa tare cum ai făcut-o.

— N-am luat-o tare, bodogăni Jane, deşi ştiau amândouă că aşa era.

Liz i-o putea citi în ochi. I se citea vinovăţia pe tot chipul. I-am spus doar ce gândesc.

— Ceea ce la tine, uneori, e acelaşi lucru. Nici nu ştii cât de mult pot răni vorbele tale. Poţi fi extrem de caustică!

— Hai, bine, bine! O să-i dau telefon, promise Jane pe când se pregăteau să plece din apartamentul pe care-l închiriaseră.

Filmul la care lucrau mergea foarte bine, şi puteau să se întoarcă acasă mai devreme decât plănuiseră. Până la urmă, Coco avusese grijă de casă pe toată perioada, dar fusese şi spre binele ei. Iar acum ştiau şi de ce.

Dar când Jane încercă mai târziu să o sune pe Coco, pe mobil, aceasta nu-i răspunse. Şi nici mai târziu, în acea dupa-amiază. După două zile de încercări, Jane înţelese că sora ei nu voia să vorbească cu ea. De-acum, Jane se calmase deja şi chiar se simţea prost. Se hotărî să-l sune pe Leslie, în schimb, să vadă ce avea de spus.

Când Leslie îi recunoscu numărul afişat pe ecran, îi răspunse la telefon cu o voce tăioasă.

— Care-i treaba? zise el scurt, cu un accent mai britanic ca niciodată.

Jane înţelese din reacţia lui cât de mult o rănise pe sora ei şi, dintr-odată, simţi nevoia să adopte o atitudine defensivă.

— Am auzit de la Coco ce idilă fierbinte aţi avut toată vara, spuse Jane pe un ton de glumă, fiind în continuare convinsă că nu fusese nimic mai mult.

O idilă de vacanţă. În ciuda argumentelor lui Liz.

— Nu i-aş spune aşa, i-o reteză el. Sunt îndrăgostit de sora ta. Este o femeie extraordinară. De trei luni, ea îţi face o favoare, al cărei beneficiar am fost eu, mulţumită ospitalităţii voastre. Nu era deloc necesar să-i arunci în faţă toate răutăţile alea. Găsesc că este de neiertat! Nu ştiu ce mâncărici ai în fund, Jane, dar îţi sugerez să te cauţi. Dacă-i mai vorbeşti în felul acela vreodată, nu mai suntem prieteni! Nu am ce căuta cu oameni ca tine, care

se poartă în halul ăsta cu alţii, fără niciun motiv. Ce e asta? E un fel de sport pentru tine? Ai alături de tine pe una dintre cele mai amabile fiinţe din lume, iar sora ta este alt exemplu în acest sens. Îţi sugerez să iei lecţii de la amândouă.

Leslie adaptase cea mai bună abordare, iar Jane se simţea de parcă tocmai fusese luată la palme – fix ce intenţionase Leslie. Nu voia ca aceasta să o mai supere pe Coco, spunându-i că el avea s-o părăsească, s-o uite sau s-o înşele imediat ce pleca de lângă ea. Nu mai fusese niciodată îndrăgostit ca acum.

— Nu am nevoie de sfaturile tale despre cum ar trebui să vorbesc cu sora mea. I-am spus exact ceea ce-am crezut şi încă mai cred. Nu mă prosteşti tu pe mine, Leslie. O să ajungi în pat cu partenera ta de film în momentul în care începi filmările şi n-o să-ţi pese câtuşi de puţin de Coco. Nici nu o să-ţi mai aminteşti de ea săptămâna viitoare!

Cei doi se cunoşteau de multă vreme.

— Mersi pentru votul de încredere! zise el enervat. Nu e cazul să fii obraznică cu mine ori cu Coco. Nu mai am ce discuta cu tine până când ai să-ţi pui la punct bunele maniere şi-ai să faci rost de o inimă. Vezi, poate-ţi împrumută Liz jumătate dintr-a ei, că şi-aşa a ei e de două ori mai mare decât ar trebui. Jane, doar două lucruri sunt de capul tău: talentul şi gura. Am un deosebit respect pentru primul, dar nu vreau să am de-a face cu cel de-al doilea. Las-o în pace pe Coco!

— De ce? Pentru că i-am spus adevărul? N-ai fi atât de furios dacă n-ar fi adevărat. Se pare că ţi-am stricat jocul.

— Nu este un joc, zise el cu calm. O iubesc pe sora ta. Şi, dacă am noroc câtuşi de puţin, sper să o pot convinge să se mute cu mine în L.A.

— Nu conta pe asta! Are o fobie faţă de tot ce înseamnă oraşul ăla. A suferit un soi de traumă în copilărie, crescând printre oameni celebri şi de succes. Ne urăşte pe toţi şi, în cele din urmă, asta va însemna că şi pe tine. Nu va face faţă. Şi, din câte o ştiu eu, Coco nici măcar nu va încerca.

— Eu am mai multă încredere în ea, zise el nonşalant,

rugându-se în sinea lui ca Jane să se înşele.

Se pricepea de minune să taie până la os.

— Te va dezamăgi, Leslie, spuse Jane pe un ton mai domol acum.

Leslie era, într-adevăr, pe măsura lui Jane, ceea ce nu se putea spune despre surori. Coco era exact la polul opus al lui Jane. Nu putea fi nici rea şi nici dură.

— Ne-a dezamăgit pe toţi. O fi început ea chestia asta cu tine, dar nu o va duce la bun sfârşit. Va abandona cursa. Nu are calităţile necesare să meargă până la capăt sau să se adapteze stilului tău de viaţă. De aceea plimbă câini în loc să fie avocat şi stă unde stă, printre surferi care au abandonat lumea reală acum patruzeci de ani. Aşa va ajunge şi ea într-o bună zi. A ajuns deja.

În vocea ei se simţea înverşunare.

— De ce te deranjează atât de mult că este plimbătoare de câini şi că a renunţat la drept? întrebă el direct, la obiect.

Jane, care era exagerat de ambiţioasă, obsedată de performanţă şi de succes, nu se putea obişnui cu ideea alegerii făcute de Coco.

— Pe mine nu mă deranjează câtuşi de puţin! Chiar o respect că a avut curajul să nu concureze cu voi toţi. Nu este o cursă echitabilă pentru ea. Ea nu este la fel de dură ca voi. Sau de rea, mulţumesc lui Dumnezeu! Este o fiinţa blândă, care şi-a găsit propriul drum.

— Îţi mulţumesc pentru analiza făcută surorii mele, dar, crede-mă, o cunosc mai bine decât tine. O iubesc, dar este ciudată. Şi nu şi-a găsit drumul niciodată. A fost rătăcită toată viaţa ei.

— Cred că acum o cunosc eu mai bine decât tine. Este o fiinţă cu mult mai bună decât tine ori decât mine. Nu dezamăgeşte şi nu trădează. Îşi urmează convingerile şi le trăieşte ca atare.

— Dacă o faci să creadă că va face faţă vâltorii pe care o trăieşti tu zilnic, e o mare păcăleală, şi pentru tine, şi pentru ea. O să se dezumfle ca un sufleu la prima întâlnire cu bliţurile ziariştilor sau când o să te vadă în braţele

vreunei vedete. Va fugi mâncând pământul.

— Voi face tot ce-mi va sta în puteri ca să nu las să se întâmple asta, o asigură el pe sora lui Coco, deşi îl îngrijora şi pe el acest lucru.

Ba chiar şi pe Coco. Nu era simplu să fii vedetă – sau să iubeşti una. Iar Coco ştia asta foarte bine.

— Baftă! zise Jane pe un ton sarcastic, amândoi fiind foarte enervaţi atunci când închiseră telefonul.

Detesta felul în care o trata Jane pe sora ei şi tot ce spusese despre ea. Prin caracterizările şi atacurile la adresa lui Coco se dovedea mult prea meschină şi nemiloasă. Jane nu putea lăsa pe nimeni în pace. Şi ura faptul că Leslie îi lua apărarea. Cine se credea? Încă mai era furioasă când îi povesti lui Liz discuţia, în seara aceea. Dar Liz ştia că Leslie reuşea să nu se lase afectat, spre deosebire de Coco, pe care limba ascuţită a surorii ei o rănea de fiecare dată.

Când ieşiră la plimbare cu Sallie şi cu Jack, în după-amiaza aceea, în Krissy Field, Leslie îi spuse lui Coco despre conversaţia avută cu Jane. Coco ascultă în tăcere, iar Leslie, care cenzurase o parte din schimbul lor de replici, ca să n-o rănească şi mai mult, voia doar să ştie că fusese de partea ei şi că îi luase apărarea. Considera că era şi timpul să o facă cineva. Se plimbau ţinându-se de mână.

— Nu trebuia să faci asta pentru mine, zise ea încetişor. Mă pot apăra şi singură.

„Nu la fel de bine ca mine“, gândi Leslie, amintindu-şi oribilităţile pe care i le spusese Jane. Nimeni n-ar fi făcut faţă acelei dezlănţuiri. Leslie se gândea ce mană cerească fusese faptul că Jane plecase deja la colegiu când era Coco mică.

— N-ar trebui să fii nevoită să te aperi împotriva surorii tale. Nu asta înseamnă noţiunea de familie. Cel puţin, n-ar trebui să-nsemne asta.

— Aşa au fost cu toţii, dintotdeauna, zise Coco gândindu-se la părinţii şi la sora ei. De-abia aşteptam să plec.

— Înţeleg şi de ce. Îmi par strigătoare la cer răutăţile pe

care ţi le-a spus şi presupunerile pe care le face. Nu pot accepta faptul că-şi imaginează că eu doar mă joc cu tine, că este ceva trecător pentru oricare din noi. Eşti femeia visurilor mele, spuse el şi se aplecă să o sărute.

Rămaseră în loc câteva momente, sărutându-se pe alee, iar lumea, ieşită la jogging sau la plimbare, trecea pe lângă ei zâmbind la vederea tinerilor frumoşi, îmbrăţişaţi, şi apoi continuându-şi drumul. Nu-l recunoscuse nimeni în braţele lui Coco.

Liz, în seara aceea, le dădu telefon şi îşi ceru scuze pentru Jane. Le spuse că aceasta fusese foarte stresată pe toată perioada filmărilor şi că, de asemenea, faptul că era însărcinată era o mare schimbare pentru ea. Dar îi părea foarte rău că fusese atât de aspră cu ei. Leslie o asigură că era foarte serios în ceea ce o privea pe Coco, iar Liz îi spuse că ea înţelegea acest lucru şi le transmise urări de bine.

Era încă o chestiune care să le dea bătaie de cap şi pe care să fie nevoiţi să o rezolve în ultimele zile pe care le mai aveau la dispoziţie în San Francisco. Cu o seară înainte să plece ieşiră la cină, la un restaurant select. Făcură rezervarea pe numele lui Coco, cerând o masă mai retrasă, în fundul restaurantului.

Amândoi erau deprimaţi. Trăiseră împreună trei luni şi jumătate de vis şi ştiau amândoi că nu se vor mai întâlni niciodată cu vremurile acestea. Erau pe punctul de a fi prinşi în vâltoarea crâncenă a vieţii adevărate. Pe Coco o înspăimânta mai mult, dar şi Leslie îşi făcea griji. Era îngrijorat de felul în care avea să reacţioneze ea, iar faptul că urma să fie departe de Coco pentru câteva luni avea să fie greu pentru amândoi. Îl îngrozea despărţirea în aceeaşi măsură ca pe ea şi detesta ideea de a fi atât de departe de Coco atunci când urma să plece la Veneţia.

— Când poţi veni în L.A.? o întrebă el pentru a suta oară.

— Am aranjat cu Erin, amica lui Jane, să-mi ţină locul trei zile, la sfârşitul săptămânii acesteia.

El fu uşurat să audă asta. Jane îl făcuse să se îngrijoreze. Îi era teamă că n-avea să vină deloc.

— Îi va scoate la plimbare şi pe Sallie, şi pe Jack. Jane nu este de acord să stea acasă la ele.

— Voi încerca să-mi fac programul în aşa fel încât să am cât mai mult timp liber, dar va trebui să fiu şi pe platoul de filmare. Poţi veni cu mine pe platou, dacă vrei.

Nu voia să stea departe de ea nici măcar un minut şi spera ca producătorul şi regizorul să nu aibă prea multă nevoie de el chiar atunci. Se gândea să rezolve cât mai multe posibil înainte de venirea ei.

— Vezi şi tu cum merge după ce începi lucrul. Eu pot aştepta la hotel. Urmau să stea la Bel-Air, tot acolo unde stătuseră şi înainte, când se dusese cu el în L.A. O pot vizita pe mama, dacă nu e prea ocupată sau dacă nu lucrează la carte. Coco ştia că, atunci când lucra la carte, nu primea pe nimeni. O să-i dau un telefon imediat ce ştii tu ce planuri ai. Evident, cât mă aflu acolo, tu vei fi prioritatea mea, nu mama, spuse ea zâmbind, topindu-i iar inima lui Leslie.

Ultima lor noapte fu plină de tandreţe. Făcură dragoste de mai multe ori, iar zorii zilei o găsiră pe Coco trează, privind răsăritul soarelui şi pe Leslie dormind în braţele ei. Nu ştia cum avea să mai poată sta acolo fără el. Avea să fie atât de trist! Nici casa din Bolinas nu putea fi la fel ca înainte. Tot ce atinsese devenise acum o părticică din el, ca şi când întreaga lui fiinţă se contopise la nivel molecular cu întregul ei univers. Dar îşi dădea seama că viaţa lui era mult mai complexă decât a ei. Avea şi alte lucruri de făcut. Timpul pe care-l petrecuseră împreună în casa de pe Broadway fusese un dar nepreţuit. Îi era recunoscătoare lui Jane pentru asta, chiar dacă ea nu credea în viitorul relaţiei lor sau în ceea ce însemnau unul pentru celălalt. Îi trimisese lui Coco un mesaj, cerându-şi iertare pentru felul în care-şi dăduse drumul la gură, aşa cum făcea întotdeauna. Coco îi răspunsese, mulţumindu-i, dar tot nu-şi vorbiră. Discuţia lui Leslie cu Jane avusese asupra ei exact efectul pe care-l intenţionase Leslie. Jane îi lăsase în pace, ceea ce le făcea viaţa puţin mai uşoară. Pentru el, nu avea nicio importanţă ce gândea prietena lui, ci doar ceea

ce îi spunea lui Coco. Nu voia ca Jane să o mai supere vreodată. Iar Liz, de asemenea, îi sugerase să o lase baltă pentru o vreme. Jane era, oricum, ocupată cu finalizarea filmărilor în New York.

În noaptea precedentă, Coco îl ajutase pe Leslie să-şi facă bagajele. Şoferul şi maşina pentru aeroport ajunseră mult prea repede. În ziua aceea, avea şedinţe de producţie la studio, dar preferase să stea cu ea până în ultima clipă. Avea avion la ora nouă dimineaţa şi trebuia să plece de-acasă la şapte şi jumătate. Se opri în prag, sărutând-o pentru ultima oară.

— Ai grijă de tine, îi spuse el zâmbind. Ne vedem curând. Te sun mai târziu, când am o pauză. Iar peste câteva zile, vei veni la Los Angeles, spuse el, asigurându-se atât pe sine, cât şi pe Coco.

Ura faptul că trebuia să o lase acolo.

— Te iubesc, Leslie, spuse ea simplu, dintr-odată conştientă că nu-i mai aparţinea doar ei. Se întorcea în propria lume, acolo unde aparţinea şi altora. Producători, regizori, companii de film, admiratori, agenţi, prieteni. Fie că-i plăcea sau nu, acum era nevoită să-l împartă cu alţii.

— Şi eu te iubesc, răspunse el sărutând-o încă o dată, după care plecă grăbit la maşină.

Nu voia să piardă avionul. Producătorul se oferise să-i trimită un avion particular, dar lui Leslie i se păruse inutil şi spusese că avea să zboare cu o cursă comercială, ca toată lumea. Şi, din moment ce Coco nu îl însoţea, nu avea de ce să-şi facă griji din pricina privirilor indiscrete.

Ea îi făcu cu mâna în vreme ce maşina se depărta uşor, iar Leslie îi trimise sărutări. Maşina se îndreptă spre Divisadero, apoi vira la dreapta şi dispăru.

Coco se întoarse în casă, cu lacrimile în gât. Merse sus, în dormitor, şi se aşeză pe patul din care iubitul ei tocmai plecase şi care, în curând, avea să redevină al surorii ei şi-al lui Liz.Oricum, nu mai era la fel acum, fără Leslie. Intr-un târziu, se ridică şi îmbrăcă un hanorac şi o pereche de jeanşi. Trebuia să meargă la muncă. Dar nu-şi putea lua gândul de la el. Era ca şi când cineva îi smulsese jumătate

din inimă.

Leslie o sună de la aeroport fix când ea scotea la plimbare câinii cei mari. Coco alergase şi gâfâia, iar el era pe punctul de a se îmbarca.

— Nu uita că te iubesc! îi reaminti el.

— Şi eu, spuse ea surâzând. Stătură de vorbă câteva minute, până ce fu condus la locul rezervat, la clasa întâi, şi un însoţitor de bord îl rugă să-şi închidă telefonul.

Coco revăzu toate aspectele a ceea ce fusese viaţa ei odinioară; acum nimic nu părea să aibă sens fără el. Se întreba cum de putuse să creadă, cu numai patru luni în urmă, că ceea ce avusese era de ajuns. Nu mai era deloc aşa.

Plimbă toţi câinii pe care-i avea în program, iar la ora patru se duse în centrul oraşului. Trebuia să facă cumpărături. Dacă se ducea în vizită la el, în L.A., atunci trebuia să arate prezentabil. Trecuseră ani de când nu mai avusese asemenea haine. Bătu tot centrul, în lung şi-n lat, până ce se închiseră magazinele şi se întoarse acasă cu furgoneta plină de sacoşe cu cumpărături. Îşi cumpărase chiar şi două valize, ca să aibă în ce să-şi pună hainele. Cât stătea cu el în L.A., avea de gând să-i facă să se mândrească cu ea.

capitolul 12

Avionul decola la ora zece dimineaţa de pe aeroportul din San Francisco. Urma să aterizeze pe aeroportul din Los Angeles la ora unsprezece, iar la amiază se întâlnea cu Leslie la hotelul Bel-Air. Acesta aranjase ca o maşină să o ia de la aeroport şi spera să petreacă cu ea două ore la prânz, în pauza dintre şedinţe, după care trebuia să se întoarcă la studio. În seara aceea aveau de gând să rămână în hotel. A doua zi însă, Leslie fusese invitat de producătorul filmului la o masă organizată pentru întreaga echipă, unde avea să o ia şi pe Coco. Petrecerea se ţinea acasă la producător. Aceasta era prima vedere de ansamblu asupra întregii distribuţii a filmului la care începeau lucrul, distribuţie presărată cu vedete şi în care Leslie era megastarul. Avea să fie debutul lui Coco alături de el, la o reuniune atât de importantă. Îşi cumpărase o rochie de seară neagră, sexy, şi nişte sandale cu tocuri înalte superbe.

Maşina o aştepta la aeroport, aşa cum fusese stabilit. În timp ce maşina gonea către hotelul Bel-Air, Coco încerca să nu se gândească la ce avea să se întâmple a doua zi, imaginându-şi, în schimb, reîntâlnirea cu Leslie. Se întreba dacă aici Leslie avea să se poarte altfel. Se putea schimba totul în doar câteva zile. Dacă avea dreptate Jane? De asta se temea cel mai mult.

De data aceasta aveau un apartament şi mai mare la Bel-Air, dar aceleaşi lebede de data trecută înotau şi acum în apa râului şi se odihneau prin grădinile hotelului. Atmosfera din hotel era foarte liniştitoare, iar camera era impresionantă. Încă se mai uita în jur, după ce i se aduseră valizele în cameră, când auzi uşa deschizându-se şi,

întorcându-se, îl văzu pe Leslie radiind de bucurie. Îi fusese o teamă teribilă că s-ar putea răzgândi şi ar anula călătoria în ultimul moment. O luă în braţe şi o strânse atât de puternic, încât o lăsă fără răsuflare. Erau ca doi copii, de mult pierduţi, care se regăsiseră după război. Ultimele patru zile fuseseră o adevărată agonie pentru amândoi.

— Mi-a fost teamă că n-ai să vii! zise el strângând-o tare la piept, şi făcând apoi un pas înapoi, ca să o admire.

Acum arăta şi ea, intr-adevăr, a adult. Purta jeanşi şi un pulover alb, fin, care-i punea în evidenţă talia, o jachetă din piele întoarsă şi pantofi sexy cu tocuri înalte. Părul îi era drept şi lucios, iar în urechi avea cercei mititei cu diamante. Nu o mai văzuse până atunci aşa de elegantă, şi era foarte plăcut impresionat de cât de mult bun-gust avea şi ce frumos se aranjase. Chiar şi atunci când ieşiseră la masă în San Francisco, amândoi fuseseră îmbrăcaţi obişnuit. Nu o mai văzuse pe Coco arătând aşa niciodată.

— Uau! spuse el plin de admiraţie. Arăţi extraordinar!

— Mă simt precum Cenuşăreasa la bal.

— Atunci te voi căuta în tot regatul, cu condurul de sticlă.

Pantofii marca Louboutin pe care-i purta erau demni de orice vedetă. În calitatea sa de expert în materie de femei stilate, recunoscuse talpa roşie specifică designerului.

— Apropo, îmi plac pantofii pe care-i porţi acum.

Era plin de admiraţie şi de laude pentru ea. Iar Coco găsea că şi Leslie arăta minunat. Purta una dintre cămăşile lui englezeşti făcute la comandă, cu croială perfectă, jeanşi şi mocasini din piele de aligator, cu un pulover din caşmir înnodat pe după umeri. Se tunsese şi îşi vopsise părul cu nuanţator, ca să-şi acopere cele câteva fire albe de păr, astfel că acum îi părea chiar mai închis la culoare decât fusese înainte. Arăta exact ca Leslie Baxter pe care-l văzuse de sute de ori înainte, pe ecran. Dar ochii lui îi spuneau că acum îi aparţinea ei. Şi era tot ce-şi dorea ea să ştie.

Coco îl felicită pentru alegerea acelei camere superbe de hotel, iar el spuse că era un gest de curtoazie din

partea producătorului.

— A spus că putem merge în weekend la casa lui din Malibu. Va fi foarte intim acolo. Este în Colony[14], deci vom fi izolaţi de public.

Luase totul în calcul, ca s-o facă pe ea fericită şi să se simtă la adăpost, feriţi de privirile indiscrete. Leslie turnă şampanie în două pahare.

— Pentru viitorul nostru! spuse el fericit şi o sărută.

Coco luă o căpşună gigantică şi apoi îi dădu şi lui una, iar după zece minute erau deja în pat. Parcă trecuseră secole de când nu mai fusese în braţele lui, şi amândoi voiau să recupereze timpul pierdut. Nu mai reuşiră să comande masa de prânz, iar el trebui să fugă înapoi, la studio, la încă o şedinţă în care aveau să discute modificările la scenariu făcute de regizor. Leslie îi promise din pragul uşii că avea să se întoarcă pe la şase, după care Coco se cufundă într-o baie relaxantă.

După-amiază, o sună pe mama ei, iar secretara îi spuse că lucra la o carte nouă. Coco nu preciză că era în L.A., aşa că îşi petrecu restul după-amiezii plimbându-se prin grădinile hotelului şi citind d intr-o carte pe care o luase cu ea. Vremea era încă plăcută. Leslie se întoarse la hotel o oră mai târziu, pe la şapte. Comandară cina în cameră, se uitară la televizor şi stătură de vorbă despre şedinţa pe care o avusese Leslie în după-amiaza aceea. Era mulţumit de distribuţie şi îi plăcea producătorul; îl ştia pe regizor şi-i spuse că era un tip dificil, dar că, de obicei, obţinea rezultate formidabile. Mai lucrase cu el şi înainte. Se apucau serios de treabă abia când ajungeau la Veneţia. Se plânse puţin de unul dintre partenerii lui de film şi făcu o remarcă despre Madison Allbright, actriţa din rolul principal despre care Coco ştia că era un megastar, spunând că i se părea o tipă foarte frumuşică.

— Ar trebui să-mi fac griji? întrebă ea aşezată pe canapeaua din living, ţinându-i lui Leslie capul în poală.

Îl mângâia tandru pe cap, iar el, cuibărit în poala ei, arăta ca o pisică somnoroasă, aproape torcând de plăcere.

[14] Cartier select în Malibu, California (n.tr.)

Îi simţise femeii lipsa incredibil de mult în ultimele patru zile.

— Nu trebuie să-ţi faci griji deloc, din pricina nimănui, o asigură. Eu ar trebui să-mi fac griji, dat fiind cum arătai atunci când ai sosit.

Coco îşi pusese toate hainele cele noi pe umeraşe, în dulap, şi trimisese la călcat rochia de seară, ca să arate impecabil pentru petrecerea dată de producător, în seara următoare. Leslie încă nu-i spusese că aveau să fie şi ziarişti la petrecere. Nu voia să o sperie. Dar nu era niciun motiv de îngrijorare. Din câte ştiau ei, Coco era doar partenera lui de petrecere. Abia după ce îi vedeau împreună de câteva ori aveau să-şi dea seama că puteau obţine un subiect fierbinte şi că ea era noua lui iubită. Fosta lui prietenă, femeia violentă, era deja logodită, deci ţinea de domeniul trecutului şi nu mai interesa pe nimeni. Scurta lor legătură fusese tipică iubirilor hollywoodiene, efemere, deşi fusese mult mai problematică decât majoritatea, dar cel puţin Leslie reuşise să ascundă presei toate detaliile, în ciuda afirmaţiilor şi acuzaţiilor acesteia cum că ar fi gay. Toată lumea uitase deja incidentul.

Întrucât Leslie avea o şedinţă a doua zi dimineaţă, merseră la culcare devreme şi, chiar înainte să adoarmă, primiră telefon de la Chloe. Era cu bona şi încă nu se dusese la culcare, iar mama ei, spuse fetiţa, nu era acasă. Începuse şcoala în ziua aceea şi le povesti tot ce făcuse. Era în clasa întâi şi spunea că avea deja o mulţime de prieteni. O anunţă pe Coco că ursuleţul roz, botezat după ea, o ducea bine. Pentru Coco, discuţia cu micuţa era ca o dulce aducere-aminte a idilei lor din vară.

Dormiră duşi amândoi în patul extrem de confortabil, iar recepţionera îi trezi a doua zi de dimineaţă, la ora şapte. Leslie trebuia să ajungă la studio nu mai târziu de ora opt, şi îl aştepta o zi lungă. Îi spuse cu părere de rău că nu putea să ia masa de prânz cu ea, deoarece urmau să lucreze fără întrerupere, până pe la şase sau şapte, ca să treacă în revistă toate observaţiile regizorului. Petrecerea la care se duceau era programată să înceapă la ora opt.

Leslie trecea doar ca să se schimbe şi să o ia pe Coco, iar ea promisese să fie gata până atunci. Avea de gând să meargă la coafor în acea după-amiază.

— O să te descurci singură azi? o întrebă el puţin îngrijorat, când îşi termina micul dejun.

El băuse o ceaşcă de cafea, ca să se trezească, iar ea, un ceai.

— Mă descurc, îi răspunse zâmbind. O să merg pe la magazine şi apoi la muzeu.

Fusese oraşul în care locuise odinioară şi îl ştia bine. Avea prieteni vechi, pe care ar fi putut să-i viziteze, dar nu voia. Venea aici atât de rar, încât pierduse legătura cu majoritatea dintre ei. Iar viaţa pe care o ducea era atât de diferită de cea a fostelor sale colege, care fie deveniseră casnice în Beverly Hills, fie lucrau chiar ele în industria divertismentului, fie ca actriţe, fie ca producătoare. Ea era una dintre puţinii care plecaseră din L.A. Cei mai mulţi dintre foştii ei colegi iubeau acest oraş.

Leslie o sărută înainte de a pleca şi-i spuse că îi comandase o maşină cu şofer pentru ziua aceea. Făcu duş, se îmbrăcă şi plecă din hotel pe la ora zece. Nu îi acordă nimeni nicio atenţie, deoarece deocamdată nu putea face nimeni legătura între ea şi Leslie. Încă se putea bucura de anonimat, ca o persoană oarecare, colindând magazinele de pe Melrose, luând masa de prânz la Fred Segal şi apoi vizitând Muzeul de Artă din Los Angeles. Ajunsese la coaforul hotelului pe la ora patru, iar la şase era deja în cameră. Mai avea timp doar să se împrospăteze cu o baie, să se machieze şi să se îmbrace înainte ca Leslie să intre pe uşă, exact la ora şapte. Păru extenuat când sosi ducând sub braţ scenariul său cu colţurile roase, care conţinea milioane de însemnări. Urmau să primească a doua zi copii noi, care aveau să cuprindă toate modificările făcute până atunci. Avea de învăţat o mulţime de replici dificile.

— Cum a fost azi? o întrebă el şi o sărută.

I se părea o încântare să o poată vedea la sfârşitul zilei de muncă. Ea era pentru el o oază de linişte, unde îşi putea căuta refugiu după tot stresul cu care se confrunta atunci

când lucra. Adora să o vadă făcând parte din viaţa lui. Era tot ce-şi dorise atunci când discutaseră despre asta şi nici nu îndrăznise să spere că se putea întâmpla.

— A fost distractiv, zise Coco părând relaxată şi fericită, în timp ce Leslie îi admira zâmbind ţinuta.

Purta tanga şi un sutien din dantelă neagră, cerceii cu diamante şi pantofi cu tocuri înalte; părul ei lung era foarte drept şi neted. Intenţiona să-şi pună rochia chiar înainte de a pleca, ca să n-o şifoneze.

— Frumoasă toaletă, o tachina el admirându-i picioarele lungi, bine proporţionate, şi silueta perfectă.

Găsea că arată fantastic. Tot la salon îşi făcuse şi manichiura, şi pedichiura. Era superbă şi sofisticată chiar înainte de a-şi îmbrăca rochia. Plimbătoarea de câini de care se îndrăgostise în San Francisco se transformase într-o lebădă. Iubea la nebunie versiunea originală, dar, trebuia să recunoască, o plăcea şi pe cea nouă.

Leslie fugi în baie ca să facă un duş şi să se bărbierească şi ieşi câteva minute mai târziu proaspăt ras şi cu părul ud, încheindu-şi nasturii unei cămăşi albe impecabile. Îşi luă o pereche de pantaloni negri şi o jachetă neagră din caşmir, cu mocasini asortaţi, iar Coco se îmbrăcă iute. Rochia era sexy şi, în acelaşi timp, elegantă, cu o croială care dezvăluia un decolteu discret. Era atât de frumoasă, încât îl lăsase fără cuvinte, şi rămaseră amândoi în loc, pentru un moment, admirându-se reciproc cu o expresie de încântare pe faţă. Era prima seară în care ieşeau împreună, în public, în lumea lui Leslie.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, spuse el părând ameţit de frumuseţea ei, pe când ieşeau din cameră.

Sub braţ avea o poşetă plic din satin. Tot ceea ce-şi cumpărase era şic şi-i punea în valoare frumuseţea. Apoi, cei doi se îndreptară la braţ către maşina care îi aştepta, când, brusc, bliţul unui fotograf li se aprinse în faţă. Coco păru surprinsă pentru o clipă, dar îşi reveni după ce urcară în maşină. Coco nu spuse nimic, iar Leslie îi atinse uşor mâna, în semn că totul avea să fie bine. Discutară tot

drumul, până la casa producătorului, care era în Bel-Air, nu departe de hotel.

Odată ajunşi, se pomeniră în faţa unei case imense, ce putea trece cu uşurinţă drept palat, fiind întâmpinaţi de valeţi care parcau maşinile invitaţilor. Evident, era o petrecere mai mare decât se aşteptau ei, dar erau şi o mulţime de nume importante asociate cu acest film.

Afară nu aştepta niciun paparazzo, iar Leslie, uşurat, o trase pe Coco iute de mână înăuntru şi, deodată, se treziră într-un coridor pavat cu marmură, cu o scară spiralată grandioasă şi o colecţie de tablouri pe pereţi demnă de Luvru. Erau două Renoir, un Degas şi un Picasso, şi, înaintând spre living, cei doi văzură mulţimea de invitaţi forfotind printre exponate superbe de anticariat şi obiecte rare de artă. Producătorul îi întâmpină călduros şi o sărută pe Coco pe obraz.

— Am auzit foarte multe despre tine, spuse el zâmbindu-i amabil. L-am cunoscut pe tatăl tău. A fost agentul meu mulţi ani. Le ştiu şi pe mama şi pe sora ta. Draga mea, te tragi dintr-o familie de legende hollywoodiene!

Deodată, Leslie îi zâmbi unei femei absolut spectaculoase, care se apropia de ei, iar Coco îşi dădu imediat seama cine era: Madison Allbright, partenera lui de film din rolul principial feminin.

— Maddie, vreau să ţi-o prezint pe Coco, zise Leslie, făcându-le cunoştinţă celor două femei, moment în care gazda lor dispăru în mulţime, în timp ce invitaţii continuau să sosească.

— A vorbit despre tine fără încetare, toată săptămâna, spuse Madison zâmbindu-i lui Coco.

Purta jeanşi şi sandale cu tocuri înalte şi o bluză cu strasuri. Avea o siluetă incredibilă şi un păr lung, blond şi foarte bogat. Era de vârsta lui Coco, dar nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Avea nişte ochi mari, frumoşi şi un ten perfect.

Cele două femei stătură de vorbă câteva minute, Coco încercând să nu se arate impresionată peste măsură de toate personalităţile pe care le vedea în jur.

Îşi tot spunea că întâlnise deja indivizi la fel de importanţi în casa părinţilor săi, deşi trecuse mult timp de-atunci. Era mult mai emoţionată decât lăsa să se vadă. Leslie nu se îndepărtă de lângă ea niciun moment şi stătu permanent cu braţul pe după mijlocul ei, prezentând-o tuturor. Îi oferea tot sprijinul şi voia ca ea să simtă asta. Leslie ştia că nu-i era uşor.

Înainte de servirea mesei, ziarişti şi fotografi apărură din rândurile mulţimii ca din pământ şi începură să facă fotografii vedetelor. Leslie era primul pe lista lor. Prima reporteră o privi cercetător pe Coco şi ridică o sprânceană. Îl privi pe Leslie direct în ochi şi întrebă ceea ce admiratorii lui ar fi vrut să ştie:

— O nouă prietenă?

— Nu chiar atât de nouă, răspunse Leslie râzând. Ne cunoaştem de multă vreme. Suntem prieteni de familie de mai mulţi ani, zise el ţinând-o strâns pe după mijloc.

O putea simţi pe Coco tremurând şi-i prinse mâna în palma lui.

— Cum o cheamă? întrebă reportera din nou.

— Colette Barrington, răspunse Coco la întrebarea indirectă, spunându-şi numele întreg.

— Eşti una din fiicele lui Florence Flowers? întrebă iar, mâzgălind de zor în carneţel.

— Da.

— I-am citit toate cărţile. Şi-mi plac şi filmele surorii tale, zise femeia cu un zâmbet ca de baracudă. Coco cunoştea bine genul. Ce rochie porţi?

Voia să răspundă „de seară“, dar ştia că trebuia să-i facă jocul ziaristei.

Dacă acceptase să-l însoţească aici, trebuia să se poarte aşa cum se cuvenea. Măcar atât îi datora.

— Oscar de la Renta.

— Foarte drăguţă, comentă aceasta, mâzgălind şi acest lucru în carneţel, după care se întoarse spre Leslie, în timp ce un fotograf le făcu o fotografie în care Leslie o ţinea pe Coco pe după umeri. Şi deci, Leslie, e ceva serios sau nu? Unde „nu“ se traducea prin: „tot o aventură”.

— Domnişoara Barrington a fost foarte drăguţă să mă însoţească astă-seară aici, ceea ce este foarte solicitant pentru orice persoană civilizată, îi zise el reporterei, etalând un zâmbet strălucitor. Nu cred că e cazul să-i stricăm reputaţia deocamdată.

Reportera râse şi păru mulţumită pentru moment.

— Când pleci la Veneţia? îl întrebă interesată.

— Săptămâna viitoare. Ştia exact ce să răspundă şi cum să ocolească chestiunile pe care nu voia să le abordeze.

— Eşti entuziasmat că vei colabora cu Madison Allbright?

— Peste măsură, zise el cu o expresie de încântare exagerată, iar reportera râse din nou. Vreau să spun, uită-te la bluza pe care o poartă. Toate strasurile acelea ar putea zăpăci, sau chiar orbi, orice bărbat. Apoi, vorbind serios: Este o actriţă minunată şi sunt onorat să pot lucra cu ea. Sunt sigur că va face o treabă fantastică.

— Mult noroc cu filmul, spuse reportera şi se duse să intervieveze pe altcineva.

Le puse acelaşi gen de întrebări şi celorlalţi, la fel cum făcură şi restul reporterilor invitaţi în sanctuarul casei producătorului. Ziariştii fuseseră foarte atent selectaţi, astfel încât publicaţiile la care lucrau să facă reclamă bună filmului. Leslie îi şopti lui Coco că toată afacerea asta era precum târgul de vite. Mai erau şi vreo doisprezece fotografi care făceau poze la toată lumea. Rând pe rând, îi fotografiară şi pe Leslie şi pe Coco, unele cadre cu amândoi, altele numai cu Leslie, iar trei dintre ei cerură ca Leslie să pozeze şi cu Madison. Actorii cooperară pe deplin cu jurnaliştii, după care, toată presa, reporteri şi fotografi, fu condusă afară, pentru ca invitaţii să poată lua loc la mesele din jurul piscinei. Pe fiecare masă erau aşezate orhidee, şi alte câteva sute pluteau în piscină. Leslie o privi atent în timp ce se aşezau la masă.

— Te simţi bine?

Se descurcase de minune cu presa. Un surâs cald, suficient de politicos şi de plăcut, fără alte detalii cu excepţia informaţiei despre rochia pe care o purta. Era aşa

o uşurare să fie cu cineva care nu se agăţa de el, sărutându-l în faţa fotografilor, sau care să se înfăşoare în jurul lui ca un şarpe, aşa cum făceau majoritatea actriţelor cu care ieşise în trecut, doar ca să iasă ele în evidenţă. Nu încerca să atragă atenţia mass-mediei asupra ei şi nu pretindea că ar fi fost mai mult între ei decât în realitate, deşi, în cazul lor, era. Şi arăta atât de elegantă şi de calmă, încât nici nu-ţi puteai da seama dacă era doar o parteneră de petrecere sau cineva special. Îi era foarte recunoscător pentru discreţia de care dăduse dovadă. Urmărind-o, Leslie îşi putea da seama că mai trecuse prin aşa ceva şi că se descurca foarte bine, mai bine decât credea ea.

— Mă simt bine, spuse ea zâmbind. Fără presă, ar fi fost o seară perfectă, dar era imposibil de evitat.

Coco bănuise că ar putea fi prezenţi, dar nu îndrăznise să întrebe. Nu voia să aibă emoţii şi mai mari.

— Ai fost splendidă, îi şopti el şi apoi o prezentă tuturor celor de la masa lor, majoritatea fiind actori din filmul la care lucrau, cu partenerii sau partenerele lor.

Fusese o seară frumoasă; mulţumind producătorului şi soţiei acestuia, se retraseră. Erau printre primii invitaţi care plecau de la petrecere. Leslie avusese o zi lungă şi îşi făcuse deja datoria; după câte vedea, şi Coco era obosită.

Afară aşteptau patru fotografi, dornici să facă poze invitaţilor pe măsură ce plecau de la petrecere. Ca la un semn, aceştia se repeziră spre Leslie, care, ţinând-o pe Coco de mână, le zâmbi fără să clipească.

— Cum o cheamă? strigă unul dintre ei.

— Cenuşăreasa! răspunse Leslie. Ai grijă, că s-ar putea să te transformi într-unul din şoricei, îl ironiza Leslie intrând tacticos în maşină şi trăgând-o la fel de iute şi pe Coco, lângă el.

Închiseră portiera, şi maşina o porni din loc, iar Leslie răsuflă uşurat uitându-se la ea.

— Iubito, cred că vei fi mulţumită să afli că şi eu detest asemenea seri. E al dracului de obositor. Dacă mai zâmbesc o singură dată, simt că-mi va pica faţa.

— Ai fost fantastic, zise ea zâmbindu-i plină de mândrie.

— Şi tu la fel. Ţi s-a părut de nesuportat întreaga experienţă? o întrebă îngrijorat.

— Nu, spuse ea sincer. Într-o oarecare măsură, a fost chiar distractiv. Deşi o asemenea distracţie tinde să-ţi ajungă pentru multă vreme. Madison e superbă, comentă ea, încercând să nu pară îngrijorată.

Coco îşi aminti tot ce îi spusese sora ei despre Leslie şi despre partenerele lui de film, iar el îşi dădu seama imediat de asta.

— Eu găsesc că tu eşti cu mult mai frumoasă decât ea. Mi s-a părut vulgară în bluza aceea. Iar sânii pe care-i are acum par să fie cu patru mărimi mai mari. Jur că sunt de două ori mai mari decât atunci când am văzut-o ultima dată! Tu ai fost cu mult mai drăguţă şi mai elegantă decât ea. Am fost extrem de mândru în compania ta, îi mărturisi cu sinceritate. Îţi mulţumesc că ai acceptat să treci prin asta.

— Mi-a făcut plăcere să fiu cu tine, zise ea. Nici măcar n-o deranjaseră reporterii atât de mult pe cât îşi imaginase. Dacă nu e mai rău de-atât, cred că pot face faţă.

Nu-i făcea plăcere să recunoască, dar voia să fie sincer cu ea.

— Se poate şi mai rău de-atât. Astă-seară au fost nevoiţi să se poarte frumos. Altfel, ar fi fost scoşi afară de urechi, sau chiar mai rău, zise el zâmbind. Odată ajunşi la hotel, urcară iute în cameră, în caz că îi urmărea vreun fotograf, dar nu se ţinuse nimeni după ei. Uneori era însoţit de bodyguarzi, însă nu şi de această dată. În seara asta, totul fusese sub control şi cât se poate de civilizat.

Leslie îşi scoase jacheta şi pantofii şi se trânti pe canapea, după care, amintindu-şi de un lucru pe care i-l dăduse producătorul, încercă să pescuiască obiectul din buzunar şi să i-l arate lui Coco.

— Am cheile casei din Malibu. O avem la dispoziţie în acest weekend, zise cu un aer victorios şi le aruncă pe masă.

Era vineri seară, şi avea de gând să o ducă pe Coco acolo a doua zi de dimineaţă, atunci când se trezeau – nu

prea devreme, spera el.

Coco îşi scoase rochia şi o atârnă pe umeraş, după care îl urmă pe Leslie în dormitor. Seara aceea fusese un succes şi reuşise să supravieţuiască. Fusese captivant să fie alături de el şi vedea cât de mândru era Leslie de ea. Iar ea era mândră de el în egală măsură. Şi, după câteva minute, intrară amândoi mulţumiţi în pat. Deşi se simţiră bine, erau extenuaţi, dar fericiţi că scăpaseră. Acum puteau face ce voiau, pentru tot restul weekendului. Leslie era atât de obosit, încât, până să stingă Coco lumina, adormise deja. Îl sărută uşor pe obraz, iar el nici nu mişcă. Avusese o zi grea, iar acum dormea dus.

Când se treziră a doua zi de dimineaţă, comandară micul dejun în cameră, iar Leslie studie ziarele cu atenţie. Fără vreun comentariu, i-l înmână lui Coco. Pe pagina ziarului era o fotografie mare, cu ei doi stând de vorbă cu Madison Allbright. Numele lui Coco apărea dedesubt, dar fără alte detalii. Nu era nimic deplasat.

— Super! zise Leslie părând foarte mulţumit.

O jumătate de oră mai târziu, ieşeau din hotel, pornind la drum spre Malibu. Găsiră cu uşurinţă casa producătorului. Frigiderul fusese aprovizionat cu tot ce le-ar fi trebuit, iar casa arăta absolut spectaculos, fiind situată chiar pe plajă, în Colony. Coco se simţi din nou asemenea Cenuşăresei. Viaţa alături de el era ca o poveste.

— Nu este tocmai Bolinas, comentă ea strâmbându-se în glumă.

Era o casă enormă, proiectată de un arhitect şi designer renumit, în care tot interiorul fusese zugrăvit în alb în combinaţie cu bleu, iar în camera lor trona un pat imens cu baldachin.

Se anunţa un weekend perfect. Se plimbară pe plajă, dormiră la soare pe şezlonguri superconfortabile, jucară cărţi, se uitară la filme, făcură dragoste şi vorbiră despre un milion de lucruri. Era exact genul de minivacanţă de care aveau nevoie amândoi, şi Leslie îi promise că weekendul următor avea să vină el la Bolinas. Îşi

propusese să plece la Veneţia direct din San Francisco. Cu toate că era mai complicat aşa, voia să fie cu ea până în ultimul moment.

— Ce-ai zice să vii în vizită, după ce mă instalez acolo? o întrebă pe când se odihneau pe terasă, după o plimbare lungă, pe plajă.

— Nu cred că voi reuşi până când nu se întorc acasă Jane şi Liz. Şi nu ştiu dacă pot găsi înlocuitor pentru o perioadă atât de lungă. Oricum, vei fi ocupat şi tu, zise ea plină de înţelepciune, iar el păru, dintr-odată, dezamăgit.

Nu voia să aştepte până se întorcea din Italia, ca să o vadă din nou.

— Dar trebuie să mă întorc şi la hotel, la un moment dat. Iar tu ai putea veni pe platou sau te-ai putea plimba prin Veneţia. E un orăşel minunat!

Dar pentru Coco şi mai important era faptul că *el* era un om minunat.

— Am să încerc. Promit!

Liz spunea că se întoarceau cam peste două săptămâni. La o săptămână după plecarea lui.

— O să vorbesc cu Erin, să văd dacă-mi poate ţine locul. Tot pe ea o lăsase şi în acel weekend şi părea foarte mulţumită de ceea ce făcea şi de banii pe care-i câştiga, ceea ce lor le convenea de minune. Coco era dispusă să o lase pe Erin să facă asta mai des, dacă şi ea ar fi fost de acord. Mai lucra şi în altă parte, tot temporar, şi mai aveau încă de pus la punct toate detaliile.

— O să înnebunesc fără tine, zise Leslie posomorât. Nu-mi place să fiu departe de tine, mărturisi el, deşi nici ei nu-i plăcea.

Fuseseră patru zile crâncene pentru ea, cât fusese el plecat din San Francisco. Iar acesta era de-abia începutul. El obişnuia să petreacă foarte mult timp în locaţiile filmelor, uneori chiar luni la rând.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, zise ea încercând să nu se gândească prea mult la asta.

Cel puţin, venea la Bolinas weekendul următor, înainte să plece.

Ar fi vrut să o întrebe dacă acum credea că ar fi putut să se mute cu el, în L.A., dar nu îndrăznea. Ştia că era prea devreme. Şi nu întotdeauna avea să meargă atât de bine pe cât mersese cu o seară în urmă. Acela fusese un spectacol de prezentare regizat până în cele mai mici detalii. Cu alte ocazii, dacă li se dădea frâu liber, ziariştii scăpau deseori de sub control, instigând adevărate atacuri. Detesta asemenea momente şi ştia foarte bine cât de mult le-ar urî Coco. Dar asemenea momente făceau parte din munca lui, şi nu era cinstit ca ea să fie nevoită să treacă prin aşa ceva. Ea nu avea de ce să le suporte, pe când el nu avea de ales. În cazurile extreme, putea fi o adevărată nebunie, şi nu era chip ca o persoană sănătoasă la minte să poată trăi aşa.

Se înapoiară la hotel duminică după-amiază. Nu era decât un singur fotograf în faţa hotelului, care le făcu o fotografie în vreme ce coborau din maşină. Coco vedea că Leslie era enervat, dar reuşi să etaleze un zâmbet radiant în faţa aparatului de fotografiat. Avea o filosofie a lui că, dacă tot te prind, măcar să arăţi bine, nu ca un ucigaş pe punctul de a lovi cu toporul. De asta îl văzuse ea aproape mereu zâmbitor şi plăcut în toate revistele.

Intrară grăbiţi şi se îndreptară către camera lor, reuşind să scape de fotograf. Paparazzilor nu le era permis accesul în incinta hotelului Bel-Air. Rămaseră în cameră, cu storurile trase, până la plecarea lui Coco. Făcură dragoste şi apoi dormiră puţin, după care, cu inima strânsă, Leslie o trezi ca să-şi facă bagajul. Făcură un duş împreună, apoi Coco se îmbrăcă de plecare. Lua ultimul avion spre San Francisco. Erin nu îi mai putea ţine locul. Petrecuseră trei zile împreună şi, oricum, pe Leslie îl aştepta o săptămână grea, lucrând în fiecare zi până seara târziu.

Leslie însuşi îi duse bagajele la maşină, ca să nu fie nevoiţi să cheme valetul, şi i le înmâna şoferului. Când se întoarse spre Coco să-i spună ceva, o serie de bliţuri li se aprinseră în faţă. Lumina intermitentă o orbi temporar pe Coco, care, deodată, se simţi împinsă, iar în clipa următoare era luată pe sus, trezindu-se în maşină, fără ca

măcar să conştientizeze ce i se întâmplase. Leslie ateriza peste ea, strigându-i şoferului să o ia din loc, după care accelerară, depărtându-se de hotel. Ea, cu sufletul la gură, se întoarse către Leslie, care se rezema de scaunul banchetei.

— Ce-a fost asta? întrebă Coco uluită.

— Paparazzi. O turmă întreagă. Iubita mea, mi-e teamă că deja nu te vor mai considera doar o parteneră de petrecere pentru o seară. De acum, începe distracţia, spuse el pe un ton resemnat. Leslie trecuse prin asta de o mie de ori, dar pentru ea era o primă degustare a ceea ce avea să vină din belşug. Te-am lovit cumva când te-am împins? o întrebă îngrijorat, iar Coco clătină din cap.

— Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nici n-am ştiut ce e cu mine. Nu ştiam dacă ei m-au împins ori tu.

— N-am vrut să-i las să te împresoare. Ar fi făcut-o! Erau cam zece. Cred că s-a dus vorba – sau poate au făcut-o la nimereală. Au obţinut ce-au vrut, aşa că de-acum nu ne vor mai scăpa din ochi. Mă bucur că pleci astă-seară! Din acest moment, ar deveni supărător pentru tine.

În San Francisco nimeni n-ar fi ştiut unde să o găsească, ceea ce era perfect. Leslie părea foarte calm, iar Coco, luând exemplu de la el, încercă să nu lase întâmplarea să o supere. Dar, fără îndoială, secretul lor fusese descoperit. Bun venit în lumea lui Leslie! Şi avea dreptate, presa nu se purta întotdeauna elegant, aşa cum se întâmplase în seara precedentă. De această dată fotografii reacţionaseră mai dur, deşi Leslie fusese mai rapid, dat fiind că avea instinctele formate în urma unei vaste experienţe şi a unui antrenament îndelungat.

O conduse până la controlul de securitate din aeroport şi o sărută. Aici nu erau fotografi. Erau doar oameni obişnuiţi care îşi aruncau privirea la ei şi care, recunoscându-l, tresăreau şi începeau să şuşotească între ei. Abia după ce o sărută şi porni către ieşire, îl opri cineva ca să-i ceară un autograf. Leslie îi făcu lui Coco cu mâna, iar ea îi zâmbi, după care trecu dincolo de punctul de control. Deja îi simţea lipsa pe când se îndrepta singură spre poarta de

îmbarcare.

capitolul 13

Spre uimirea ei, mama lui Coco o sună a doua zi la ora opt, chiar înainte să plece la muncă.

— Dumnezeule mare! Tu ce mai pui la cale acum?

Habar nu avea ce voia să spună. Dormise ceva mai mult decât de obicei, dat fiind că seara trecută ajunsese târziu acasă, iar acum se grăbea să plece ca să preia primul lot de câini.

— Sunt în drum spre muncă. De ce?

— Ei bine, se pare că faci ceva mai mult de-atât în ultima vreme. Ziarul de azi este plin de tot felul de bârfe despre tine şi Leslie Baxter. Se spune că ai petrecut weekendul cu el la Bel-A ir şi că tu ai fi ultima lui cucerire. Când s-a întâmplat? întrebă mama ei interesată.

— În vară, zise Coco prevăzătoare.

Nu avea niciun chef să discute despre asta cu mama ei şi să audă genul de comentarii de care avusese parte de la Jane. Deşi vanitatea mamei sale fusese oarecum temperată după ce le dezvăluise relaţia sa amoroasă cu un bărbat mult mai tânăr decât ea, Florence nu se schimbase câtuşi de puţin. Şi nu fusese de acord niciodată cu vreun bărbat din viaţa lui Coco. Dacă de această dată reacţiona altfel, ar fi fost o premieră, iar Coco nu credea că asta era cu putinţă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Nu ţi se pare că este puţin cam plin de vervă pentru tine?

— E un om destul de normal atunci când nu este în L.A.

— Aşa sunt toţi sau, mă rog, majoritatea, când sunt în altă parte. Coco, el este o mare, mare vedetă, iar tu nu eşti. În cele din urmă, se va întoarce la cei de teapa lui. Probabil că eşti ca o gură de aer proaspăt pentru el, dar nu

o să dureze, o avertiză mama ei, repetând, oarecum mai politicos, ceea ce îi spusese sora ei.

— Mersi pentru votul de încredere, zise Coco scurt. Nu pot vorbi acum despre asta, sunt în întârziere.

— Bine, atunci distracţie plăcută cu el, dar nu o lua serios.

— Tu aşa faci cu Gabriel? întrebă Coco.

— Bineînţeles că nu! Ce te face să spui aşa ceva? Suntem împreună de un an şi ne respectăm reciproc. Nu e doar o aventură de-o vară, spuse ea ofensată.

— Hm, cine ştie? Poate nici a mea nu este. Vom vedea ce se întâmplă.

— O să-ţi frângă inima când te va părăsi pentru vreo actriţă celebră. Şi, în afară de asta, e prea bătrân pentru tine!

Coco o asculta dându-şi ochii peste cap.

— Nu pot să cred că, dintre toţi, te găseşti tocmai tu să-mi spui asta! Trebuie închid, mamă.

— Ai grijă! Bucură-te de ce ai cât mai durează!

Amândouă femeile închiseră, iar Coco, necăjită, urcă în furgonetă. De ce credea toată lumea că avea de gând doar să se joace cu ea şi că apoi o va părăsi? Un star de cinema nu se putea îndrăgosti cu adevărat? Era oare imposibil să fie un om ca toţi ceilalţi sau să vrea mai mult decât o scurtă aventură cu partenera de film? De ce credea toată lumea că nu însemna nimic pentru el? Problema părea să fie ea, nicidecum el. Tuturor li se părea că e atât de insignifiantă, încât nu reprezenta nimic în ochii lui şi că totul se va termina între ei întrucât nu-l merita. Se simţi deprimată toată ziua din pricina asta şi nu putu vorbi cu Leslie decât după-amiază, târziu, acesta fiind în şedinţe toată ziua. În cele din urmă, o sună la ora şase şi, judecând după voce, era epuizat.

— Bună, iubito! Cum a fost astăzi? întrebă el, iar Coco îi spuse imediat despre discuţia cu mama ei.

O sunase şi Jane, dar nu-i răspunsese.

— Câte stereotipii! exclamă ea nervoasă. Vedeta de cinema şi plimbătoarea de câini. În opinia mamei, nu sunt

mai mult decât o bucăţică bună pentru tine, şi încă una aşa, de încălzire.

— Draga mea, nu te subestima, spuse el cu seriozitate. Cred că poţi fi o bucăţică bună pe termen lung.

— Of, mai taci şi tu, zise ea zâmbind pentru prima oară în ziua aceea.

— Nu lăsa asta să te influenţeze. Azi au fost o mulţime de chestii în ziare. Inclusiv o fotografie în care sunt cu amândouă mâinile pe fundul tău, când te băgăm în maşină. Cred că aceea e preferata mea.

— Şi ce spun ziarele? întrebă Coco îngrijorată.

— Unul dintre ele a spus că eşti ultima mea „frumuseţe“. Altul te numeşte recenta mea prietenă misterioasă. Chestii standard. Ascultă, n-am făcut nimic ieşit din comun. Nu eram beţi morţi, de-abia să ne ţinem pe picioare, şi nu am făcut sex în public, deşi am putea încerca. Spun doar că eşti ultima mea parteneră sexy sau ultima mea idilă; mă rog, chestii de genul acesta. După ce vom fi văzuţi împreună pentru o vreme, se vor calma. Deocamdată, este ştirea fierbinte a momentului şi toţi vor să ştie cine eşti şi unde locuieşti. Iar tu nu stai aici, eu plec curând, aşa că suntem feriţi.

Dar dacă ar fi locuit acolo, împreună cu el? Paparazzii le-ar fi stat pe cap zi de zi. Era exact motivul pentru care nu voia să se mute la L.A.

— Nu-ţi face griji din cauza asta. Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Acum suntem expuşi şi nu mai este cale de întoarcere. E ca şi când ţi-ai pierde virginitatea cu presa – doare numai prima dată, şi, atâta timp cât ne purtăm decent în public, nu vom avea probleme.

În opinia ei, Leslie era mult prea optimist, dar nu voia să-l contrazică. În cursul serii, se mai gândi la discuţia lor, când mama ei o sună din nou. Era cât pe ce să nu răspundă, dar, în cele din urmă, o făcu. Voia s-o anunţe că o reporteră sunase la ea la birou, întrebând unde locuia fiica ei. Coco se întrebă dacă nu cumva fusese reportera de la petrecere, care o întrebase dacă era fiica lui Florence

Flowers.Din câte spusese Leslie, unul dintre ziare menţionase acest detaliu. Mama ei îi ceruse secretarei să spună că locuia, de fapt, în Europa şi că venise în L.A. Doar pentru câteva zile.

— Ce mutare deşteaptă! Îţi mulţumesc, mamă!

Îi era recunoscătoare chiar şi pentru atât, deşi mama ei nu credea că Leslie avea să fie prea mult timp interesat de Coco.

— Îi va pune pe o pistă greşită, pentru o vreme. Când te mai vezi cu el?

Acum, mama ei era curioasă în privinţa lor.

— Weekendul acesta. Vine la Bolinas. Apoi, lunea viitoare pleacă la Veneţia, la filmări, unde va sta o lună sau două.

— Asta s-ar putea să vă termine relaţia. El va fi zi de zi alături de partenerele lui de film, iar tu vei fi la zece mii de kilometri distanţă. Iubirile hollywoodiene nu fac, de obicei, faţă unor asemenea intemperii. Singurătatea îi face să se ataşeze mai puternic de persoanele cu care lucrează, şi nu de cele pe care le lasă acasă. Ca atunci când eşti în croazieră.

— A, mersi pentru asigurare, spuse Coco sumbru.

Era exact ceea ce auzise şi mai devreme.

— Trebuie să fii realistă dacă te întâlneşti cu cineva ca el.

Coco ar fi vrut să o întrebe cât de realistă era ea în privinţa iubitului ei tinerel, dar se abţinu. Era mult mai respectuoasă decât fusese mama ei vreodată.

— Cu cine joacă în film? întrebă Florence interesată.

Coco îi spuse numele câtorva actori din distribuţia filmului, printre care şi Madison Allbright.

— Probabil că ea va fi aceea, zise mama ei. E o fată superbă. Niciun bărbat nu i-ar putea rezista!

— Mersi, mamă! zise Coco deprimată din nou şi, după ce-i mulţumi mamei sale încă o dată pentru favoarea cu presa, închise telefonul.

Stătu lungită în pat ore întregi, gândindu-se la ce-i spusese mama ei. Spre dimineaţă, Coco era într-o panică

totală din pricina partenerei lui Leslie. Îi era şi jenă să-i mărturisească, dar era extrem de îngrijorată din această cauză şi, prin urmare, suferi îngrozitor toată săptămâna. Nu pomeni numele lui Madison nici măcar o dată, în nicio discuţie de-a lor. Se străduia să nu izbucnească în lacrimi. Leslie sosi acasă vineri seară. Intră folosind setul lui de chei şi o găsi pe Coco în cadă, cu părul proaspăt spălat, înfăşurat într-un prosop. O privi şi, dintr-odată, faţa i se lumină într-un zâmbet larg. Îşi scoase hainele şi intră şi el în cadă, iar Coco zâmbi.

— Asta da, întoarcere acasă! zise el cu o încântare evidentă, sărutând-o.

Şi, după doar câteva minute, cei doi făceau din nou dragoste. În ciuda tuturor temerilor ei din acea săptămână, fusese o noapte perfectă. Era ca şi când nici măcar nu plecase în Los Angeles. Totul părea exact ca la început.

A doua zi dimineaţă, pe o vreme splendidă, plecară la Bolinas împreună cu câinii. Era o vreme tipică sfârşitului de septembrie, doar că mai călduroasă decât fusese toată vara, cu nopţi calde şi plăcute, lucru neobişnuit. Cei doi nu fuseseră niciodată mai îndrăgostiţi ca acum. Leslie nu dădea semne că s-ar fi îndrăgostit de Madison Allbright, dar nu ajunseseră încă la Veneţia. Însă Coco nu mai era atât de îngrijorată. Pe terasă, în braţele lui, sub cerul înstelat, nu avea nici urmă de îndoială în suflet. Leslie îi făcuse declaraţii peste declaraţii, şi îl credea. Nu avea niciun motiv să nu-l creadă. O rugă din nou iar să-l viziteze la Veneţia, iar ea îi promise că avea să meargă.

Îi adusese din L.A. Toate articolele din ziare în care se scrisese despre ei săptămâna aceea. Apăruseră şi o serie de fotografii cu ei doi şi, fără îndoială, acum presa se afla pe urmele lor.

Vorbeau despre asta duminică dimineaţa, la micul dejun.

— Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla, zise Leslie cu înţelepciune. Orice noutate le atrage interesul. Nu au nimic mai bun de făcut decât să caute tot timpul tot felul de bârfe şi de întâmplări picante.

— Eu nu sunt deloc picantă, zise Coco uitându-se iar

peste fotografiile din ziare şi sorbindu-şi ceaiul. Dar stai să vezi când le-o spune careva că sunt plimbătoare de câini de meserie! Asta sigur o să le placă!

În schimb, se agăţaseră de faptul că era fiica lui Florence, ceea ce o făcea mai interesantă. Îi spusese lui Leslie că o sunaseră deja pe mama ei.

— Eu zic că eşti foarte picantă, o asigură el şi se aplecă spre ea, ca să o sărute. Ce crezi că le-ar spune Jane, dacă ar suna-o pe ea?

— Că sunt o hipiotă excentrică şi o pierde-vară sau ceva la fel de fermecător, zise Coco cu tristeţe.

— Dacă face aşa ceva, o omor! replică Leslie cu fervoare. Ştii ce? Eu cred că, de fapt, femeia asta fierbe de invidie, zise el gânditor, privind spre oceanul din apropiere şi apoi spre Coco. Şi cred că se oftică pentru că eşti frumoasă, faci ceea ce vrei tu şi pentru că vei fi mereu mai tânără decât ea cu unsprezece ani. Cred că este suficient de narcisistă încât să ia asta ca pe o insultă. Poate că şi atunci când eraţi mici te invidia, fără să-ţi dai tu seama. Nu ştiu dacă are vreo legătură cu faptul că ai renunţat la facultate sau că te-ai mutat la Bolinas. Probabil că ăsta e doar un pretext. Ce s-o mai lungesc?! Este înveninată pentru tot ceea ce ai tu şi-i lipseşte ei, începând cu vârsta. Tu eşti delicată, blândă, gingaşă şi mărinimoasă. Lumea te place. Jane e dură ca sârma ghimpată. Asta a ajutat-o să ajungă acolo unde e acum. Liz este singurul aspect călduros şi diafan din viaţa ei. Cred că ar fi absolut insuportabilă fără ea. Toată lumea o place pe Liz mai mult, chiar şi tu. Asta trebuie să fie tare greu de înghiţit pentru ea. Şi, în plus, până la unsprezece ani, fusese unicul copil, odrasla adorată de părinţi, până când ai apărut tu şi i-ai stricat totul. Probabil că încă nu te-a iertat, iar toate acele rahaturi pe care ţi le spune şi de care te tot acuză sunt, de fapt, un pretext. Te defăimează tot timpul şi te tratează ca pe un ţânc de cinci ani.

Vorbele lui Leslie păreau plauzibile, chiar şi pentru Coco, şi explicau atitudinea negativă pe care o avusese sora ei faţă de ea, de când se ştia Coco. Teoria lui justifica

acest lucru.

— Partea proastă este că mă port de parcă aş avea cinci ani atunci când sunt în preajma ei. Mă speria de moarte când eram mici. Mă ameninţa mereu că mă pârăşte mamei sau lui tata şi mă trata ca pe o sclavă, încă o mai face, spuse Coco oftând. Iar eu îi dau apă la moară. Habar n-am de ce este atât de ofticată. A fost dintotdeauna favorita mamei, iar când şi-a început cariera, tata se uita la ea ca la a opta minune a lumii. Chiar şi înainte de asta, când Jane a intrat la cinematografie, la UCLA, tata a fost în al nouălea cer. Faptul că eu am mers la Princeton nu cred că l-a impresionat nici pe jumătate. Considera că Princetonul este neinteresant. Mi-am căpătat, oarecum, onoarea în faţa lui atunci când am intrat la Stanford, la drept. Nici nu cred că am vrut să mă înscriu. Am făcut-o doar ca să-l mulţumesc pe el, după care am urât fiecare clipă petrecută acolo. Aşa că mi-am propus să nu trec examenele. Ceea ce chiar intenţionam să fac. Tot ce-mi doream era să-mi susţin masteratul în istoria artei şi să lucrez într-un muzeu. Tata a zis că n-o să fac niciun sfanţ în meseria asta şi că era o alegere prostească.

— Şi de ce n-o faci acum? sugeră Leslie cu o sclipire în ochi, entuziasmat de idee. Dacă nu, fă-te veterinar, o tachină el.

Adora fiecare câine pe care-l scotea la plimbare şi-i trata pe toţi ca pe nişte copii. Dar Leslie ştia că era pasionată şi de artă. Casa ei minusculă era ticsită cu cărţi de artă.

— La ce mi-ar mai folosi acum? E cam târziu să-mi reiau studiile.

— Nu, nu este! Şi, de ce nu, dacă te face pe tine fericită? Ai putea merge la UCLA, dacă vii să locuieşti cu mine. Sau la Stanford ori la Berkeley, dacă ne stabilim aici.

Leslie încă mai încerca să o convingă să se mute cu el. Pentru el, ar fi fost mai simplu în L.A., dar, pentru ea, era dispus să se mute şi la San Francisco.

— Poate, zise ea meditativ. Am fost mereu atrasă de restaurarea artei. Am făcut un curs despre asta la colegiu şi mi s-a părut fascinant.

Nu mai făcuse această mărturisire nimănui. Pe Ian nu-l interesase arta, ci doar natura, iar ea era mai tânără pe-atunci şi se lăsase influenţată de el. Iar tatăl ei credea că orice altceva în afară de ştiinţele juridice era o pierdere de timp.

— De ce nu încerci să înveţi mai multe în acest domeniu, măcar pentru o vreme? Poţi hotărî mai târziu ce să faci cu informaţia. Poate că nu va ieşi nimic, dar eu te voi susţine. Şi cred că va fi interesant de văzut.

Coco era cu totul altfel decât familia ei şi îşi dădu seama că Leslie o respecta pentru acest lucru, pe când familia ei nu. El o făcea să se simtă bine în pielea ei. Şi fusese foarte pătrunsă şi de teoria lui cu privire la ura pe care i-o arăta Jane.

— Veneţia ar putea fi un loc foarte interesant pentru tine, dacă zici că te interesează restaurarea. De ani de zile se chinuie cercetătorii să ţină oraşul în picioare, să nu se prăbuşească. E o comoară!

El mai vizitase Veneţia, spre deosebire de Coco. Ea fusese la Florenţa, la Roma, la Pompeii şi, o dată, la Capri, cu părinţii ei, cu iahtul, dar niciodată la Veneţia.

— Dacă vin acolo, nu vin pentru artă, zise ea zâmbind. Vin să te văd pe tine.

— Le poţi face pe-amândouă. Oricum, eu voi lucra mai tot timpul. Şi, dacă te interesează bisericile, sunt cam vreo zece milioane pe-acolo, una mai frumoasă decât alta.

Suna foarte interesant şi îi promisese că avea să-l viziteze după ce se întorceau Liz şi Jane. Încă nu lămuriseră chestiunea locuinţei -şi anume, unde aveau să stea în cele -din urmă sau măcar dacă voiau să locuiască împreună – dar, puţin câte puţin, îşi făceau planuri care-i priveau pe amândoi. Coco se gândea că restul avea să vină de la sine, dacă aşa era să fie. Dacă pleca din San Francisco, trebuia să închidă afacerea. Tatăl ci îi lăsase destui bani încât să trăiască confortabil, dar s-ar fi simţit vinovată dacă nu-şi câştiga singură existenţa. Iar această afacere a ei se dovedise mai profitabilă decât se aşteptase. Putea economisi şi putea investi o parte din sumă, ceea ce

îi asigura un sprijin pentru mai târziu. Nu voia să fie dependentă de Leslie. Mama şi sora ei câştigau o mulţime de bani, sporindu-şi considerabil averile de pe urma propriilor cariere. Coco nu câştigase niciodată bani mulţi, dar şi stilul ei de viaţă era cu mult mai modest decât al oricăreia din cele două.

Leslie îi ceruse de nenumărate ori în după-amiaza aceea să-i spună când intenţiona să vină la Veneţia. Dar Coco nu-i putea răspunde altceva decât că spera să poată pleca în câteva săptămâni. Jane şi Liz nu-i spuseseră încă data exactă când se întorceau acasă, dar Coco o avertizase deja pe Erin că urma să plece în Europa şi că va avea nevoie de serviciile ei. Intenţiona să stea la el, în Italia, timp de o săptămână, maximum două, dar Leslie spera să o poată convinge să rămână mai mult.

Se întoarseră în oraş pe înserat. Leslie era la volan, iar Coco admira oceanul şi stâncile care-l mărgineau, privelişte pe care o adora şi care o făcea să se gândească la cât de norocoasă era că locuia acolo. Încă nu era pregătită să renunţe la acel loc. În ultimii trei ani, fusese foarte fericită în Bolinas. Pentru ea, ar fi un mare sacrificiu dacă ar trebui să renunţe la acest rai pe pământ, la siguranţa şi la confortul ei. Acolo nu-i invada nimeni spaţiul personal şi nu o deranja. Când era cu Leslie la cabana de la ocean, nici nu trebuia să-şi facă griji din pricina ziariştilor. Era o adevărată oază de linişte. Dar ştia că s-ar simţi foarte singură acolo fără el. Leslie juca acum un rol extrem de important în viaţa ei. Iar lumea lui se afla la ani-lumină distanţă de acest loc. Se întreba dacă ar fi cu putinţă să mai vină şi să stea aici în pauzele dintre filme, în viitor. Se simţise foarte bine cu ea în vara aceea, dar el era obişnuit cu oraşe mai mari şi cu o viaţă mai tumultuoasă. Ştia că, într-o oarecare măsură, trebuia să se adapteze la stilul lui de viaţă. Dată fiind cariera lui mai solicitantă, era inevitabil. Deocamdată, ea nu avea nimic, doar o slujbă şi nimic mai mult.

Îşi petrecură seara urmărind un film vechi, pe care Coco nu-l mai văzuse, şi care îi plăcu foarte mult. Leslie spusese

că era un film clasic, şi avusese dreptate. Ştia o mulţime de lucruri, aproape despre orice film care fusese turnat vreodată. Iar lui Coco îi făcea o deosebită plăcere să afle atât de multe lucruri de la el. Nu era doar un actor frumos care juca în filme comerciale de succes, ci era profund interesat şi pasionat de meseria lui. Studiase atât filme renumite, cât şi unele mai obscure, ca să înţeleagă ce anume le dădea grandoare. La un moment dat îi mărturisise că, atunci când era mic, îşi dorea să devină un alt Sir Laurence Olivier, dar ştia că nu avea să reuşească vreodată. Cel puţin avea ambiţia să fie cât de bun putea în domeniul cinematografic. Producătorii aveau tendinţa să-i dea roluri care-i puneau în valoare mai mult şarmul şi înfăţişarea, dar era, în aceeaşi măsură, şi un actor tun, iar Leslie era mereu în aşteptarea unui rol mai important. Era un interpret excelent, în ciuda rolurilor mai superficiale pe care le juca uneori. Şi Jane spusese acelaşi lucru despre el şi avea un respect profund pentru munca lui. Îi plăcea să joace şi în comedii, şi era chiar bun. Contribuia cu umorul său personal la interpretarea rolurilor, iar publicul adora filmele de comedie pe care le făcuse. În adâncul sufletului, îşi dorise mereu ceva profund. În mod inevitabil, fusese atras şi el de mulţimea de bani pe care o aduceau filmele comerciale. Era plătit foarte bine, şi era foarte greu să rezişti unor asemenea sume de bani.

Rămaseră treji până târziu în noaptea aceea, mâncând îngheţată în bucătărie şi discutând despre rolul pe care îl juca în filmul actual. Voia să vină cu ceva în plus şi îi spuse lui Coco câteva idei, unele dintre care i se părură foarte bune acesteia. Era impresionată de câtă analiză, pregătire şi studiu erau comasate în rolurile lui. Era curioasă dacă toţi actorii făceau asta, iar Leslie râse când îl întrebă.

— Nu. Numai cei buni. Recunoscu că era îngrijorat de colaborarea cu Madison.

Auzise de la alţi actori, care mai lucraseră cu ea, că nu-şi prea învăţa replicile. Asta i-ar îngreuna situaţia, şi deja avusese câteva discuţii în contradictoriu cu regizorul despre modul său de abordare a rolului. Îi atribuiseră

personajului alte motivaţii, şi, până acum, scenaristul îl susţinea pe Leslie, ceea ce nu-i picase bine regizorului. Se pare că era foarte orgolios şi voia ca toată lumea sa fie de acord cu el. Pentru Leslie, avea să fie foarte dificil la Veneţia. Era sigur că urma să aibă mare nevoie de sprijinul lui Coco.

Era deja două noaptea când se duseră la culcare, iar Leslie trebuia să se trezească la şapte, ca să plece la ora opt. Când se treziră, făcură dragoste în grabă şi apoi intrară la duş împreună. Leslie luă micul dejun în pripă, o sărută frenetic înainte de a pleca şi îi promise să o sune imediat ce ajungea, iar ea îi ură succes la filmări. Era şocant cum amuţise toată casa din momentul în care plecase el, şi cu atât mai mult atunci când Coco se întoarse pentru pauza de prânz. Detesta gândul că avea să fie departe de el, dar ştia şi faptul că, dacă avea de, gând să facă parte din viaţa lui, trebuia să se obişnuiască cu asta. Leslie era plecat la filmări cea mai mare parte a timpului. Ori se obişnuia cu asta, ori, dacă se muta cu el, îl însoţea la filmări, ceea ce însemna că n-ar mai putea avea nici slujbă şi nicio viaţă personală. Se temea să renunţe la propria viaţă pentru el şi să trăiască în umbra lui, deşi chiar şi el insistase, luni întregi, că nu voia asta. El voia o parteneră de viaţă, nu o admiratoare care să-l urmeze peste tot. Şi nicio slujnică ori o sclavă. Nu ca sora ei, care părea să creadă că scopul principal în viaţă al lui Coco era să se îngrijească de toate nevoile ei mărunte, ca şi când ea ar fi fost o fiinţă inferioară, ceea ce Jane, cu siguranţă, gândea. Coco era convinsă acum că Leslie avusese dreptate când spusese că venirea ei pe lume îi stricase apele surorii ei şi că din această cauză Jane nu o iertase încă şi probabil că nici n-avea s-o ierte vreodată.

În casă era o linişte înfiorătoare în seara aceea. Coco se uită la un film vechi cu Leslie, unul dintre favoritele s ei, sperând să se simtă mai puţin singură, dar efectul fu invers decât cel scontat. Stătea întinsă pe patul surorii ei, cu privirea ţintuită la ecran, la chipul lui, şi conştientiză dintr-o dată de cine era îndrăgostită.

— Dumnezeule mare! zise ea cu voce tare.

Era îndrăgostită nebuneşte de unul dintre cei mai mari actori din lume. Şi poate că nu era el tocmai Lawrence Olivier, însă pentru admiratorii lui era chiar mai mare. Deodată, toate vorbele răutăcioase ale surorii ci îi răsunară în cap şi începu să se întrebe ce fusese în capul lor şi ce Dumnezeu căutau ei împreună. Era un nimeni, o biată plimbătoare de câini care trăia într-o colibă amărâtă din Bolinas. Poate că Jane avea dreptate. Dintr-odată, o cuprinse o groază cumplită şi plânse amarnic până ce o luă somnul. Singura ei consolare fu telefonul de la Leslie, la miezul nopţii, când acesta aterizase la Veneţia. Părea extenuat, după două zboruri lungi, dintre care unul avusese şi întârziere în Paris.

Coco încercă să-i explice sentimentele pe care le trăise în seara aceea, înainte să adoarmă, groaza pe care o simţise dându-şi seama cine era el şi mai ales cine nu era ea.

— Astea-s numai prostii, zise el ascultând-o. Tu eşti femeia pe care o iubesc. Să nu uiţi asta niciodată!

Dar singurul lucru la care se putea gândi după ce închise era întrebarea care nu-i dădea pace şi care se tot jucase cu mintea ei încă de când îi urmărise filmul. Pentru cât timp? Dacă Jane avea dreptate, care actriţă frumoasă şi sofisticată avea să-i ia locul? Coco se înfiora la gândul acesta.

capitolul 14

Jane şi Liz se întoarseră acasă la o săptămână după plecarea lui Leslie la Veneţia. Coco se mutase înapoi la Bolinas cu o seară în urmă, iar luni dimineaţă, în drum spre serviciu, trecu pe la ele ca să lase cheile. Lăsase totul într-o ordine desăvârşită, asigurându-se că bucătăria era lună şi că cearşafurile şi prosoapele fuseseră schimbate. Le pusese până şi flori proaspete în cameră. Liz chiar o sunase ca să-i mulţumească duminică, atunci când sosiseră. Iar Coco avu parte de o mare surpriză luni dimineaţă, când merse ca să le dea cheile şi îi deschisese Jane. Aceasta purta nişte colanţi negri şi un pulover negru mulat, iar la mijloc avea o umflătură enormă. Era însărcinată în cinci luni. În rest, era la fel de subţire ca întotdeauna şi arăta de parcă purta o minge de baschet în pantaloni. În comparaţie cu restul corpului, burta părea imensă. Imediat ce o văzu, Coco începu să râdă.

— Ce e aşa de nostim? întrebă Jane iritată, iar Coco îi zâmbi.

— Nimic. Arăţi chiar foarte drăguţ.

Arăta spre nepoţica sau nepoţelul ei când apăru şi Liz în spatele lui Jane, cu un zâmbet imens pe faţă.

— Impresionant, nu-i aşa? întrebă Liz cu mândrie, îmbrăţişând-o pe Coco.

Surorile se salutară cu o îmbrăţişare de complezenţă şi cu o sărutare pe obraz, iar burta lui Jane o îmboldi pe Coco pentru o clipă.

— Arată fantastic, confirmă Coco şi-i înmâna surorii ei cheile.

— Mulţumim că ne-ai ajutat în toate aceste patru luni şi jumătate, zise Liz iute.

Se întorseseră cu o lună mai devreme decât era planificat. Filmările decurseseră fără probleme.

— Mi-a prins bine şi mie, zise Coco, apoi se înroşi. Vreau să spun… ăăă… în orice caz, mi-a făcut plăcere.

— Te cred şi eu! zise Jane incisiv. Unde e Leslie?

— La Veneţia. Va fi acolo până de Ziua Recunoştinţei sau chiar până la Crăciun.

— Bun, asta vă va da timp amândurora să vă veniţi în fire, zise Jane cu răutate. Mi-a trimis mama toate decupajele din ziare. Ai făcut mare vâlvă atunci când le-ai dus la el în Los Angeles. Dacă veţi locui împreună, situaţia se va înrăutăţi considerabil. Sper că eşti pregătită pentru asta, zise ea fără menajamente.

— Luăm lucrurile aşa cum vin, cu fiecare zi, spuse Coco repetând cuvintele lui Leslie.

— Vrei să vii la masă mâine-seară? întrebă Jane.

— Nu pot. Am treabă, răspunse Coco fără vreun moment de ezitare. Nu avea de gând să se lase iar muştruluită de sora ei sau să-i asculte predicile despre cât de iute avea s-o părăsească Leslie după ce se îndrăgostea de partenera lui de film în Veneţia. Era ultimul lucru pe care voia să-l audă. Se îngrijora şi-aşa destul de mult din cauza asta.

— Bine, atunci poate altă dată. Apropo, o să avem iar nevoie de tine să stai aici weekendul viitor, zise ea cu dezinvoltură, din pragul uşii de la intrare.

Nici prin cap nu-i trecea să întrebe dacă era, cumva, în regulă pentru Coco. Presupunea, pur şi simplu, că aceasta se supunea. Până atunci, aşa se întâmplase.

— Nu pot, zise Coco savurând cuvintele pe care nu le mai folosise până atunci.

Îi venise greu să le rostească, dar o făcuse. Jane avea să fie mereu sora ei cea mare, autoritară şi, oarecum, înfricoşătoare. Diferenţa de vârstă dintre ele era prea mare, iar lui Coco, în relaţia cu Jane, îi era greu să se impună ca persoană adultă cu nevoi proprii.

— Trebuie să poţi. Noi mergem în L.A., ca să pregătim postproducţia. Trebuie să vedem şi vreo două case de închiriat şi vreau să-l cunosc pe amantul mamei, înţeleg că

nici tu nu l-ai întâlnit încă.

Jane o privi cercetător, gata să se repeadă la ea, dacă îl cunoscuse şi nu-i spusese.

— Nu, nu l-am întâlnit, confirmă Coco. Mama lucra la o carte atunci când am fost la Leslie, aşa că n-am văzut-o.

Ştiau amândouă că mama lor nu răspundea la telefoane şi nu primea vizite atunci când scria. Se întrebau dacă i se aplicau cumva aceleaşi reguli şi lui Gabriel. Poate că da. În orice caz, era literă de lege pentru ele. Iar Jane spuse că mama lor tocmai terminase cartea şi că fusese de acord să le întâlnească.

— În orice caz, am nevoie de tine ca să stai cu Jack în weekend. Îl poţi lua cu tine, la Bolinas, dacă nu se poate altfel. Imediat ce închiriem o casă, o să-l luăm cu noi. Coco ştia că postproducţia urma să dureze câteva luni şi că tot atâta timp aveau să stea şi ele în L.A. Dar plecăm weekendul acesta, aşa că trebuie să-l lăsăm aici.

— Nu voi fi aici, răspunse simplu Coco, privind-o pe sora ei în ochi.

Spunea adevărul.

— De ce nu? întrebă Jane, vădit surprinsă.

Nu-şi amintea să-i mai fi zis Coco „nu“ vreodată. Asta era o noutate. Fusese necesar să-l cunoască pe Leslie ca să se elibereze. Liz nu scoase un cuvânt, dar îi venea să aplaude şi-i zâmbi lui Coco peste umărul lui Jane, ca să o încurajeze.

— Vineri plec la Veneţia pentru vreo două săptămâni. Dar sunt sigură că Erin va fi de acord să-l scoată la plimbare. Se ocupă şi de clienţii mei cât voi fi eu plecată. Voiam să vă întreb, de fapt, dacă aş putea să o las şi pe Sallie aici, dar presupun că nu se poate.

Liz veni imediat cu răspunsul, în locul lui Jane:

— Bineînţeles că poţi!

Prin asta, voia să-şi arate sprijinul faţă de hotărârea curajoasă pe care o luase Coco. Erin îi va putea scoate pe amândoi la plimbare, iar Jack nu se va plictisi dacă e şi Sallie aici, cu el.

Cei doi câini fuseseră împreună patru luni şi jumătate şi

se înţelegeau bine.

Jane nu scotea o vorbă, ci doar se uita lung la Coco, cu o expresie plină de uimire şi de dezaprobare. Femeile de serviciu şi sclavii nu se ridicau şi plecau pur şi simplu şi nu-şi făceau niciodată propriile planuri. Asta presupunea o reconsiderare drastică din partea lui Jane.

— Te-ai gândit cum va fi să le faci faţă paparazzilor în Veneţia? întrebă sec Jane.

Era ca şi când cu asta voia să o pedepsească pe Coco pentru independenţa recent declarată.

— Da, m-am gândit, zise Coco încet. Vom face şi noi ce putem. Într-una dintre pauze vom încerca să mergem la Florenţa, pentru câteva zile.

— Sună fantastic, zise Liz entuziasmată, în timp ce Jane o privea întrebându-se cine devenise sora ei şi ce se alesese de ea.

Transformarea lui Jane era mult mai evidentă, şi de natură fizică. Cea a lui Coco era mai puţin vizibilă, dar mult mai profundă. Până acum, faptul că avea să devină mamă nu părea să-i fi înmuiat, câtuşi de puţin, inima lui Jane. Era la fel de dură ca întotdeauna.

— Am primit rezultatele testului amnio, sări Jane pe neaşteptate. Bebeluşul e bine. Iar apoi, doar pentru o secundă, se arătă puţin dezamăgită. E băiat. Amândouă îşi doriseră fetiţă, dar, în cele din urmă, Liz spusese că nu-i păsa, sănătos să fie. Asta se va dovedi o experienţă mult mai dificilă. Eu nu mă pricep la băieţi. Jane spuse asta zâmbind, iar Coco râse.

— Cred că te vei descurca foarte bine.

Coco se gândi că Jane era mult prea dură pentru a creşte o fetiţă. De fapt, i se părea că nu avea deloc aptitudini de mamă. Aceasta fusese o alegere foarte interesantă pentru ea şi o mare surpriză pentru toţi ceilalţi. Mama lor încă nu-şi revenise din şoc. Ideea că urma să fie bunică nu o încânta peste măsură. O făcea să se simtă bătrână şi, oricum, nu se omorâse niciodată după bebeluşi, nici măcar când era tânără şi erau ai ei. Iar acum, cu atât mai puţin, mai ales că se întâlnea cu un

bărbat cu douăzeci şi patru de ani mai tânăr decât ea. Cum o să-l cheme?

Jane şi Liz discutaseră foarte mult despre asta şi înclinau să-i dea numele tatălui lui Jane. Pe tatăl lui Liz îl chemase Oscar, nume care nu-i plăcuse nici uneia din ele.

— Probabil că o să-i dăm numele lui tata. Vrem, mai întâi, să vedem cum arată.

— De-abia aştept să-l văd şi eu, spuse Coco cu onestitate. Încă îi era greu să creadă că urma ca ele să aibă un copil. Era cea mai neaşteptată turnură pe care şi-o putea imagina. Apropo, arăţi fantastic. Singura diferenţă este mingea de baschet de sub bluză.

— Doctorul spune că este cam mare, zise Jane, părând neliniştită pentru o clipă. Nu aştepta cu nerăbdare naşterea. Numai gândul la naştere o înspăimânta, dar Liz avea să fie acolo şi să o ajute cu ce putea. Nu o dată îşi dorise să fi purtat Liz copilul. Tatăl lui are un metru nouăzeci şi cinci, ceea ce e destul de mult!

Deşi Jane şi Coco aveau aceeaşi înălţime, aceasta din urmă trăia mereu cu impresia că Jane era mai înaltă – imagine ce îi rămăsese încă din copilărie. Era o amintire adânc întipărită în mintea ei.

Coco le lăsă apoi pe cele două şi plecă la programările ei, iar joi după-amiază veni să le-o aducă pe Sallie. A doua zi ele plecau în L.A., iar Coco lua avionul spre Veneţia, cu escală la Paris. Îşi făcuse deja bagajele şi era extrem de entuziasmată. Cei doi vorbeau la telefon de două, trei ori pe zi, iar Leslie era absolut încântat că îl vizita.

Când o aduse pe Sallie, Jane nu era acasă, iar Liz o invită să intre la o ceaşcă cu ceai. Coco tocmai terminase programul, iar a doua zi urma să plece de dimineaţă, foarte devreme.

— Cum merg lucrurile între tine şi Leslie? întrebă Liz pe când îşi sorbeau ceaiul.

— Incredibil de bine, zise Coco cu un zâmbet radios. Tot nu-mi vine să cred că s-a întâmplat şi nu pot să-mi dau seama de ce mă vrea pe mine.

— E un norocos să te aibă! zise Liz cu o privire plină de

convingere.

Ura de fiecare dată când Jane se purta mizerabil cu ea. Dinamica dintre cele două surori o mâhnea şi spera ca, într-o bună zi, Coco să se poată desprinde din strânsoarea acestei legături. Dar pentru Coco ziua aceea nu venise încă. Diferenţa de vârstă dintre ele, precum şi trecutul lor fuseseră mereu împotriva lui Coco.

— Se pare că am scăpat ieftin cu mass-media până acum, zise prudent Coco. Desigur, mă sperie, dar sper că nu vor deveni prea disperaţi după noi. Ştiu că Jane crede că mă vor mânca de vie, dar, până la urmă, n-am fost în închisoare, nu sunt dependentă de droguri sau ceva de genul ăsta.

— Când am verificat eu ultima oară, renunţarea la facultate, faptul că locuieşti în Bolinas şi afacerea cu câinii nu erau considerate delicte, zise Liz cu înţelepciune, în ciuda impresiei pe care poate ţi-a făcut-o sora ta. Eşti o persoană respectabilă, îţi câştigi cinstit existenţa şi eşti o femeie nemaipomenită. Ziarele nu vor putea face mare senzaţie cu aşa ceva, o asigură Liz, iar Coco oftă.

— Jane crede că mă va părăsi pentru altcineva într-o clipită. Şi îmi fac griji şi eu din cauza asta, mărturisi ea. Există foarte multe ispite în domeniul ăsta, iar el este om ca toată lumea.

— Dar pare să fie şi un om foarte îndrăgostit de tine, îi reaminti Liz. Aflase de la Jane de săpuneala pe care i-o trăsese Leslie la telefon, ceea ce Liz găsea că era o dovadă clară a sentimentelor lui faţă de Coco. Sunt şi o mulţime de relaţii solide şi de căsătorii reuşite în industria asta. Nu se aude nimic despre ele pentru că tabloidele preferă să discute despre cele cu probleme. Ai puţină încredere în tine şi în Leslie. E băiat bun!

Bunătatea vorbelor ei îi încălzeau lui Coco sufletul, tăcând-o să se simtă mai relaxată.

— De-abia aştept să-l văd în Veneţia, spuse Coco zâmbind fericită.

— Meriţi o pauză! Nici nu-mi aduc aminte când ai fost ultima oară în concediu.

Nu în ultimii trei ani, de când fusese plecată cu lan, din câte îşi amintea Liz. Era timpul să se întoarcă printre cei vii şi era evident că tocmai o făcuse.

— De-abia aştept, când te întorci, să-mi povesteşti cum a fost.

Apoi discutară despre copil, spre încântarea lui Liz. Spunea că şi Jane era entuziasmată şi că se obişnuia, încet-încet, cu ideea că urma să fie băieţel. Aveau să amenajeze camera copilului unde era acum camera de oaspeţi şi plănuiseră să intervieveze bone din Los Angeles. Şi Coco era entuziasmată. Nu se aştepta să aibă o nepoţică sau un nepoţel, iar Chloe îi reamintise în vara aceea cât de minunaţi pot fi copiii.

Tocmai pleca în momentul când ajunse Jane, care, ca niciodată, părea relaxată şi fericită, cu o burtică foarte vizibilă prin îmbrăcăminte. Cu ochii la „mingea” lui Jane, Coco nu se putu abţine să nu zâmbească, şi îi spuse că venise să o lase pe Sallie cu Jack.

— Distracţie plăcută în Veneţia, spuse Jane pe un ton ceva mai blând de data asta.

Era în toane bune şi spunea că tocmai fusese iar la doctor. Totul era perfect, bătăile inimii copilului erau puternice. Jane începuse deja un album foto cu pozele de la ecografii, ceea ce lui Coco îi păru straniu. Gestul acesta era atât de neobişnuit pentru Jane, încât Coco se gândi că poate totuşi avea să fie o mamă bună. În această privinţă, niciuna din ele nu avuseseră un exemplu bun, deoarece mama lor fusese oricum, numai maternă nu. E drept, fusese competentă şi responsabilă faţă de copii, dar mult mai interesată de propria carieră şi de relaţia cu soţul ei decât de fete. În cele din urmă, reuşise să lege o relaţie cu Jane, când aceasta se făcuse ceva mai mare, dar nu şi cu Coco. Aveau prea puţine în comun. Coco fusese mereu cea diferită. Venise prea târziu printre ei şi era prea diferită de ei toţi ca să se poată simţi bine-venită în mijlocul lor.

— Dă-ne un telefon când te întorci! spuse Jane în vreme ce Coco urca la volan şi pornea la drum spre Bolinas, cu gândul la Leslie, la Veneţia şi la toate lucrurile pe care

aveau să le facă împreună.

De-abia aştepta să-l vadă pe platoul de filmare şi să plece împreună într-o scurtă călătorie, de câteva zile, prin Italia. Deja îi promisese o plimbare cu gondola pe sub Puntea Suspinelor, care, ţinuse să o informeze, avea să facă dragostea lor veşnică. Lui Coco îi plăcea ideea.

Mama ei o sună pe seară ca să o invite la ea, în weekend, pentru că tot se duceau şi Jane cu Liz, dar Coco îi spuse că a doua zi pleca la Veneţia ca să-l viziteze pe Leslie.

— Eşti sigură că e o idee bună? o întrebă suspicioasă mama ei. Doar nu vrei, dragă, să alergi după el. S-ar putea să creadă că te ţii scai de el.

— Nu mă ţin scai de el, mamă, zise Coco dându-şi ochii peste cap. El a vrut să mă duc să-l vizitez. A spus-o chiar el.

— Bine, atunci. Dacă eşti sigură. Dar probabil că este foarte ocupat, dacă filmează. Bărbaţilor nu le place când femeile sunt grămadă pe ei. Se simt sufocaţi.

Coco voia să întrebe dacă Gabriel se simţea cumva „sufocat” de ea, dar se abţinu. Nu dorea să se certe cu mama ei şi să se enerveze iar. Şi, oricum, mama ei şi Jane câştigau întotdeauna.

— Mulţumesc pentru sfat, zise Coco sec, întrebându-se ce făcuse să merite aşa o familie.

Sora ei credea că nu era altceva decât ultima lui jucărie, nici măcar una atrăgătoare, şi care urma a fi înlocuită foarte curând cu o altă femeie, mai frumoasă şi mai sofisticată. Iar mama ei credea că se ţine scai de un actor celebru, care nici măcar nu voia să o vadă. De ce oare niciuna din ele nu-şi putea imagina că îl merita şi că el chiar o iubea?

— Ce mai face Gabriel? întrebă ea doar ca să schimbe subiectul.

— Magnific! răspunse ea părând că radiază la celălalt capăt al firului.

Pentru ea, propria poveste de dragoste cu Gabriel era mult mai interesantă decât cea a lui Coco şi nu avea nicio

îndoială că acesta o adora. Îi era greu, în schimb, să-şi imagineze că Leslie era la fel de îndrăgostit de Coco.

— Luăm masa cu Jane şi Liz weekendul acesta. Îi era puţin teamă de această întâlnire, ştiind cât de dură putea fi fiica ei mai mare şi ce atitudine critică avea mereu, dar era şi entuziasmată că aveau ocazia să petreacă ceva timp cu Gabriel şi că le putea împărtăşi fericirea pe care o trăiau ei doi. Coco se gândea că mama ei era naivă şi că Jane urma să fructifice fiece ocazie pentru a-i descoperi lui Gabriel defectele, pentru a se folosi de ele mai târziu, împotriva mamei lor.

— Distracţie plăcută! îi ură ea mamei sale înainte să închidă.

Şi se enervă iar, mai târziu, dându-şi seama că, de fapt, mama ei marcase încă un punct. Deodată, i se făcu teamă că poate, într-un fel, dădea buzna peste Leslie şi că poate acesta nu voia cu atâta disperare să îl viziteze la Veneţia, aşa cum îi mărturisise.

— *Refuz* să le ascult, îşi zise Coco trăgând fermoarul genţii de voiaj, aproape de miezul nopţii. Jane şi mama sunt nişte ipocrite. Mă urăsc, m-au urât dintotdeauna, şi nu-mi mai pasă ce au de spus. El mă iubeşte şi îl iubesc şi eu, iar asta e tot ce trebuie să ştiu. El *vrea* să mă vadă şi ne vom distra de minune împreună, la Veneţia.

Îşi ţinuse discursul cu voce tare şi era foarte mândră de sine. Păşi pe terasă şi, privind la stele, se rugă ea totul să fie bine când ajungea acolo. După aceea, intră în casă şi se duse la culcare, spunându-şi că în douăzeci şi patru de ore avea să fie în Veneţia, alături de iubirea vieţii ei. Vedetă de cinema sau nu, pentru ea, mai bine de atât nu se putea. Şi nu avea de gând să se mai îndoiască sau să îşi bată capul cu ceea ce spusese mama ei. Avea de gând să se ducă în Italia şi să se distreze aşa cum nu o mai făcuse vreodată.

capitolul 15

Coco urmă exact acelaşi traseu pe care-l făcuse Leslie cu aproape două săptămâni în urmă. Singura diferenţă era că el zburase la clasa întâi, iar ea călătorea la economic. Leslie se oferise să-i cumpere bilet de avion la clasa întâi, dar Coco prefera să-şi achite singură cheltuielile şi refuză. Avu parte de un zbor lung şi aglomerat de unsprezece ore, de la San Francisco până la Paris. Dormise cu întreruperi în avion şi sosise la Paris simţind nevoia să facă un duş şi să se împrospăteze puţin. Fusese mult prea entuziasmată ca să poată dormi liniştită şi urmărise vreo patru filme. Făcuse trei ore escală la Paris, unde reuşise să facă duş la o baie publică şi să mănânce ceva la o cafenea din aeroport. Până la îmbarcarea în avionul de Veneţia, începea să se simtă foarte somnoroasă. Adormi imediat după decolare şi căzu într-un somn atât de adânc, încât însoţitoarea de bord fu nevoită să o trezească la aterizare. Pentru ea era miezul nopţii şi se simţea obosită de parcă ar fi călătorit zile întregi.

Trecuse deja prin vamă în Paris şi nu mai era nevoie să mai treacă încă o dată când ajungea la Veneţia. Doar la plecare mai avea obligaţia să-şi ştampileze paşaportul. Înainte să coboare, îşi periase dinţii, îşi împrospătase faţa şi se pieptănase. Purtase un hanorac mai vechi până la Paris, dar, înainte de debarcare la Veneţia, îşi pusese un pulover negru nou şi o pereche de balerini negri din piele. Şi, pe când cobora din avion cu o geantă mare de voiaj pe umăr, îl văzu deja pe Leslie aşteptând-o. Era ora prânzului în Veneţia, iar soarele tomnatic de octombrie era strălucitor. Mai puternică însă părea sclipirea din ochii lui, plini de bucurie. Era absolut încântat să o vadă şi imediat o

luă în braţe, ridicând-o, după care îi luă geanta grea şi o conduse la ieşirea din terminal, la limuzina care îi aştepta. Leslie îi dădu şoferului tichetele bagajelor de cală, iar acesta se duse să le recupereze, în timp ce ea şi Leslie se sărutau pasional în maşină, iar el îi spunea cât de fericit era să o revadă. Amândoi se purtau de parcă nu se văzuseră de luni întregi, deşi nu erau nici două săptămâni de când plecase Leslie.

— Îmi era aşa de teamă că se va întâmpla ceva şi că nu vei mai veni, îi mărturisi el. Nu-mi vine să cred că eşti aici!

Părea extaziat.

— Nici mie! Cum merge filmul?

— Avem două zile libere şi cred că avem liber şi weekendul viitor. Era perfect. Am făcut rezervare la un hotel din Florenţa pentru săptămâna viitoare, zise el radiind.

Leslie de-abia se putea stăpâni atunci când şoferul reveni cu bagajele şi, punându-le în portbagaj, urcă la volan. Călătoreau într-un Mercedes pe care producătorul îl adusese din Germania, special pentru el. Îi spuse că filmările mergeau bine, deşi el şi Madison avuseseră nişte probleme, dar nu intră în amănunte. Acum, că era aici, voia să se concentreze doar asupra ei.

Fusese o distanţă relativ scurtă de la aeroport până la parcarea gigantică unde aveau să lase limuzina; de acolo, Leslie închirie o motoscafo, o barcă cu motor enormă care să-i ducă la Palatul Gritti, unde stătea el. Restul actorilor şi echipa de filmare erau cazaţi la hoteluri mai mici, dar el şi Madison aveau apartamente la Gritti, care era considerat cel mai luxos hotel din Veneţia. Madison dorise să stea la Cipriani, dar producătorul o convinsese să rămână aici, deoarece acolo ar fi fost prea departe şi mult mai complicat cu transportul zilnic. Iar regizorul se adăpostise la Bauer Grunwald, pe care spunea că îl prefera. Leslie era încântat peste măsură de hotelul în care se afla.

Barca lor cu motor străbătu rapid Marele Canal, în timp ce Coco privea în jurul ei impresionată. Odată plecaţi din parcare, oraşul începu să se înfăţişeze înaintea lor.

Biserici, domuri, bazilici, palate antice şi, în cele din urmă, Catedrala San Marco şi piaţa, care străluceau orbitor în razele soarelui de octombrie. Era, cu siguranţă, cel mai frumos loc pe care-l văzuse vreodată. Iar Leslie zâmbi văzând uimirea de pe chipul ei.

— Frumos, nu-i aşa? întrebări şi apoi o trase aproape, în braţele sale, sărutând-o.

Nici nu-si imagina un loc mai potrivit decât acesta pe care să-l împartă cu ea. Închiriase deja o gondolă pentru seara aceea, care să-i ducă pe sub Puntea Suspinelor, în drum spre restaurant, dacă mai era trează până atunci. Erau o mulţime de lucruri pe care voia să le facă împreună sau să i le arate lui Coco. Iar acesta era de-abia începutul. De asemenea, se bucura că era liber şi putea petrece cu ea tot weekendul. Munciseră din greu, cu toţii.

Când sosiră la Palatul Gritti, intrară rapid, iar Leslie o conduse la apartamentul lor. Coco se aştepta să vadă un apartament, dar Leslie avea la dispoziţie mai multe apartamente interconectate, care formau un apartament somptuos. Aşa era stipulat în contract, şi era mult mai elegant şi mai luxos decât tot ce văzuse Coco până atunci. Iar de la ferestrele lui se dezvăluia o privelişte spectaculoasă asupra canalului şi asupra celorlalte palate, multe dintre ele încă reşedinţe particulare, deţinute de nobili veneţieni. Era un oraş remarcabil şi unic.

Câţiva dintre membrii impresionantului personal al hotelului făceau plecăciuni în faţa lui Leslie, iar două cameriste dispărură ca să-i despacheteze lui Coco bagajul, în timp ce un ospătar în livrea aduse o tavă imensă din argint cu mâncare pentru ea şi o sticlă de şampanie Louis Roederer Cristal, perfect răcită.

— Mă cam răsfaţă aici, îi şopti Leslie oarecum jenat.

— Şi încă cum! zise ea, încercând să-şi reamintească faptul că urma să rămână doar pentru o săptămână sau două.

După aceea, caleaşca regală în care călătorea cu el avea să se transforme iar în dovleac. Trebuia să-şi reamintească asta constant. Ori de câte ori era cu Leslie, trăia o

experienţă gen Cenuşăreasa şi, fără îndoială, el era prinţul cel frumos. Greu de crezut că, în cele din urmă, condurul de sticlă i s-ar fi potrivit ei. Asta se întâmpla doar în poveşti, dar era limpede că şi aceasta era o poveste.

Se aşezară pe o canapea enormă tapiţată cu satin galben, iar chelnerul turnă ceai pentru Coco şi îi servi un platou cu sendvişuri rafinate, micuţe, după care, foarte discret, părăsi camera.

— Tot nu sunt sigură dacă sunt Cenuşăreasa ori micuţa orfană Annie[15], zise ea uitându-se la Leslie, încă foarte uimită. Aseară, pe vremea asta, eram în Bolinas. Cum Dumnezeu am ajuns aici?

Nu se aştepta la aşa ceva. Nu se gândise decât la faptul că avea să fie din nou cu el şi nici prin cap nu-i trecuse ce fel de viaţă ducea el atunci când era plecat la filmări sau eforturile pe care le făceau producătorii doar ca să fie totul confortabil pentru el. Dar toate astea depăşeau limitele confortabilului. Era opulenţă dusă la extrem.

— Nu e rău, nu-i aşa? zise el şi zâmbi. Dar a fost deplorabil până să vii tu. N-a fost deloc distractiv fără tine, adăugă şi o conduse să-i arate camerele. Aveau un dormitor gigantic, fastuos, mobilat numai cu piese fine de anticariat, cu tavanul acoperit cu fresce; aveau două camere de zi şi o sufragerie privată, suficient de mare încât să ia masa peste douăzeci de invitaţi odată. Existau, de asemenea, un birou mic şi o bibliotecă, iar în tot apartamentul erau atât de multe săli imense de baie, în întregime din marmură, încât le pierduse numărul. În fiecare cameră aveau flori proaspete,iar Leslie alesese pentru ea o baie din marmură roz, cu o privelişte încântătoare asupra oraşului.

— Cred că visez, zise ea urmându-l. Fără altă introducere, Leslie o trase pe patul lor imens cu baldachin. Patul era potrivit pentru orice rege, dar în el Coco îl regăsi pe bărbatul pe care-l ştia şi de care se îndrăgostise. În ciuda eleganţei fastuoase care-i înconjura, Leslie era la fel

[15] Personaj dintr-un film şi apoi serial de televiziune şi spectacol pentru copii în Statele Unite, (n.tr)

de iubitor şi de jucăuş cât fusese şi în casa lui Jane sau la Bolinas. Una dintre părţile bune ale lui Leslie era că se bucura mult de viaţă şi de tot ce făcea parte din ea şi nu era deloc îngâmfat. Iar acum, nu-şi dorea decât să fie cu ea.

Făcură dragoste şi dormiră până după-amiază, după care se îmbăiară în imensa sală de marmură roz. Apoi, Leslie îi sugeră să îşi ia o pereche de jeanşi. Voia să o scoată la o plimbare ca să-i arate câteva dintre minunăţiile Veneţiei. Traversară în fugă coridorul hotelului, iar barca personală cu motor îi duse în Piaţa San Marco. De acolo, colindară la întâmplare străduţele lăturalnice, înguste, intrară prin biserici, cumpărară îngheţată de la un vânzător stradal şi traversară poduri mititele construite peste canalele mai mici. Coco îşi pierduse complet orientarea după această plimbare, dar nu-i păsa nici unuia din ei. Leslie învăţase puţin oraşul şi, oricum, nu ar fi fost deloc nefiresc dacă se rătăceau în Veneţia. Era frumos oriunde te duceai şi, ca prin minune, până la urmă ajungeai exact unde trebuia. Văzură peste tot perechi de îndrăgostiţi ca ei, la plimbare; în aceea perioadă a anului, cu siguranţă că majoritatea erau veneţieni. Vremea fusese însorită şi răcoroasă; în vreme ce soarele dispărea la apus, se întoarseră la barca cu motor, care-i duse înapoi la hotel.

Întorşi în apartamentul somptuos, Coco se aşeză la fereastră admirând oraşul, iar apoi se întoarse spre Leslie, dragostea pe care o simţea pentru el sclipindu-i în privire.

— Îţi mulţumesc ca m-ai invitat aici, spuse ea încetişor.

Parcă îşi petreceau luna de miere – acesta era cel mai romantic loc în care se aflase vreodată.

— Nu te-am invitat, îi reaminti el, cu o privire la fel de expresivă ca a ei. Te-am *implorat* să vii. Voiam să împărtăşesc toate astea cu tine, Coco. Până să vii tu, erau doar parte din munca mea.

Coco zâmbi la auzul termenului folosit. Era un loc de muncă al naibii de frumos.

Discutară apoi despre film şi despre cum mergeau lucrurile. Leslie îi turnă un pahar de şampanie şi, într-un

final, se duseră să se îmbrace pentru masa de seară. Îi era teamă că s-ar putea să fie prea obosită ca să mai iasă, dar Coco dormise suficient după-amiază şi se simţea plină de energie. Nu voia să irosească niciun minut din timpul pe care-l putea petrece cu el, mai ales că Leslie nu trebuia să lucreze.

De această dată, când coborâră din hotel, nu era nici urmă de *motoscafo*; în schimb, îi aştepta o gondolă imensă. Gondolierul purta o bluză în dungi şi o jachetă scurtă bleumarin, pentru serile răcoroase, şi tradiţionala pălărie plată pe care o purtau toţi gondolierii. Chiar şi barca era o frumuseţe neagră, lucioasă, cu ornamente aurii, şi arăta la fel cum arătaseră toate gondolele, de sute de ani. După cum îi promisese, în drum spre restaurant trecură pe sub Puntea Suspinelor, iar gondolierul le cânta un cântec de dragoste. Toată scena părea smulsă dintr-un vis.

— Închide ochii şi ţine-ţi respiraţia, îi şopti Leslie, iar Coco, puţin uimită la început, se supuse, iar el o sărută tandru pe buze, ţinându-şi şi el respiraţia. După ce ieşiră de sub pod, Leslie îi spuse că putea respira din nou. Coco deschise ochii şi-i zâmbi.

— Bun, acum treaba este aranjată, zise el încântat. Potrivit legendei, vom fi împreună pentru totdeauna. Sper că nu ai vreo obiecţie.

Coco râse, iar Leslie îşi reluă locul lângă ea. Ce obiecţii putea să aibă? Faţă de cel mai romantic, iubitor bărbat de pe planetă? Ori faţă de cel mai frumos oraş pe care-l văzuse vreodată? I-ar fi fost tare greu să găsească ceva la care să obiecteze.

— Aş vrea să venim aici în luna de miere, dacă vom avea una vreodată, şopti ea pe când treceau pe sub un alt pod, fiind încă sub vraja momentului romantic de dinainte. Ar fi fost imposibil să nu fie, mai ales cu el. Vreau să spun, dacă ne căsătorim vreodată.

— Aşa mai zic şi eu! spuse el în culmea fericirii.

Gondola se opri la nişte trepte mici din piatră, în capătul cărora se afla un restaurant din care răzbătea o lumină veselă. Gondolierul îi ajută să coboare, iar Leslie, cu braţul

pe după umerii ei, o conduse înăuntru. Portarul de la hotel a spus că acesta ar fi cel mai liniştit şi mai discret loc. O mulţime de localnici vin să mănânce aici. Nu e select, dar a spus că mâncarea e foarte bună.

Restaurantul era micuţ şi doar pe jumătate plin. Şeful de sală îi conduse la o măsuţă mai retrasă, în fundul restaurantului. Nu le acordă nimeni atenţie şi putură să servească masa ca toată lumea, fără vreun deranj sau vreo întrerupere. Leslie spuse că, până acum, mass-media fusese destul de temperată aici şi că nu-i deranjase. Madison crease ceva probleme, când agentul ei de presă furnizase nişte poveşti absurde unor reviste de bârfă, dar, chiar şi atunci, îi deranjase numai pe platoul de filmare. Spre uşurarea tuturor, lucrurile nu luaseră amploare şi nu stârniseră o furtună în presa europeană. Leslie nu-i spusese despre ce poveşti fusese vorba, ci doar că erau nesemnificative, dar enervante, ceea ce era tipic pentru Madison. Leslie îi mai povesti că partenerei lui îi plăcea să facă pe prinţesa pe platourile de filmare, ceea ce nu l-ar fi deranjat, atâta vreme cât îşi învăţa replicile, venea la timp şi nu încetinea lucrurile în vreun fel. Îi plăcea Veneţia, dar spera să se întoarcă acasă, la ea, cât mai curând posibil. Îi mai spuse că, până acum, filmările decurgeau conform programului. Săptămâna aceea urmau să filmeze în Piaţa San Marco şi în interiorul bazilicii, pentru care le trebuiseră o mulţime de autorizaţii, dar că asistentul lor de producţie italian fusese un geniu şi obţinuse toate cele necesare.

În timpul cinei vorbiră vrute şi nevrute, deşi pe Coco o cuprindea din când în când câte un val de toropeală. Organismul ei era uşor dat peste cap, dar se simţise fantastic toată seara, iar plimbarea prin Piaţa San Marco, după cină, îi făcuse tare bine. Mai târziu, gondola îi duse înapoi la hotel. Când ajunseră în apartament, Coco era pe jumătate adormită. Nici nu-şi mai putea ţine ochii deschişi. Era miezul nopţii în Italia, iar ea nu mai dormise de multe ore. Reuşise, cumva, să piardă o noapte întreagă de somn, dar fusese pentru o cauză bună ceea ce era puţin spus.

Coco adormi de îndată, aşa că Leslie, lungit alături de ea, o privi zâmbind, după care se cuibări lângă ea, îmbrăţişând-o. Era ca şi când visul lui tocmai devenise realitate. Dormiră amândoi până aproape de prânz. Când se treziră, camerele lor erau scăldate în lumina strălucitoare a soarelui; după ce făcură dragoste, erau gata să înceapă o nouă zi.

Pentru masa de prânz, Leslie o duse la cafeneaua lui Harry, unul dintre localurile lui preferate din Veneţia. Coco comandă un *risotto milanese* cu mult şofran, aşa cum numai italienii îl preparau, iar el luă o salată de homar, şi începură să-şi facă planurile pentru acea după-amiază. Leslie închiriase din nou gondola, deoarece era mult mai romantică decât barca cu motor care, într-adevăr, era rapidă şi mult mai practică în dimineţile când trebuia să ajungă la filmări. Ei, acum, nu se grăbeau, aşa că îşi petrecură după-amiaza vizitând Palatul Dogilor, admirând clopotniţa bazilicii şi Turnul Campanile. Se plimbară prin grădinile regale şi intrară, pe rând, în câteva biserici vechi, foarte frumoase, după care se înapoiară la hotel. Fusese încă o zi perfectă. În seara aceea, hotarâră să comande cina în cameră, întrucât a doua zi la şase dimineaţa Leslie trebuia să fie pe platoul de filmare, pentru machiaj şi aranjarea părului. Coco îi promisese că avea să meargă cu el, măcar în prima zi. După aceea, avea de gând să exploreze puţin oraşul, singură. Pentru un oraş atât de mic, erau foarte multe de văzut şi, oricum, nu voia să-l deranjeze atunci când lucra la film.

Leslie călătorea, de obicei, fără prea mulţi oameni care să stea după el. Spunea că nu avea nevoie de asistent atâta vreme cât portarul hotelului era bun, iar Palatul Gritti era renumit pentru calitatea personalului. Pentru machiaj şi pentru aranjarea părului folosea întotdeauna echipa de pe platoul de filmare. Nu şi-i aducea niciodată pe oamenii săi. Pentru o vedetă de talia lui, era surprinzător de modest şi de nepretenţios. Spunea că prefera cât mai puţină zarvă şi atenţie. Spre deosebire de Madison, care îşi adusese stilistul personal, doi make-up artişti profesionişti, sora,

două asistente şi pe cea mai bună prietenă. Era renumită pentru listele ei lungi cu nenumărate solicitări şi cerinţe personale, pe care le înmâna producătorilor înainte de semnarea vreunui contract. Avea până şi bodyguardul şi antrenorul personal cu ea şi ceruse ca toţi să fie cazaţi la acelaşi hotel ca ea. Această atitudine nu-i adusese deloc prieteni, pe niciun platou de filmare, dar în acel moment era actriţa cu cel mai mare succes de box-office, aşa că nu i se împotrivea nimeni. Îi dădeau, pur şi simplu, ce voia, doar ca să nu facă vreo scenă, fapt ce îi cam stătea în fire.

— E un pic obositor să fii înconjurat de toate astea, îi mărturisi el lui Coco, în momentul când plecau împreună spre platoul de filmare.

Până se ridica soarele pe cer, dimineţile erau mai răcoroase, iar Coco îşi pusese o jachetă din piele de oaie şi o pereche de cizme vechi de cowboy. Arăta odihnită, tânără şi frumoasă, cu nişte ochi mari şi verzi, fără să poarte machiaj, şi cu un păr bogat de culoarea castanelor. Coco era esenţa a ceea ce admira el la o femeie: era sinceră, dezinvoltă, naturală, nepretenţioasă şi nu-şi dădea aere. Bunătatea şi integritatea îi amplificau toate calităţile. Arătau foarte frumos împreună când sosiră pe platoul de filmare şi intrară în rulota care fusese pregătită pentru Leslie, sub una dintre arcadele din jurul Pieţei San Marco. Coco se întreba cum aduseseră rulota acolo, însă Leslie era mulţumit că avea unde să stea, să se relaxeze sau să studieze în pauzele dintre scene.

Make-up artistul principal şi stilistul îl aşteptau deja. Erau localnici, dar vorbeau engleza foarte bine, iar Leslie discuta cu ei fără probleme în timp ce-şi sorbea cafeaua aburindă. Coco, în tot acest timp, stătea liniştită într-un colţ, urmărindu-i.

În ciuda convocării matinale, începură filmarea abia la ora nouă. Li se pregătise şi adusese la cabine micul dejun şi, într-un târziu, se auzi un ciocănit la uşa cabinei lui, spunându-i-se că erau gata să-l aranjeze. Până atunci, pregătiseră luminile pe platou, folosind o dublură ce-i ţinuse locul în timpul reglajelor, un tânăr italian cam de

aceeaşi de înălţime şi cu un ten ca al lui Leslie. Pentru scena pe care o filmau, Leslie purta un costum negru cu o croială impecabilă, o bluză cu guler pe gât şi pantofi negri din piele întoarsă. Aranjat cum era şi cu machiajul adecvat, care, de altfel, de abia se observa, Leslie arăta sexy şi extrem de frumos. Nu-i lăsa niciodată să exagereze cu machiajul, dar părul îi era aranjat meticulos şi bine fixat.

Coco privea fascinată pe măsură ce apăreau şi ceilalţi actori din scena pe care urmau s-o filmeze. Regizorul îşi ocupă locul lângă cameraman, dându-i instrucţiuni. Ştia exact ce unghiuri de filmare voia şi le vorbea actorilor cu calm. Coco mai fusese pe platouri de filmare cu sora ei, dar nu mai sesizase în altă parte o asemenea implicare. Actorii din acest film erau cele mai mari vedete din industria cinematografică. Cu toţii îşi luau rolurile în serios şi nu voiau să irosească nicio secvenţă. Dacă filmul se bucura de succes, toţi cei implicaţi ar fi făcut bani buni, iar actorii puteau spera la vreun Oscar. Evident, la asta de gândeau cu toţii. Nu era o simplă joacă.

Coco stătea tăcută acolo unde i se spusese să stea, ca să nu deranjeze pe nimeni, urmărindu-l cu atenţie pe Leslie în timp ce-şi rostea replicile pentru prima dublă a scenei. Madison încă nu apărea în scenă, şi mai trecu o oră până ce veni şi ea pe platou, pe tocuri înalte şi într-o rochie roşie de seară foarte sexy, ce o acoperea doar pe jumătate şi peste care purta o haină, etalându-şi renumitul ei decolteu şi picioarele lungi, spectaculoase. Îşi intră în rol direct, alături de Leslie, personajul ei trebuind să alerge către celălalt capăt al pieţei. Cineva încerca să o răpească, iar Leslie alerga după ea cu intenţia de a-i veni în ajutor, dar ea, se presupunea, nu ştia cine era el. Părea o intrigă complicată, încurcată, dar Coco ştia subiectul de când citise scenariul cu Leslie, ajutându-l să-şi înveţe replicile. Îşi amintea scena, dar aici era atât de diferit, actorii reuşind să aducă în plus o interpretare electrizantă şi o tensiune pe care chiar o puteai simţi. Carabinierii ajutau să ţină publicul curios la distanţă de porţiunea din piaţă în care filmau ei. Pe neaşteptate, cineva îi dădu lui Coco un

scaun pliant, ca să se aşeze. Îi făcu un semn cu capul drept mulţumire. După câteva minute, o femeie blondă se aşează pe un scaun alături de ea. Coco nu ştia decât că aceasta făcea parte din anturajul lui Madison

— E talentată, nu-i aşa? i se adresă lui Coco femeia în timpul unei pauze. Eu sigur mi-aş rupe gâtul dacă aş alerga pe tocurile acelea.

Coco râse amabil în loc de răspuns.

Femeia n-o întrebă cine era sau de ce se afla acolo. Erau atât de mulţi oameni pe platou, încât nimeni nu se mai deranja să întrebe. La fel ca femeia de lângă ea şi ca toţi ceilalţi de pe platou, Coco avea un permis de acces agăţat la gât, ceea ce însemna că făcea parte din echipa de filmare, din distribuţie sau din anturajul cuiva.

— Le stă bine împreună, nu-i aşa? reluă femeia urmărindu-i mai îndeaproape, iar Coco îi studie şi ea.

Nu prea se gândise la asta, dar aşa era. În scena aceea, Leslie o îmbrăţişa pe Madison. Madison respira greoi, din cauza alergării din scena anterioară, şi se prelinse uşor pe trupul lui când acesta o prinse în cele din urmă. Coco se simţi uşor ciudat când observă ce bine arătau împreună, acesta fiind chiar motivul pentru care fuseseră distribuiţi în rolurile respective.

— Ai văzut articolul despre ei, din revistele de săptămâna trecută? întrebă femeia cu dezinvoltură, aruncându-şi din nou ochii la Coco. Sunt fierbinţi de tot. Asemenea subiecte sporesc interesul pentru film. Şi cine ştie ce se va întâmpla până pleacă de aici?

Femeia zâmbi sugestiv. Coco îi zâmbi aproape imperceptibil şi păru destul de încurcată, în timp ce femeia, amabilă, scoase o revistă de bârfe dintr-o geantă enormă, pe care i-o întinse lui Coco, să se uite pe ea.

Coco înghiţi în sec când văzu poza de pe copertă. Era o fotografie cu Leslie şi Madison sărutându-se, cu un titlu mare deasupra, care zicea: „Irezistibil. Noua poveste de dragoste dintre Leslie şi Madison începe în Italia”. Coco nu voia să citească, dar parcă era hipnotizată, aşa că răsfoi rapid revista până la pagina cu articolul. Mai erau câteva

fotografii cu ei doi, în două dintre ele tot sărutându-se, iar alta în care păreau amândoi surprinşi de parcă tocmai fuseseră întrerupţi din ceva despre care nu voiau să se afle. Îşi simţi stomacul strângându-se ghem, pe măsură ce citea. În articol scria că în luna mai se despărţise de ultima lui iubită, care îl acuzase că ar fi gay. Articolul spunea în continuare că acest lucru nu era plauzibil din moment ce acesta începuse o relaţie pasională cu Madison Allbright, imediat ce se întâlniseră pe platoul de filmare al noului lor film, în Italia. În articol nu se spunea nimic despre Coco ori despre apariţia ei alături de Leslie în Los Angeles. După câteva minute, îi înapoie femeii revista şi-i mulţumi. Simţi dintr-odată că i se face greaţă.

Asta voia să-i spună sora ei. Aşa era să fii îndrăgostită de o mare vedetă ca el, care se culca cu toate partenerele, din toate filmele în care juca. Erau acolo de numai două săptămâni. Nu îi trebuise prea mult timp. Iar ceea ce tocmai văzuse în fotografiile din revistă nu putea fi contestat. Era clar că o săruta. Iar acum, împietrită, îl privea alături de Madison, întrebându-se cum de putuse da dovadă de atâta prost gust şi de cruzime, încât să o invite la Veneţia în timp ce el avea o aventură cu partenera lui de film. Adevărul era că o invitase înainte de a pleca din State, deşi, dacă avea vreun pic de inimă, o putea opri înainte de a veni aici. Ba, mai mult, făcuse dragoste cu ea în ultimele două zile. Ce fel de om ar face una ca asta? După toate probabilităţile, un actor de cinema. O durea cumplit pe Coco să recunoască faptul că Jane avusese dreptate.

Şi rămase acolo, ca un robot, privindu-l timp de trei ore cum îşi juca rolul. În acele momente nu voia decât să se ducă înapoi la hotel şi să-şi facă bagajele. La dracu cu Leslie Baxter! Îl urmărea cu lacrimi în ochi şi ar fi vrut, mai mult ca niciodată, să meargă acasă, la Bolinas, şi să plângă.

Când terminară de filmat, Leslie veni să o caute şi apoi o conduse înapoi la rulota lui, unde organizatorii urmau să le servească masa de prânz. Observase cum Leslie, la ieşirea

de pe platou, îi spusese ceva lui Madison, iar aceasta începuse să râdă, după care îşi pusese un braţ pe după umerii ei şi o strânsese afectuos. Văzându-i, îi venea să verse, dar nu scoase nicio vorbă când se îndreptară spre rulotă şi nici după ce ajunseră înăuntru.

— Cum ţi s-a părut? o întrebă el, cu un zâmbet, scoţându-şi jacheta şi trântindu-se pe un scaun. Mie începutul mi s-a părut de tot rahatul şi tot mai cred ca scena cu alergarea e stupidă, dar regizorul nu vrea să renunţe la ea. Mi-a plăcut mult mai mult scena de sub arcade. Ar fi şi mai reuşită dacă Madison ar face ceva să-şi ţină sânii sub control.

Lui Coco nu-i venea să creadă că îi spunea ei acest lucru, după ceea ce tocmai citise. Devenise, dintr-odată, o persoană pe care ea n-o mai cunoştea.

— Înţeleg că nu ţi-a plăcut, zise el, părând îngrijorat, luându-i în mod greşit tăcerea drept critică la interpretarea lui, ceea ce-l deranja şi mai tare.

Era un perfecţionist în ceea ce făcea.

— Scenele mi s-au părut bune, zise ea încet, aşezată pe scaunul din faţa lui. Nu era sigură dacă să-i spună chiar acum ce gândea despre el sau să aştepte până ajungeau înapoi, la hotel, după filmare.

— Atunci, ce nu ţi-a plăcut?

Dintr-odată, se crispă toată şi se albi la faţă. Pentru el, opinia ei era importantă şi acum, la fel ca atunci când o rugase să citească scenariul.

— De fapt, ceea ce nu mi-a plăcut câtuşi de puţin a fost articolul pe care tocmai mi l-a arătat cineva, pe platou, zise ea, hotărându-se să nu mai amâne şi să termine cu asta chiar acum, ca să se poată întoarce la hotel şi să plece înainte să termine el lucrul, în seara aceea.

— Ce articol?

Chipul lui nu trăda nicio expresie, ceea ce o deranja şi mai mult pe Coco. Fusese întotdeauna cinstit cu ea – sau cel puţin aşa crezuse ea –, iar acum făcea pe prostul.

— Nu-mi mai amintesc cum se numea revista, de obicei nu citesc asemenea porcării. Era un articol despre

aventura pe care tu şi Madison se pare că o aveţi aici. Puteai să menţionezi asta înainte să fi venit eu. M-ai fi scutit de tot drumul ăsta.

— Înţeleg, spuse el, plecându-şi capul şi privind podeaua, apoi se ridică, afişând o expresie foarte serioasă. Pot să-mi dau seama ce simţi! Dacă nu te deranjează, aş vrea să vii cu mine pentru un minut. Presupun, şi cred că nu greşesc, că persoana care ţi-a dat revista a fost una dintre simpaticele doamne din anturajul domnişoarei Allbright, aşa e?

— Cred că da. Nu mi s-a recomandat. Dar am văzut că au venit pe platou împreună.

— Minunat! Aceea ar putea fi sora ei, una dintre cele paisprezece asistente sau prietena ei cea mai bună din liceu, care au sosit împreună, cu un avion particular, direct la parcul de rulote în care locuiesc. Apoi deschise uşa rulotei sale şi-i făcu semn lui Coco să-l urmeze. Ea ezită pentru o clipă, însă Leslie arăta atât de pornit, încât nu i se împotrivi. Coborî treptele şi îl urmă pe sub arcade, până la o rulotă asemănătoare din apropiere, însă mult mai mare decât a lui.

Leslie ciocăni şi, fără să aştepte vreun răspuns, deschise uşa rulotei trăgând-o pe Coco după el. Rulota era plină de oameni şi duhnea a parfum ieftin şi a tutun. Împrăştiaţi printre suporturile cu peruci, unii râdeau, alţii vorbeau la telefoanele mobile. Coco o observă pe femeia care-i arătase revista şi care îi zâmbi când trecură pe lângă ea. Leslie se strecură printre ei, îndreptându-se către o încăpere din fundul rulotei, unde ştia că se retrăgea Madison, ca să scape de toţi ceilalţi. Ciocăni şi, la auzul vocii acesteia, deschise energic uşa, privind-o din prag plin de mânie. Madison stătea pe o canapea cu un bărbat care purta jeanşi şi un maiou şi care avea braţele şi pieptul acoperite cu tatuaje. Aceasta privi în direcţia uşii părând foarte surprinsă să-l vadă pe Leslie.

— Salut, spuse ea cu o privire inocentă. S-a întâmplat ceva?

Pe platou păruse totul în regulă.

— Aşa se pare! Una dintre prietenele tale i-a arătat lui Coco scârboşenia aia de articol, din revista de bârfe pe ai cărei paparazzi i-ai adus săptămâna trecută, ca să ne dai vieţile peste cap.

— Nu i-am adus eu, zise ea tot cu nevinovăţie. Agentul meu de presă i-a invitat. Iar eu nu pot controla pe cine contactează el.

— Nu poţi pe dracu'! Apoi, absolut livid, se întoarse către Coco. Domnişoara Allbright – sau agentul ei de presă, după cum spune ea – a trimis o invitaţie uneia dintre cele mai sordide fiţuici de bârfe din întreaga industrie a presei scrise, ca să vină pe platou şi să ne facă fotografii. Iar cineva, cu această ocazie, şi bineînţeles că nu ştim cine, le-a menţionat cum că eu şi Madison am avea o relaţie, doar ca să le sporească acestora interesul şi să vrea să se deplaseze până aici. Întâmplarea face că, zise el mai departe, întorcându-şi privirea furioasă de la Coco înapoi către partenera lui de film, nu am nicio relaţie cu ea, n-am avut niciodată şi nici nu intenţionez, în ciuda corpului ei remarcabil, a implanturilor grozave şi a picioarelor ei extraordinar de frumoase, zise Leslie scuipând nervos vorbele. Întâmplarea mai face şi că este măritată cu stilistul ei, adică cu domnul aici de faţă – şi arătă spre bărbatul cu tatuaje, spre bucuria lui Coco – şi care, conform contractului ei, lucrează cu ea la toate filmele sale, putând astfel să o ţină sub o supraveghere atentă şi iubitoare. Şi, mai mult de-atât, deşi se vrea a fi cel mai mare secret de pe platou, asta pentru a-i păstra neîntinată imaginea de femeie fatală, pe pielea mea, în acest caz, tot întâmplarea face că este şi însărcinată în cinci luni. Ca o coincidenţă, şi ăsta este un secret la fel de mare. Cei doi chiar au o căsnicie fericită. Acum, că am clarificat toate astea şi că mi-ai distrus viaţa cu rahaturile pe care le-ai dat presei, poate ai bunăvoinţa să-i confirmi iubitei mele că tot ce am spus este adevărat. Şi, apropo, continuă întorcându-se către Coco, sărutul din fotografiile acelea era, de fapt, dintr-o scenă pe care am filmat-o săptămâna trecută. Nu ştiu pe cine mama dracului a plătit

ca să poată intra pe platou, asta dacă n-a fost cumva unul din oamenii tăi, zise el plin de dezgust către Madison. Eu n-am nevoie de asemenea publicitate în momentul de faţă. Se întâmplă să fiu îndrăgostit de această femeie, şi, nici ea, nici eu nu vrem să ne batem capul cu asemenea bârfe.

Leslie scotea efectiv flăcări în timp ce Madison îl privea jenată; soţul ei îşi drese vocea şi ieşi din încăpere. Bărbatul nu părea câtuşi de puţin gelos pe Leslie şi, după câte se vedea, nu avea nimic de adăugat la vorbele lui. Trecu pe lângă ei, zâmbindu-i lui Coco, şi se duse în cealaltă încăpere, ca să se alăture cohortei de însoţitori. Certurile dintre actorii principali erau ceva obişnuit, iar Madison reuşea să provoace destule. Soţul ei prefera să nu se implice în asemenea scandaluri şi, întrucât căsătoria lor era secretă, încerca să nu atragă atenţia asupra sa. Madison îşi purta singură bătăliile.

— Haide, Leslie! Trebuie să recunoşti că asemenea chestii sporesc interesul publicului pentru film.

Madison îi zâmbi lui Coco, văzându-i privirea plină de stupoare. Coco nu mai fusese prinsă în mijlocul unor asemenea situaţii.

— Aaa, şi, dacă spui cuiva că sunt însărcinată, te omor! îi zise ea lui Coco pe un ton plat.

De aceea purtase haina peste rochia roşie, foarte strâmtă. Singura persoană care ar fi trebuit să cunoască secretul era costumiera. Madison semnase contractul pentru acest film înainte de a rămâne însărcinată şi nu voia să piardă rolul. În schimb, Leslie fusese pe punctul să o piardă pe Coco.

— Fă-mi o favoare, îi zise el lui Madison, încă furios pe ea. Va trebui să lucrăm împreună câteva luni bune. Asta este doar o slujbă pentru fiecare din noi. Încearcă să nu-mi distrugi viaţa personală, în timp ce ne facem amândoi meseria. Eu nu mă leg de viaţa ta, nu te lega nici tu de a mea!

— Bine, bine! zise ea ridicându-se de pe canapea.

Coco îi putu sesiza burtica. Pe sub rochii purta mereu un corset strâns, pe care şi-l scotea însă ori de câte ori se afla

în rulotă.

— Dar să nu spui nimănui că sunt căsătorită şi gravidă! Nu e bine pentru imaginea mea. Sex-simbolurile nu se căsătoresc şi nu fac copii.

— Şi cum ai de gând să explici apariţia copilului, la naştere? o întrebă Leslie, fascinat de minciunile acestei femei, pe care nu o plăcea deloc, după câte îşi putea da Coco seama.

Se şi vedea de ce.

— Lumea nu trebuie să ştie despre acest copil decât că e al surorii mele, zise Madison cu nonşalanţă.

— Şi unde ai de gând să-l naşti? Direct în cuibul berzei?

— Am aranjat deja, zise ea uitându-se la Coco.

Da, Madison era frumoasă, dar Coco îşi dădea seama acum că nu era absolut nimic plăcut la ea. Nu-i păsa decât de propria carieră. N-o interesa câtuşi de puţin pe cine călca în picioare pentru a-şi atinge scopul.

— Iubita, i se adresă ea lui Coco, eu zic să-l iei înapoi în rulotă, la o partidă de sex oral. Trebuie să se relaxeze înainte de următoarea noastră scenă.

La auzul acestor cuvinte, şi înainte de-a apuca să spună ceva, Leslie o scoase pe Coco aproape pe sus, trăgând-o de mână prin mijlocul mulţimii adunate în faţa rulotei. Coco îl urmă în rulota lui, privindu-l cu o expresie de regret profund. Fusese o scenă neplăcută pentru amândoi. Nimic, niciodată n-ar fi reuşit s-o stânjenească pe Madison Allbright.

— Leslie, îmi pare rău, zise ea cu tristeţe, am crezut… când am văzut revista aia…

— Ştiu. Nu-ţi face griji, zise el trântindu-se pe un scaun. Încă părea supărat. N-aveai de unde să ştii că tot rahatul ăla a fost fabricat. Nenorocita asta şi-ar vinde şi mama, dacă are aşa ceva, ca să facă un ban şi ca să promoveze un film. Era faţa urâtă a acestei industrii, pe care Coco n-o mai văzuse cu proprii ochi. Dar sunt absolut sigur, o avertiză el, că nu va ti ultima oară când se întâmplă aşa ceva. Madison este o jigodie vicleană şi va mai pune la cale şiretlicuri de-astea. Se poate întâmpla în orice film, din

greşeală sau intenţionat. Tu trebuie să ştii că nu am să-ţi fac aşa ceva niciodată. Te respect prea mult şi, în plus, te iubesc. Dacă se întâmplă să mă cuplez cu o altă femeie sau dacă am să vreau pe altcineva, îţi voi spune eu însumi şi voi ieşi eu singur din viaţa ta. În niciun caz nu vei citi despre asta în revistele de bârfe sau în tabloide. Oricât de nepotrivit ar fi fost comportamentul meu în trecut, aşa ceva n-am făcut nimănui şi cu siguranţă nu intenţionez să încep acum. Îmi pare rău că te-a supărat, zise el prinzând-o pe Coco de braţ şi aşezând-o în poala lui.

Coco părea extrem de jenată.

— Îmi pare rău că am făcut atâta caz. N-am vrut să creez probleme între tine şi ea.

Asta nu avea să-i uşureze lui Leslie colaborarea cu Madison, dar, în orice caz, era bucuros că măcar clarificase acest aspect. Dacă Madison avea de gând să lanseze zvonuri că ar avea aventuri amoroase pe platoul de filmare, acum era nevoită să-şi găsească o altă ţintă. El nu avea nicio intenţie să-şi strice relaţia cu Coco din cauza ei.

— Sunt îndrăgostit de tine! Şi de ce Dumnezeu aş vrea o pipiţă ca ea?

În mijlocul şleahtei de asistenţi şi de amici josnici, Madison îşi dăduse dintr-odată arama pe faţă. Arăta ca o târfă ieftină. Cam asta se întâmplă în industria cinematografică, Coco.

— Se bârfeşte ca la colţul străzii, iar majoritatea celor cu care lucrezi ar fi în stare să te calce în picioare sau să te înjunghie pe la spate ca să ţi-o ia înainte. Se întâmplă foarte rar să lucrezi la un film cu oameni de treabă, care să nu te vândă ori de câte ori ar avea ocazia. Va trebui să te obişnuieşti cu asta.

— Am să încerc.

Fusese o revelaţie pentru ea să vadă ce-i putea pielea partenerei lui de film şi, mai ales, cum tratase el întreaga situaţie. Apoi, dintr-odată, Leslie izbucni în râs.

— Cred că m-am pierdut puţin cu firea acolo. Amândoi observaseră cu câtă agilitate dispăruse soţul ei din încăpere. Dar am impresia că treaba cu sexul oral a fost

totuşi o idee bună. Ce zici? Îşi aruncă privirea la ceas şi apoi la ea. Avem timp? Ştia că o tachina, şi pufniră amândoi în râs. Dar apoi o privi cu seriozitate. Runda întâi! Tocmai ai susţinut primul tău examen. Bun venit în lumea showbizului!

— Hm, cred că l-am picat cu brio, spuse Coco, încă afectată de întâmplare. Fusese pregătită să-l părăsească deoarece crezuse că era ceva între el şi Madison. Dacă pleca din Veneţia fără să fi stat de vorbă cu el?

Tocmai învăţase o lecţie valoroasă.

— Din contră, zise el privind-o cu mândrie. Cred că te-ai descurcat surprinzător de bine. Am supravieţuit încercării, şi nu cred că vrăjitoarea asta malefică ne-o va mai face încă o dată. Leslie vorbea despre ei doi ca despre o echipă gata să ia lumea în piept. Deşi ştiau amândoi că, dacă nu Madison, altcineva tot avea s-o facă, mai devreme sau mai târziu. Coco începea să înţeleagă că aşa stăteau lucrurile în domeniul în care lucra el. Se foloseau unii de alţii, ori de câte ori aveau ocazia şi în orice fel puteau.

Apoi mâncară liniştiţi în rulotă, vorbind despre film şi despre lucrurile pe care Coco ar mai fi vrut să le vadă în Veneţia, când, deodată, Coco înţelese că sora ei se înşelase. Se lovise exact de genul de situaţie despre care îi vorbise Jane. Şi, contrar previziunilor acesteia, lui fusese dărâmată ca un castel din cărţi de joc, iar Leslie, plin de devotament, îi fusese alături. Experienţa o zdruncinase, dar n-o distrusese. Şi, chiar mai bine, nici revista de bârfe nu avusese dreptate. Până acum, toate bune.

capitolul 16

Coco petrecea câteva ore zilnic pe platou urmărindu-l pe Leslie filmând şi, în câteva rânduri, observase o încordare între el şi Madison. Uneori această încordare contribuia la atmosfera electrizantă a filmului, dar, alteori, le îngreuna considerabil scenele de dragoste, în special lui Leslie. Nu o plăcea ca persoană, şi se vedea. Dar erau nevoiţi să lucreze împreună, şi niciunul din ei nu voia ca acest fapt să afecteze filmul. Asta îi confirmă lui Coco din nou că era vorba despre actorie, şi nu despre iubire. Leslie era uimitor de bun în meseria lui. Chiar mai bun decât partenera lui, care-şi uita permanent replicile.

Iar când se sătura să-i urmărească filmând, Coco se ducea la plimbare, cu orele, prin Veneţia. Leslie o tachina spunându-i că nu ratase nicio biserică din oraş. Vizitase mănăstirile San Gregorio, Santa Maria della Salute şi Santa Maria dei Miracoli. Explorase ore întregi Academia de Arte Frumoase, Teatrul La Fenice şi Galeria Querini Stampalia. Până la sfârşitul săptămânii, văzuse fiecare colţişor al oraşului, iar seara, când se întorcea Leslie la hotel, îi povestea ce descoperiri mai făcuse. El, uneori, era extrem de obosit din cauza interminabilelor filmări, a certurilor cu regizorul şi a stresului de a lucra cu Madison. Dar, indiferent cât de epuizat ar fi fost, era încântat de fiecare dată să o găsească pe Coco la hotel, întâmpinându-l. Şi amândoi aşteptau cu nerăbdare weekendul de la Florenţa. Leslie închiriase o maşină şi avea de gând să conducă chiar el.

Cu o seară înainte să plece la Florenţa, Leslie se plânsese că în acea zi se treziseră cu nişte paparazzi pe platou. Unii dintre ei veniseră tocmai din Roma şi din

Milano. El bănuia că Madison sau agentul ei de presă le vânduse pontul, deşi ştiuse că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple. Oricine trecuse săptămâna aceea prin Piaţa San Marco îi văzuse filmând. Nu era deloc surprinzător că apăruseră ziarişti, dat fiind că în oraşul lor se turna un film cu mari vedete americane de cinema.

— Mă bucur că n-ai fost acolo astăzi. N-aş fi vrut să-i văd grămadă pe tine.

Carabinierii reuşiseră să-i ţină la distanţă de spaţiul în care filmau, însă vreo doisprezece dintre ei îl aşteptaseră la rulotă. Şi, dacă ar fi fost şi Coco acolo, mai mult ca sigur că i-ar fi asaltat pe amândoi. În opinia lui Leslie, paparazzii britanici şi cei italieni erau cei mai îngrozitori şi cei mai insistenţi. Considerase întotdeauna că presa franceză era cu mult mai respectuoasă, ori de câte ori filmase acolo.

În seara aceea, Leslie scoase o hartă, şi îşi planificară traseul până la Florenţa. Ar fi vrut să o ducă şi la Lido, dar nu avuseseră încă timp, deşi era la douăzeci de minute distanţă cu barca. El fusese foarte ocupat cu filmările, iar Coco se plimbase pe jos prin toată Veneţia.

Intenţionau ca în drum spre Florenţa să oprească şi la Padova şi la Bologna. Coco voia sa viziteze Capela Scrovegni din Padova, unde se aflau picturile lui Giotto, despre care învăţase cu ani în urmă şi despre care îi spusese lui Leslie, precum şi zidurile din secolul al treisprezecelea şi al paisprezecelea care înconjurau oraşul şi catedrala. În Bologna, dacă mai aveau timp, ar fi vrut să viziteze bazilica gotică San Petronio şi pinacoteca naţională.

Voiau să ajungă la Florenţa după-amiază, iar acolo erau atât de multe lucruri pe care voiau să le vadă amândoi: Galeria Uffizi, Palatul Pitti, Palazzo Vecchio şi domul. N-aveau nicio şansă să poată vizita totul. Iar dimineaţa, când plecară din Veneţia, se anunţa o zi splendidă. Barca cu motor îi duse până la parcarea gigantică, unde îi aştepta maşina închiriată. Închiriase o Maserati; cu o grimasă de plăcere evidentă, plecă de pe loc în trombă.

Drumul spre Padova şi Bologna fusese încântător, după

care intrară pe autostrada spre Florenţa. Îi aştepta un apartament la hotelul Excelsior, rezervat de Leslie pentru weekend, dar Coco insistă să oprească mai întâi la Galeria Uffizi. De abia aştepta să o revadă. Ea mai vizitase galeria împreună cu1 părinţii, cu ani în urmă, însă Leslie nu o văzuse niciodată. Împreună cu ea, descoperea o nouă lume. Când ajunseseră la hotel, cei doi arătau relaxaţi şi fericiţi.

În seara aceea, luară cina la un restaurant recomandat de către cei de la hotel, după care se plimbară prin piaţă. Cumpărară îngheţată şi îi ascultară pe cântăreţii stradali; după aceea merseră pe jos până la hotel. Acest loc le dezvăluia alte minunăţii decât Veneţia. Iar lui Coco îi păru rău că nu puteau ajunge şi la Roma.

— Rămâi aici până termin eu filmul, îi zise el în glumă. Astfel, vei putea vedea totul.

Ar fi vrut să vadă şi Perugia, şi Assisi. Dar ştiau amândoi că trebuia să se întoarcă. Nu-şi putea abandona total clienţii şi afacerea, iar Erin nu-i putea ţine locul mai mult de două săptămâni. Şi îşi dădură seama, cu tristeţe, că nu aveau să se mai vadă până când nu se întorcea el la Los Angeles. Mai putea dura o lună, poate două, dacă Madison nu începea să-şi memoreze replicile. Devenea din ce în ce mai stresant să lucreze cu ea, iar Leslie nu voia ca aceasta să strice filmul. Madison îi promisese regizorului că avea să stea tot weekendul să citească scenariul, iar Leslie spera că avea să se ţină de cuvânt. Decolteul ei nu era suficient ca să ducă rolul la bun sfârşit.

Coco şi Leslie petrecură o noapte liniştită în apartamentul lor elegant. A doua zi, managerul hotelului îi făcu să tresară, apărând la uşa lor, chiar când erau pe punctul de plecare. Era extrem de spăşit şi spunea că nu avea nicio idee cum de se întâmplase, dar că cineva anunţase presa că Leslie era acolo. Chiar în faţa hotelului îi aştepta o turmă de paparazzi. Paza hotelului reuşise să-i ţină afară din hotel, dar nu era nicio şansă să poată pleca de acolo fără să fie asaltaţi. Faptul că Leslie Baxter se afla în oraş era o ştire de mare senzaţie.

Leslie se uită la Coco, încruntându-se nemulţumit. Din fericire, cei de la hotel le duseseră maşina în garaj.

Managerul hotelului le sugeră să-i strecoare afară din hotel prin spate, pe intrarea de serviciu. Mai spuse că, dacă s-ar fi deghizat puţin, cu nişte ochelari de soare negri, pălării, orice aveau la îndemână, ar fi putut scăpa fără să-i vadă paparazzii plecând. Şi, cu o plecăciune foarte adâncă, îşi exprimă regretele, i-ar asta îl făcu pe Leslie să bănuiască faptul că cineva din hotel ciripise.

Valetul veni să le ia bagajele, în timp ce Coco îşi punea o eşarfă pe cap şi ochelarii de soare. Fotografii nu o căutau pe ea, ci pe Leslie, ştiau asta, dar, dacă l-ar fi recunoscut pe el, implicit ar fi descoperit-o şi pe ea. Iar după ce fusese văzută cu el în Los Angeles, dacă mai apărea şi în Italia, ar fi ştiut toată lumea că asta era o relaţie serioasă. Leslie spera să-i priveze de asemenea ştire de senzaţie pentru o vreme. Pentru că, odată ce-ar fi aflat cine era şi descopereau unde locuia, ziariştii ar fi asaltat-o şi în Bolinas. Leslie nu voia să lase aşa ceva să i se întâmple lui Coco. Era destul, şi-aşa, că trebuia să se chinuiască el în felul acesta. Pentru moment, voia ca ea să fie protejată de presă.

Coborâră cu liftul până la subsol şi ieşiră prin garaj. Leslie purta ochelari de soare negri şi o şapcă de golf, pe care managerul hotelului o pescuise de undeva, după care intrară iute în maşină, ieşind pe poarta din spate, în urma camionului de la spălătorie şi a furgonetei unei florării locale. Până să descopere paparazzii că plecaseră din hotel, ei erau deja departe. După asta, îşi continuară liniştiţi drumul spre Veneţia, felicitându-se că fuseseră mai isteţi decât ziariştii.

— Bravo! zise Leslie zâmbindu-i.

Mulţumită avertismentului managerului, reuşiseră să fugă fără probleme. Atât el, cât şi Coco se simţeau uşuraţi.

Se întoarseră la Veneţia destul de devreme încât să aibă timp pentru o plimbare cu barca până la Lido, şi la un pahar de şampanie, la Cipriani. Era un hotel fantastic, cu o privelişte incredibilă asupra întregii Veneţii. După aceea

reveniră la Gritti, la o cină intimă, în apartamentul lui Leslie. Fusese un weekend perfect. Coco era încântată că mai avea încă cinci zile de petrecut alături de el. Îi plăcea la nebunie că erau iar împreună. Erau momente nepreţuite, pentru amândoi. Înainte să meargă la culcare, Leslie o sună pe Chloe. Micuţa le povesti tot ce făcuse la şcoală şi le zise că de Halloween câştigase premiul pentru cel mai reuşit costum. Chloe îl întrebă când urma să îl vadă, iar Leslie îi promise că, dacă termina filmul la timp, avea să petreacă Ziua Recunoştinţei la New York, cu ea şi cu mama ei. După ce închise telefonul, o privi smerit pe Coco.

— A fost o prostie din partea mea, nu-i aşa? Ar fi trebuit să te întreb întâi pe tine ce faci de Ziua Recunoştinţei. Dar, de obicei, fac tot posibilul să petrec cu ea sărbătoarea asta.

Coco ştia că nu-şi văzuse fetiţa de două luni şi că mai erau încă trei săptămâni până când o putea revedea.

— Nu-ţi face griji, zise Coco zâmbindu-i binevoitoare. De obicei, de Ziua Recunoştinţei sunt la mama, în Los Angeles. În mod normal, tot acolo petrecem şi Crăciunul, dar anul acesta mergem la Jane. Sarcina va fi mult prea avansată atunci şi nu va putea călători.

I se păru ciudat chiar şi să o spună. Tot nu se obişnuise cu ideea că Jane era gravidă şi că urma să aibă un copil.

— Am să vin să te văd imediat după Ziua Recunoştinţei, îi promise el. Sper că terminăm aici până atunci şi că vom face o pauză până când ne pregătesc platoul în Los Angeles. Şi de Crăciun ar trebui să avem o pauză acceptabilă. Voi petrece cu tine fiecare minut liber. Promit!

Coco se cuibări în braţele lui cu o expresie de fericire deplină.

Săptămâna aceea încercaseră să petreacă împreună cât mai mult timp posibil. Îl urmărea pe Leslie ore întregi pe platoul de filmare, iar în restul timpului se ducea să viziteze din nou bisericile care-i plăcuseră cel mai mult şi, în plus, descoperise şi altele noi. De acum, se descurca

foarte bine prin Veneţia. Leslie, unul, era impresionat. Cunoştea oraşul mult mai bine decât el – cu excepţia serilor, el rareori avea timp liber.

În ultima ei seară, ieşiră la cină la un restaurant micuţ, de pe o străduţă lăturalnică. Şi de această dată se duseră tot cu o gondolă, dar una diferită de cea pe care o mai folosiseră înainte. Gondolierul îi debarcă la unul dintre blocurile străvechi, iar de acolo o luară pe o alee şi, după o cotitură, erau deja la restaurant. Lui Coco nu-i fusese greu să-l descopere, dat fiind că luase oraşul la pas. Localul era absolut încântător. Aveau şi o grădină mică, dar era prea frig ca să ia masa afară. Mâncarea se dovedi absolut delicioasă, cea mai bună de până atunci. Împărţiră o sticlă de Chianti, astfel că la plecare erau binedispuşi, deşi îi cuprinsese tristeţea, ştiind că ea urma să plece a doua zi. Dar, dacă erau norocoşi, Leslie urma să vină acasă în doar câteva săptămâni. Filmarea mersese bine în săptămâna aceea, mult mai bine decât în săptămâna precedentă. Madison chiar îşi învăţase replicile. Un weekend de studiu dăduse rezultate bune.

Leslie se opri pe stradă, în faţa restaurantului, şi o sărută pe Coco. Şederea ei la Veneţia fusese perfectă pentru amândoi, aproape ca un vis care devenise realitate. Şi, chiar mai bine de-atât, nu era un vis, era realitate.

— Ai măcar idee cât de mult te iubesc? îi şopti el şi o sărută iar.

— Aproape la fel de mult cât te iubesc eu, îi răspunse ea când îşi recăpătă răsuflarea şi-i zâmbi privindu-l în ochi.

Atunci, ca din senin, o explozie de bliţuri îi orbi din toate părţile, şi până să-şi dea seama ce li se întâmpla, erau înconjuraţi şi îmbrânciţi de paparazzii extrem de agresivi ce stătuseră afară la pândă, aşteptând să sară la ei. Era o ambuscadă. Cineva le vânduse jurnaliştilor pontul, şi de data asta nu erau doar câţiva. Iar Leslie şi Coco se aflau la mare distanţă de barcă. Leslie ar fi vrut să o scoată pe Coco din mijlocul mulţimii şi să o apere, dar habar nu avea cum. Nici nu ştia încotro să o apuce, iar singura lor scăpare era gondola. Erau cel puţin treizeci de fotografi

între ei şi barcă.

Coco se uita la el şocată şi confuză, iar Leslie o strigă, întrebând-o încotro să se ducă. Era complet dezorientat şi, în plus, jumătatea de sticlă de vin de la cină nu ajuta deloc.

— Într-acolo! zise ea printre strigătele mulţimii, gesticulând.

Se împingeau şi trăgeau de Coco şi de Leslie ca să le facă poze. Fotograful care era cel mai aproape de ei avea o ţigară înfiptă între buze şi era atât de aproape de Coco, încât îi lăsase scrum pe haină. Leslie îl împinse cu putere înapoi.

— Haideţi, fraţilor, spuse Leslie apăsat, în engleză, ajunge… Nu! strigă el la unul care îi trăgea de haine, încercând să-i ţină pe loc, moment în care întreaga mulţime se întoarse spre ei, ţintuindu-i la zid, ca o fiară ce se arunca asupra prăzii. În vreme ce erau împinşi la zid, Coco fu bruscată. Leslie începea să intre în panică. El mai fusese atacat în felul acesta de paparazzi, în special în Anglia – şi, inevitabil, cineva era mereu rănit. Nu-şi dorea decât să nu fie ea aceea, dar nu reuşea să o scoată din mijlocul mulţimii.

— Nu! urlă el dintr-odată şi-i împinse cu putere, după care o prinse pe Coco de braţ şi o trase afară din strânsoarea paparazzilor care le făcuseră fotografii fără încetare, încă din momentul în care îi descoperiseră. Deplasarea până la barcă fusese crâncenă şi părea să fi durat o veşnicie. Gondolierul îi aştepta şi se îngrozi atunci când îi văzu. În apropiere aşteptau trei bărci cu motor, probabil bărcile în care veniseră paparazzii. Leslie îşi dădu brusc seama că, în hărmălaia din care tocmai ieşiseră, distinsese accent britanic, francez şi german. Era un grup internaţional de paparazzi, care-şi uniseră forţele doar ca să-i atace pe ei. Unde-s mulţi, puterea creşte. El şi Coco n-aveau nicio şansă. Nu-l deranja că le făceau fotografii, însă mulţimea scăpase de sub control, ceea ce era periculos pentru ei doi.

Doi paparazzi săriră în gondolă înaintea lor, mai-mai să o răstoarne. La asemenea purtare piraterească,

gondolierul reacţionă ca atare, lovindu-i cu vâslele, dezechilibrându-se, căzură amândoi în canal, printre urlete indignate. Leslie îşi dădu seama că nu le-ar fi displăcut deloc dacă el şi Coco ar fi căzut în apă. Coco se ghemui pe banchetă, iar Leslie o protejă cu trupul său în timp ce gondolierul începu să vâslească; vânătorii săriră în bărcile lor cu motor, încercând să-i depăşească şi să-i forţeze să oprească. Gondolierul începu să-i ocărască pe conducătorii bărcilor cu motor, care ridicară din umeri şi răspunseră cu gesturi obscene. Fuseseră angajaţi şi plătiţi pentru o cursă – ce se întâmpla după aceea nu mai era problema lor. Nu voiau să ştie.

— Ai păţit ceva? o întrebă Leslie strigând, încercând să acopere zgomotul paparazzilor şi al motoarelor bărcilor.

Bliţurile încă se mai aprindeau, şi era cât pe ce să le răstoarne gondola când intrară pe Marele Canal. Coco era absolut îngrozită. Credea că erau pe punctul de a fi ucişi. Iar Leslie şi gondolierul nu prea puteau face mare lucru pentru a se proteja împotriva lor. Leslie se ruga să apară vreo barcă a poliţiei, dar nu se vedea niciuna în jur. Reuşiră, în cele din urmă, să ajungă la Palatul Gritti, deplasându-se cât de repede posibil, înconjuraţi fiind de paparazzi în bărci motorizate. Paparazzii ajunseră la docul din apropierea hotelului Gritti înaintea lor. Leslie îi puse gondolierului în mână trei sute de euro, pregătindu-se împreună cu Coco pentru o ieşire rapidă. De la doc şi până la hotel era o distanţă scurtă, dar fotografii aceia turbaţi nu aveau să stea cu mâinile în sân. Pentru o clipă se întrebă dacă n-ar fi bine să stea pe loc şi să accepte să pozeze pentru ei, dar era deja prea târziu pentru asta. Paparazzii erau deja stârniţi şi se incitau reciproc precum hienele în timpul atacului. Leslie voia să o scoată pe Coco din calea lor cât mai repede posibil.

Coborî mai întâi el din gondolă şi apoi o ajută pe Coco, dar, între timp, înaintea lor se formase deja un zid de fotografi. Leslie ştia că trebuia să răzbească prin acest zid ca să o poată duce pe Coco la adăpost. Coco tocmai păşea pe doc, când unul dintre fotografii dintr-o barcă o prinse

de gleznă, trăgând-o cu putere îndărăt, ca să o oprească. Aceasta ţipă îngrozită şi căzu înapoi în gondolă, mai-mai să ajungă în apă. Leslie se uită în jos cu disperare şi coborî el însuşi în gondolă, luând-o pe Coco pe sus din barcă şi fugind cu ea în braţe spre hotel. Anii în care jucase rugbi, în tinereţe, se dovediră foarte folositori, căci reuşi să spargă bariera de oameni şi să intre în hotel, cu toţi paparazzii pe urmele lui. Portarul şi o armată de paznici şi de valeţi încercară să oprească gloata care-i urmărea, iscându-se instantaneu o învălmăşeală de trupuri şi de pumni în coridorul hotelului, în vreme ce Leslie alerga literalmente pe scări, cu Coco în braţe. Unul dintre paznici veni după Leslie, arătându-se foarte îngrijorat.

— Sunteţi bine, domnule? întrebă el, iar Leslie se uită la Coco şi o lăsă jos cu grijă, în faţa uşii apartamentului său. Paznicul le deschise uşa. Răsuflau greu amândoi, iar Coco tremura cumplit, din cap până în picioare. Haina ei şi jacheta lui Leslie erau pline de sânge. Se tăiase în momentul în care fusese prinsă de picior şi căzuse înapoi în barcă.

— Cheamă un doctor! spuse Leslie, iar paznicul plecă imediat după ajutor.

Înainte de a ieşi din cameră, îl asigură că urma să le asigure pază la uşă întreaga noapte şi că mergea să cheme un doctor şi să anunţe poliţia. Mai spuse că îi părea extrem de rău pentru ce li se întâmplase.

Leslie o ajută pe Coco să se aşeze pe un scaun şi fugi în baie ca să aducă un prosop. O ajută să-şi scoată haina, iar Coco tresări şi văzu ca braţul ei era contorsionat la un unghi anormal. Nu îi spuse, dar era sigur că avea braţul rupt.

— Dumnezeule, iubito… îmi pare atât de rău… N-aş fi crezut… mai bine mergeam în altă parte… sau mai bine rămâneam aici…

Leslie avea lacrimi în ochi, iar Coco plângea de-a binelea. O îmbrăţişă şi o strânse la piept, în vreme ce Coco încă tremura puternic, fără să scoată vreun cuvânt. Judecând după privirea pe care o avea, Leslie îşi putea da

seama că era în stare de şoc. Coco plângea necontenit, iar el o ţinu în braţe, legănând-o şi spunându-i că o iubea, până când sosi doctorul. Leslie îi relată ce se întâmplase, iar doctorul o examină cât mai blând cu putinţă. Pe spate începea să-i apară o vânătaie urâtă de când fusese bruscată, înainte ca cei doi să ajungă la barcă. Avea o încheietură ruptă, iar tăietura de la mână avea nevoie de şapte copci. Leslie simţi că-i vine rău atunci când doctorul îi spuse acest lucru.

Doctorul îi făcu anestezie locală, ca să-i amorţească mâna înainte de a-i coase tăietura, apoi îi mai făcu un calmant şi un antitetanos. Era încă ameţită atunci când veni doctorul ortoped şi-i puse încheietura mâinii într-un mulaj mic din fibră de sticlă. Niciunul din doctori nu voise să rişte să o ducă la spital şi, astfel, să o expună din nou mulţimii de afară. Ortopedul le spuse că văzuse câţiva paparazzi stând la pândă afară, dar că nu zărise niciunul în coridor. Paznicii hotelului îi ţinuseră la distanţă. Doctorii o avertizară că încheietura şi rana de la mână aveau să o doară câteva zile, dar amândoi spuseră că putea să călătorească. Acum Leslie voia doar să o ştie departe de-aici. Nu voia să rişte ca paparazzii să plătească pe cineva ca să le intre în camera de hotel. Începuse vânătoarea. Rechinii simţiseră miros de sânge în apa, aşa că de acum înainte nu mai puteau avea linişte. Idila lor veneţiană se transformase într-un dezastru. Pentru Coco, era timpul să plece acasă.

Coco aţipise, dar Leslie rămase de veghe lângă ea toată noaptea, mângâind-o uşor pe obraz. Îi sprijinise braţul pe o pernă. Coco se trezi în vreo două rânduri, când îi schimbă pachetele cu gheaţă, dar medicamentele îşi făcuseră efectul şi era prea sedată ca să spună altceva decât că îl iubea şi să-i mulţumească înainte de a adormi din nou. Pe la şase dimineaţa, îşi reveni din efectul calmantelor, într-atât cât să-i vorbească, după care începu iar să plângă.

— Mi-a fost atât de frică, zise ea privindu-l încă panicată. Am crezut că ne omoară.

— Şi eu la fel, zise el copleşit de tristeţe. Uneori, se

întâmplă şi aşa ceva. Îşi autoinduc o stare de frenezie.

Nu se mai simţise în viaţa lui atât de neajutorat. Tot ce dorise era o ultimă plimbare romantică cu gondola, pentru Coco, dar o făcuseră fără niciun fel de protecţie. Nu ar fi avut cum să scape.

— Îmi pare atât de rău, Coco! N-aş fi vrut să ţi se întâmple aşa ceva niciodată. Sigur i-a anunţat cineva de la restaurant sau poate de aici, de la hotel. Primesc bani pentru asemenea informaţii, şi nu se ştie niciodată cine a făcut-o. Bietul gondolier nici nu ştia pe ce lume se afla. Făcuse un bacşiş al naibii de bun din toată întâmplarea asta, deşi intrase şi el în sperieţi în clipele alea. Probabil că el primise un bacşiş mai mare de la Leslie decât informatorul care-i vânduse pe ei paparazzilor.

— Ce am la încheietură? zise ea privindu-şi derutată mâna.

Nu-şi mai amintea nimic din seara trecută, când doctorul îi fixase mulajul pe încheietură. Fusese puternic sedată.

— E ruptă, zise Leslie cu o voce răguşită. Era neras şi avea cearcăne adânci. Au spus că va trebui să te duci la un control când ajungi acasă. N-au vrut să te ducă la spital aseară, căci le era teamă de un nou atac. La mână ai şapte copci, zise el cu o privire chinuită. Ţi-au făcut şi-un vaccin antitetanic. N-am ştiut dacă făcuseşi recent unul sau nu. Avusese o grijă deosebită faţă de ea, dar nu fusese capabil să o protejeze de coşmarul paparazzilor, şi regreta îngrozitor acest lucru. Pentru Coco, era singurul lucru din viaţa lui profesională de care se temea şi singurul motiv pentru care ezita să se mute cu el. El, unul, acceptase de bunăvoie acest gen de viaţă în momentul în care devenise actor. Iar ea făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să fugă de asta.

— Îţi mulţumesc, zise ea încetişor, iar apoi îl privi îndurerată. Tu cum poţi trăi în felul ăsta? Toată povestea o speriase de moarte.

— Nu am de ales. Acum, s-ar ţine de capul meu chiar şi dacă m-aş lăsa de actorie. Este unul dintre inconvenientele meseriei mele. În ceea ce o privea pe ea, era unul foarte

mare.

— Şi dacă am avea copii? I-ar urmări şi pe ei la fel?

Privirea ei era grăitoare. Leslie vedea în ochii ei teroare pură, şi nu o învinovăţea pentru asta. Fusese o noapte groaznică, una dintre cele mai cumplite experienţe pe care le trăise. Şi detesta faptul că i se întâmplase chiar atunci şi că ea fusese cea rănită. Se simţea vinovat că o pusese într-o situaţie care favorizase incidentul.

— În privinţa lui Chloe, am fost mereu extrem de atent, zise el încet.

Dar fusese precaut şi cu Coco. Avuseseră ghinionul ca lucrurile să scape de sub control şi fiindcă se aflau într-un loc care-i făcuse atât de vulnerabili.

— Pe Chloe nu o iau cu mine la niciun eveniment public, explică el. Dar aceea fusese doar o cină la un restaurant fără pretenţii, de pe o alee lăturalnică din Veneţia. Erau amândoi conştienţi că se putea întâmpla oriunde. Îmi pare rău, Coco! Sincer! Nici nu ştiu ce altceva aş putea spune.

Coco dădu din cap cu amărăciune şi, pentru o vreme, rămase tăcută, rezemată pe perne, iar într-un final vorbi din nou. Îi tot venea în minte momentul în care unul dintre ei o înhăţase de gleznă şi căzuse înapoi în gondolă, cu capul înainte, încercând să-şi atenueze căderea. Ştia că avea să-şi amintească mereu acest lucru.

— Te iubesc. Sincer, te iubesc, spuse ea cu mâhnire. Iubesc totul la tine. Eşti cel mai bun, cel mai sufletist om din lume. Dar nu cred că pot să trăiesc în felul acesta. Aş fi îngrozită să mă duc oriunde şi aş fi extrem de îngrijorată pentru copii noştri şi pentru tine.

— Am avut un început al dracului de prost, recunoscu el plin de regret.

Dacă Coco avea nevoie să i se confirme temerile, atunci i se confirmaseră din plin, cu o seară în urmă.

Coco izbucni iar în lacrimi, şi Leslie o cuprinse în braţe.

— Te iubesc atât de mult, dar îmi e aşa de frică, suspină ea îndurerată.

Amintirea acelor indivizi, scăpaţi de sub control nu-i dădea pace.

— Ştiu, iubito, ştiu, şopti el strângând-o la piept, înţeleg. Deşi nu voia, o înţelegea. Şi ar fi vrut să o convingă că avea să treacă şi asta şi că totul urma să fie bine, dar ştia că nu ar fi fost cinstit faţă de ea. Coco fusese foarte curajoasă, dar să-i ceară asta ar fi fost prea mult pentru oricine. Confruntările cu paparazzii şi supravieţuirea la atacurile acestora făceau parte din viaţa lui, dar nu trebuiau să facă parte şi din viaţa ei. Ea încă mai putea să aleagă. El nu. Iar acum, nu putea decât să se roage că avea să aleagă totuşi un viitor alături de el, asta după ce se calma şi îşi revenea din şoc.

— Acum, hai să te urcăm în siguranţă, în avionul de Paris. Mai putem vorbi despre asta când mă întorc eu acasă.

N-ar fi vrut ca iubita lui să ia vreo decizie finală în privinţa lui în starea în care se afla acum. Se temea că o asemenea decizie ar însemna sfârşitul relaţiei lor.

Îl sună pe regizor ca să-i spună ce se întâmplase cu o seară în urmă şi îl rugă ca în dimineaţa aceea să filmeze scene în care nu apărea el. Regizorul îi spuse cât de rău îi părea pentru ce li se întâmplase şi întrebă dacă îi putea ajuta cu ceva. Leslie îl rugă să îl trimită la hotel pe unul dintre stilişti, cu câteva peruci de diferite culori, orice mai puţin culoarea părului lui Coco. Apoi îl sună pe managerul hotelului şi îi ceru să-i asigure câţiva paznici care să o însoţească pe drum, în barca cu motor, şi chiar un poliţist, dacă era nevoie. Dar managerul hotelului era sigur că se puteau descurca singuri.

Leslie o ajută să intre la duş. Mulajul în care-i fixaseră încheietura mâinii putea fi udat puţin, dar nu trebuia ţinut prea mult în apă. O ţinea în braţe ca să se asigure că nu i se făcea rău şi să nu cumva să alunece. Apoi o ajută să se îmbrace. Leslie luase deja hotărârea să nu iasă împreună cu ea din hotel. Nu voia să facă nimic care ar fi putut atrage atenţia asupra ei. Acum ştiau cum arată şi Coco, dar cel mai mult erau interesaţi să-l surprindă pe el – sau pe Coco împreună cu el. Nu voia să o mai pună într-o situaţie dificilă şi avea de gând să-şi ia rămas-bun de la ea

în camera de hotel şi să o lase să plece singură, doar cu paza asigurată de Gritti. Era un final trist al reîntâlnirii celor doi. Şi, fără să vrea, în vreme ce o ajuta să se îmbrace, se întreba dacă avea să o mai vadă vreodată. Coco îşi făcuse deja bagajele de cu seara, deci nu mai trebuia decât să-şi pună jeanşii, un pulover şi haina din piele de oaie.

Imediat ce se îmbrăcă, sosi şi stilistul de pe platoul de filmare. Leslie o ajută pe Coco să se aşeze la măsuţa de toaletă şi îi văzu ochii în oglindă. Îşi dădu seama că era încă în stare de şoc.

Stilistul adusese câteva peruci pe care le avusese la îndemână, vreo două blonde, cu păr lung, şi una neagră, cu părul scurt. Ultima perucă avea o tunsoare elegantă, şi era destul de plină încât să-i acopere lui Coco tot părul castaniu-roşcat şi lung. Il prinse cu agrafe sub o beretă, exact aşa cum făceau pentru filme, după care îi aşeză peruca pe cap. Era un şoc pentru Leslie să o vadă cu părul negru şi, fără să vrea, zâmbi. Arăta incredibil şi o transforma total – exact ceea ce intenţionase Leslie. Coco era de nerecunoscut sub peruca brunetă.

— Arăţi ca Elizabeth Taylor, când era foarte tânără.

Coco doar dădu din cap. Nu-i păsa cum arăta. I se frângea inima că îl părăsea, iar ceea ce tocmai aflase despre stilul lui de viaţă i se părea de-a dreptul detestabil. Relaţia lor supravieţuise zvonurilor din revista de bârfe şi aventurii fictive cu partenera de film. Dar ei îi era mult mai greu să treacă cu vederea coşmarul pe care-l trăise alături de Leslie cu o seară în urmă.

Leslie îi mulţumi stilistului, iar acesta plecă, după care se apropie de Coco, privind-o.

— Ce pot să-ţi mai spun? Te iubesc, Coco. Dar nu vreau să-ţi distrug viaţa. Pentru că ştiu cât de mult urăşti toate astea.

Coco îi zâmbi cu tristeţe.

— Presupun că vom lua fiecare zi aşa cum este, zise ea, amintindu-i propriile cuvinte, iar Leslie zâmbi.

— Îmi doresc atât de mult să pot veni cu tine. Te rog, nu

renunţa la mine acum! O vom rezolva şi pe-asta, împreună. Leslie ştia că avea toate motivele să termine relaţia chiar în acel moment, şi nu ar fi putut-o învinovăţi dacă o făcea. Dar spera din tot sufletul să n-o facă.

Îi schimbase biletul de întoarcere cu unul de clasa întâi, ca un mic cadou din partea lui. Voia ca măcar la întoarcere să călătorească confortabil şi fusese uimit că, atunci când venise, călătorise la clasa economic. Acum, cel puţin, putea dormi tot drumul. Considerase că măcar atât putea face pentru ea.

— Tot ce ştiu acum este că te iubesc. La restul va trebui să mă gândesc, zise Coco tristă, iar el încuviinţă, ştiind că era cea mai bună soluţie pentru moment. Încă mai părea zdruncinată, iar Leslie îşi dădea seama că o durea şi braţul. Fusese o experienţă groaznică pentru amândoi, în special pentru ea, care fusese accidentată. La gândul acesta, Leslie simţi că i se face rău.

Se auzi o bătaie la uşă, semn că cei de la paza hotelului erau afară şi o aşteptau. În faţa uşii erau patru bărbaţi robuşti şi un valet care să-i care bagajele. Valetul i le duse jos, la barca cu motor care aştepta în faţa intrării de serviciu. Urma să iasă din hotel prin spate, aşa cum făcuseră la Florenţa. Leslie proceda astfel în mod frecvent.

O luă în braţe, o strânse la piept şi, pentru un moment, nu spuse nimic. Voia doar să-i simtă căldura trupului şi să memoreze cele mai mici detalii ale chipului ei.

— Vreau doar să ştii că te iubesc şi că voi respecta orice hotărâre vei lua.

Îi era teamă că se terminase. Asta citea în ochii ei.

— Şi eu te iubesc. Şi apoi adăugă cu stângăcie: Nu voi uita niciodată Veneţia… Ştiu că, după ce s-a întâmplat aseară, sună ridicol. Dar n-am mai fost atât de fericită niciodată, în toată viaţa mea. Până aseară, totul a fost perfect.

— Încearcă să rămâi doar cu amintirea asta, spuse el încrezător, în ciuda temerilor sale. Ai grijă de încheietură şi nu uita să te duci la un control, atunci când ajungi acasă.

Ea doar dădu din cap şi-l sărută gingaş pe buze.

— Te iubesc, îi mai spuse pentru ultima oară, apoi ieşi din apartament, închizând uşa în urma ei.

Leslie se simţea de parcă tocmai îi smulsese cineva inima şi i-o făcuse bucăţele.

capitolul 17

Coco se simţi ameţită şi amorţită tot drumul spre San Francisco. Se gândi, la un moment dat, să-l sune în timpul escalei de la Paris, dar ştia că era deja pe platou, aşa că renunţă. Zborul înapoi spre San Francisco îi păru interminabil. O durea încheietura mâinii şi avea o migrenă cumplită, încă de noaptea trecută. Spatele o durea de la vânătaie şi se simţea de parcă îi fusese strivit tot corpul. Nu voia decât să doarmă. Nu voia să se gândească la nimic şi nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Ori de câte ori adormea, avea coşmaruri. Nu numai cu paparazzii, ci şi cu Leslie. Ştia că nu putea să facă parte din viaţa lui. Era mult prea copleşitor şi înspăimântător. În două rânduri, se trezi din somn plângând. Simţea că tocmai pierduse nu doar omul iubit, ci şi toate visurile ei. Era un sentiment oribil.

Datorită diferenţei de fus orar, când ateriza la San Francisco era ora două după-amiaza. La Veneţia era ora unsprezece noaptea, dar telefonul ei mobil rămăsese fără baterie şi nu-l putuse suna pe Leslie.

Luă un hamal care sa o ajute să treacă cu bagajele prin vamă şi, cu o privire pierdută, ajunse în terminal.

Avea de gând să ia un taxi până la Bolinas. Era mult prea obosită ca să ia autobuzul de transfer pentru pasageri. Şi, uitându-se în stânga şi în dreapta pe trotuar, o văzu pe Liz alergând spre ea. Avionul ei aterizase mai devreme şi, oricum, nici prin cap nu-i trecuse că Liz ar fi venit aici pentru ea. Coco era încă prea ameţită ca să judece logic.

— Bună! Pleci undeva? o întrebă Coco cu o privire pierdută, iar Liz o cercetă îngrijorată.

— M-a sunat Leslie. Mi-a spus ce s-a întâmplat, îmi pare

rău, Coco!

— Da, şi mie, zise Coco şi ochii i se umplură de lacrimi. Avea dreptate Jane. E prea înfricoşător.

— Aşa ar fi pentru toată lumea, zise Liz compătimitoare. Iar el înţelege acest lucru. Te iubeşte şi nu vrea să-ţi distrugă viaţa.

Liz nu-i spuse că Leslie plângea când o sunase. Era îngrozit că o pierduse pentru totdeauna. Şi, din ce i se putea citi lui Coco în ochi, Liz bănuia că ar putea fi adevărat.

— De ce a trebuit să se întâmple asta? întrebă Coco îndurerată. Absolut totul fusese perfect. Ne-am simţit extraordinar de bine. Am fost mai fericită ca niciodată, iar el este un om atât de bun.

— Ştiu că este. Dar şi asta face parte din viaţa lui. Poate e mai bine că ai văzut şi acest aspect. Acum ştii cu ce ai avea de-a face. Te va ajuta să iei decizia potrivită, o decizie pe care el ţi-o va respecta.

— Este un mod de viaţă absolut îngrozitor, zise Coco amintindu-şi momentul de noaptea trecută când căzuse în barcă.

Era foarte zdruncinată, în special din cauza acelui moment, şi nu şi-l putea scoate din minte.

Liz îi spuse să se aşeze pe o bancă şi să o aştepte până aducea maşina, iar după numai câteva minute era înapoi. Coco privea buimacă în vreme ce hamalul îi încărca bagajele în maşină.

— Jane ce-a zis? întrebă Coco sumbru când ieşeau din aeroport.

Liz, atentă la trafic, îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită la drum din nou.

— Nu i-am spus. E treaba ta ce vrei să-i zici. Ea nu are de ce să ştie acest lucru, dacă nu vrei tu.

Coco încuviinţă din cap, recunoscătoare pentru bunătatea şi discreţia lui Liz.

— Faptul că ţi-e teamă de asalturile paparazzilor nu înseamnă că eşti o fiinţă rea. Orice persoană întreagă la minte ar detesta o asemenea viaţă. Şi sunt sigură că şi el

detestă să trăiască aşa. S-a întâmplat, pur şi simplu. El nu prea are de ales, din acest punct de vedere.

Coco dădea din cap, ştia că aşa era.

— Ştiu, e un motiv prostesc pentru care să fugi de lângă cineva iubit, spuse Coco simţindu-se vinovată.

Îl iubea enorm, dar ura preţul pe care-l plătea în schimbul succesului şi felul în care îşi trăia el viaţa. Ea nu voia să fugă, să se ascundă, să poarte peruci şi să se furişeze pe uşa din spate pentru toată viaţa. Era o existenţă deplorabilă. Iar furoarea din ochii paparazzilor, de noaptea trecută, fusese cel mai înfricoşător lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Mi-a fost groază că ne vot omorî, îi mărturisi ea lui Liz – care o asculta pătrunsă – apoi începu să plângă iar.

Liz îşi dădu seama că era traumatizată de ceea ce i se întâmplase.

— Se pare că şi Leslie a crezut la fel. Se simte teribil din cauza asta.

— Ştiu, zise Coco încetişor. A fost atât de bun cu mine, după accident.

— Apropo, mergem la doctor acum.

— Dar nu vreau acum. Vreau doar să ajung acasă, zise Coco extenuată.

— Leslie a spus că trebuie. Ţi-au fixat încheietura în mulaj fără să-ţi fi făcut radiografie. Le-a fost teamă să te mai scoată din hotel. Paparazzii tot se mai învârteau pe acolo. Deci trebuie să mergi la un control, ca să se uite un doctor la încheietura ta.

În cele din urmă, Coco încuviinţă. Era mult prea obosită şi supărată că să se mai poată împotrivi.

Liz îi făcuse programare la un ortoped pe care-l cunoştea, şi se duseră la cabinetul acestuia din Laurel Village. Ortopedul îi confirmă că era, într-adevăr, ruptă şi că făcuseră o treabă bună că-i fixaseră încheietura. Îi schimbă mulajul cu unul identic, iar după vreo oră erau în drum spre plaja de la ţărmul oceanului.

— Nu trebuie să mă duci până acasă, spuse Coco deprimată, iar Liz îi zâmbi.

— Mda, te-aş putea lăsa să te duci pe jos sau să faci autostopul. Dar, ce naiba, e o zi aşa de frumoasă! Mi-ar prinde bine o plimbare pe plajă. Şi, pentru prima dată de câteva ore bune, Coco zâmbi.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de bună cu mine, zise ea încetişor, şi abia apoi îşi aminti: Ce face bebeluşul?

— O, creşte pe zi ce trece. Jane arată grozav, dar se pare că o să fie un bebeluş foarte mare. Era însărcinată deja în şase luni, dar Coco nu se grăbea să se ducă să o vadă. Sora ei şi-ar fi dat seama imediat că se întâmplase ceva îngrozitor în timpul călătoriei, iar Coco nu se simţea în stare să discute cu ea despre asta. Doar cu Liz. Liz era, într-un fel, sora mai mare pe care şi-ar fi dorit s-o aibă, dar pe care n-o avusese niciodată.

Coco adormi în maşină, în drum spre Bolinas, iar când Liz o trezi încetişor, erau deja în faţa cabanei sale. Coco tresări, privind confuză în jurul ei pentru o secundă, iar apoi, cu tristeţe, îşi privi casa. Îşi dorea să fi fost în Veneţia, cu el, şi îşi dorea ca finalul să fi fost altfel. Era pentru prima oară când nu se bucura că era în Bolinas. În acelaşi timp, îi era teamă că nu mai putea fi cu el. Era o situaţie îngrozitoare.

— Vino, te conduc în casă.

Liz îi aduse bagajele, iar Coco descuie uşa. Nu opriseră să o ia pe Sallie, dar Liz spuse că nu o deranja să o mai ţină la ea câteva zile. Cu încheietura ruptă avea, şi-aşa, destulă bătaie de cap. Liz nu-i spusese lui Jane decât că avusese un accident în Italia şi că-şi rupsese încheietura mâinii.

— Îţi mulţumesc că m-ai luat de la aeroport, spuse Coco îmbrăţişând-o. Eram într-o stare jalnică. De fapt, cred că încă mai sunt.

— Dormi câteva ore bune. Mâine o să te simţi mult mai bine. Şi nu încerca să rezolvi toate problemele deodată. Îţi vei da cu timpul seama ce ai de făcut.

Ea promise să-i urmeze sfatul, după care Liz plecă. Intră în domnitor şi-şi îmbrăcă pijamaua ei cea veche şi decolorată. Era ora cinci la Bolinas şi două noaptea la

Veneţia. Acum, nu voia decât să doarmă.

Nici mâncare nu-i trebuia. Ar fi fost prea târziu să-l sune pe Leslie şi, oricum, nu voia. N-ar fi ştiut ce să-i spună. „Şi poate că Liz are dreptate”, îşi zise ea când intră sub aşternuturi. Avea să-şi dea ea seama, mai târziu. Deocamdată, nu dorea decât să uite ce se întâmplase şi să doarmă.

capitolul 18

Leslie o sună a doua zi, ca să vadă cum se simţea şi ce-i mai făcea încheietura. Deşi nu-i spusese, o sunase deja pe Liz în seara zilei în care sosise, când la el era patru dimineaţa. Aceasta îi povestise că o dusese la doctor şi că îi puseseră un mulaj nou. Îi mai spuse că părea confuză şi, cumva, înfrântă, dar că era bine. Îi mai sugerase să lase lucrurile aşa cum erau, pentru o vreme. Dar Leslie voia ca ea să ştie că se gândea la ea, aşa că o sună chiar a doua zi, din rulota lui de pe platoul de filmare. Îi mărturisi că îi simţea îngrozitor lipsa şi îşi ceru încă o dată iertare pentru ce se întâmplase.

— N-a fost vina ta, încercă ea să-l consoleze. Cu toate acestea, Leslie simţea ceva străin în vocea ei, un soi de răceală, ca şi când se distanţase deja. Cum merge filmul? îl întrebă, încercând să schimbe subiectul.

Se simţise şi mai rău după călătoria cu avionul, dar trebuia să se ridice din pat. Erin nu-i mai putea ţine locul în ziua aceea, iar ea na voia să-şi dezamăgească clienţii. Doctorul îi spusese că putea să muncească, dacă se simţea în stare, dar că el nu-i recomanda.

— A mers destul de bine astăzi. Ieri, Madison şi-a făcut varză toate replicile. Dar nici eu n-am fost mai breaz, deci cred că ne-am potrivit de minune. După plecarea lui Coco, nici nu mai putea judeca logic. Inima şi mintea îi plecaseră odată cu ea. Tot mai sper să ne întoarcem acasă de Ziua Recunoştinţei.

Până atunci, aveau să fi trecut şapte săptămâni de când se dusese la Veneţia. După aceea, ar fi vrut să vină s-o vadă, dar nu îndrăzni să-i spună. Leslie putea simţi în vocea ei cât de zdruncinată era, iar el era tulburat în

aceeaşi măsură. Ziarele europene erau pline de fotografii cu ei doi. El avea o privire de om nebun, în vreme ce încerca să o protejeze, iar ea, cu ochii măriţi, arăta extrem de îngrozită. Publicaseră până şi o fotografie cu ea în timp ce cădea în barcă, cu capul în jos. Nici măcar nu suporta să se uite la fotografii, căci i se făcea şi mai tare dor de ea. Faptul că vorbi cu ea la telefon avu acelaşi efect asupra lui. Ia-o şi tu încet vreo câteva zile.

— Ai trecut printr-un mare şoc noaptea trecută. Bănuia însă că n-avea să-şi revină curând şi că urma să sufere de stres posttraumatic.

— Sunt bine, zise ea, simţindu-se mai degrabă ca un robot. Şi ei i se rupea inima să stea de vorbă cu el. După călătoria în Italia, era mai îndrăgostită de el ca niciodată, însă paparazzii o convinseseră că nu era suficient de puternică încât să facă faţă încercărilor cu care se confrunta el. Nu era chip ca ea să poată trăi aşa. Sunt în drum spre muncă, îi zise la telefon, în timp ce trecea peste pod.

Timpul pe care-l petrecuseră împreună, în Veneţia, îi părea ca dintr-un trecut foarte îndepărtat, şi la fel şi lui.

— Sună-mă când vrei să vorbeşti cu mine, zise el cu tristeţe. Coco, nu vreau să te forţez în vreun fel.

Voia să-i lase spaţiu ca să respire. Liz era de părere că ar fi o idee bună. Pentru Coco, trauma fusese severă.

— Îţi mulţumesc, spuse ea luând-o spre Pacific Heights, dorindu-şi să fi fost din nou acasă la Jane, cu el, în momentul în care începuse totul, şi nu la sfârşit, unde erau acum. Te iubesc, spuse ea şoptit, deşi nu-şi putea da seama cum ar mai fi putut continua împreună. Era posibil doar dacă accepta să trăiască viaţa aceea nebunească pe care o trăia el, şi ştia că nu voia asta. Dar nu ştia cum să i-o spună. El însă ştia deja.

— Şi eu te iubesc! fu tot ce mai spuse Leslie.

Coco se duse să o ia pe Sallie înaintea celorlalţi câini. Jane veni la uşă şi-i mărturisi ce rău îi părea că îşi rupsese încheietura mâinii. Coco zâmbi când o văzu. Era tot mai mare.

— Te măreşti pe zi ce trece, comentă ea, iar Jane îşi mângâie imensa burtă rotundă.

Purta colanţi şi un pulover şi părea mai frumoasă ca niciodată. Trăsăturile îi păreau mai blânde acum.

— Încă trei luni, zise Jane neliniştită. E greu de crezut!

Filmul la care lucrau era acum în faza de postproducţie, iar cele două se duceau frecvent la Los Angeles. Liz zisese că aveau să termine până de Ziua Recunoştinţei, ceea ce era cât se poate de bine. I-ar fi lăsat lui Jane la dispoziţie două luni de relaxare, în care să se poată pregăti pentru a deveni mămică.

— Veniţi la mama de Ziua Recunoştinţei, tu şi Leslie? întrebă Jane cu nonşalanţă, iar Coco clătină din cap.

— Adică, eu vin, dar el va fi la New York, cu fiica lui. Coco nu voia să intre în amănunte aşa că schimbă repede subiectul. Apropo, cum e Gabriel?

Îşi aminti că Jane îl întâlnise în L.A. Şi că, de atunci, ele două nu mai vorbiseră. Jane începu să râdă la auzul întrebării.

— Tânăr! Doamne, ce tânăr mai el Iar mama zici că se simte de şaişpe ani. E tulburător, deşi asta este puţin spus. E un tip de treabă, cred. Habar n-am ce caută cu o femeie de vârsta ei. Nu poate fi de durată, dar, cel puţin, se distrează şi ea acum.

Coco era şocată să vadă ce atitudine relaxată avea Jane faţă de acest subiect. Se aştepta să o vadă pornită pe distrugerea relaţiei celor doi, dar, în schimb, lui Jane părea să nu-i pese.

— Ce-o ieşi! Presupun că avem cu toţii momentele noastre de nebunie şi dreptul de a ne hotărî viaţa cum vrem, indiferent ce-ar crede ceilalţi. Că tot veni vorba, cum a fost în Italia?

Coco aproape tresări când auzi întrebarea, dar pregătise un răspuns.

— A fost fantastic, zise ea cu un zâmbet larg, rugându-se ca sora ei cea atotştiutoare să nu poată vedea dincolo de aparenţe. Exceptând faptul că mi-am rupt încheietura.

— Asta da, ghinion, dar cel puţin e la mâna stângă.

Jane nu spusese o vorbă despre Leslie şi, câteva minute mai târziu, pe când se îndrepta spre furgonetă, cu Sallie după ea, Coco se întreba dacă nu cumva Jane era acum mai înţelegătoare şi în privinţa lui. Tot timpul cât statură de vorbă, Jane îşi mângâiase pântecul, aşa cum fac femeile gravide. Coco se întreba dacă se schimbase ceva. Până la Ziua Recunoştinţei, cele două aveau să fie în L.A., iar Coco spera ca până atunci să nu capete sentimentul că propria viaţă se sfârşise. Mai trecuse prin asta, la moartea lui Ian, şi supravieţuise. Mai putea trece încă o dată.

Se duse să ia câinii cei mari şi, după aceea, pe cei din Cow Hollow. Îşi urmă traseul obişnuit. Respecta în mod mecanic rutina zilnică şi se înapoia la Bolinas în fiecare după-amiază, dar se simţea de parcă, pe dinăuntru, totul murise.

Leslie n-o mai sună în următoarele trei săptămâni, şi nici ea nu-l sună. El nu voia să o preseze, iar ea încerca să se vindece de el, şi cea mai bună metodă, din câte ştia, era să nu-i vorbească deloc. Nu voia ca, auzindu-i vocea, să se îndrăgostească din nou de el, deoarece era sigură că aşa s-ar întâmpla. Şi apoi, s-ar repeta totul. Nu putea. Era prea mult pentru ea.

Coco nu vorbi cu nimeni până când plecă în L.A., de Ziua Recunoştinţei, la trei săptămâni după întoarcerea din Veneţia. O lăsase pe Sallie la Erin şi nu avea de gând să stea în L.A. Mai mult de două zile. Liz o invitase să stea la ele, în casa pe care o închiriaseră. Gabriel urma să li se alăture, la masa festivă. Era pentru prima oară când îl întâlnea, deşi îl văzuse puţin în seara aceea, la hotelul Bel-Air, îmbrăţişându-se cu mama ei.

Liz veni să o ia de la aeroport, din L.A., şi o duse acasă, unde le aştepta Jane. Era ajunul Zilei Recunoştinţei, iar cele trei femei urmau să ia împreună o cină liniştită. Liz n-o întrebă nimic despre Leslie, iar Coco nu-i menţiona numele. Coco se întreba totuşi dacă reuşise să ajungă la New York, să petreacă Ziua Recunoştinţei împreună cu Chloe şi cu mama fetiţei. N-o mai sunase aşa că nici măcar nu ştia dacă plecase din Veneţia. Considera că era mai

bine să lase lucrurile aşa cum erau, să plutească încotro avea să ducă valul. Zarurile fuseseră aruncate în ultima lor noapte la Veneţia, iar Coco luase deja o decizie. El înţelesese acest lucru din tăcerea ei, iar Coco, din tăcerea lui, ştiu că înţelesese. Încă se mai iubeau, dar Coco nu se îndoia de hotărârea sa. Nu era cale de întoarcere.

Când sosiră de la aeroport, Jane era întinsă pe canapea, făcându-i alene cu mâna lui Coco atunci când intră. Arăta ca o minge de plajă cu braţe, picioare şi cap, iar Coco, zâmbindu-i, se îndreptă spre ea ca să o îmbrăţişeze.

— Dumnezeule mare, eşti *masivă*! Abdomenul ei părea să se fi dublat în ultimele trei săptămâni.

— Dacă e un compliment, îţi mulţumesc, spuse Jane schimonosindu-se. Dacă nu, du-te-ncolo! Încearcă să duci şi tu burta asta, ca să vezi cum e.

Coco tresări la auzul acestor vorbe. Ideea de a se căsători şi de-a avea copii fusese deja îngropată, iar ceea ce spusese Jane o făcu să se gândească imediat la Leslie.

— Nici nu vreau să mă gândesc cât de mare va fi acest copil peste două luni. Mă sperie îngrozitor!

În timpul mesei râseră şi povestiră. Liz şi Jane terminaseră filmul şi se mutaseră definitiv înapoi, la San Francisco. Pe la jumătatea mesei – şi a unei sticle de vin bun – Jane se întoarse brusc spre Coco şi o întrebă ce făcea Leslie. Tocmai îşi dădu seama că sora ei nu-i menţionase numele toată seara.

— Cred că bine, zise Coco încercând să se pregătească pentru ce avea să urmeze.

Se uită iute la Liz, care, evident, nu-i spusese nimic, fapt pentru care Coco îi era foarte recunoscătoare. Avusese nevoie de ultimele trei săptămâni ca să-şi adune gândurile, înainte de a-i spune lui Jane.

— E vreo problemă între voi doi? întrebă Jane încruntându-se.

— Da, de fapt, este, zise Coco cu o voce pierită. S-a terminat. Aveai dreptate. Am avut câteva altercaţii minore cu paparazzii, iar în ultima mea noapte la Veneţia ne-au ambuscat. Şi, după cum ai prevăzut tu, zise ea cu stoicism,

m-au dărâmat ca pe un castel din cărţi de joc. M-au speriat de moarte. M-am trezit cu şapte copci şi o încheietură ruptă şi mi-am zis că, pentru mine, e de-ajuns. Nu pot trăi în felul acela! Aşa că iată-mă singură din nou. Singură.

După micul ei discurs, urmă o tăcere lungă. Se aştepta la un potop de apostrofări de genul: „Ţi-am spus eu!“ În schimb, Jane se aplecă spre ea, aşezându-şi mâna pe mulajul care-i fixa încheietura. Rana de la mână se vindecase între timp, iar copcile îi fuseseră scoase. Doar o cicatrice mică mai rămăsese mărturie, ceea ce nu era nimic pe lângă rana din inima ei.

O simţea în piept de parcă era zdrobită.

— Paparazzii ţi-au rupt mâna? zise Jane, fără să-i vină a crede.

Părea şi compătimitoare, şi uluită, în acelaşi timp.

— Neintenţionat. Coboram dintr-o gondolă la doc, la Gritti, când unul dintre ei ni-a prins de gleznă, încercând să mă tragă înapoi, şi am căzut în barcă, cu capul înainte, iar când am încercat să mă prind cu mâna, m-am tăiat şi mi-am rupt şi încheietura. Înainte de asta, ne-au ambuscat şi la restaurant şi m-au izbit tare cu spatele de un zid. Într-un sfârşit, am reuşit să ajungem la gondola care ne aştepta, dar câţiva dintre ei au sărit în barcă, cu noi, mai-mai să ne răstoarne. Erau vreo treizeci de fotografi, şi ne-au urmărit tot drumul cu vreo trei bărci cu motor, iar apoi au încercat să ne împiedice să coborâm din barcă. A fost tare urât!

— Glumeşti? zise Jane uluită. Ce-am vrut eu să spun era că vă vor urmări peste tot şi că vă vor invada intimitatea, iar tu, fiind o fire atât de retrasă, ştiam că vei detesta asta. Nu mi-am imaginat vreodată că te vor bate de să-ţi sune apa-n cap, că te vor izbi de ziduri, că vor încerca să vă răstoarne barca, să te taie ori să-ţi rupă oasele! Leslie unde dracu’ a fost tot timpul ăsta? Voia să ştie dacă Leslie o lăsase pradă lupilor, şi, dacă da, avea de gând să-i dea telefon şi să-i arate ea lui.

— Era cu mine. A făcut şi el ce-a putut, dar nu aveam prea multe soluţii. Eram pe o alee lăturalnică din Veneţia

şi, iniţial, nici măcar la barcă nu puteam ajunge. Ei erau vreo treizeci, iar noi, numai doi. A fost o experienţă destul de dură.

— Dumnezeule, aşa ceva m-ar fi dat gata şi pe mine! Şi tu ai pus capăt relaţiei după asta?

— Într-un fel, da. Ştie ce simt. Nu vreau să trăiesc aşa, zise ea vrând să pară convingătoare, dar era ceva în vocea ei, ceva ce sora ei înţelesese, şi la fel şi Liz.

Încă era îndrăgostită de el, dar luase o decizie şi era hotărâtă să se menţină pe poziţie, indiferent cât i-ar fi fost de greu. Se gândea că ar fi fost mai rău dacă rămânea alături de el şi ar fi trăit în felul acela. Dar şi să-l piardă era îngrozitor. Hotărârea de a-l părăsi pe Leslie fusese cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată.

— Dar nimeni nu ar putea trăi aşa. Cu siguranţă că şi el s-a simţit cumplit din cauza asta.

Jane părea îngrozită de tot ce auzise, iar amărăciunea din ochii lui Coco îi frânse inima, şi se aplecă spre ea să o îmbrăţişeze.

— Da, s-a simţit cumplit! A fost absolut minunat după aceea. După ce-am căzut în barcă, m-a ridicat, m-a luat pe sus şi s-a năpustit, cu mine în braţe, prin mijlocul lor. A doua zi a trebuit să plec pe intrarea de serviciu, cu o perucă brunetă pe cap şi însoţită de patru bodyguarzi.

— Dumnezeule, e oribil! De-a lungul anilor, am auzit de câteva atacuri de genul acesta, dar nu de multe. Cel mult trag de tine, te împing şi îţi vâră aparatul foto în faţă. Sunt surprinsă că n-a omorât pe niciunul dintre ei!

— Era prea îngrijorat din cauza mea. Sângeram deja destul de rău.

— De ce nu mi-ai spus nimic, atunci când te-ai întors? întrebă Jane, vădit supărată.

Privi spre Liz, pentru o clipă, dar aceasta nu scoase niciun cuvânt.

— Eram prea necăjită, spuse Coco oftând, privind-o pe sora ei cu o mină sinceră. Şi-mi era teamă de ce vei spune. Doar m-ai avertizat la început, şi ai avut dreptate.

— Ba nu, n-am avut, zise Jane jenată. A vorbit gura fără

mine, iar Leslie m-a pus la punct din cauza asta, şi a fost îndreptăţit să o facă. Şi Liz m-a certat atunci. Nu ştiu, eram îngrijorată că ai intrat în ceva ce nu înţelegeai pe deplin şi că se folosea de tine ca să-şi facă vara mai interesantă. Pentru mine, tot o puştoaică ai rămas. Iar el, el duce o viaţă tipic hollywoodiană şi atât de complexă, încât nu mi te-am putut imagina făcând parte din ea. Dar voi vă iubiţi, Coco. Ce s-a întâmplat în Italia este exagerat. Îţi poate asigura bodyguarzi, dacă trebuie. Sunt sigură că ar face-o. Nu poţi renunţa la persoana iubită atunci când se complică puţin lucrurile. Se simţea oribil pentru tot ce-i spusese înainte şi spera că nu avusese vreo influenţă asupra hotărârii ei de a renunţa. Leslie o uimise foarte tare atunci când o sunase ca să-i spună el vreo două. Jane nu se mai îndoia acum, câtuşi de puţin, că era foarte îndrăgostit de ea şi vedea că şi Coco încă îl mai iubea.

— Nu sunt făcută pentru viaţa aia, spuse Coco direct. M-ar înnebuni, pur şi simplu. Mi-ar fi frică să mă duc oriunde şi mi-ar fi groază să scot copiii din casă, dacă am avea copii vreodată. Dacă smintiţii aceia ne-ar accidenta unul din copii? Tu ce-ai face dacă pe copilaşul tău l-ar paşte pericolul ăsta în fiecare zi?

— Aş găsi o soluţie ca să-l protejez. În niciun caz n-aş renunţa la Liz, zise ea calm. Îl iubeşti, Coco. Ştiu că îl iubeşti. Şi să renunţi la asta ar fi o mare pierdere.

— Dar şi viaţa mea ar fi. Unul din noi putea să moară în seara aceea. Iar după asta, mi-am tot amintit poveştile de groază ale tatei despre clienţii lui. Când eram mică, nu mi-am dorit niciodată să devin unul dintre ei şi nu vreau nici acum. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji, iar ea şi le şterse cu dosul palmei. Leslie nu are de ales. El trebuie să trăiască în felul acela. Dar eu nu pot!

Însufleţirea din ochi se stinse odată cu aceste cuvintele.

— Sunt sigură că, după tot ce s-a întâmplat, Leslie va face tot ce-i va sta în putinţă ca povestea asta să nu se mai repete vreodată, încercă Jane să o asigure.

Coco nu-i răspunse, doar îşi coborî privirea spre farfuria din faţa ei, şi apoi o privi iar pe sora ei, legănându-şi alene

capul.

— Îmi e prea frică, zise ea cu tristeţe, iar Jane îşi aşeză uşor palma pe mâna ei, consolând-o.

Gestul acesta, precum şi tot ce-i spusese lui Coco acum o umpleau pe Liz de mândrie. Jane avea multe de îndreptat şi, în sfârşit, făcuse ceea ce trebuia. Sarcina şi iminenta ei transformare în mămică îi şlefuiseră considerabil atitudinea.

— De ce nu mai încerci o dată? zise Jane încetişor, ţinând-o încă de mână. Când se întoarce?

— Nu ştiu. N-am vorbit cu el de trei săptămâni. Cam acum ar trebui, cred, dacă nu sunt în urmă cu filmările.

— Nu-i poţi lăsa pe nenorociţii ăia să te fugărească. Nu poţi sacrifica şi asta pentru ei.

Dar ea o făcuse deja. Coco simţea că nu mai era cale de întoarcere. Ea nu-şi dorise să se ajungă aici, însă, după atacul paparazzilor, dacă rămânea cu el, Coco ar fi simţit că viaţa i-ar fi fost în pericol. Iar Leslie ştia asta, şi tocmai de aceea nu fusese mai insistent când încercase să o convingă să se răzgândească. O iubea destul de mult încât să o lase să plece, dacă asta era spre binele ei.

Apoi Coco o ajută pe Liz să strângă masa, iar Jane se duse să se întindă pe canapea şi să dea drumul la televizor.

— Ce i-ai făcut? o întrebă Coco pe Liz în şoaptă, în bucătărie. A fost chiar amabilă!

Asta o făcu pe Liz să râdă.

— Cred că, în sfârşit, hormonii îşi fac datoria. Copilul ăla chiar s-ar putea să facă o fiinţă umană din ea.

— Sunt foarte impresionată, zise Coco în vreme ce puneau şi ultimele farfurii în maşina de vase, după care i se alăturară lui Jane, pe canapea.

Atacul paparazzilor nu mai fu menţionat pentru restul serii şi, ceva mai târziu, se duseră toate la culcare. A doua zi mergeau la mama lor, la masa de prânz festivă, care era de fiecare dată ceva protocolar şi tradiţional, în acelaşi timp. Şi, după cum o spusese Jane cu o grimasă, de data aceasta Băiatul-Minune avea să fie acolo.

A doua zi de dimineaţă se treziră ceva mai târziu, iar la ora unu toate trei erau în maşină, în drum spre vila lui Florence din Bel-Air. Jane purta singura rochie acceptabilă care o mai cuprindea. Era mai degrabă un cort din mătase bleu, dar care arăta bine pe ea; avea părul blond, lăsat pe spate. Coco purta o rochie din lână albă, pe care o îmbrăcase şi în Italia, iar Liz purta un costum negru cu pantaloni, foarte bine croit. Când veni să le deschidă, Florence era îmbrăcată într-un costum Chanel roz, care îi venea fantastic. Pe când se îmbrăţişau şi se sărutau în holul de la intrare, se apropie de ele un bărbat frumos, într-un costum gri la două rânduri de nasturi şi cu cravată Hermes. Coco îşi dădu seama imediat cine era.

— Bună, Gabriel! spuse ea cu un zâmbet cald, strângându-i mâna.

Părea timorat la început, dar, după ce se aşezară în camera de zi a lui Florence, sub portretul ei enorm, făcut cu mai mulţi ani în urma, începuseră cu toţii să se relaxeze şi să se distreze.

Liz discuta cu Gabriel despre filme. El începea curând lucrul la un nou film şi spuse că Florence îl ajutase enorm cu scenariul. Ea tocmai terminase o nouă carte, iar Jane era încântată de filmul la care ea şi Liz lucrară. Toate astea îi amintiră lui Coco de vremurile de demult, când tatăl ei era încă în viaţă şi discutau cu toţii despre cărţi, filme, clienţi noi şi vechi şi când vedete de cinema şi scriitori celebri veneau tot timpul la ei în casă. Era aceeaşi atmosferă pe care şi-o amintea din copilărie. Coco îi surprinse pe toţi în timpul mesei, spunând că se gândea să-şi continue studiile.

— La drept? întrebă mama ei vădit uluită.

— Nu, mamă, zise Coco. Ceva inutil, cum ar fi masteratul în istoria artei. Cred că mi-ar plăcea să studiez despre restaurare. Încă nu m-am hotărât.

Ideea i se cuibărise în minte încă de când discutase cu Leslie despre asta, în urmă cu două luni, iar ceea ce văzuse la Veneţia şi la Florenţa o îmboldise şi mai mult.

— Nu pot plimba câini pentru tot restul vieţii, zise ea

încetişor, iar mama şi sora ei zâmbiră.

— Mereu ai vrut să faci istoria artei, zise mama ei cu blândeţe.

Spre uimirea lui Coco, nimeni nu o critică de data aceasta şi nu-i spuse unde greșea şi cât de idioate erau planurile ei. Totul începuse încă din seara trecută, cu Jane. Coco nici nu mai era sigură dacă ea se schimbase, ori ele. Era el ar, toate hotărâseră să facă o schimbare în viaţa lor. Liz şi Jane urmau să aibă un copil, mama lor era îndrăgostită de un bărbat care era aproape de două ori mai tânăr decât ea, iar Coco tocmai îşi părăsise iubirea vieţii sale. Şi fu surprinsă să constate, uitându-se la ceilalţi, că toţi aveau o viaţă a lor, numai ea nu. Alesese să stea retrasă aproape patru ani. Poate că era timpul să meargă înainte, din nou. Simţea că era gata să facă acest pas, chiar şi fără Leslie alături. Avea nevoie de o viaţă a ei, mai plină, cu ori fără Leslie. Oaia neagră se întorcea în mijlocul turmei, şi, măcar o dată, se înduraseră şi nu săriseră cu toţii la atac.

Coco era aşezată la masă lângă Gabriel şi avusese plăcerea unei conversaţii interesante cu el despre artă, politică şi literatură. Nu era genul de bărbat care i-ar fi plăcut ei. Avea un pic prea mult aer de Hollywood, ceea ce nu putea spune despre Leslie. Gabriel era băiat de Hollywood, făcea parte din decor, dar era inteligent şi foarte atent cu mama lor. Toată această atenţie îi pria de minune lui Florence, făcând-o să arate tânără şi radioasă. Săptămâna următoare mergeau la târgul de artă Basel din Miami, iar de Crăciun – la schi, în Aspen. Fuseseră la cele mai recente târguri de artă şi piese de teatru, o ducea frecvent la concerte de operă şi la spectacole de balet. Fuseseră de două ori la New York în ultimele şase luni şi văzuseră toate spectacolele de pe Broadway. Era clar că mama lor se distra de minune şi, cu toate că le şocase vârsta lui, Coco şi Jane conchiseseră, în drum spre casă, că nu era băiat rău.

— E ca şi când am avea un frate, comentă Coco, iar Jane râse.

Vorbise cu ea despre bebeluşi, pentru că avea şi el o fetiţă de doi ani. Era divorţat de un an şi recunoscuse că făcuse o mare greşeală atunci când se căsătorise. Dar era fericit că avea fetiţa, mai ales acum. Evident, el şi Florence nu intenţionau să aibă copii împreună.

— Crezi că se va mărita cu el? întrebă Coco mirată.

— S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate, în special la noi în familie, comentă Jane în vechiul ei stil, doar că acum cu mai mult umor. Era clar că i se mai înmuiase inima. Dar, să fiu cinstită, sper că nu. La vârsta ei nu-i trebuie căsătorie. De ce să distrugi ceea ce ai? Şi, dacă nu merge, ultimul lucru de care ar avea nevoie ar fi toată durerea de cap pe care ţi-o dă un divorţ.

— Poate consideră că e important să se mărite, zise Coco gânditoare. Dar ce se va face ea cu o fetiţă de doi ani? Gabriel pare să fie foarte ataşat de fiica lui.

— Exact ce-a făcut şi cu noi, chicoti Jane. Îi angajează o doică.

Şi râseră toate trei la această sugestie, iar apoi vorbiră amabil vrute şi nevrute toată seara. A doua zi Coco se înapoie la San Francisco. O invitaseră să rămână la ele şi în weekend, dar voia să meargă acasă. Încă se simţea slăbită.

Înainte să plece, Jane o luă deoparte şi-i vorbi din nou despre Leslie.

— Nu renunţa la el încă, spuse ea încet, în timp ce Coco termina de făcut bagajul.

Îşi pusese din nou vechiul ei pulover şi jeanşi, pentru călătoria cu avionul. Felul în care era îmbrăcată o făcea să arate iar ca o puştoaică, deşi Jane, înţelesese într-un final că nu mai era.

— Te iubeşte şi este un om bun. N-a fost vina lui pentru ceea ce s-a întâmplat, şi cu siguranţă că nici lui nu i-a plăcut. Şi ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi să ţi se întâmple ceva. A fost un coşmar pentru amândoi.

— A fost. Cum poate trăi cineva în felul acesta?

— O să-şi dea el seama ce trebuie făcut, ca să nu se mai întâmple vreodată. Trebuie să fi fost un avertisment al

dracului de serios pentru el. În L.A., toată lumea e puţin dusă. Chiar mă bucur că ne întoarcem la San Francisco. Într-adevăr, viaţa este mult mai interesantă aici, dar cred că e un loc mult prea dur pentru a-ţi creşte copiii. Este o mare fanfaronadă. Toate principiile par să fie pe dos. Nu mi se pare că ar fi locul potrivit în care să cresc un copil.

— Da, şi uite ce se alege de copiii care au fost crescuţi aici, o tachină Coco. Eu am ajuns o hipiotă, iar tu – gay.

Jane râse şi o îmbrăţişă.

— Nu mai eşti chiar aşa de hippy. Poate nici n-ai fost, ci doar mi s-a părut mie. Nici nu ştii cât mă bucur că te gândeşti să-ţi reiei studiile. Te-ai putea înscrie la UCLA dacă te muţi aici, cu el, zise Jane pragmatic, iar Coco păru dintr-odată neliniştită, făcând-o pe Jane să bată în retragere.

Spera doar ca sora ei să nu fi renunţat de tot la el. Ar fi fost trist pentru amândoi. Şi chiar îi păru rău când Coco plecă. Fusese, într-adevăr, o minunată Zi a Recunoştinţei, şi era plăcut că Gabriel se alăturase familiei lor. Făcuse promisiunea să vină de Crăciun la San Francisco, cu Florence. Urmau să stea la Ritz Carlton şi să o aducă şi pe fiica lui.

Acestea erau lucrurile la care se gândea Coco în timpul zborului spre San Francisco. Îşi lăsase furgoneta parcată la aeroport, şi i se păru aşa o uşurare să poată urca la volan şi să-şi continue drumul spre Bolinas. Fusese plăcut să-şi vadă familia timp de două zile, dar acum simţea nevoia să fie singură. Despărţirea de Leslie încă o întrista destul de mult şi nu voia să aibă companie tot timpul. Avea nevoie de o perioadă de doliu. Îi era recunoscătoare lui Jane pentru ceea ce spusese despre el, dar ştia, mai bine decât oricine, după ce se întâmplase la Veneţia, că n-ar fi putut trăi aşa. Una e să fii prietena unui star de cinema, şi alta e să fii atacată de treizeci de bărbaţi, capabili să facă moarte de om. Îşi amintea şi acum sentimentul de teroare pe care îl avusese când fuseseră încolţiţi pe aleea lăturalnică. Dacă a-l iubi însemna să trăiască în acest fel, atunci nu putea s-o facă.

Descuie uşa cabanei şi intră, privind în jur. Totul era familiar şi confortabil, aşa cum sânul mamei trebuie să fie pentru un copil.

Era destul de rece, aşa că se înfăşură într-o pătură şi ieşi pe terasă. Îi plăcea să privească ţărmul oceanului iarna, când pe cer străluceau milioane de stele. Se aşeză pe şezlong, privindu-le, amintindu-şi că fusese aici cu Leslie, şi o lacrimă i se prelinse încet, pe obraz.

Deodată, începu să-i sune telefonul mobil, iar Coco îl pescui din buzunar. Era un apel necunoscut. Coco se întrebă oare cine putea fi.

— Alo?

— Alo! În telefon se auzi voce subţirică, haioasă. Chloe Baxter la telefon. Coco, tu eşti?

— Da, eu sunt, zise Coco zâmbind. Ce mai faci?

Era curioasă dacă se întâlnise cu Leslie, dacă acesta reuşise să ajungă de Ziua Recunoştinţei. Poate era un şiretlic, ca să o prindă la telefon. Oricum, nu avea importanţă. Îi făcea mare plăcere să stea de vorbă cu Chloe.

— Ce fac ursuleţii?

— Bine. Şi eu la fel. Cum a fost curcanul?

— Foarte gustos! L-am mâncat împreună cu mama şi cu sora mea, în Los Angeles.

— Acolo eşti acum? Părea foarte interesată şi, ca de obicei, foarte matură.

— Nu, sunt la cabana de pe plajă. Privesc stelele. Este cam târziu pentru tine. Dacă erai aici, am fi copt bezele şi am fi mâncat *s'more*.

— Mmm, ce bunătate! zise ea şi apoi chicoti.

— Ai petrecut Ziua Recunoştinţei cu tati?

Coco nu se putu abţine să nu întrebe, deşi nu voia să tragă copilul de limbă. Se întreba dacă era lângă ea ori dacă ştia că o sunase fetiţa. Chloe făcea aproape mereu ce voia ea, fără să fie nevoie să i se spună.

— Da, zise Chloe cu un oftat. Mi-a adus o rochiţă din Italia. E tare frumuşică. Dar astă-seară a plecat deja la Los Angeles.

— Ah!

Coco nu ştia ce să spună.

După o pauză, Chloe continuă:

— Mi-a spus că-i lipseşti foarte mult.

— Şi eu îi simt lipsa. El te-a pus să mă suni?

— Nu! Îţi pierdusem numărul de telefon şi l-am luat de la el din laptop, fără să ştie.

Coco zâmbi când auzi asta. Chloe era, cu siguranţă, în stare de aşa ceva.

— A mai spus că eşti supărată pe el pentru că v-au atacat nişte oameni răi, iar tu ai fost accidentată.Mi-a spus că te-au împins şi ţi-ai rupt mâna. Cred că te-a durut rău!

— A durut, recunoscu Coco. Şi a fost înfricoşător.

— Aşa a spus şi el. A zis că ar fi trebuit să-i oprească, dar că nu a putut. Iar acum tati este foarte trist pentru că eşti atât de supărată pe el. Coco, şi mie mi-e dor de tine, spuse fetiţa cu tristeţe, iar lui Coco i se umplură ochii de lacrimi.

Îi era tare greu. Îi reaminti de timpul minunat pe care îl petrecuseră cu Chloe, în august.

— Şi mie mi-e dor de tine, Chloe! Şi sunt foarte tristă.

— Te rog, nu mai fi supărată pe el, zise trist Chloe. Vreau să te văd când voi veni acolo. De Crăciun sunt cu tati, în Los Angeles. Vii şi tu acolo?

— Eu îl petrec cu mama şi cu sora mea, în San Francisco. Sora mea va avea un bebeluş în curând şi trebuie să rămânem aici.

— Atunci, poate venim noi, zise ea pragmatic. Dacă ne inviţi. Am putea veni să te vizităm la cabana de pe plajă. Mi-ar plăcea tare mult.

— Şi mie. Dar este puţin complicat acum, pentru că nu l-am mai văzut pe tatăl tău de ceva timp.

— Poate îţi va telefona el, zise ea plină de speranţă, încă mai lucrează la filmul acela. Şi o să se mute înapoi, în casa lui din Los Angeles.

— Asta e bine, spuse Coco cu reţinere, deşi era foarte mişcată de faptul că o sunase Chloe.

Şi ei îi fusese dor de fetiţă.

— Sper să te văd curând. Mami spune că trebuie să merg la culcare acum, zise Chloe căscând, iar Coco zâmbi.

— Îţi mulţumesc că m-ai sunat., spuse Coco sincer.

Pentru ea, era ca şi când ar fi vorbit cu el.

— Tati spune că el nu te poate suna pentru că eşti foarte supărată pe el. Şi mi-am zis să te sun eu.

— Mă bucur mult că ai făcut-o. Te iubesc, Chloe. Sărbători fericite!

Şi, pentru că fusese Ziua Recunoştinţei, Chloe scoase un sunet care imita curcanul, făcând-o pe Coco să râdă. Copila era combinaţia perfectă între copil şi adult. Tocmai împlinise şapte ani.

— Curcan fericit şi ţie! Noapte bună! mai zise ea şi apoi închise.

Coco rămase cu telefonul în mână, privind cerul şi întrebându-se dacă telefonul de la Chloe era vreun semn sau vreun mesaj pentru ea. Poate că nu, dar, oricum, fusese un gest foarte drăguţ. Şi rămase pe terasă mult timp, gândindu-se la asta.

capitolul 19

Leslie nu o sunase atunci când se întoarse în Los Angeles. Şi el era încă traumatizat de ceea ce se întâmplase la Veneţia. Şi o iubea pe Coco prea mult ca să-i ceară să-şi rişte viaţa pentru el. Ştia prin ce trecuse cu ani în urmă şi coşmarurile pe care le avusese atunci când fusese ameninţat tatăl ei. Nu-i putea cere ca, de dragul lui, să trăiască aşa pentru totdeauna. Dar îl durea cumplit inima, în fiecare clipă. Se gândea numai la ea. Dar nici Coco nu îl sună. Se învinovăţea în fiecare zi pentru laşitatea ei. Avea inima frântă şi o durea de fiecare dată, la gândul că avea să-şi petreacă tot restul vieţii fără Leslie. Dar, deocamdată, să-şi asume riscurile pe care le presupunea relaţia lor i se părea şi mai rău. Voia să ducă o viaţă normală împreună cu el, lipsită de nebunia de care avuseseră parte în Veneţia.

Prin urmare, liniştea dintre ei devenea asurzitoare, dar nu mai era nimic de spus. Faptul că se iubeau nu mai era de ajuns. Asta nu îi proteja de faima lui şi de pericolele lumii în care trăia. Stilurile lor de viaţă erau incompatibile, deci nu avea niciun sens să se tortureze reciproc păstrând legătura. Iar ea ştia că nu era cazul să-i mai explice încă o dată. Ultima oară când vorbiseră, a doua zi după ce sosise ea acasă, îşi spuseseră amândoi tot ce mai era de spus. Şi ştia că el o înţelesese şi că îi înţelegea temerile. Coco încerca să lase timpul să clădească zidul dintre ei, deşi sentimentele încă existau şi probabil că aveau să persiste pentru multă vreme. Poate pentru totdeauna. La fel şi durerea de a-l fi pierdut.

Într-una dintre zile îl întâlni pe Jeff la tomberoane, iar acesta menţionă în treacăt ce tip de treabă era Leslie şi

cum se purta el de firesc, ca orice om de rând, fără să-şi dea aere de mare vedetă. Spunea ce mult îl plăcea, ca individ, şi că de abia aştepta să-l revadă. Coco îl asculta încuviinţând şi încerca din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Avusese o zi tare grea. Fiecare zi era tot mai grea. O îngrozea gândul că se apropia Crăciunul. Fără el, avea să fie o sărbătoare atât de tristă. Plănuiseră să-l petreacă împreună. Iar acum, el urma să-l petreacă cu Chloe, în L.A., iar ea, cu mama şi cu sora ei şi cu jumătăţile acestora.

Chiar şi casa din Bolinas îi părea tristă acum. Totul părea şters şi banal. În cele din urmă, puse la loc şi echipamentul de scufundare al lui Ian. O deprima să vadă şi lucrurile lui. Iar fotografiile pe care le avea cu Leslie le puse într-un sertar. Singura fotografie pe care o păstră la vedere era cea pe care i-o făcuse cu Chloe, în ziua în care construiseră primul castel de nisip. Chloe arăta adorabil în poză, şi nu o lăsase inima să o pună în sertar şi pe aceea.

Nici Chloe n-o mai sunase. Se gândise să-i cumpere un cadou de Crăciun, dar apoi îşi spuse că ar fi nepotrivit să păstreze legătura cu ea. Trebuia să renunţe la amândoi, să uite cât de dulcică era cea mică şi cât de mult îl iubea în continuare pe Leslie.

Sosi şi Ajunul Crăciunului. Trecuseră în total şapte săptămâni de când Coco nu mai vorbise cu Leslie. Încerca să nu ţină socoteala, dar, pur şi simplu, ştia. Erau exact cincizeci de zile. Şi detesta faptul că-şi amintea lucrul acesta. Intr-o bună zi, n-avea să mai ţină minte decât numărul anilor.

Aranjaseră să stea la Jane în noaptea de Ajun. Acestea pregătiseră deja camera copilului acolo unde fusese odinioară camera de oaspeţi, iar Coco urma să doarmă în camera mică de oaspeţi, de la demisol. Ştia că avea să-i vină tare greu să stea iar în casa aceea. Totul în jur îi amintea de Leslie şi de lunile cât locuiseră împreună aici.

Mama ei, Gabriel şi fiica lui sosiseră la San Francisco chiar în după-amiaza aceea. Se duseseră direct la Ritz Carlton, ca să se aranjeze. Nu aduseseră şi doica cu ei

deoarece Gabriel intenţiona să aibă el însuşi grijă de fetiţă. Florence îi mărturisi lui Jane că era puţin neliniştită din pricina asta. Nu mai fusese în preajma unui copil de vârsta ei de foarte multă vreme.

— Păi, dacă-ai vrut iubit tânăr! o tachină Jane pe mama ei şi apoi făcu glume şi cu Coco pe seama asta, când sosi.

Urmau să petreacă Ajunul şi ziua de Crăciun împreună, ca întotdeauna, iar seara toată lumea pleca acasă. Mama lor şi Gabriel se întorceau la L.A., întrucât a doua zi de Crăciun plecau în călătorie, la Aspen. Iar Coco se întorcea la cabana ei de la ţărmul oceanului. Dar, pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, urmau să fie o adevărată familie, indiferent cât de neortodocşi erau cu toţii. Şi se pare că deveneau din ce în ce mai neortodocşi, cu fiecare an. Liz şi Jane urmau să aibă un copil, iar mama lor avea un iubit care putea trece cu uşurinţă drept fiul ei, iar fetiţa lui de doi ani îi putea fi nepoată.

— Nu prea mai suntem noi familia tipică, zise Jane pe când o conducea pe Coco jos, în camera ei. Poate că n-am fost niciodată. Apoi, o privi oarecum straniu pe Coco, ducându-se parcă cu gândul la vremurile când erau ele mici şi încă trăia tatăl lor. Eram atât de geloasă pe tine atunci, zise ea aproape şoptit. Tata era înnebunit după tine. Când ai apărut tu, am simţit că nu mai aveam nicio şansă. Şi erai atât de mititică şi de drăgălaşă! Până şi mama a fost entuziasmată pentru o vreme. Avea atât de puţin timp pentru noi! Pur şi simplu, n-a avut de unde să ne dea mai mult. În ceea ce mă priveşte, sper ca odraslele mele să nu ajungă să-mi simtă lipsa vreodată.

— Iar mie mi s-a părut mereu că tu ai fost cea specială şi că nu mai era loc şi pentru mine, mărturisi Coco.

Îi spusese asta terapeutei sale cu doi ani în urmă, dar se simţea cu mult mai bine să i-o zică lui Jane în faţă.

— Şi poate că de-asta am fost atât de dură cu tine. Jane o privea spăşită. De-abia dacă era loc pentru mine în casa aia, ca apoi să apari tu. N-a fost niciodată suficientă dragoste încât să ne-ajungă la amândouă.

— Erau amândoi foarte ocupaţi, erau oameni importanţi,

spuse Coco cu consideraţie. N-au avut timp să fie şi părinţi.

— Iar noi nici n-am avut ocazia să fim copii. Era obligatoriu să fim cele mai bune. Eu am muşcat momeala, dar tu nu. Tu ţi-ai zis: „La dracu cu asta!“ şi-ai aruncat prosopul. Eu am încercat să-i impresionez toată viaţa. Şi, în cele din urmă, cui îi pasă? Cui îi pasă câte filme am realizat? Copilaşul ăsta este cu mult mai important de-atât, zise ea mângâindu-şi abdomenul, care se mărea pe zi ce trecea.

Acum, aproape că arăta ca o caricatură a unei femei gravide.

— Se pare că eşti pe calea cea bună, zise Coco cu blândeţe şi o îmbrăţişă.

Dar nu putea spune asta şi despre sine. Mama şi sora ei aveau pe cineva în viaţa lor, în vreme ce ea nu avea pe nimeni. Ea îşi părăsise bărbatul iubit.

— Vă gândiţi să mai aveţi şi alţi copii? întrebă Coco. Jane pomenise „copii“, la plural.

— Poate că da, spuse Jane zâmbind. Depinde cum merg lucrurile cu primul şi cât e de drăgălaş. Dacă iese şţrengar, ca mine, s-ar putea să-l trimit înapoi. Dar tu, tu erai aşa de scumpă! Mă făceai să te urăsc şi mai mult.

Leslie avusese dreptate. Jane fusese, într-adevăr, invidioasă pe ea – şi, mărturisindu-i acest lucru, sora ei se elibera de o mare pre- siune. Nu-şi mai avea rostul acum. Nu se mai băteau pentru atenţia mamei lor, iar tatăl lor nu mai era.

Şi, în ultima vreme, mama lor era mult mai interesată de Gabriel decât de ele. Deja îi spusese lui Jane că, atunci când trebuia să nască, ea şi Gabriel aveau să fie în Bahamas. Urmau să vină să vadă bebeluşul după ce se întorceau. Mama lor era exact aşa cum fusese dintotdeauna. Bărbatul din viaţa ei se schimbase, dar ea nu. Şi la vârsta ei, nu mai avea nicio şansă să se schimbe. Se împăcaseră amândouă cu acest gând.

— Eu şi Liz am discutat despre un al doilea copil, îi mărturisi ea lui Coco. Dar data viitoare am vrea să

recoltăm ovulul de la mine, daca mai rezistă şi ale mele până atunci, sperma de la un donor, însă va purta Liz sarcina. Mă bucur că am făcut-o de data asta, dar, să fiu sinceră, urăsc să fiu aşa de mare. Peste două luni, împlinesc patruzeci de ani. Să mai fiu şi atât de grasă pe deasupra e mult prea mult! Poate că semăn cu mama, zise ea amuzată.

Mama lor era cea mai vanitoasă fiinţă din lume. Deodată, Jane se întoarse spre Coco cu o privire ezitantă şi se aşeză pe patul din camera de oaspeţi. Copilul era de-acum prea greu, iar Jane nu putea sta prea mult timp în picioare. De-abia putea merge pe picioarele ei.

— Crezi că e vreo şansă să fii cu mine la naşterea copilului? Am tot vrut să te întreb, dar nu ştiam ce părere vei avea. Liz va fi acolo, dar tare mult aş vrea să fii şi tu de faţa.

Jane puse întrebarea cu lacrimi în ochi, iar Coco, aşezându-se lângă ea pe pat, o îmbrăţişa, înlăcrimată şi ea.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, spuse ea, ţinând-o la piept pe sora ei, într-o îmbrăţişare lungă. Era chiar onorată că Jane voia să fie prezentă şi ea. Îşi şterse lacrimile de pe obraji şi râse. Şi-apoi, s-ar putea să fie unica mea şansă de a asista la naşterea unui copil, dat fiind că mi-e scris să rămân fată bătrână.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji din pricina asta deocamdată, îi spuse Jane zâmbindu-i. Să înţeleg că n-ai veşti de la Leslie? întrebă ea cu prudenţă, iar Coco clătină din cap.

— Nu i-am sunat nici eu. Chloe, fetiţa lui, m-a sunat de Ziua Recunoştinţei. Spunea că tatălui ei îi era dor de mine. Şi eu îi simt lipsa.

— Păi, sună-l, pentru Dumnezeu! Nu mai pierde atâta timp.

— Poate o să-l sun într-una dintre zilele acestea, zise Coco oftând, dar Jane ştiu că n-avea s-o facă. Coco era prea speriată şi prea încăpăţânată.Îi venea să-l sune ea însăşi,dar Liz era de părere că n-ar trebui să se amestece.Era ceva ce-i privea numai pe ei.Dar Jane ar fi

vrut din tot sufletul să le dea o mână de ajutor.

După aceea, cele două surori se duseră înapoi sus, iar Coco râse de mersul legănat ca de raţă al lui Jane. Era încântată că urma să asiste la naştere. Jane îi spuse lui Liz imediat ce intrară în bucătărie. Aceasta se ocupa de ultimele detalii ale cinei din acea seară.

— Slavă Domnului că vei fi şi tu acolo, zise Liz uşurată. Habar nu am ce trebuie să fac. Am mers împreună la cursuri Lamaze, dar am uitat tot deja. E atât de important! spuse Liz zâmbindu-i lui Coco.

— Aşa este, fu Coco de acord, temându-se de întregul proces, dar fiind totodată impresionată de schimbările evidente pe care le suferise sora ei.

Relaţiile dintre Coco şi Jane se schimbaseră considerabil în ultimele două luni. După ani de zile în care se dispreţuiseră reciproc, simţindu-se rănite amândouă , erau în sfârşit , prietene.Exact asta sperase Coco toată viaţa.

Se aşezară în jurul mesei din bucătărie şi stătură de vorbă o vreme, iar Coco le povesti incidentul cu siropul de arţar din ziua în care îl cunoscuse pe Leslie. Liz râse cu lacrimi, iar Jane fu mai-mai să leşine când auzi.

— Slavă Domnului că n-am fost aici. Te-aş fi omorât!

— Ştiu. De-asta nu ţi-am spus până acum. Am patinat pe siropul de arţar prin toată bucătăria, până când a curăţat Leslie.

— Adu-mi aminte să nu te mai rog vreodată să ai grijă de casă.

În cele din urmă, merseră sus, ca să se îmbrace, iar Coco coborî la ea în cameră, uşurată că nu trebuia să revadă dormitorul pe care, odată, îl împărţise cu Leslie. Voiau să-i arate camera copilului mai târziu, dar, în dormitorul principal, era hotărâtă să nu calce. Ar fi fost prea dureros. Îi era tare greu să-l uite, iar Jane şi Liz ştiau lucrul ăsta. Mama lor tot nu ştia ce se întâmplase, dar nici nu întrebase vreodată.

Ea şi Gabriel sosiră, fără întârziere, la ora şapte, împreună cu adorabila lui fetiţă de doi anişori. Purta o rochiţă din catifea roşie, cu fundiţe asortate în păr, şi

pantofiori negri de lac cu cureluşă. Gabriel o îmbrăcase aşa. Aduseseră cu ei şi ţarcul pliant, în care să o culce când i se făcea somn. Părea o fetiţă tare cuminţică. Mama lor îi vorbea fetiţei ca unui adult în miniatură, iar asta îi aminti lui Coco de Chloe.

Florence purta o rochie neagră de seară foarte şic, iar Gabriel – un costum bleumarin. Arătau absolut senzaţional împreună. Coco o luă pe Alyson în braţe şi începu să se joace cu ea, în timp ce Liz pregătea martini pentru mama ei şi Gabriel. Într-un fel ciudat, cei doi chiar jucau rolul părinţilor ,iar Coco,ori de câte ori se afla în preajma mamei sale , se simţea din nou ca un copil.

Aşa obişnuia să se simtă şi în preajma lui Jane,dar asta se schimbase în ultima vreme.

În bucătărie, Jane îi şopti că Gabriel se îmbrăca precum un bărbat de cincizeci de ani.

— Păi, asta-i bine, că altfel ar arăta ridicol împreună, şopti şi Coco în timp ce Liz agita cele două martini, pentru că mama se crede de douăzeci şi cinci de ani.

— La dracu'! exclamă Jane cu voce tare, întreaga planetă e confuză.

— Noi chiar că suntem, spuse Coco râzând. Tu eşti măritată cu o femeie, iar mama este îndrăgostită de un copil.

Toate trei stăteau râzând în jurul mesei, în bucătărie, în timp ce Florence şi Gabriel veniră să-şi ia băuturile. Coco se duse bucuroasă să stea cu fetiţa. Fiica lui Gabriel era adorabilă şi se uita fascinată la pomul de Crăciun pe care îl împodobise Liz, în camera de zi. Anul acesta, Jane nu fusese în stare decât să se întindă pe canapea şi să privească.

— Nu pot să cred că mai am încă cinci săptămâni. Mă simt de parcă aş fi gata să nasc diseară. Sau aşa-mi doresc. Într-una dintre zilele astea,burta mea va exploda pur şi simplu, spuse Jane însoţindu-i în camera de zi şi prăbuşindu-se iar pe canapea.

— Nu uita să mă suni imediat ce intri în travaliu, îi reaminti Coco. Acum, că făcea parte din echipă, de-abia

aştepta.

Liz pregătise o cină delicioasă. Începură cu caviar, după care Liz aduse vita la cuptor, servită cu foitaj Yorkshire, piure de cartofi, mazăre cu mentă, salată şi chifle. Era un meniu foarte elegant. În plus, ca desert, pregătise prăjitura tradiţională cu prune şi cremă de unt. Până se aşezară ei la masă, Alyson dormea deja dusă, în ţărculeţul ei. Era un copil minunat. În noaptea aceea, la Ritz Carlton, fetiţa urma să doarmă cu ei în cameră pentru prima dată. Florence zise că-şi adusese antifoane, în caz că se trezea fetiţa plângând, iar Gabriel, fără să spună ceva, râse. Părea incredibil de îngăduitor în privinţa ciudăţeniilor lui Florence şi o privea mereu cu adoraţie.

Plecară înapoi, la hotel, în jur de ora zece, Alyson dormind dusă în braţele tatălui său. Afară îi aştepta o limuzină iar Florence şi Gabriel—ea într-o capă de blană,iar el într-un palton superb de caşmir—le mulţumiră pentru cină şi promiseră să revină a doua zi la prânz.Cele trei femei mai tinere se întoarseră în bucătărie ca să mai stea de vorbă şi să facă ordine. Pentru a doua zi, Liz prepara curcan la cuptor. În seara aceea, Jane de-abia se atinsese de mâncare. Totul fusese delicios, dar spunea că nu mai avea loc. Bebeluşul acaparase tot abdomenul. Şi avea tot timpul arsuri la stomac.

— Să ştiţi că nu e atât de simplu pe cât pare, se plânse Jane. Devenea din ce în ce mai incomod.

— O să-ţi fac un masaj când mergem la culcare, îi promise Liz.

Aceasta era, într-adevăr, partenera perfectă, iar Coco îi spuse surorii ei ce norocoasă era să o aibă pe Liz. Nu i se păruse niciodată ciudat faptul că sora ei era gay.Coco aşa o ştiuse întotdeauna şi nu fusese niciodată un subiect sensibil pentru ea.Le spunea chiar şi prietenilor de la şcoală că Jane e lesbiană , şi nu i se păruse niciodată ceva neobişnuit.

— Erai chiar tare nostimă în vremea aceea, îşi aminti Jane chicotind, în vreme ce Liz şi Coco făceau curăţenie. Odată, nu mai ştiu cui i-ai spus că sunt un spiriduş, în loc

de lesbiană, iar când te-am corectat, ai spus că tu credeai că e acelaşi lucru.

Era deja miezul nopţii când se duseră la culcare. Coco, întinsă pe patul din camera de jos, se gândea la lunile petrecute cu Leslie în casa aceea. Şi îşi dorea ca el şi Chloe să fi fost aici. Aşa, Crăciunul ar fi fost perfect şi pentru ea. Dar, ca de obicei, era iarăşi cea „altfel". Se întreba ce făcuseră ei în seara aceea. Ştia că era cu Chloe şi se întreba dacă împodobiseră pomul de Crăciun, dacă invitaseră prieteni, dacă sărbătoreau Crăciunul tradiţional ori în stil modern. I-ar fi plăcut mult să fie cu ei, dar nu putea. Paparazzii, marele inconvenient al vieţii lui, schimbaseră totul. Viaţa ei era simplă din nou. Dar şi incredibil de tristă. A doua zi, ea avea să se întoarcă singură la cabana de pe ţărmul oceanului, în timp ce Jane şi Liz se aveau una pe cealaltă. Iar mama ei şi Gabriel urmau să zboare la L.A., apoi la Aspen. Ea însă luase o hotărâre care păruse cea corectă la vremea respectivă, iar acum trebuia să-şi respecte propria decizie. Alternativa ar fi fost prea grea. Nici nu se punea problema dacă îl iubea sau nu. Chestiunea principală era dacă putea împărţi cu el viaţa pe care o ducea, cu bune şi cu rele, iar răspunsul era nu.

A doua zi Coco se trezi prima. Se duse la bucătărie să-şi facă un ceai şi observă că Liz pusese deja curcanul la cuptor. Pentru asta, se trezise la şase, după care se dusese înapoi, în pat.

Coco se învârti de colo până colo, prin casă şi prin grădină, aşteptând să se trezească Jane şi Liz. Fiind aici din nou, o încerca un sentiment ciudat. Îi văzu pe Sallie şi pe Jack în bucătărie, tolăniţi pe podea, unul lângă celălalt, şi până şi asta îi reaminti de el. Coco nu ştia ce să mai facă, pentru a şi-l alunga din minte. Poate că numai timpul o putea face.

— Te-ai trezit devreme, spuse Liz când veni iar să se uite la curcan, la ora nouă. Coco era trează de câteva ore.

Când o văzu Liz, era lângă copac şi părea cuprinsă de o tristeţe profundă. Nu îi vorbi lui Liz despre asta, dar

femeia îşi putea da seama ce era cu ea. Se vedea de la o poştă cât îi era de dor de Leslie, iar lui Liz îi părea tare rău să o vadă aşa. Statură de vorbă în bucătărie, însă nu despre el. Pe la zece, coborî şi Jane şi li se alătură. Spunea că avea deja arsuri la stomac.

— Tu îl faci pe următorul! zise ea arătând în direcţia lui Liz.

— Voi fi cea mai fericită din lume, replică Liz, iar Coco se oferi să pregătească micul dejun.

— Tu? Tu eşti un pericol în bucătărie! spuse Jane printre dinţi, iar Coco râse.

— Ai dreptate. O moştenesc pe mama.

— Nu cred, o contrazise Jane. Tata era un bucătar îndoielnic. Mama nici măcar nu ştie unde e bucătăria!

— Cred că lui Gabriel îi place să gătească, adăugă Coco. Cel puţin, avem siguranţa că nu moare femeia de foame la bătrâneţe, dacă se întâmplă să concedieze bucătarul.

— Chiar crezi ca va rezista relaţia lor? întrebă Jane neîncrezătoare.

Îi era greu să-şi imagineze asta. Credea că va fi ceva trecător şi că, în cele din urmă, Gabriel avea să-şi bage minţile în cap şi să-şi găsească pe cineva de vârsta lui. Dar, trebuia să recunoască, individul era fericit alături de ea şi nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin diferenţa mare de vârstă dintre ei.

— Dacă era un bărbat în situaţia mamei, cred că nici nu ne-am fi pus întrebarea asta, răspunse Coco. Bărbaţi de vârsta mamei se căsătoresc tot timpul cu femei chiar mai tinere decât Gabriel, şi relaţia acestora nu ridică nimănui semne de întrebare. Relaţia dintre o femeie de şaizeci şi doi de ani şi un bărbat de treizeci şi nouă nu i s-ar mai părea nimănui ciudată dacă sexele ar fi inversate.

— Poate că ai dreptate, zise Jane.Faza ciudată este că se potrivesc. El e cam scorţos pentru un tip de vârsta lui.

— Eu, una, n-aş ieşi cu el, zise Coco, şi izbucniră toate trei în râs. Părea mult mai în vârstă decât Leslie, deşi era cu doi ani ma i tânăr.

— Cred că-ţi imaginezi că nici noi n-am ieşi cu el, zise

Jane,iar femeile râseră şi mai tare. Dar înţeleg ce vrei să spui. E cam demodat. În ziua de azi, cred că doar el mai poartă costum tot timpul. Mama se omoară după aşa ceva. De fapt, tot aşa arăta şi când l-am întâlnit eu prima oară, cu mult înainte de a se cupla cu mama. Presupun că îi plac femeile în vârstă.

— Aşa se pare, zise Coco. Ori poate doar pe mama.Efectiv venerează pământul pe care calcă ea. Şi adevărul e că, dacă rămâne cu ea, ne va face nouă viaţa mult mai uşoară peste câţiva ani. Şi ea va fi fericită.

Jane se gândi puţin la asta şi încuviinţă. Coco avea dreptate.

— Oare ce se va întâmpla când va îmbătrâni? Vreau să spun, când va îmbătrâni rău de tot.

— Exact ce se va întâmpla cu noi toţi, interveni Liz. Poţi doar să speri că perechea ta nu moare sau nu te părăseşte. Dar, la un moment dat, se întâmplă, spuse ea privind-o pe Jane cu tandreţe.

— Eu nu te voi părăsi niciodată, şopti încetişor Jane. Promit!

— Ai face bine să nu mă părăseşti! spuse Liz şi se aplecă să o sărute.

— Cred că vă las, zise Coco căscând şi ridicându-se de la masă. Mă duc să mă îmbrac. Mama trebuie să sosească în mai puţin de o oră, le reaminti ea.

Şi toate trei se înapoiară în camerele lor, revenind îmbrăcate frumos cu puţin înainte de amiază.

Ca întotdeauna, mama lor ajunse exact la timp, purtând un costum Chanel alb, pantofi negri de ocazie din piele de aligator şi capa din blană de samur pe care o purtase şi noaptea trecută. Astăzi avea perle la gât şi un machiaj absolut perfect. Gabriel purta pantaloni gri cu jachetă şi o altă cravată Hermes la cămaşa bleu. Arătau ca doi manechini din posterul revistei *Town and Country*. Coco şi Liz erau îmbrăcate mai comod, cu pantaloni eleganţi şi pulover, mai puţin Jane, care purta alt „cort“, de un roşu aprins de data aceasta, părând să se simtă îngrozitor de incomod pe toată durata mesei.

Făcură schimb de cadouri înainte de masa de prânz, şi toţi se arătară încântaţi.Mama lor le făcuse cadou exact ceea ce le dădea în fiecare an.De fiecare Crăciun le oferea câte un cec,al lui Liz fiind pentru o sumă ceva mai mică.Spunea că îi era teamă să cumpere ea ceva,în caz că nu le-ar fi plăcut, şi că prefera să-şi cumpere ele, singure. Lui Gabriel îi făcuse cadou ceasul Cartier pe care îl purta deja, iar Florence avea la rever o broşă cu diamante foarte frumoasă, pe care o primise de la el. Lui Alyson, Florence îi dărui o păpuşă cu rochiţă roz, care era aproape la fel de mare ca ea.

Se aşezară la masă la ora două şi luară prânzul festiv de Crăciun până la patru. După aceea, se mutară în camera de zi, ca să stea de vorbă în linişte şi să-şi bea cafeaua. Apoi, mama lor, Gabriel şi Alyson plecară, luând cu ei toate cadourile primite. În seara aceea zburau înapoi la L.A., ca să o lase pe Alyson la mama ei, iar a doua zi de dimineaţă plecau spre Aspen.

Coco mai rămase până la şase, ca să le ajute să facă ordine, după care îşi luă şi ea rămas-bun. Îi spuseseră că, dacă voia, mai poate sta încă o noapte, dar, după două zile petrecute în familie, Coco îşi imagină că, probabil, doreau şi ele să fie singure şi, oricum, voia să ajungă şi ea acasă. Aşa că, împreună cu Sallie, urcă în furgonetă şi porni spre Bolinas. Când intră, casa îi păru goală şi rece. Aprinse focul şi se aşeză pe canapea, privind pierdută jocul flăcărilor şi meditând la acele două zile. Nu-şi îngăduia să se gândească la Leslie şi nici măcar la Chloe.Trebuia să se mulţumească cu viaţa pe care o avea.Şi chiar fusese un Crăciun frumos. Recenta şi mult aşteptata sa reconciliere cu Jane era o binecuvântare pentru amândouă.

Coco merse la culcare devreme, iar a doua zi de dimineaţă se trezi la şapte. Se aşeză pe terasă ca să privească răsăritul soarelui. Era o nouă zi, o nouă viaţă, şi tocmai îşi spunea din nou cât de norocoasă era, când auzi clinchetul clopoţelului de la poartă. De obicei, nu suna nimeni la poartă. Cine o vizita intra direct şi ciocănea la uşa casei. Era încă în pijamaua ei cu inimioare şi,

înfăşurată în pătura cu care se învelea când stătea pe terasă, veni pe după colţul casei ca să vadă cine era la poartă.

Părul ei lung, arămiu, pe care încă nu-l pieptănase, flutura în vântul dimineţii. Era frig afară, dar cerul era albastru şi limpede. Şi, când îşi aruncă privirea la poarta, îi văzu pe amândoi. Leslie era cu mâna pe zăvor şi cu ochii ţintă la ea. Nu era sigur dacă făcuse bine că venise. Chloe era lângă el, cu o hăinuţă de un albastru aprins, cu codiţele ei lungi împletite şi cu un zâmbet foarte deschis. În braţele mititele ţinea un cadou. În momentul în care o văzu pe Coco, îi făcu cu mâna şi intră în fugă pe poartă, de una singură.

— Voia să te vadă, încercă să-i explice Leslie, în timp ce Coco, cu picioarele goale pe nisip, o îmbrăţişa pe fetiţă.

Îl privea uluită, de parcă era doar o închipuire.

— Şi eu voiam să o văd pe ea, şi pe tine, de altfel, zise Coco. Mi-a fost aşa de dor de tine!

Şi înainte să mai poată să spună ceva, Leslie o luă în braţe şi o ţinu la pieptul lui. Nu voia să mai audă nimic, voia doar să o ţină în braţe, să o simtă aproape şi să-i simtă parfumul părului.

— E frig afară, se plânse Chloe, cu privirea întoarsă în sus, spre ei. Putem să intrăm?

— Bineînţeles că putem, zise Coco luând-o de mână, şi privi zâmbind în urmă, spre Leslie. Intr-adevăr, făcuse bine că venise.

Casa îi păru neschimbată şi observă fotografia în care erau el şi Chloe. Îşi întoarse privirea către ea cu un zâmbet cald şi sincer, iar Coco mimă un „te iubesc” pe deasupra creştetului lui Chloe.

— Şi eu te iubesc, o spuse el clar.

— Ce-avem la micul dejun? interveni Chloe, după care îi dădu cadoul lui Coco.

Aceasta se aşeză pe canapea ca să-l despacheteze. Era un ursuleţ mic, maro, iar Coco zâmbi, o îmbrăţişa şi-i spuse că o iubea.

— Ce-ai zice de nişte vafe? răspunse Coco la întrebare.

Şi *s'more*.

— Da! exclamă Chloe bucuroasă şi bătu din palme, iar Coco se duse în bucătărie şi puse nişte apă la fiert, pentru ceai.

Se tot uita din când în când la Leslie, de parcă îi era teamă să nu dispară. Fără el, fuseseră două luni extrem de lungi, şi nu era sigură ce putea însemna vizita aceasta. Se bucura doar că era aici.

Se aşezară împreună la micul dejun, iar Chloe îi povesti tot ce făcuseră de Crăciun. Împodobiseră un brăduţ şi apoi ieşiseră la masă, la restaurantul unui hotel, iar aseară se hotărâseră să vină să o viziteze. Luaseră un avion spre San Francisco şi rămaseră peste noapte la un hotel drăguţ, deoarece tatăl ei spusese că era prea târziu ca să conducă în noaptea aceea până la Bolinas. Îi mai spusese că ar fi fost nepoliticos să apară noaptea, deşi Chloe nu era de aceeaşi părere. Aşa că ajunseră în dimineaţa aceasta. Şi iată că erau aici. Radia de încântare spunând asta, privindu-i când pe unul, când pe celălalt. Coco şi Leslie zâmbeau.

— Ce idee minunată! spuse Coco.

Chloe se uită imediat la tatăl ei.

— Vezi, ţi-am spus eu că se va bucura să ne vadă!

Cei doi adulţi radiau de fericire, încercând să nu fie observaţi de copilă.

După micul dejun, se îmbrăcă şi Coco şi plecară cu toţii la o plimbare pe plajă. Era a doua zi de Crăciun şi erau mai mulţi oameni pe plajă, la plimbare.

— Mi-a fost incredibil de dor de tine, îi spuse Leslie în timp ce Chloe alerga înainte, să culeagă scoici.

— Şi mie de tine!

— Nu ştiam ce vei spune despre faptul că vom apărea aşa, pe neaşteptate. Nu mi-am imaginat că ai vrea să mă vezi. Dar Chloe mi-a spus că vrei.

— M-a sunat de Ziua Recunoştinţei şi mi-a făcut o bucurie enormă, aproape ca şi când aş fi vorbit cu tine.

Şi iar se uită la el, de teamă să nu fie doar un vis.

— Coco, în legătură cu Veneţia…

Ea îşi clătină capul şi îşi presă uşor arătătorul de buzele lui, oprindu-se amândoi din mers şi privindu-se fix în ochi.

— Nu trebuie să spui nimic… Mi-am dat seama că nu-mi pasă de paparazzi sau de revistele de bârfe. Nu-mi pasă de nimic, chiar dacă mă sperie de moarte… Vreau să fiu cu tine. Te iubesc prea mult ca să las asta să ne despartă. Îşi dăduse seama de asta în clipa în care îl văzuse. Erau exact vorbele pe care Leslie îşi dorea să le audă, deşi nu îndrăznise să spere că era posibil. Iar ea fusese sigură de asta atunci când îl văzuse la poarta ei. Spusele lui Jane din seara de Ajun – să nu renunţe la el deocamdată – o obsedaseră în tot acest timp.

— Te iubesc. Jur că nu voi mai lăsa să ţi se întâmple asta vreodată, li omor cu mâna mea înainte să se mai ajungă la aşa ceva!

— Nu-mi pasă… ne vom descurca noi… Dacă ne scot din minţi, ne mutăm. Ne ducem în altă parte. Ne putem ascunde aici oricând.

Coco îi zâmbi, iar el o strânse în braţe.

— Simţeam că mor fără tine, zise el cu o voce joasă.

— Şi eu la fel.

— Unde ai vrea să locuieşti? Era dispus să se mute oriunde, pentru ea.

— Cu tine.

Îşi continuară agale plimbarea pe plajă, în urma lui Chloe. Când vântul se înteţi şi se făcu prea frig, se întoarseră acasă şi aprinseră focul.

Coco pregăti masa de prânz, după care Leslie scoase gunoiul. Dădea pe dinafară. La tomberoane îl văzu pe Jeff, pompierul, care îl salută cu un zâmbet larg şi cu o bătaie amicală pe umăr.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse el dând mâna cu Leslie. Am auzit că ai făcut un film la Veneţia. Ne-ai lipsit, să ştii! Iar nu-mi mai merge rabla de maşină. Cred că e transmisia.

— Mă uit la ea mai târziu, îi promise Leslie.

— Tare ţi s-a mai dus dorul pe-aici!zise Jeff cu o privire intensă, sugerând că era vorba despre Coco.

Dar şi Jeff îi simţise lipsa.

— Mulţumesc! Şi mie mi-a fost dor de voi toţi.

Apoi Leslie se duse înăuntru, unde Coco juca cărţi cu Chloe. Urmăriră împreună un film la televizor, după care Leslie se duse să se uite la maşina lui Jeff, spunându-i că ar fi mai bine s-o vândă. Pentru cină, Coco pregăti pizza pentru toţi trei. O culcară pe Chloe în patul lui Coco, iar ei doi, întinşi pe canapea, îşi făcură planuri ore întregi. El mai avea trei luni de lucru în L.A., timp în care finalizau filmul. Casa lui se eliberase acum şi locuia acolo.

— Eu, pentru o lună de zile, nu pot pleca de aici, dar, după aceea, aş putea veni să stau cu tine. Putem încerca, să vedem cum merge şi dacă ne înnebuneşte mass-media.Dacă nu ne lasă în pace, ne gândim la altceva. Dar poate că ar trebui să încercăm acolo mai întâi. E căminul tău.

Se împăcase cu ideea chiar în momentul în care îl revăzuse. Mai important era cu cine, şi nu unde, locuia, iar Jane avusese dreptate, încă o dată. Dacă iubeai cu adevărat pe cineva, nu o luai la sănătoasa doar pentru că se complicau puţin lucrurile. Acum ştia şi ea asta. Episodul din Veneţia o speriase peste măsură, iar după aceea se lăsase copleşită de propriile temeri.

— Cum e încheietura?întrebă el, încă îngrijorat, şi îl cuprinse emoţia atunci când Coco îi arătă cicatricea mică de la mână.

Îi duse mâna la buze şi i-o sărută, iar Coco îl sărută pe el.

— Mâna e bine. Inima, în schimb, mi-era frântă. Iar tu tocmai ai vindecat-o. Mă simt perfect acum.

Leslie zâmbi şi o strânse în braţe.

— Ştii, Chloe e mult mai deşteaptă decât noi. Ea mi-a zis că trebuie să vin aici, ca să punem lucrurile la punct.Şi eu am vrut, dar mi-a fost teamă. În Veneţia a ieşit totul atât de prost, încât am considerat că nu am dreptul să te mai supun la aşa ceva, vreodată, sau măcar să-ţi cer să-ţi asumi riscul ăsta.

— Pentru tine, merită, spuse Coco încetişor. Îmi pare

rău că mi-a luat atâta timp ca să-mi dau seama.

Leslie doar încuviinţa înţelegător din cap, strângând-o la piept. Nu avea importanţă cât îi luase, era din nou alături de ea. Apoi, un alt gând îi trecu lui Leslie prin minte:

— De ce nu poţi veni decât după o lună?

— E vorba despre bebeluşul lui Jane, spuse ea zâmbind. I-am promis că voi fi cu ea. Trebuie să se nască peste cinci săptămâni. Şi, oricum, înainte să plec trebuie să pun şi eu la punct câteva chestiuni.

— Ce-ai de gând să faci cu afacerea cu câinii?

— Cred că am să i-o dau lui Erin. Va trebui să vorbesc cu ea despre asta, dar sunt aproape sigură că ar interesa-o. Îşi urăşte cealaltă meserie, iar din asta poate duce un trai decent. Eu am reuşit să câştig destul. Apoi, cu un zâmbet foarte larg, Coco spuse: Vreau să îmi reiau studiile. Mă pot înscrie la UCLA.

— La istoria artei?

Coco aprobă din cap.

— Vreau să găsesc ceva care să-mi permită să călătoresc cu tine.

— Mi-ar plăcea la nebunie!

Leslie părea atât de uşurat acum.

— Următoarele două filme în care joc se vor turna în L.A.

Acest lucru însemna că urma să fie acasă tot anul următor. Şi amândoi sperau ca paparazzi să nu-i scoată din minţi. Angajase deja o firmă specializată în servicii de protecţie, care să facă de pază în faţa casei, într-o maşină fără însemne. Nu avea de gând să rişte să li se mai întâmple vreodată incidentul din Veneţia, nici unuia din ei. Şi sperau că n-aveau să mai fie atât de interesanţi pentru ziare din momentul în care se mutau împreună.

Rămase întins lângă ea, ţinând-o în braţe ore întregi; în cele din urmă, se duse în dormitor, lângă Chloe. Nu-i plăcea să o lase pe Coco singură, pe canapea, dar ea nici nu voia să audă. Coco nu voia ca fetiţa să fie singură în cameră.

— Ar putea crede că am făcut chestia aia dezgustătoare,

despre care ne-a povestit ea atunci, glumi Coco, iar Leslie râse.

— Va trebui să-mi reaminteşti cum se face. Cred că am uitat.

— Îţi voi reaminti atunci când voi veni să te văd, la Los Angeles.

— Şi când va fi asta? întrebă el cu o umbră de îngrijorare.

Nu mai putea lăsa să treacă încă o lună fără s-o vadă.

— Ce zici de weekendul viitor? Asta dacă nu cumva preferi să vii tu aici. Totul părea să se aranjeze de la sine, din nou.

— Oricum ar fi, eu sunt mulţumit, spuse el şi o sărută iar înainte de a pleca la culcare.

Aveau la dispoziţie o viaţă întreagă pentru a pune la punct toate detaliile.

capitolul 20

În următoarele două weekenduri Coco şi Leslie se vizitară pe rând, în L.A. Şi la Bolinas. Vizitele ei în L.A. Se desfăşurară fără evenimente neplăcute. Paparazzii îi aşteptau în faţa restaurantelor şi uneori stăteau la poarta de acces a casei lui Leslie, ca să le facă fotografii când treceau cu maşina. Odată, un fotograf îi urmări printr-un supermarket, dar fusese ceva minor în comparaţie cu ceea ce păţiseră în Italia, şi nu îi păsa prea mult nici unuia din ei.

Merseră împreună la UCLA, ca să ia un formular de înscriere. Iar după ce se întoarse Chloe la New York, Leslie veni la Bolinas de două ori. El era încă în pauza dintre filmări, de sărbători, iar când veni la San Francisco, cei doi luară cina cu Jane şi cu Liz. Leslie fu foarte surprins să vadă cât de mare era Jane. De-abia se mai putea mişca de-acum.

— Să nu râzi de mine! îl apostrofă aceasta. Nu e nostim deloc. Ar trebui să încerci şi tu, să vezi cum e. Dacă ar fi trebuit să nască bărbaţii în locul nostru, n-ar mai fi făcut nimeni copii. Nici eu nu cred că aş mai putea trece prin asta încă o dată.

— Data viitoare e rândul meu, spuse Liz cu încântare. Nu-şi mai putea scoate din cap ideea de a purta un copilaş rezultat din ovulele lui Jane. Discutaseră să o facă în următoarele şase luni. Liz de-abia aştepta. Dar, mai întâi de toate, Jane trebuia să-l nască pe acesta. Îi mărturisise lui Coco în câteva rânduri cât îi era de teamă, în special din cauza faptului că bebeluşul era atât de mare – şi, oricum, i se părea îngrozitor întreg procesul.

Se bucurau amândouă să-l revadă pe Leslie şi, mai ales,

să o vadă pe Coco atât de fericită. Fusese tare dureros să asiste la toată suferinţa ei după întâmplarea de la Veneţia. Suferise după Leslie mai mult decât după Ian.

Leslie îi povesti lui Jane despre filmul la care lucra. Se plânse de prestaţia şi de comportamentul lui Madison, făcând-o pe Jane să râdă. Lucrase şi Jane cu ea şi ştia exact cu ce avea de-a face. Madison era deja însărcinată în şapte luni şi fuseseră nevoiţi să filmeze fără ea de foarte multe ori, ba chiar să folosească dubluri ori de câte ori trebuia să apară de la bust în jos. Regizorul era furios pe ea că nu le spusese de la începutul filmului că era însărcinată. Soluţii se găseau, dar erau foarte costisitoare.

În ultimul lui weekend la Bolinas, înainte să reînceapă lucrul, Leslie o ajută pe Coco să-şi împacheteze câteva lucruri. Închiriase un camion care să-i ducă o parte din lucruri la Los Angeles.Coco intenţiona să păstreze casa de pe malul oceanului. Încă nu erau siguri unde aveau să se stabilească în cele din urmă, deşi nu avea nicio importanţă. Erau împreună din nou, iar relaţia lor mergea mai bine ca niciodată.

Îi predase deja afacerea lui Erin, iar asta îi permitea să petreacă mai mult timp cu Jane. Mai erau doar câteva zile până la naştere. Jane se plictisea de moarte acasă, aşa că, într-o seară, Coco şi Liz o scoaseră în oraş, la cină. Comandară mâncare mexicană condimentată care, îi spusese cineva lui Jane, avea sa inducă naşterea. Era dispusă să încerce orice. Din păcate, nu se alese decât cu o indigestie. Coco o scotea şi la plimbări lungi, în Krissy Field. Tocmai se întorseseră de la o plimbare într-o după-amiază târziu şi stăteau de vorbă în bucătărie, când, deodată, Jane o privi speriată.

— Ai păţit ceva? o întrebă Coco.

Cele trei femei aproape că se obişnuiseră cu ideea că mai era o veşnicie până la naşterea copilului. Mama lor, pe atunci, era în vacanţă, în Bahamas. Fetele îi promiseseră că aveau s-o anunţe imediat ce năştea copilul.

— Cred că tocmai mi s-a rupt apa, zise Jane neliniştită şi, imediat, în jurul ei se formă o băltoacă, acolo unde

odinioară se aflase o baltă de sirop de arţar.

— Păi, asta e de bine, zise Coco zâmbindu-i. Începe acţiunea!

O ajută să se aşeze pe un scaun, acoperit cu un prosop, iar ea curăţă podeaua.

— Nu ştiu de ce eşti aşa de veselă , zise Jane sec.Eu sunt cea care trebuie să treacă prin asta!Tu şi Liz doar vă uitaţi.

— Vom fi alături de tine, o asigură Coco, şi apoi o ajută să meargă sus, la baie. Hainele îi erau ude fleaşcă.

— Să sunăm doctorul?

— Nu încă. Nici măcar n-au început contracţiile încă.

Se îmbrăcă cu un halat flauşat, se înfăşură în prosoape şi se aşeza pe pat. Mă întreb cât va dura.

— Să sperăm că nu prea mult, zise Coco încercând să pară convingătoare. De ce nu încerci să dormi puţin, înainte să înceapă serios? Jane fu de acord şi închise ochii, iar Coco stinse lumina şi trase storurile. Coco merse în bucătărie şi o sună pe Liz, care era ieşită în oraş cu nişte treburi. Aceasta primi veştile cu entuziasm şi spuse că ajungea acasă într-o jumătate de oră. Coco adăugă că, în opinia ei, nu era grabă, din moment ce contracţiile nu începuseră încă.

— S-ar putea să nu fie aşa, din moment ce i s-a rupt apa! Liz citise toate cărţile pentru gravide pe care le aveau şi era bine informată. N-o scăpa din ochi! Contracţiile pot începe în orice moment.

Coco îşi făcu o ceaşcă cu ceai şi urcă în vârful picioarelor în dormitor, unde, spre uimirea sa, o găsi pe sora ei strângând disperată în pumni cearşafurile de pe pat, aflându-se clar în mijlocul unei contracţii ce părea să nu se mai oprească.Jane nici măcar nu era în stare să vorbească până când nu o lăsară durerile.

— Când a început? întrebă Coco îngrijorată. N-ar fi vrut ca Jane să nască acasă, deşi mai era mult până atunci.

— De vreo cinci minute. Asta a fost a treia. Sunt foarte puternice, foarte lungi şi vin din ce în ce mai repede.

La scurt timp după aceea, mai avu încă una, iar Coco o cronometra. Durase un minut întreg, şi se repetau din trei

în trei minute.

— Ce-ar fi să sunăm doctorul?

Jane fu de acord de data aceasta şi-i dădu lui Coco numărul. Îi răspunse la telefon o asistentă, iar Coco îi povesti ce se întâmpla. Voia să ştie dacă avea contrarii regulate, ceea ce nu era cazul, deoarece trecuseră cinci minute de la ultima şi se părea că se răreau. Asistenta îi spuse că era posibil să se oprească complet pentru o vreme. Dar, dacă se produceau constant, din cinci în cinci minute sau mai des, trebuia să o ducă la spital. Mai spuse că avea să-l anunţe pe doctor să le aştepte la spital în următoarele câteva ore.

Timp de zece minute, nu se mai întâmplă nimic. Când Liz intră pe uşă, Jane tocmai avea încă o contracţie. Se repezi la pat şi îi prinse mâna lui Jane. Îi palpă uşor abdomenul cu cealaltă mână şi simţi că era tare ca piatra.

— Mă doare rău, îi zise Jane lui Liz.

— Ştiu, iubito, spuse ea cu blândeţe. Dar, curând, băieţelul nostru se va naşte şi se va termina totul!

Coco ieşi din cameră ca să-l sune pe Leslie şi să-i spună ce se întâmpla. Acesta tăcu pentru o clipă şi apoi spuse:

— Mi-ar fi plăcut să fie al nostru. Şi Coco se gândise la asta. Cum se descurcă? întrebă Leslie îngrijorat.

— După câte se vede, o doare rău.

— Aşa e. Asistase la naşterea lui Chloe şi i se păruse absolut înfiorător. Dar, Jupă ce o văzuse pe Chloe, Monica spuse că meritase efortul.

— Transmite-i toată dragostea mea!

Coco se întoarse în dormitor ca să-i transmită lui Jane mesajul,în timp ce Liz o ajuta să se ridice pe perne. Se ducea la toaletă din cinci în cinci minute, iar efortul părea că-i provoacă dureri şi mai mari. De-abia se putea ţine pe picioare.

Liz se întoarse spre Coco cu o privire în care se citeau entuziasm şi grijă în acelaşi timp. Aşteptaseră acest moment foarte multă vreme şi iată că, în sfârşit, se întâmpla. În acelaşi timp, detesta să o vadă pe Jane suferind atât de mult.

— Încă sunt neregulate, îi spuse Liz lui Coco, dar sunt dese şi foarte puternice. Cred că e din cauză că i s-a rupt apa. În cărţi spune că totul poate decurge foarte rapid după aceea. Poate că ar trebui să o ducem la spital.

Era greu de hotărât.

— Nimic nu pare destul de rapid! spuse Jane printre dinţii încleştaţi, rezemându-se, copleşită de durere, de Liz. Vreau ceva împotriva durerii!

La spital îi puteau face o anestezie epidurală, dar acasă nu îi puteau da nimic.

Mai aşteptară încă o jumătate de oră, când contracţiile apăreau deja din patru în patru minute. Era timpul să plece. Liz o ajută să îmbrace un trening şi să-şi încalţe papucii. Iar Liz şi Coco, împreună, de-abia reuşiră să o ducă până la maşină. Coco se bucura că spitalul era relativ aproape. Şi, odată ajunse la spital, de-abia se descurcară să o scoată din maşină. De-acum, Jane urla de durere.

— E cu mult mai rău decât mi-am imaginat vreodată! îi spuse ea lui Liz cu voce răguşită.

— Ştiu. Poate îţi vor face anestezia imediat.

— Zi-le să mi-o facă de cum intru pe uşă!

Durerea o cuprinse din nou şi se sprijini de Liz, în timp ce Coco se duse repede înăuntru după un scaun cu rotile. Anunţase şi o soră medicală că o aduceau înăuntru. O aşezară pe Jane în scaunul cu rotile, manevrându-l apoi către recepţie, sub privirile zâmbitoare ale asistentei.

— Cum ne merge astăzi? întrebă asistenta în timp ce prelua căruciorul de la cele două, împingându-l către lift.

Liz şi Coco veneau în urma lor, uşor confuze. Lucrurile se precipitau mai rapid decât îşi imaginaseră ele.

— Nu ne merge prea grozav, îi răspunse Jane asistentei. Mă simt ca dracu'!

— Vă aranjăm în doar câteva clipe, spuse asistenta pe un ton liniştitor.

La doar câteva minute după ce ajunseseră la spital, erau deja la maternitate, iar asistenta care o adusese în scaunul cu rotile o predă asistentelor de la maternitate.

— Durerile se succed din trei în trei minute, explică Liz

în timp ce Jane avu o nouă contracţie şi o strânse tare de mână.

— Bun, hai să vedem! spuse veselă asistenta de la internări.

— O să-l sunăm şi pe doctor în câteva minute, imediat ce ştim în ce stadiu eşti. Nu îi spuse asta lui Jane, dar uneori nici măcar contracţiile puternice nu însemnau un progres prea mare. Asistenta întrebă cine voia să o însoţească în salonul de consultaţie, şi atât Liz, cât şi Coco spuseră că mergeau cu ea. Aşteptăm cumva să vină şi tăticul? întrebă asistenta cu voioşie.

— Nu, nu aşteptăm, spuse Liz pe un ton calm. Eu sunt tăticul.

Asistenta nici măcar nu clipi şi le conduse pe toate trei în salon. Mai întâlnise asemenea perechi chiar destul de des în ultimii ani. Părinţii erau părinţi, indiferent ce sex ar fi avut. Şi, zâmbindu-le lui Liz şi Coco, o ajută pe Jane să se dezbrace. O îmbrăcară într-un halat de spital şi o ajutară să urce pe patul în care avea să treacă prin travaliu şi să nască. Şi, cerându-şi scuze pentru eventuala neplăcere pe care o va putea cauza, asistenta îşi puse mănuşile din latex şi o consultă. În timpul consultaţiei, Jane avu o durere cumplită şi o strânse pe Liz de braţ. Şi, până să termine asistenta consultaţia, Jane începu să plângă. Durase mult, iar asistenta îşi ceru din nou scuze.

— Îmi pare rău, ştiu că a fost dureros. Dar trebuie să ştim în ce stadiu eşti. Eşti la cinci. O s-o sun pe doctoriţă şi o s-o anunţ. O să trimit şi anestezistul imediat, ca să înceapă epidurala.

— Doare? întrebă Jane îngrozită, mutându-şi privirea de la asistentă la Liz şi apoi la Coco.

Încă mai suferea cumplit din cauza durerii pe care i-o provocase asistenta. N-o avertizase nimeni că va fi aşa. Fusese cea mai acută durere pe care o simţise vreodată.

— N-o să mai doară după ce-ţi face anestezia.

Asistenta instală monitorul fetal, ca să poată ţine sub observaţie bătăile inimii copilului şi contracţiile ei. De-acum, era oficial. Jane era în travaliu. Liz îi zâmbea şi

dragostea i se citea în privire. Se ştie sexul copilului? întrebă asistenta înainte de a ieşi din salon.

— E băieţel, spuse Liz mândră, iar Jane închise ochii.

Coco ura să o vadă pe sora ei îndurând atâta chin, dar, în acelaşi timp, era şi fericită pentru ea. Era puţin înfricoşător să vadă cum se întâmpla totul. Nu mai asistase niciodată la o naştere. Văzuse doar căţeluşi la naştere, dar era infinit mai simplu decât ce vedea acum.

— Ei bine, se pare că în seara asta vă veţi ţine băieţelul în braţe, le asigură asistenta. Lucrurile merg foarte bine.

Şi, cu aceste vorbe, asistenta dispăru pe uşă, iar Jane mai avu o contracţie. Fusese o durere mare. Asistenta se întoarse cu un clipboard şi cu o hârtie pe care Jane trebuia să o semneze, iar Liz trebuia să o completeze. Jane se înscrisese la ei cu două săptămâni în urmă, ca să-i păstreze toate datele în calculator. Acum mai aveau nevoie doar de semnătura ei, în cazul în care era necesară vreo procedură de urgenţă. Teoretic, Liz nu putea semna în numele ei, dar o făcuse. Acum voiau şi semnătura lui Jane. Era ceva ce le privea pe amândouă.

Când asistenta reveni însoţită de doctorul anestezist, Jane era la următoarea contracţie. Acesta le spuse ce presupunea anestezia epiduralã, în timp ce asistenta o consultă din nou, iar Jane izbucni în lacrimi.

— Este îngrozitor, îi spuse lui Liz cu răsuflarea tăiată. N-o pot face!

— Sigur că poţi, replică Liz cu calm, privind-o în ochi.

— Suntem la şase, îi spuse asistenta doctorului, iar acesta păru îngrijorat.

— Dacă merge prea repede, s-ar putea să nu putem face anestezia, îi spuse el lui Jane, care zăcea în pat, plângând.

— Trebuie să poţi. Nu pot face asta fără anestezie!

Doctorul se uită la asistentă şi apoi dădu din cap.

— Hai să vedem dacă-l putem introduce. Îi spuse să se întoarcă pe o parte şi să-şi arcuiască spatele. Chiar în acel moment, avu încă o contracţie şi nu putu face ce-i spusese doctorul. Se simţea ca şi când corpul ei o luase razna, iar oamenii de aici îi făceau lucruri îngrozitoare şi o puneau să

facă chestii pe care nu era în stare să le facă. Era cea mai îngrozitoare experienţă din întreaga ei viaţă.

Anestezistul reuşi să-i introducă un cateter lung în coloana vertebrală, după care începu să-i administreze anestezicul. Apoi îi spuse să se întoarcă pe spate, chiar când durerea o cuprindea din nou. Imediat după aceea, mai avu încă încă o contracţie, iar anestezia nu părea să-şi facă deloc efectul. Doctorul le explică faptul că era posibil să fie deja prea dilatată pentru ca medicamentul să-şi poată face efectul, când, brusc, durerile încetară. Timp de cinci minute nu se mai întâmplă nimic, ceea ce era o adevărată binecuvântare pentru Jane.

— Epidurala poate încetini tot procesul, le explică el.

Apoi, pe cât de repede se opriseră contracţiile, pe atât de brusc reîncepură. Jane spuse că era mult mai dureros decât înainte. Durerea aceea o ţinu încă zece minute, iar când asistenta o consultă din nou, Jane urlă de durere şi ţipă la ea:

— Nu mai face asta! Mă doare rău!

Şi se afundă în perne, plângând în hohote. Anestezia nu o ajutase în niciun fel.

— Am să mai administrez nişte anestezic, să vedem dacă te ajută de data aceasta, spuse calm anestezistul după ce asistenta îi comunică progresul travaliului.

— Suntem la zece. O chem pe doctoriţă.

— Ai auzit? îi spuse Liz. Ai ajuns la zece centimetri. Asta înseamnă că poţi începe să împingi. Curând, va ieşi copilul.

Jane dădu din cap năucită şi, cu toate că monitorul indica faptul că avea încă o contracţie, Jane nu mai reacţiona la durere. Anestezia avea, în sfârşit, efect. Totul se întâmpla atât de repede. Nu trecuse decât o oră, dar lui Jane i se păruse o veşnicie.

Cinci minute mai târziu, obstetriciana intra în salon. Aceasta zâmbi, salutându-le pe Jane şi pe Liz, iar ele i-o prezentară pe Coco.

— Ce mai petrecere avem noi aici! spuse doctoriţa cu veselie.

— Jane, am veşti bune pentru tine. Se aplecă aproape de

ea, ca să fie sigură că o asculta. La următoarea contracţie, poţi începe să împingi. O să-l aşezăm pe mititelul acela în braţele tale cât de repede putem.

— Acum nu mai simt contracţiile, spuse Jane uşurată. Privirea îi era sticloasă, iar Liz şi Coco se uitară una la alta îngrijorate.

— Cred că vom micşora doza de anestezic, ca să ne ajuţi cu împinsul, îi spuse doctoriţa, iar Jane intră în panică.

— Nu, n-o micşora! zise Jane începând iar să plângă.

Era şocant pentru Coco să o vadă pe sora ei mai mare, femeia aceea dură, dezintegrându-se sub propriii săi ochi.

— Se descurcă bine, spuse doctoriţa zâmbind către Liz şi Coco, iar asistenta îi puse lui Jane masca de oxigen, în timp ce anestezistul ieşea din salon.

Mai avea de făcut încă o anestezie epidurală pentru o naştere prin cezariană, dar spuse că avea să revină.

Erau tare ocupaţi în seara aceea, la spital. Asistenta le informă că urmau să aibă multe naşteri în noaptea aceea.

Monitorul indică o nouă contracţie. Îi ridicară lui Jane picioarele lungi sus, în suport, şi îi spuseră să împingă. O a doua asistentă intră în salon, ca să ajute. Avea câte o asistentă de-o parte şi de alta, doctoriţa la picioare, aşteptând să vadă capul copilului în orice clipă, şi pe Liz foarte aproape de faţa ei. Toată lumea îi tot spunea să respire şi să împingă. Pentru o vreme, nu se întâmplă nimic.

Coco urmări cum Jane tot împinse timp de oră, fără să se întâmple nimic. Toată lumea din salon se concentra intens la ceea ce se întâmpla, când încă o soră medicală intră în salonul deja supraaglomerat, aducând cu sine un coş pentru bebeluşi.

— Nu pot! zise Jane extenuată. Nu mai pot să împing. Scoateţi-l afară!

— Nu, zise doctoriţa cu voioşie, de la capul patului. Asta e treaba ta. Trebuie să ne ajuţi acum.

Îi spuseră apoi să împingă tare, iar lui Liz să îi susţină umerii, în timp ce asistentele îi susţineau picioarele. Anestezistul reveni în salon, iar doctoriţa îi ceru să

micşoreze doza de anestezic, în timp ce Jane îl implora să nu o facă. Chinul dură încă vreo oră. Jane împingea deja de vreo două ore şi nu se întâmplase nimic. Doctoriţa spunea că-i putea vedea copilului creştetul, dar că asta era tot.

Apoi, îi făcură o episiotomie şi folosiră forcepsul. Mai dură încă o oră de ţipete în care Jane, cu Coco de-o parte şi Liz de cealaltă, fu nevoită să împingă până când, spunea ea, mai avea puţin şi murea. Deodată, aceasta scoase un urlet oribil, pe care Coco era sigură că n-avea să-l uite niciodată, iar capul copilului începu să iasă uşor, uşor afară, până ce întreaga feţişoară era vizibilă, privindu-le de jos cu ochişorii deschişi. Liz şi Coco plângeau, iar Jane, încovoiată, se uita fix la el şi, dintr-odată, se învineţi la faţă, împingând şi mai tare. Îi scoaseră umerii, apoi ieşi şi restul, iar în salon răsună un ţipăt lung. De această dată, nu era Jane, ci copilaşul. Îi tăiară cordonul ombilical, îl înfăşurară într-o păturică şi îl aşezară la pieptul lui Jane, care acum plângea, privind-o pe Liz copleşită de durere şi de exaltare. Nu mai făcuse ceva atât de greu în viaţa ei şi spera să nu o mai facă niciodată.

— Ce frumos e! exclamară toate, admirând copilul. Asistentele îl luară apoi ca să-l cureţe şi să-l cântărească, iar pe Jane o cusură, după ce expulzase şi placenta.

— Are patru kilograme şi jumătate, le anunţă asistenta cu mândrie, şi apoi îi dădu bebeluşul lui Liz. Ai născut un copil de aproape cinci kilograme, îi spuse ea lui Jane.

Îi luase trei ore ca să-l împingă – şi se vedea de ce. Era un bebeluş mare, iar Coco îl privea plină de uimire. O lăsaseră şi pe ea să-l ţină în braţe, după care Coco i-l dădu înapoi lui Jane. Jane îl puse la sân, iar bebeluşul începu să sugă liniştit, fixând-o pe mama lui cu nişte ochi mari, albaştri. Avea nişte mânuţe frumoase şi nişte picioruşe lungi, ca ale mamei lui. Liz veni aproape de Jane ca să o sărute şi, toată un zâmbet, îi vorbi micuţului, care părea să le recunoască vocile, uitându-se pe rând la Jane şi la Liz.

Coco rămase cu ele încă o oră, până când o mutară pe Jane într-un alt salon. Era extenuată. Liz urma să petreacă noaptea cu ei, dar Coco se întoarse acasă, încă şocată de

ceea ce văzuse. Înainte să plece, le pupă pe Jane şi pe Liz, felicitându-le, iar Liz puse mâna pe telefon şi o sună pe mama lui Jane ca să o anunţe că Bernard Buzz Barrington al Il-lea îşi făcuse, în sfârşit, apariţia şi că toate erau extrem de încântate.

Când ajunse Coco acasă, îl sună pe Leslie şi-i povesti totul, mai ales cât de dureros fusese pentru sora ei. Dar şi cât de fericită părea după ce se născuse băieţelul.

— Următorul va fi al nostru, spuse Leslie cu blândeţe. Transmite-le felicitările mele lui Jane şi lui Liz!

Promise să vină weekendul acela să vadă bebeluşul, după care Coco avea să se întoarcă cu el la Los Angeles. Micuţul sosise cu două zile înainte de termen. Acum era rândul lui Coco să înceapă o nouă viaţă. Trecuseră exact opt luni din ziua în care se cunoscuseră. Le luase şi lor aproape cât îi luase bebeluşului lui Jane.

capitolul 21

După cum promisese, Leslie sosi la San Francisco sâmbătă, Jane venise deja acasă. Era slăbită, o durea tot corpul, dar era extaziată. Ea şi Liz forfoteau permanent în jurul copilului. Doica pe care o angajaseră le arăta şi le spunea tot ce trebuiau să ştie despre îngrijirea copilului. Jane îşi lua noul rol în serios. Pentru Coco era momentul potrivit să plece.

În seara aceea, Leslie şi Coco luară cina cu Jane şi Liz. Leslie luă băieţelul în braţe – părea în largul lui. Coco, cu lacrimi în ochi, îşi luă rămas-bun de la sora ei. Acum, după ce asistase la naştere, se simţea mult mai apropiată de ea.

Coco şi Leslie zburară la Los Angeles a doua zi. Înainte să plece, Leslie umpluse toată casa cu flori pentru ea. Totul era imaculat şi arăta perfect. Leslie eliberase două dulapuri mari pentru hainele lui Coco. Când ajunseră acasă, nu era niciun paparazzi afară. Angajaţii firmei de protecţie patrulau în jurul casei.

Iar în seara aceea găti chiar şi cina pentru ea.

— Cum de sunt aşa de norocoasă? întrebă ea şi-l sărută.

— Eu sunt cel norocos, zise el privind-o încă uluit. Tot nu-i venea să creadă că era, în sfârşit, cu el. Trecuseră amândoi testul de la Veneţia, precum şi cele două luni de agonie care urmaseră. Şi niciunul din ei nu mai avea niciun dubiu acum. Ştiau că fuseseră făcuţi unul pentru celălalt.

O sunară pe Chloe chiar în seara aceea, ca s-o anunţe că era acolo şi că se mutase cu el. Îi spuseseră despre planul lor atunci când se întoarseră la New York, de Anul Nou, iar micuţa fusese încântată. De abia aştepta să vină în vizită, ca să-i vadă.

— Acum o să aveţi un bebe? întrebă Chloe fără ocolişuri,

iar Coco se gândi că poate îşi făcea griji, aşa cum îşi făcuse şi Jane, atunci când se născuse ea.

Iar ea nu voia să i se întâmple lui Chloe aşa ceva. Era destulă dragoste pentru toţi, şi voia ca micuţa să ştie acest lucru.

— Nu încă, răspunse serios tatăl ei, sperând totuşi să se întâmple cât mai repede.

— Vă căsătoriţi? îl întrebă ea surâzând.

— Încă nu am discutat despre asta, dar, dacă ne hotărâm, nu o vom face fără tine. Promit! îi spuse tatăl ei.

— Vreau să fiu domnişoară de onoare!

— S-a făcut! Acum, ne mai trebuie doar mirele şi mireasa.

— Tati, ăştia sunteţi tu şi cu Coco! zise ea râzând. Ce prostuţ eşti!

— Şi tu la fel. Tocmai de aceea te iubesc, glumi el. După ce închise telefonul, se întoarse către Coco, care ascultase la celălalt telefon. Are dreptate, să ştii, în legătură cu căsătoria. Eu sunt un bărbat respectabil. Nu te poţi aştepta să trăiesc în păcat cu tine. Ar fi o mare neruşinare şi din partea ta. Gândeşte-te ce-ar face tabloidele cu informaţia asta! Mare vedetă de cinema *stă* cu o plimbătoare de câini. Absolut şocant! zise el sărutând-o.

— Nu mai sunt plimbătoare de câini. Nu trebuie să-ţi faci griji, zise ea rostogolindu-se pe pat, radiind de fericire.

Încă se mai simţea asemenea Cenuşăresei. Cu atât mai mult acum. Condurul era al ei şi i se potrivea perfect.

— Ei bine, chiar dacă nu mai plimbi tu câini, eu tot am o reputaţie de apărat. Ce părere ai? O facem? Măcar de dragul lui Chloe, ca să aibă şi ea ocazia să fie domnişoară de onoare? Eu, unul, aş zice că e un motiv excelent. Fireşte, celălalt motiv ar fi că te iubesc nebuneşte şi, înainte să mai fugi de lângă mine, aş vrea un act de proprietate, ceva. Te măriţi cu mine, Coco?

Leslie alunecă în jos pe marginea patului şi, îngenuncheat pe podea, o privea în ochi cu o mină serioasă. Aproape că avea lacrimi în ochi de emoţie. Cuvintele lui o mişcară pe Coco până la lacrimi.

— Da, spuse ea şoptit.

Viaţa lor de cuplu era pe punctul de a începe. Avea să fie Cenuşăreasa pentru totdeauna. Îşi găsise prinţul cel frumos.

— Tu te însori cu mine? îl întrebă şi ea cu blândeţe.

— Cu multă plăcere!

Leslie zâmbi şi urcă în pat, lângă ea. Era prima lor noapte împreună în casa cea nouă, cea pe care aveau s-o împartă la bine şi la rău – sau până ce s-ar fi săturat de paparazzi.

capitolul 22

Jane şi Liz se ocupară de flori roată dimineaţa. Cei de la firma de catering fuseseră în bucătărie încă din noaptea trecută. Casa arăta spectaculos, cu trandafiri albi pretutindeni, împodobind chiar şi arbuştii ornamentali. Jane, fiind nevoită să alăpteze copilul, încetase să le mai dea indicaţii celor care aranjau mobilierul, aşa că, în momentul în care se întoarse, fu nevoită să schimbe totul, din nou. La ora şase, aşteptau o sută de invitaţi, iar Jane voia ca totul să fie perfect. O pusese pe doică să coasă panglici albe pe ghirlandele de flori care împodobeau scara şi balustradele. Bebeluşul avea patru luni, dar era atât de mare, încât părea de un an.

Activitatea intensă din casă luase proporţii copleşitoare, iar la ora patru, Liz şi Jane merseră sus, ca să se îmbrace, în timp ce doica duse copilul la culcare. Era un copil tare bun, iar doicii îi făcea mare plăcere să lucreze pentru ele. Spunea că erau cea mai amabilă pereche pe care o întâlnise vreodată. Jane nu se întorsese încă la muncă, iar Liz intenţiona ca în iulie să facă inseminarea artificială, cu ovule de la Jane. Aceasta tocmai împlinise patruzeci de ani, dar analizele hormonale arătau că ovulele ei încă erau fertile. Iar Liz voia să poarte copilul lui Jane. Buzz le îmbogăţise incredibil viaţa, şi sperau ca următorul copil să fie o fetiţă.

— Poate ar trebui să mergem în Canada, să ne căsătorim, propuse Liz în timp ce se îmbrăcau amândouă, în baie.

— Desigur, dacă vrei tu, dar, în inima mea, simt că sunt căsătorită cu tine de ani de zile, spuse Jane cu un zâmbet.

— Şi eu la fel, recunoscu Liz închizându-i lui Jane

fermoarul rochiei.

Purta o rochie de seară bleu, iar Liz – una gri. Cele două se ocupaseră de absolut tot, în cel mai mic detaliu, şi erau tare mândre de rezultate. Şi amândouă consideraseră că petrecerea trebuia să aibă loc aici, unde începuse totul.

Reveniră jos, în living, la cinci şi jumătate, la timp ca să îi întâmpine pe mama lui Jane şi pe Gabriel. Nu era deloc surprinzător că mama lor purta un costum din satin de culoarea şampaniei, care părea aproape alb.

Jane chiar făcuse un pariu cu Liz că Florence era în stare să poarte alb – sau aproape alb – chiar şi la nunta fiicei sale. Era extrem de previzibilă, şi nu se dezicea niciodată.

— N-ar îndrăzni să facă asta! zisese Liz. Sigur nu i-ar face asta lui Coco!

— Pe zece dolari că poate! spusese Jane hotărâtă, iar Liz acceptă pariul. Când Florence intră pe uşă, Jane se întoarse spre Liz cu un zâmbet larg.

— Îmi datorezi zece dolari. Izbucniră amândouă în râs. Apoi îl salutară pe Gabriel, care purta un costum albastru-închis, potrivit ocaziei. Alyson, care tocmai împlinise trei ani, era în braţele tatălui ei. El şi Florence tocmai îşi sărbătoriseră cea de-a doua aniversare a uniunii lor. Iar în iulie se duceau la Paris şi în sudul Franţei. Urmau să stea la Hotel du Cap, iar Florence închiriase un iaht pentru două săptămâni, ca să meargă în Sardinia, în vizită la nişte prieteni. Gabriel nu făcuse niciun film tot anul; plimbările cu Florence îi ocupaseră tot timpul. Liz îi zise lui Florence că, de câte ori o vedea, părea mai fericită. Deşi nu-i spuse nimic, Liz nu-şi amintea să o fi văzut pe Florence atât de fericită în perioada cât fusese măritată cu tatăl lui Jane. Gabriel i se potrivea. Iar el părea foarte relaxat şi în largul lui. Viaţa lor era o vacanţă interminabilă. Gabriel tocmai se mutase la ea.

Părinţii lui Leslie, care tocmai veniseră din Anglia, făceau conversaţie cu Jane şi cu Liz. Până la şase şi jumătate, sosiseră toţi invitaţii. Coco aştepta în camera de oaspeţi de jos, ca să nu o vadă Leslie şi Chloe, atunci când

soseau. Chloe purta o rochiţă de organdi roz ce-i ajungea aproape până la pământ şi în care arăta ca o mică prinţesă. Liz îi spuse asta, iar fetiţa radie de bucurie. Voia să se joace cu bebeluşul, dar lui Jane îi era teamă să nu verse pe rochiţa ei, aşa că îi spuse că trebuia să aştepte până mai târziu.

La şase şi jumătate, începu muzica, moment în care toată lumea auzi huruitul unui elicopter deasupra casei. Poliţia păzea casa de jur împrejur, iar poliţişti pe motociclete patrulau strada în sus şi în jos. Identificaseră elicopterul de deasupra ca fiind al presei. Pe una dintre ferestre, un fotograf cu un obiectiv lung atârna pe jumătate afară.

Poliţiştii ridicară din umeri. Jurnaliştii n-ar fi putut prinde mare lucru. Toată lumea era înăuntru.

Iar când organizatorul îi dădu semnalul, Coco veni sus. Arăta absolut spectaculos, într-o rochie grandioasă cu trenă, din satin alb, care-i evidenţia silueta. Avea de străbătut un interval lung, dar tot ce putea vedea, trecând prin mijlocul mulţimii aşezate în livingul lui Liz şi al lui Jane, era Leslie, întregul golf conturându-se pe fundal, şi Chloe alături de el. Era tot ce-şi putea dori şi tot ceea ce voia să vadă în acest moment. Un elicopter tocmai trecea pe deasupra casei, dar nici că-i păsa. Ştia ce fel de elicopter era şi ştia că aveau să mai apară o mulţime pe viitor. Dar acum nu contau decât Leslie, Chloe şi viaţa care îi aştepta.

Toată lumea îi privi când îşi rosteau jurămintele, iar mama ei suspină. Îl ţinea pe Gabriel de mână şi i-o strânse uşor atunci când mirele spuse „da“. Apoi, Leslie o sărută pe Coco – şi cu acel sărut o nouă viaţă începea pentru ei.

Era o nuntă perfectă, exact aşa cum îşi dorise Coco. Familia ei era prezentă, precum şi cei pe care aceştia îi iubeau şi care, la rândul lor, însemnau ceva pentru ei. Prietenii lui Leslie veniseră de la L.A., familia lui venise din Anglia, şi chiar şi Jeff, de la Bolinas, era aici. Atât el, cât şi soţia sa fuseseră extrem de flataţi să primească invitaţia. Făceau nunta acasă la Jane ca să evite jurnaliştii. Era mai

sigur aici, în casa surorii ei, în spatele uşilor închise.

Plecau în luna de miere cu un avion special închiriat, către o destinaţie secretă, şi o luau şi pe Chloe cu ei. Coco insistase să meargă şi ea, iar Leslie spera ca, în curând, Chloe să aibă un frăţior sau o surioară.

În sufragerie aranjaseră ringul de dans, iar invitaţii se plimbau în voie prin grădină, în aerul călduţ al serii. Era cea mai reuşită petrecere care se organizase vreodată în San Francisco.

La miezul nopţii, după ce tăiară tortul miresei, Coco urcă până la jumătatea scării ca să arunce buchetul. Ţintise cu grijă şi reuşise să i-l arunce chiar în braţe. Nu voia ca mama ei să-l rateze. Florence prinse buchetul şi-l strânse apăsat la piept, iar Gabriel îi zâmbi. Ştia la ce se gândea iubita lui, iar el nu avea nimic împotrivă. Se mai bucurară de un ultim dans, după plecarea mirelui şi a miresei, iar Gabriel o sărută. În acest timp, Jane şi Liz se aflau jos, în sala piscinei, dansând samba cu toţi prietenii lui Leslie din Los Angeles.

Leslie, Coco şi Chloe plecară într-o limuzină. Poliţia ţinea mulţimea la distanţă, în timp ce elicopterul huruia deasupra lor. În faţă, le deschideau drumul două motociclete ale poliţiei şi, cu Chloe între ei, tinerii căsătoriţi se grăbeau spre aeroport. Coco zâmbea, iar Leslie părea cel mai fericit om din lume. Toţi trei se ţineau de mână.

— Am reuşit, îi şopti Coco iubitului ei cu o privire victorioasă.

Paparazzii nu puseseră mâna pe ei. Nu se accidentase nimeni, nu-i îngrozise nimeni, nici pe ei şi nici pe Chloe. Erau în siguranţă, împreună, şi reuşiseră să evite presa exact aşa cum le promisese Leslie.

— Deci acum aveţi de gând să o faceţi? îl întrebă Chloe pe tatăl ei, în timp ce limuzina gonea.

— Ce să facem?

Leslie se uita la Coco şi se gândea la o mulţime de lucruri în acelaşi timp.

— Chestia aia dezgustătoare, chicoti Chloe.

— Chloe! o certă tatăl ei şi apoi făcu o grimasă. Habar n-am ce vrei să spui!

— Nu-ţi aduci aminte? Ce spunea mami despre…

Leslie i-o tăie repede:

— Nu contează!

— Bine, zise ea zâmbindu-i lui Coco. Vă iubesc mult, pe amândoi!

Îşi iubea enorm tatăl, iar Coco era cea mai bună prietenă a ei.

— Şi noi te iubim, spuseră Leslie şi Coco la unison, sărutându-se peste creştetul ei şi aplecându-se apoi să-i dea şi ei câte un pupic.

Limuzina gonea spre aeroport, iar Coco îl privea pe Leslie zâmbind. Avusese dreptate. Lucrurile chiar se aranjaseră aşa cum trebuia. Cu fiecare zi.